

RAV

Da Urkraften udryddede Smørumnedre

Zombie-gyser

af

Jens E.Hansen

data *Fiction*

www.datafiction.dk

1998

1. afsnit

Engang for længe, længe siden ...

Natten var stille som graven. En afventende og uheldsvanger stilhed herskede i mørket, lå som en usynlig trussel over landskabet, tyngede træer og buske - og ikke mindst den knælende gruppe ved kanten af mosen.

Man skulle meget tæt på for at høre stemmen.

Otte omrids, som knap kunne anes i det altopslugende mørke, lå på knæ rundt om et dybt hul. I den overskyede nat var hullet blot en mørkere cirkel på den sorte jord. Gruppens leder hviskede lydene ned i det utydelige omrids, som han kun vidste var et hul, fordi han og de øvrige mænd havde gravet hele dagen for at gøre det så dybt som muligt. Han var gammel, den ældste i gruppen og den eneste, der kendte de ord, som skulle siges. Ordene var ældgamle, hver især uskadelige, men sammensat på denne måde udgjorde de en magisk formular, den stærkeste besværgelse, familierne kendte. Lederen, overhoved for den største familie og dermed for alle familierne, kunne ikke huske, hvor eller hvornår han havde lært ordene. De havde mistet deres betydning.

Kun ordenes virkning havde betydning. Hvis han sagde ordene rigtigt, hvis resten af ritualet blev gennemført, før månen atter sendte sit svage men alt for klare lys ned mellem de tynde træer, så Kraften kunne - ... han turde ikke tænke tanken til ende. Han vovede heller ikke at tænke den anden og lige så forfærdende tanke: kun én af dem ville vende hjem.

Hans dæmpede hvisken blev hurtigere, mere intens. Månen kunne når som helst vise sit bleghvide ansigt. De måtte skynde sig. Endelig udstødte lederen stavelserne i den sidste påkaldelse. Alle ånder i naturen var anråbt, alle skabninger, kendte som ukendte, var kaldt til vidne på gruppens dødelige forehavende.

Oldingen tav. Verden var tyst i forvejen. I dette, det mest afgørende øjeblik i familiernes historie, tømte mændene deres hoveder for tanker, forsøgte at glemme, hvorfor de var kommet til dette øde og forheksede sted, kæmpede med et håbløst ønske om at udskyde den sidste handling for at give dem blot ét sekund mere. De otte skygger rørte uroligt på sig, en rømmede sig svagt, hvilket fik lederen til at brumme en advarsel. Skønt de ikke kunne se hinandens ansigter, vidste hver enkelt præcis, hvem der sad på hans højre og venstre side og vidste, at han aldrig skulle se dem mere.

Gruppens leder hævede sig op fra sin bagudlænede stilling. I stedet for at lade enden hvile på hælene rettede han sig op - stadig liggende på knæ - rankede ryggen og stirrede ud i det sorte intet. Han løftede venstre arm mod den bælgmørke nattehimmel og førte højre hånd mod skindbæltet, hvor han bar familiernes eneste metalkniv, et primitivt, men ærligt udført stykke håndværk i bronze, som en ukendt, fremmedartet mand havde givet i bytte for store bundter ulveskind. Kniven var skarp og spids efter utallige slibninger. Nu var den bleven slebet for sidste gang. Familiernes dyreste ejendel ville forsvinde spørløst sammen med mændene.

Skønt ingen af oldingens fæller kunne se hans bevægelser, vidste de, at tidspunktet var kommet. De rettede sig op på samme måde, kredsen om hullet trak sig tættere sammen, som de lå der på knæ, en halv armlængde fra hinanden kanten rundt. På en gang greb de alle med venstre hånd om sidemandens højre. Kun ikke lederen. Når

kniven nåede cirklen rundt og endte hos manden på hans venstre side, ville den del af ritualet være slut. Selv ville han ikke være i stand til at gribe våbenet.

Han hævede kniven. Manden på hans højre side lod sin arm følge med, famlede efter enden af knivskæftet, parat til selv at gribe det. En sidste dyb vejrtrækning gennemrystede oldingens krop, han anbragte knivspidsen mod sin hals lige under strubehovedet, ansigtet opløstes i en blanding af frygt, tvivl og spinkelt håb - følelser, som forsvandt usete ud i natten - og med et voldsomt ryk pressede han knivsbladet gennem huden, gennem luftrøret, ind i pulsåren på højre side af halsen. Det varmt pulserende blod vældede ud over hans bryst.

Mens hans krop væltede forover, trak hans sidemand kniven ud, flyttede i samme bevægelse det blodige våben over i sin højre hånd, satte spidsen mod sit eget strubehoved, stak til; hans sidemand trak kniven ud, greb den med højre hånd - ...

Det rædselsvækkende selvmordsritual fortsatte sin ubønhørlige gang kredsen rundt. Gruppen formindskedes foruroligende hurtigt, de døende kroppe væltede med en sidste viljeshandling ned i hullet og faldt til ro op af siderne i et skævt, stjerneformet mønster med hovederne som centrum. Deres blod samledes i en rytmisk strøm, forvandlede til en pøl, der kun trægt blev opsuget af den bløde mosejord. Kniven nåede kredsen rundt. Den ottende og yngste mand, en halv voksen dreng, der alt for tidligt var blevet sin families overhoved, sad med det klæbrige våben i sin skælvende højrehånd. Hans syv stammefrænder lå på bunden af hullet og bevogtede jorden, som skulle holde på Kraften.

Drengen søgte at samle sig til den sidste handling: at afslutte ceremonien og slette ethvert spor efter den. Intet væsen i verden så drengens forpinte ansigtsudtryk, da han greb om tungen med venstre hånds fingre. Hans sidste forståelige, menneskelige lyd hvæsende hulkende op gennem hans hals, mens han trak kniven gennem det bløde, blodfyldte kød. Tårerne strømmede over hans kinder, blandede sig med blodet på hans hage og hals og misfarvede hans kofte.

Bumpet fra kniven, der fulgte den røde klump kød ned i dybet, efterfulgtes af drøje dunk fra store håndfulde fugtig jord, drengen skrabede ned over sine døde fæller. Han skrabede med hænder og fødder. De flade kæppe, som var brugt til at grave hullet, lå få meter væk, drengen havde glemt dem. Alle tanker var udraderet af smerten i hans mund. Han glemte alt undtagen sin opgave. Ingen ville nogensinde høre ham tale igen, ingen ville nogensinde kunne ære de døde familieoverhoveder, som i denne overskyede nat havde valgt deres sidste hvilested i et forsøg på at redde resterne af det lille samfund. Ingen ville få at vide, hvor Kraften var begravet.

Den unge fader- og moderløse drengemand, ældst af seks søskende, hvoraf kun to levede, græd og skovlede - græd og skovlede. De havde været otte voksne mand til at grave hullet, den smule jord, som dækkede Kraften, havde det ikke taget lang tid at kaste ned; nu var han alene og hullet var dybt. Ikke kun munden smertede. Han havde ondt over hele kroppen. At den stærkeste åndemagt, familierne kendte, sammen med de syv ældste mænd - og ikke mindst deres sammenblandede blod - vogtede over den afskyelige rædsel, som havde hjemsøgt dem i lang, lang tid, kunne hverken fjerne eller dulme smerterne i hans krop og i hans sind. Alt for mange af hans fæller var døde, forsvundet eller forvandlet. De var kun en lille flok tilbage. En flok uden ledere. Bortset fra ham selv. En dreng uden tunge.

Månen kæmpede sig gennem skyerne, forsøgte at oplyse det øde landskab, bakkerne, de tætte skove og mosen, hvor en stum dreng blødte og skovlede ... skovlede ... og skovlede ...

- og græd.

Engang for knap så længe siden ...

- UUAHHHH !! -... jeg siger det til mi-i-in mooOAARRHH!!

- JA, LØB HJEM OG KNEP DIN MOR. KLUMPERØV!

Ophidsede og hånfulde drengestemmer forsvandt op gennem anlægget. Et kort øjeblik lød der hurtige skridt på en grussti, så forsvandt lyden igen, da fire par fødder fandt ud i græsset igen.

- KLUMPERØV! PATTEBARN! KNEP DIN MOR! KLUMPERØV! PATTEBARN! KNEP DIN MOR! heppekoret fik en bestemt, ondskabsfuld rytme. Drengen, som løb i midten af den lille flok, havde tårer og snot drivende ned over kinder og hage, ned på brystet af den plettede T-shirt. Det halvlange hår flagrede til alle sider, mens han på samme tid forsøgte at tørre øjnene og holde balancen i den vilde flugt væk fra plageånderne.

Flugten førte ham ind mellem lave, bladløse buske på en delvis græsdækket forhøjning, en langstrakt bakke, som afgrænsede anlægget mod villakvarteret bagved. Bakken markerede grænsen mellem de fælles arealer, hvor ungerne i området legede og udkæmpede mere eller mindre fredsommelige "krige", og det fredede område, hvor voksenverden lagde sine klamme begrænsninger på udfoldelserne. Vræleriet forstummede gradvis, mens flokken nærmede sig "helle". Blændet af tårer, tilsvinet af udtværet snot og i stigende grad af jord fra bedene på bakken, desperat kravlende halvvejs på alle fire og med sine råbende fjender i hælene, nåede drengen op over toppen. På vej ned af den modsatte side tillod han sig et kig over skulderen; bedst at sikre sig at fjenden respekterede grænsen. Forfølgerne standsede før toppen, men deres offer fik kun et mikrosekund til at føle sig sikker.

Uden varsel afløstes lettelsen af en lynklar fornemmelse af, at noget var galt, var forrygende forkert. Før han forstod, hvad i alverden han havde overset, skred jorden under hans sneakers og det store tomme intet åbnede sig omkring ham.

Plageånderne var stoppet på skråningen af to grunde. For det første var de bevidste om grænsedragningen på stedet, for det andet havde de ikke glemt udgravningen. Forpustet overværede de jagtens bratte afslutning. En blanding af triumf og usikker nervøsitet bredte sig over tre "barske" drenges ansigter. Svedige hænder tværede jord og snavs ud i klamme sweatshirts, basketstøvlernes lange løse snørebånd rullede rundt under føddernes hvileløse trippen på stedet. Der gik kun få sekunder efter, at deres offer havde rundet bakketoppen, før de tre knægte drejede omkring og forsvandt tilbage samme vej, de var kommet. Den snottede vræleunge var faldet i udgravningen, men der var ikke tid til at hovere yderligere. Selv om det var sent fredag eftermiddag, var der stadig voksne, som arbejdede på stedet. Voksne, som betød ubehagelige spørgsmål, ufortjent bekymring for pattebarnet, fordi han drattede ned i den lange, smalle grav mellem bakken og de tilstødende villahaver, voksne, som kort fortalt kun var til besvær.

For øvrigt havde de fået rigeligt med morskab ud af jagten og drilleriet, de behøvede ikke fortsætte. Få meter fra bakken slog de over i et mere roligt og lemmedaskende tempo, flade smøger blevet hevet op af stramme baglommer og tændt. Deres offer var allerede glemt.

Skriget skar gennem den afventende rumlen fra bulldozeren og fik en lille gruppe højrøstede mænd til forskrækket at dreje hovederne. Bakketoppen tårnede sig fire til fem meter over bunden af den lange graverende, som skulle huse gasforsyningsrørene til kommunens nybyggerier. Drengen havde nået kanten af udgravningen og var drattet mere eller mindre lodret ned. På den sidste meter ramte hans venstre fod rendens bagvæg og fortsatte direkte nedad, efterladende en dyb revne i jordvæggen. Over larmen hørtes et ækelt knæk. Så vippede hans krop fremover, snurrede en halv omgang i luften for til sidst at lande pladask på ryggen.

De tre mænd og føreren af bulldozeren så, hvor drengen landede og fik automatisk den samme tanke: (- gudskelov, der ikke er lagt rør på den strækning endnu!) Manden på bulldozeren sagde det endda højt. Drengen var faldet ned i den ende af renden, hvor gasrørene skulle lægges ud og svejses sammen den efterfølgende uge. Han landede derfor kun på opkørt jord, ikke på invaliderende stålrør.

Maskinføreren sprang ned fra førerhuset og styrtede, tæt fulgt af de ordstridende, hen mod drengen, som lå stille, foruroligende stille. Den hurtigste af mændene, museets måske bedste - og i al fald mest omsværmede - unge arkæolog, nåede først frem til ulykkesstedet og smed sig ned på knæ ved siden af den livløse figur. Netop som de andre kom trampende, så de til deres store lettelse drengens snavsede ansigt fortrække sig i noget, der uden tvivl ville udvikle sig til et dommedags-vræl. Forventningerne blev utroligt nok ikke indfriet. Drengen vred sig på jorden, tydeligvis i smerte, rakte armene ned og greb fat om den venstre ankel men indskrænkede sig til at klynke vedvarende - og ikke mindre hjerteskræende.

Den unge museumsmand tog blidt fat om drengens nakke, talte beroligende til ham, mens han forsigtigt følte på ankelen og foden, fik med en dæmpet ordre bulldozerføreren til at snurre rundt og løbe afsted mod skurvognen, hvor telefonen var og viste de andre med et blik over skulderen, at han havde situationen under kontrol. De to ældre og knap så rapfodede herrer rettede sig forpustet op og skottede skyldbetyngt til hinanden. De følte sig ikke ligefrem tilovers, dertil var de for lettede over at se, at drengen havde overlevet styrtet med forhåbentlig kun en forstuvning til følge, men de behøvede altså ikke hjælpe. Drengens fald havde afbrudt diskussion nr. 117 med emnet: Hvem skal grave hvor og hvornår - Nationalmuseet eller entreprenøren? Kombattanterne - den unge mand havde som sædvanlig blot været træt tilskuer - var nok mere ophidsede og forpustede over skænderiet end ulykken. På den anden side var der ikke rigtig basis for at genoptage det under disse omstændigheder.

Entreprenør H.Eskildsen ("VI GÅR MERE END I DYBDEN") hev det sirligt foldede lommeværktøj op af lommen, viftede det ud af form og tørrede sig over panden. Både i påklædning og højde var han sidemanden overlegen. Jakkensættet var skræddersyet, han tilbragte ikke megen tid på byggepladserne i disse dage, dertil var papirarbejdet for overvældende; kropsligt var han en halv meter højere end sin modstander. Eskildsen overskuede sit nyeste projekt: nedgravning af rørsystemet til den planlagte naturgasforsyning af kommunens sidste byggemodne områder. (- havde det blot ikke været for de ...! museumsfolk! Tolv dage forsinket, bare fordi de skal rode rundt efter

potteskår!) sydede det atter gennem hans hjerne. Han betragtede drengen, der var i fuld færd med at svine Johnnys ruskindsjakke til.

Johnny - med efternavnet Samuelsen, der i mange år havde kæmpet med sin irrationelle lyst til noget så usexet og "kedeligt" som at grave i jorden efter resterne af Danmarks oldtid for at opdage, at pigerne skam var komplet ligeglade med hans profession - lirede beroligende nonsens af til drengen, der i sagens natur havde svært ved at høre ham gennem sin hulken og de indkastede piv efter sin mor. Johnny fik øje på entreprenørens lommelærklæde og rakte hånden ud. Det lykkedes den høje mand at sige farvel til det uden nævneværdige ansigtstrækninger. Efter den gang snot og jord ville tøjstykkets handelsværdi være meget overkommelig.

Entreprenør H.Eskildsens diametrale modsætning, Johnnys chef, en lille, bredbrystet og mørkt krølhåret mand med det saligt klingende fornavn, Angelus, plus det knap så imponerende efternavn Jensen, lod blikket hvile på den ulykkelige dreng og lod samtidig modstanderen forstå, at der var dømt Timeout på grund af ulykken. Havde entreprenøren et højere korporligt udsyn, var Angelus til gengæld udstyret med en betydeligt større indsigt og intelligens. Han havde den faglige baggrund i orden, loven var krystalklar på dette punkt. Ikke én skovfuld jord måtte fjernes, før hans folk havde undersøgt den. Smørum og omegn var nærmest legendarisk i arkæologiske kredse for sine forhistoriske moseområder og småsøer; der lå efter al sandsynlighed utallige epokegørende fortidslevninger i den tidligere mosejord og bare ventede på at ændre historiebøgerne. Angelus havde bævende fulgt med i den fremadskridende forvandling af de (før EU) så brugbare landbrugsjorde til indflytningklare byzoner. For hver strimmel mark steg mulighederne for at undersøge, om der var hold i teorierne. Ingen - slet ikke en forstokket lokal entreprenør - skulle forhindre ham i at afdække landets historie!

I virkeligheden "skændtes" Angelus ikke, syntes han. Han forsøgte blot at få den store, formørkede tølper til at forstå og acceptere de kolde kendsgerninger. Indtil videre med et meget pauvert resultat. Nå, det var fredag og uheldet kom måske meget belejligt. Hans diskrete plan for søndagens fordækte lyngraveri uden entreprenørens vidende ville forhåbentlig redde noget af det, som Angelus vidste, måtte være i jorden heromkring. Det ville ikke give noget positivt resultat at fortsætte diskussionen, dertil var modsætningerne for store. Angelus Jensen sukkede tungt.

- Ja, H., mumlede Angelus, (hvad H. står for, er til dato Folkeregistrets og hr. Eskildsens dybt bevarede hemmelighed - selv fru Eskildsen kendte kun sin mand som "Hå") - vi får se, vi får se.

Entreprenøren trak op i livremmen, skuttede jakken på plads, rankede ryggen og så ned fra sin en-syvoghalvfems. Han målte den langt mindre, omend lige så brede Angelus på sin velkendte, klippek nusende facon. Hans mening om museumsmanden kunne tydeligt læses i de klare, nærmest vandblå øjne, men han nøjedes med at nikke tungt.

- Tja, lad gå for nu - men - rørene skal i jorden, om I så piver eller gøer. H. var passioneret hundeejer. De to dobermanns, som tyst bevogtede hans hus om natten, var ham næsten mere dyrebare end hans egne børn (børnene var flyttet hjemmefra for år tilbage, "Romeo" og "Julie" var hos ham hver dag, de var hans nye "børn", vel at mærke børn, som lystrede og som kun bibragte ham glæde).

Den tætbyggede museumsleder fnyste, - Men tidspunktet er vi to om at bestemme! Angelus var ikke - var aldrig! - slået. Man overlevede kun det aparte fornavn i en kommuneskole i Københavns brokvarterer ved at udvikle og findyrke en naturlig stridbarhed, hvilket Angelus havde gjort til UG med kryds og slange. - Der ligger sandsynligvis nogle af landets rigeste oldtidsgravpladser under de marker og du stikker ikke dine beskidte grabber i jorden, før jeg siger til! Angelus kastede et blik på sin yngre kollega, der i mellemtiden havde fået drengen til at græde knap så meget. Der var ikke mere for Angelus at gøre her. Drengen levede, hjælpen var på vej og Johnny havde tjek på situationen. Lederen af Nationalmuseets Oldtidssamling, den firkantede, akademiske kampvogn, Angelus Jensen med de bedragerisk bløde, brune øjne, drejede omkring på hælene og rullede derfra.

H. bøjede sig over de siddende, sendte den unge arkæolog et spørgende blik og så tvivlende på foden, der altså gjorde så ondt. For første gang strejfede det hans bevidsthed, at drengens ophidsede forældre, som snart ville få de nærmere detaljer at høre (hvorfor drengen var løbet over bakken og var styrtet i udgravningen, var stadig et mysterium) - ville de forældre ikke som den naturligste ting i vor pengegriske verden forlange en kæmpeerstatning af ophavsmanden til det skadevoldende hul, selvom det var deres - H. skammede sig ikke over at tænke: snottede unge (guderne skulle vide, at knægten var bevisligt snottet over hele overkroppen!) der selv var faldet i udgravningen.

Truslen om et eventuelt erstatningskrav fra drengens forældre dukkede op som en kæmpemæssig, grålilla sky på H.s i forvejen dystre himmel. Pludselig virkede knægtens klynkeri uudholdeligt (grim var han også - og var han ikke alt for stor til at vræle sådan?) Det var ikke udgifter, H. manglede. Der var ikke mange jobs for en aggressiv, fremadstræbende entreprenør i denne parcel-forstoppede egn og dem der var, snuppede mega-firmaerne. At kommunen havde forlangt, at lokale entreprenører skulle forestå nedgravningen af naturgasrørene, var den sidste sejr hans dyre(!) overlevelseskampagne havde udvist. Siden kontrakten var kommet i hus, var det småt med lyspunkter i firmaet. Tidspresset, de stigende lønkrav fra folkene, som lugtede hans klemte situation, museumsfolkens evige tirader om, at de partout skulle rode hver kubikmillimeter igennem, før han kunne lægge rørene og så dette: et astronomisk beløb til underhold af den åndssvage unge resten af livet, blot fordi han fik snottet i øjnene og ikke så sig for!

Johnny, hvis jakke alvorligt trængte til en rensning efter mødet med drengens gennemvædede ansigt, havde heldigvis ingen anelse om disse knap så medmenneskelige refleksioner hos den tårnhøje entreprenør. Han støttede drengen, som ikke længere græd og H. kunne forstå, at de nu kun ventede på den ambulance, som hans førstemand, Carlo, havde tilkaldt. Johnny fik beroliget drengen så meget, at han kunne fortælle, at han hed Rasmus og boede på den nærmeste sidevej. Johnny lovede Rasmus, at ambulancen naturligvis ville køre forbi hans hjem, så hans mor kunne tage med på skadestuen.

Carlo kom løbende tilbage. Han forstod på de andres ansigter, at der ikke var yderligere at foretage sig i øjeblikket. Han så spørgende på sin chef.

- Ja, Carlo, sagde H., - jeg tror, vor unge ven her kan klare det, indtil ambulancen kommer, ikke sandt - øh ...

Johnny hjalp drengen med at sidde mere komfortabelt på de hårde jordknolde. H. fortsatte, - Nå, ja, Carlo, hvis du følger med op til vognen. Han rakte hånden op til Carlo, der beredvilligt hjalp sin chef op af hullet. H. vendte sig og så ned på manden og

drengen på bunden af udgravningen. Johnny nikkede kort; han og Rasmus ville vente dér. Den problemtyngede entreprenør forlod ulykkesstedet og fulgtes med sin førstemand op til mandskabets skurvogn. Der var en lang arbejdsuge at planlægge. Blandt andet.

- Nå, Rasmus, hvordan i alverden kunne du finde på at løbe op over volden. Havde du glemmt, at der bliver gravet ud på denne side af bakken?

Rasmus havde forlængst fået vejret og bortset fra en række forpinte trækninger, når han ubevidst vrikkede med foden, svarede han normalt på mandens spørgsmål.

- Ja, eller jeg mener nej, jeg ved godt, at I går her og graver.

- Faldt du måske - ...? Jeg mener, - ...

- Ja, men det var kun fordi ham "Dræber" og de andre var efter mig - ...

- Hvad kaldte du ham?

- "Dræber", ja, det er noget han kalder sig selv.

- Det var da et uhyggeligt navn til en - ja, det er vel en af dine jævnaldrende - og måske ikke ligefrem kammerater, hvis de er efter dig på den måde - sig mig, hvor gammel er du egentlig? Fjorten?

- Tolv, men alle siger, at jeg er stor af min alder. Og de rødder ved ikke noget bedre end at få mig til at græde, bare fordi jeg er lige så stor som dem, der er to-tre år ældre - og så (stemmen skælvede tydeligt) kalder de mig - ... de kalder mig - ...

Rasmus bed sig tappert i underlæben og så væk. Johnny forfulgte ikke sagen.

- Nå, skidt med det. Ambulancen må snart være her og så kører vi forbi jeres hus og tager din mor med. Johnny var lige ved at fortsætte med, at "det bliver spændende, sådan at køre i ambulance", men han var ikke helt sikker på, at det ville virke på den tilsigtede måde overfor denne dreng, selv om han kun var tolv år. Johnny havde gættet på fjorten, måske femten - knægten var i sandelighed stor af sin alder. På den ene side var han altså ikke meget ældre end Johnnys nevøer, som netop ville synes, ambulancer var spændende, på den anden side var Rasmus' krop stor som en halvvoksen teenagers. Det forkludrede pædagogikken en smule.

- Det er ikke første gang, jeg skal på Skadestuen, sagde Rasmus, - en gang, da jeg var lille, kom jeg til at - ... øh, hvad er det, der ligger der?

Johnny så den vej, Rasmus pegede. Der var intet at se ved revnen, som drengens fod havde pløjet i jordvolden - ... eller? Han slap drengens skuldre og rejste sig. Johnny troede ikke sine egne øjne. Han bukkede sig langsomt og pillede en af klumperne op. Nu var det hans stemme, der bævede.

- Hold da helt - ... det er sgu da løgn! De må være blevet revet løs, da du faldt ned. Vi var ellers sikre på, at vi havde gravet alle de interessante steder! Stemmen spurtede afsted, hastigheden steg for hver gang, han bukkede sig. - Ved du hvad det er? Ja, det må du vide, siden du reagerer sådan, når du ser det. Og der er flere. Der er en hel stribe!

Rasmus sad med åben mund og talte med, mens Johnny trampede jordknolde i stykker og plukkede flere hårde klumper ud af dem.

- ... seks, syv, otte - ... og ni. Så tror jeg ikke, der er flere -

- Derovre! Rasmus' øjne skøjtede henover bunden af udgravningen. Hans ankel var glemmt. Det var spændende det her!

- Ja, minsandten. Johnny følte sig lidt dum, rent professionelt. Nu havde de i tre måneder gravet alle steder, hvor de kloge hoveder fortalte, der eventuelt var ting at finde. Og så havde de altså overset denne skat. Han bøjede sig ned og pillede den tiende

klump op fra jorden. Uden at fortælle det til Rasmus, som blot ville blive endnu mere forfjamsket, indså han, at det var de største stykker (- og så på ét sted!) han nogensinde havde set eller hørt om. Johnny rettede sig op, så højtideligt over på den forvoksede dreng, hvis uheld havde vist sig at indeholde en (- hold kæft, hvor bliver de andre misundelige!!) god, solid portion svineheld, for Johnny i det mindste. Og når det regner på præsten - ...

Johnny så sig teatralisk fordækt omkring, lagde fingeren på læben og sneg sig over til den let forvirrede Rasmus, satte sig på hug og hviskede, - Rasmus. Du må endelig ikke fortælle det til nogen. Det her er det største fund, der er gjort i mange, mange år. Så hvis du lover mig, at - ... Under lange konspiratoriske sideblikke tog han drengens venstre hånd og pressede et af de gyldne stykker ind i den.

- Så er det vores hemmelighed, ikke? Der er ingen, der vil savne det ene stykke, ikke når der er så mange. Og du lover mig, at du ikke sladrer til en levende sjæl? Før jeg siger til, ikke?

Rasmus kunne ikke tale. Han nikkede svagt og stirrede fortryllet ned i håndfladen.

- Pas godt på det. I gamle dage, i rigtig gamle dage, dengang danskerne rendte rundt og slog hinanden i hovedet med køller, var den slags den rene magi, et sikkert tegn på lykke og held. Sådan et stykke var mere værd end underskuddet på betalin-... nå lige meget! det var i hvert fald meget værd. Det kunne beskytte mod alle slags onde ånder. Sådan en beskyttelse kunne du nok bruge lidt af, ikke sandt. Han blinkede til Rasmus, der nikkede som i trance. - Derfor skal du have det stykke, Rasmus.

- T-t-t-tak, stammede drengen, mens han forlegent skottede til manden, der fortalte så spændende ting. Ærgerligt, at han ikke måtte fortælle nogen om fundet, men det kom vel senere. Stolt over at være den, der havde set dem først - måske ligefrem været skyld i at de blev opdaget - så Rasmus ømt ned på håndfladen.

- Nå, der har vi kareten, deres Højhed. Johnny rejste sig og vinkede ad ambulancen, der lirkede sig ind mellem nogle hække for enden af villarækken og kort efter holdt ud for dem. Der var ingen grund til at trække båren ud. De to ambulancefolk løftede Rasmus op fra graven og lagde ham ind på båren i bilen.

Ambulancen bumplede langsomt afsted langs udgravningen og fandt tilbage til den velsignet flade og jævne asfalt. Drengen skar tappert tænder. Det gjorde ondt, blot foden bevægede sig den mindste smule; den var nok brækket alligevel. Han lå og studerede det af ambulancens indre, han kunne se uden at knække nakken, smilede indimellem til den flinke mand og ventede på, at de om lidt ville holde ved deres hus; hans mor ville komme ud - og selvom hun selvfølgelig ville blive meget nervøs og ked af det, ville han berolige hende med, at det ikke gjorde så (- jo, det gjorde!) ondt - og under alle omstændigheder havde han så ikke netop fået noget, der ville bringe ham held - som ville give ham fred for hans plageånder?

Ambulancen standsede og den ene Falckmand stod ud for at hente Rasmus' mor. Johnny åbnede bagdøren.

- Ja, Rasmus, så er der vist ingen grund til, at jeg tager med længere.

- Jamen, jeg troede - ... Rasmus kunne ikke skjule skuffelsen. Skulle han allerede miste sin nye ven? Hvordan skulle han så vide, hvornår han måtte fortælle nogen om fundet? Måske fik han aldrig manden at se mere!

- Tag det helt roligt. Nu ved jeg, hvor du bor og jeg kommer alligevel herud næsten hver dag. Jeg kigger forbi i morgen og ser, om du er hjemme, ikke og hvis de beholder

dig på hospitalet, er det ikke umuligt, at jeg kommer og besøger dig derinde. Johnny sænkede stemmen og hviskede, - Det er trods alt ikke hver dag, man møder ham, der fandt Danmarks største skat, vel?

Rasmus blinkede den lille skuffede tåre væk og smilede til manden, der nu trådte til side for en strøm af bekymrede udbrud.

- RASMUS!! HVAD ER DER SKET, MIN LILLE SKAT?! Åh, hvor er min stakkels dreng ...?!

- Hej, mor. Jeg faldt ned i udgravningen, men - ...

- Åh, det er det, jeg altid har sagt. Du skal passe på og især ovre ved den væmmelige udgravning. Hvor mange gange har jeg ikke fortalt, at - ... og så kørte resten i automatgear. Den snak havde Rasmus hørt før og selvom der nu for første gang var en reel baggrund for moderens "PAS-PÅ-snak", behøvede han ikke lytte efter for at forstå budskabet. I øvrigt var det jo for sent.

Lige inden Falckmanden igen lukkede bagdøren til ambulancen, nåede Rasmus et sidste farvel-vink til den rare mand. Et lidt akavet vink, for hans højre hånd blev holdt nede af hans bekymrede og stadig snakkende mors omklamring. Han måtte vinke med den frie venstrehånd, som fast og varmt var knyttet om Rasmus' nyeste og kæreste øje - som han selv havde fundet! (- "Danmarks største skat"?! havde manden sagt). Rasmus var ikke ked af, at han "kun" havde fået et af de mindste stykker, for det var i virkeligheden ikke spor småt. En svag gysen gik gennem ham, mens han klemte sammen om sin hemmelighed: et rundt og fladt stykke rav, gyldenbrunt under skidtet, gennemsigtigt og alligevel uklart at se igennem - og vel at mærke ikke en lille gemen klump, som enhver kan finde på stranden. Næ, en klump på størrelse med - og af næsten samme form som - Rasmus ledte efter ordet i tankerne - ... som en ... ? ... en vanillekrans! En kæmpestor vanillekrans. Uden hul i midten.

Næ, i midten af rav-stykket kunne man trods jord og snavs skimte omridset af en lille bille, som engang for titusinder af år siden var blevet siddende i den klæbrige harpiks på et oldtidsfyrreretræ og på denne måde var blevet bevaret for eftertiden som et af de mest magiske tegn gennem historien.

2. afsnit

(- Hvordan Helvede skal jeg kringle den her?) Johnnys hjerne kørte i højeste gear. På vej tilbage fra drengens hjem forsøgte den unge og ærgerrige arkæolog at fatte betydningen af det fund, han (nå ja - ... OK! Rasmus) havde gjort.

Han havde i sine jakkelommer ni gigantiske stykker rav, som selv uden en nærmere undersøgelse viste tydelige tegn på at være slebet. pudset eller på anden måde bearbejdet. Stykkerne var ikke lige store, men deres tilstedeværelse på ét sted kunne kun betyde, dels at der var et bestemt formål med ravstykkerne, dels at der muligvis var flere(!) og måske mere betydningsfulde fund at gøre. Den klump, Rasmus havde fået, var helt ubetydelig i denne sammenhæng. Dette drejede sig om heavy duty-arkæologi, venner. Berømmelse og omtale på linie med fundet - nej tyveriet af Guldhornene!

Johnny blev svimmel ved tanken om, hvad ravet ville betyde for ham og hans karriere. Han nåede sin bil og satte sig ind bag rattet. I flere minutter blev han siddende uden at starte motoren. Det første forsøg på at stikke startnøglen i låsen mislykkedes totalt. Hans hænder dirrede ikke af ophidselse, de flaksede hæmningsløst omkring som en tørlagt drankers. Han stirrede tomt ud gennem forruden, mens hans indre fjernsyn drønedede afsted for fuld speed. Hurtigtkørende lastbiler smed stakke af endnu våde aviser foran den ventende kiosk. Kameraet zoomede lystent ind på de forjættende overskrifter:

"ÅRHUNDREDETS STØRSTE FUND"
"DANSK ARKÆOLOG FÅR NOBEL-PRISEN"
"SET I BYEN: JOHNNY OG RENÉE TOFT SIMONSEN!"

...

Da det femte bundt aviser tumlede frem, måtte han tvinge sig til at stoppe fantasierne. - Hold kæft, jeg er begyndt at tænke som i gamle film! Johnny stoppede bilnøglerne tilbage i lommen. Der var ingen grund til at udsætte andre trafikanter for hans ophidsede tilstand. Han stod ud af bilen, låste den og travede i stedet rask op af den korte stump villavej, som førte til det sted, udgravningerne var nået til. Johnny observerede intet af omgivelserne omkring sig, hans hoved boksede med de mest afgørende beslutninger, han nogensinde ville komme ud for.

Først og fremmest: hvem skulle vide noget om fundet? Det var sin sag at arbejde under Angelus. Hans herre og mester var god nok, så længe det drejede sig om almindeligt, kedeligt grave-arbejde, men Johnny var ikke et sekund i tvivl om resultatet, hvis han gik direkte til Angelus og fortalte ham, at netop disse udgravninger ville betyde, at han selv og Johnny, Nationalmuseet, Rasmus med det brækkede ben, den danske stat, for ikke at glemme søens folk - ville opnå udødelighed. Angelus Jensen ville betragte det som den længe ventede belønning for alle sine pinsler og sin sure opvækst, afstedkommet af det navn ubetænksomme forældre havde forsynet ham med. Kort fortalt: bossen ville hugge hele æren. Hvilket Johnny naturligt nok ikke var interesseret i.

Ret beset kunne sagen skæres ned til to klart afgrænsede problemer:

1. Hvor stort var fundet? - var der mere end ti klumper rav? Var det en kongegrav, en helligdom, eller var det noget ukendt og endnu mere spændende, han var faldet over?
2. Skulle Angelus inddrages, ja eller nej?

Johnny drejede ind på Flodvej, en lang, let snoet vej, som strakte sig tværs gennem den sydlige del af Smørumnedre. I bil virkede Flodvej ikke så lang, men Johnny konstaterede forbausning, at der stadig dukkede nye og uventede sving og bugtninger op foran ham, uden at han nåede frem til det lille butikstorv med forretninger, der sammen med Rådhus og Bibliotek udgør forstadens centrum. Han fandt et bus-stoppested. (- Gad vide, hvornår diligencen passerer?) tænkte han og konstaterede, at køreplanen på standen var voldsomt fraværende. Dengang Johnny var en fattig student og måtte spare sammen for at køre med offentlige transportmidler havde han lært, at busser altid netop er kørt, når man ankommer til stoppestedet, med mindre man har sommer- og vinterkøreplanerne ætset ind i hukommelsen samt sørger for at være på pletten i god tid. Nu, hvor han kørte i luksus-Skoda, var hans erfaringer til gengæld, at selv øde landområder som Smørum - det være sig Ovre som Nedre - var tæt trafikeret af

massetransportmidler, især på de mest ufremkommelige og sikkerhedsmæssigt veludstyrede biveje. Jo snævrere vejen var og jo flere forhindringer, som var indført for at sænke farten, desto flere busser skulle man holde tilbage for.

Nu var han til fods og dermed trådte den første regel i kraft. Johnny gjorde det mest fornuftige under indtryk af omstændighederne: han gik videre.

Traveturen gjorde godt, både legemligt og mentalt. For første gang i måneder tilbragte han tiden med andet end at sidde eller ligge. Forårsluften denne sene eftermiddag var frisk og rig på ilt - den svage afklang af gylle fra markerne havde han vænnet sig til i ugens løb. Ilten gav næring til hans overvejelser, ny og anderledes næring end den lille to-værelses (eller baren på "Børges Hjørne" for den sags skyld). Han drejede ind på Smørum Parkvej og traskede ned mod den lange vej mod syd, som førte ind til Ballerup og mere regelmæssigt kørende transportmidler.

Altså to problemer. Efter lidt vaklen tog han problem nummer to først.

Ifølge spillereglerne skulle han naturligvis underrette sin overordnede om det sensationelle fund. På den anden side ville han opnå en urørlig - for ikke at sige en arkæologisk set guddommelig - status ved offentliggørelsen af nyheden. Konklusion: Angelus ku' rende ham noget så grusomt!

Problem nummer et var straks sværere at løse. Johnny brændte efter at vende om, styrtede tilbage til udgravningen og bore løs i jorden på det sted, han havde fundet ravet. Heldigvis var museets folk færdige for idag, så han behøvede ikke at frygte, de andre ville ødelægge hans fund før om søndagen (Angelus havde naturligvis underrettet sin unge kollega om de lumske planer, han havde lagt for weekenden), men det var ikke godt at vide, hvor længe Eskildsens folk arbejdede videre på stedet, selvom det var fredag. Det blev snart mørkt, det meste af udstyret, som museumsholdet plejede at bruge, var låst inde i varebilen, Angelus kørte i - og sidst men ikke mindst: han havde en fræk aftale inde i byen klokken otte.

Et usikkert smil krusede hans læber. Fræk og fræk? Hvor mange måneder havde han ventet på, at Vibeke skulle sige ja til hans - overfriske? - tilnærmelser. Vibeke havde udvist en forbavsende immunitet overfor hans normalt hurtigtvirkende charme. Johnny kunne ikke huske andre piger eller kvinder i hans liv, som havde udgjort en så vedholdende udfordring. Men det var ikke derfor, Vibeke virkede ekstra kraftigt på ham. Der var noget i hendes øjne og i hendes væsen, som gav ham en følelse af, at han for engangs skyld havde mødt - ikke en uovervindelig og stædig modstander - men snarere et menneske, der i ord og gerning viste ham, at han ikke skulle behandle hende dårligere, end han selv ville behandles - og Johnny måtte beskæmmet indrømme overfor sig selv, at den følelse havde ingen af hans utallige, tidligere erobringer givet ham. Og i går havde Vibeke endelig modtaget hans invitation til at spise middag på den lækreste, mest intime restaurant, Johnny kunne finde i den indre by. Han skulle hente hende klokken halv otte.

Nu var han som besat. De ni stykker "Havets Guld" tyngede hans jakkelommer og i takt med hans skridt lød det i hans hoved: (- Et stykke, to stykker, tre stykker rav - fire stykker, fem stykker, seks stykker rav - ...) som en monoton og plagsom børneremse.

En gammelkendt lyd i det fjerne vækkede hans bevidsthed så meget, at han fik øje på bussen, som just drejede ind på landevejen, han fulgte. I strakt galop nåede han med vildt vinkende arme frem til det næste stoppested, hvor chaufføren mirakuløst blev holdende og ventede på ham. Få minutter senere ankom bussen til Ballerup og Johnny

fortsatte med S-toget mod København og med at udtænke planer for den nærmeste fremtid. Han havde travlt de næste timer. Der var mange besværlige detaljer at få tjek på, men til sidst nåede han tilbage til Ballerup Station med en kæmpe stor sportstaske stoppet med graveudstyr, ekstra trøje, lygter og reserve-batterier og alle de andre ting, han for en sikkerheds skyld havde stoppet i den.

Det var næsten midnat. Et opgivende blik på "diligencens" køreplan bekræftede hans værste anelser: Efter klokken elleve "Er Det Nat Med Fru Bussen" i Ballerup og omegn. Heldet var dog med ham, en enkelt tom taxi rullede i samme øjeblik ind på den affolkede stationsplads. Johnny vinkede bilen til sig, anbragte tasken med udstyret ved siden af sig på bagsædet og gav chaufføren en adresse et stykke væk fra udgravningen. Han følte sig lidt fjollet over den slags "agent-pjat", men det var trods alt ikke hvemsomhelst, der skulle vide, hvor det sensationelle fund blev gjort. Omtalen ville hurtigt nok få alle, som havde talt med ham eller set ham i den forløbne uge til at forsøge at rage blot en afglans af æren til sig. "Jeg kørte Johnny til århundredets fund!" kunne sælge ugeblade i månedsvis.

Det var sort nat på villavejene. Den eneste belysning udover den tiltagende månens skævt afrundede skive, var lygtepæle på hjørnerne af hver sidevej. På denne måde kunne man nemt se, hvor langt der var til næste vej, men på den anden side skulle man ikke mange meter ned af sådan en sidevej, før man gik i buldrende mørke. Husene var næsten alle mørklagte. Flere gange fik han et hjerteslag, når de automatiske lys-sensorer ved carporte og hoveddøre fangede hans bevægelser og startede veritable lysorgier foran og rundt om husene. Lyset var egentlig mere irriterende end en hjælp. Hver gang skulle øjnene først vænne sig til det pludselige skær og derefter til månens svage skin på vejen.

Johnny trådte ud på stien, som gik bag husene nærmest udgravningen. Han standsede forbavset. (- Hvad Fanden er det?!) Han troede ikke sine egne ører. Tydeligt gennem den stille nat hørte han den letgenkendelige brummen af en gravemaskine.

- Sig, det er løgn, hvæsende han og begyndte at løbe frem mod den næste drejning af stien. Hans aflange sportstaske klirrede og raslede tungt op ad hans ene ben. Et blå-hvidt lysskær forstærkede hans mistanke. Han gjorde holdt lige inden svinget og trådte mere forsigtigt frem og kiggede forbi hækken langs stien. En lang række utrykkelige eder vældede frem i natten.

Eskildsen var ikke alene et langbenet og stormavet røvhul, han var et udspekuleret, et pengegrisk, et lumsk, et - et - et et røvhul! Johnny blev stående som forstenet og gloede indædt på den gule traktor for enden af den lange rende nedenfor bakken. På traktorens bagende var påmonteret en bevægelig gravearm med grab, hvilket forvandlede maskinen til en form for gravko. Chaufføren kunne dreje sit sæde rundt og kontrollere armen ved at bruge diverse håndtag, som ragede op i førerhuset fra monteringsophænget. Gravearbejde finder sted i al slags vejr, hvorfor førerhuset var forsynet med plexiglas på alle sider. Johnny kunne ikke se personen, der styrede skiddet, men han overværede, hvordan den mekaniske kæmpearms sindigt arbejdede grabben ned i renden, bagud gennem jorden, opad, ud til siden, tømte jorden ud, svang sig op i luften, ned i renden - ... Efter fire grabfulde havde Johnny fået nok.

Sydende - ikke af forargelse over, at entreprenøren lod sine folk arbejde om natten (ovenikøbet i weekenden), hvadenten det var for at trodse museets ønske om at undersøge jorden først, eller det var for at overholde terminerne med gas-selskabet -

men af frustration over, at hans natlige ekspedition var nytteløs, vendte Johnny omkring og sjoskede ubeslutsomt den modsatte vej. Han fandt en bænk, lod tasken falde i græsset ved siden af bænken og satte sig.

Alle hans planer var kuldsejlet. Eskildsens folk ville (ikke uforståeligt) undre sig, hvis han dukkede op her midt om natten "for at foretage arkæologiske undersøgelser" og værst af alt: en udvidelse af renden på netop det sted, Rasmus var styrtet ned, ville enten afsløre resten af det eventyrlige fund, Johnny var dybt overbevist om, fandtes der, eller (- oh, rædsel!) ødelægge fundet, kværne de uvurderlige genstande, som befandt sig sammen med ravet, til atomer. Under alle omstændigheder var den forventede berømmelse i alvorlig fare for at fordufte sporløst.

- Bare fordi det opblæste røvhul! ikke kan - ... Johnny drejede pludseligt hovedet mod lyden af gravemaskinen - den ændrede lyd af gravemaskinen. (- Hvad var det? Stoppede de nu?)

Han fik måske alligevel chancen for at udføre lidt u-autoriseret oldtidsforskning? Johnny hankede op i tasken og sneg sig langs stien frem mod udgravningen. Græsset dæmpede lyden af hans gummisåler. På højre side havde han den gamle del af renden, hvor rørene var svejset sammen og blot ventede på at blive dækket til. Denne gang fik han hurtigere øje på gravemaskinen, da han gik længere væk fra hækken. Han blev stående et par meter udenfor lyskredsen rundt om pladsen. Skurvognen kastede to lange blæksorte skygger hen mod ham. Han spejdede forbi traktoren, der nu stod stille med snurrende motor. Grabben hvilede på bunden af renden. Bulldozeren bagved stod lige så urørlig med slukkede lygter. Han havde kun set grabben på traktoren arbejde. Der var nok kun én mand til stede, sikkert Carlo. Eftersom gravemaskinen holdt med bagenden mod renden, burde han kunne se ind i førerhuset gennem bagruden, men halogenlamperne, som oplyste arbejdspladsen, forvandlede glasset til et spejl. Et tomt spejl.

Johnny tøvede. Der var ingen i syne. Motorens rumlen - var der også en anden lyd? - lød klart og tydeligt gennem natten, næsten for tydeligt, men det kunne skyldes, at han anstrengte sine sanser ekstra meget. Pladsen var fuldkommen øde. En let - ganske umotiveret, håbede han - gysen fór gennem ham. Der var ikke gået mange sekunder, siden han hørte gravemaskinen standse. Kunne mændene, der arbejdede på stedet, være nået hen til skurvognen på den korte tid? Ville maskinføreren ikke slukke for motoren, hvis han holdt pause eller skulle hjem?

Nå, så længe han ikke kunne se nogen, kunne de heller ikke se ham, vel? Han tvang sine øjne til at kigge på alt andet end den ugenomsigtige rude; hvis der var nogen på traktoren, ville de forlængst have set ham og råbt ham an - de kendte ham jo. Det var ikke sket, altså var førerhuset tomt. En snigende fornemmelse af noget absurd, noget uvirkeligt fik hårene på hans arme til at rejse sig. (- der var en anden lyd, var der ikke?)

- Åh, gå hjem! Du har set for mange gyserfilm. Johnny opdagede forskrækket, at han talte højt med sig selv.

Og nu han var så godt i gang, så - ...

- Hallo! Er her nogen? Johnny trådte ind i det blændende lys fra halogenlamperne.

Intet svar. Motoren brummede. Ellers stilhed.

Han stillede tasken på jorden og så bagud på den blåmalede skurvogn. Døren stod åben, der var tændt lys indenfor. Bortset fra et tomt bord, han selv havde siddet ved under utallige, ørkesløse diskussioner mellem Angelus og entreprenør Eskildsen,

virkede vognen tom, uhyggel-... (- nej hold så op) formanede han sig selv. (- Der er en sund og naturlig forklaring på alt. Carlo er - ja selvfølgelig! - han er gået om bag en busk for at tisse. Og han er alene. Derfor er her tomt. Om et øjeblik kommer klovnene frem, mens hans lyner op og gloer uforstående på - ...)

...

Det var Johnny selv, som standsede og gloede uforstående på traktoren. Han trådte i en kort bue uden om traktorens højre baghjul, mens han forsøgte at skimte gennem ruden, stadig uden resultat. Han klemte øjnene i på grund af den bagvedstående lampes skær og spejdede ind i førerhuset. Tomt. Visse detaljer ved de slidte trin på traktoren fløjtede kvikt og ubønhørligt ind på lystavlen. Johnny så sig febrilsk omkring. Der måtte være nogen i nærheden. Trods stilheden. Traktoren gav ham sit evige, rumlende svar: ingen. Og alligevel - ... Han tog de to næste tunge skridt. Detaljerne forvandlede sig til uoverskuelige uhyrligheder.

Halogenlamperne på deres primitive lygtepæle var anbragt to og to på hver side af renden. Der var ingen skygger bortset fra Johnnys egen til at skjule traktorens mandshøje baghjul, det tomme førerhus og de to metaltrin, hvor den skrig-gule farve forlængst var skrabet væk af ru gummistøvler. Men det var ikke den gule farve, eller manglen på den, som plagede Johnny.

I og for sig heller ikke den røde farve.

De rød-brune pletter på sædet og sideruden kunne tages for mudderstænk, de silende dryp, der med små, tydelige "plink" ramte pølen på den mudrede jord, kunne kun - måtte være et udspil af hans fantasi og for mange splatterfilm - men benet - ...!

BENET!

Det var benet, nøgent, men stadig stukket i en sort gummistøvle - benet, som var kommet i klemme mellem pedalerne og den snævre åbning nederst i førerhuset - benet, hvis hvide lårknogle ragede et stykke ud fra det blodrøde kød, anatomisk perfekt løsrevet fra sin plads i hofteskålen, så den runde stump glinsede i halogenlyset.

Det var benet, der gjorde udslaget.

Johnny følte, hvordan de hastigt indtagede hamburgere pressede sig op gennem spiserøret. Han opgav at kæmpe imod og lod maden passere frit ud gennem munden. Verden svømmede bort for hans blik. Hans sidste tanke var dog hverken beskæftiget med madresterne eller det afrevne ben i førerhuset. Den lød i al sin gribende korthed: (- Vibeke! Jeg glemte Vibeke!)

Johnny besvimelede -

- og opdagede derfor aldrig, at han aldeles ikke var alene med resterne af Carlo.

3. afsnit

- Jeg vil hen til udgravningen! Mo-aar!! Må jeg ikke nok!

Rasmus havde plaget hele lørdag formiddag. Foden var brækket, men han var trods alt kommet hjem igen allerede om fredagen. På Skadestuen havde røntgenbillederne afsløret et grimt brud på ankelen. Han fik foden og hele underbenet plastret ind i gips og besked om at møde til kontrol mandag morgen. Til sidst var Rasmus og hans mor blevet

hentet af hans far, som på det tidspunkt havde fået fri fra arbejde. Hans forældre blev voldsomt ophidsede over historien om de tre plageånder, som havde drevet ham mod udgravningen. Det lykkedes kun med besvær Rasmus at forhindre faderen i at storme afsted for at finde de uvorne knægte. Rasmus vidste godt, hvad konsekvenserne ville blive, hvis han indblandede voksne i de interne stridigheder "- og jeg ved slet ikke, hvor de bor, Far!"

Nu var det lørdag og Rasmus ville afsted. Ville ned til stedet, hvor han havde gjort sit fantastiske fund. Hans mor kunne ikke for sin død begribe, hvad Rasmus ville ved udgravningen og endelig var der et enkelt praktisk problem: Hvordan skulle de transportere ham? Skadestuen havde hverken givet dem krykker eller andre hjælpemidler med hjem.

Inde fra soveværelset lød faderens lidt distræte brummen. - Måske Sørensen har den rullestol, som - ...

- Det hedder kørestol, Far. Rasmus havde for ikke så længe siden haft emneuge i skolen om handicappede og deres problemer.

- Nå ja, kørestol. Jeg tror ikke han har afleveret den endnu. Rasmus' far kom ind i stuen, mens han lynede en pudsig, kuglerund sportstaske. Han var på vej til den obligatoriske lørdags-bowling. Han indvilligede i at forsøge sig hos Sørensen, inden han kørte.

Naboen, hr. Sørensen, havde ganske rigtig ikke afleveret den kørestol hans kone blev transporteret rundt i under den sidste del af hendes sygdom. Det var et halvt år siden, kræften fik overtaget og Rasmus' far var ikke så forlegen ved at spørge naboen, om de måtte låne køretøjet.

Godt polstret mod den solrige, men kølige forårsluft kunne Rasmus derfor lørdag middag gense det historiske sted. Gravepladsen var øde, bulldozeren, traktoren med grabben og de små, larmende kompressorer stod uvirksomme, skurvognen, hvor mændene holdt deres pauser, var låst. Lange, grå-sortede gasrør med højgule eller orange plasticpropper i enderne lå som gigantiske lakrids-stænger langs de opgravede jordvolde. Rasmus fniste. (- Gosh, tænk at gå ombord i sådan en moppedreng!)

- Nå, er du så tilfreds. Rasmus' mor var hverken vred eller sur over at køre ham rundt i kørestolen. Hun nød solen og den friske luft og trods det væmmelige benbrud, kunne hun mærke, at sønnen var i et usædvanligt godt humør. Rasmus havde virket alt for nedtrykt i de seneste måneder. (- Kunne det allerede være puberteten?) Hun havde et par gange frittet ham for et svar, men hver gang var han veget udenom eller var simpelthen gået fra hende uden at svare.

Idag var han som forvandlet. Moderen glædede sig over forandringen uden at bekymre sig om grunden, en grund hun alligevel ikke havde en chance for at kende. Ravstykket lå godt og trygt i en lille pose om Rasmus' hals. Aftenen før, efter han var blevet lagt i seng, havde han kæmpet sig ud på gulvet og havde hentet ravstykket på den hylde, han uset havde lagt det op på, da han blevet båret ind i sit værelse. Foden havde jamret vedholdende, mens han humpede over til sit skrivebord. I den nederste skrivebordsskuffe fandt han posen med den lange snor, en pose, han i flere omgange havde reddet fra moderens oprydningdille, skønt han aldrig kunne give hende en fornuftig grund til at gemme sådan en lille, snusket stofpose, der engang havde indeholdt nogle kvalmt-søde dufturter. I virkeligheden var det mest en "pigeting". (- Og hvad så?) Rasmus havde på et tidspunkt vedtaget med sig selv, at posen ikke måtte

smides ud. Nu lugtede den mest af drenge-rode-skuffe og ravstykket passede perfekt i den.

Hele tiden var han bevidst om den tunge genstands trykken mod brystbenet inde under T-shirten. Det gav ham en ny og vidunderlig følelse af velvære - og af sikkerhed. Hvorfor han følte sig mere sikker med posen hængende om halsen, kunne han ikke forklare, men pyt, der var mange andre ting i verden, som var mærkeligere. Blot han havde sin ravklump, var han glad.

Det ærgrede ham, at de ikke kunne trille kørestolen ned i renden og hen til det sted, hvor han dagen før havde opdaget det første kæmpestore oldtidssmykke. Hvor ville han dog gerne grave lidt i jorden for at se, om ikke der skulle være flere. Hvis det var hans fald ned ad skråningen, der havde revet dem løs, var det ikke usandsynligt, at man kunne finde flere gamle, kostbare ting.

Når manden, der havde hjulpet ham efter styrtet, kom på besøg, ville han spørge, om han måtte sidde ved siden af, når de gravede videre. Det brækkede ben betød, at det var slut med skolegang for et stykke tid i det mindste, havde de sagt på Skadestuen og Rasmus så allerede frem til en række sjove og spændende dage sammen med den flinke, unge mand og hans kolleger.

Men hvor var alle menneskene henne?

Rasmus havde helt sikkert regnet med, at manden, som han desværre ikke kendte navnet på, ville starte et større gravearbejde, så snart det blev lyst. Han havde set helt forkert ud i ansigtet, mens han pillede ravet op fra jorden og Rasmus kunne mærke på ham, at han blev voldsomt spændt og ophidset ved fundet. Måske var det virkelig det største fund i Danmarkshistorien!

Tanken gav Rasmus en på én gang rar og rædsom fornemmelse i hele kroppen - rar, fordi han havde været med til fundet - rædsom, fordi det kunne betyde, at en masse mennesker ville overfalde ham med spørgsmål for at høre, hvordan han havde fundet ravet, hvorfor han var løbet netop på det sted og så videre og så videre. En masse ubehageligheder, kort sagt. Rasmus var helst fri for at tiltrække sig omgivelsernes opmærksomhed. Hans krop, som var to-tre år større end hans alder, fik mange mennesker til at betragte ham som en anden og ældre person, sagde ting, han ikke var erfaren nok til at vide noget om og forventede reaktioner fra ham, som han slet ikke kunne leve op til. På nogle punkter havde det givet ham viden og indsigt ud over, hvad man kunne forvente af en tolv-årig, hvilket ikke altid var lige rart, syntes han, for indvendig var den største del af ham stadig "kun" et barn. De voksnes verden måtte godt vente nogle år endnu med at få overtaget. Ja, ungdommen med, for den sags skyld. Gav det måske ikke altid problemer og angstfyldte timer, når drengene fra ottende skulle more sig med at se ham bryde sammen og reagere, som hans alder dikterede; noget som gjorde ham latterlig i deres øjne på grund af hans størrelse. For slet ikke at tale om Dræber og hans perverse påfund?! Rasmus havde af bitter erfaring lært at holde en lav profil, når han på den måde stødte an mod andres forventninger og fordomme. Hans jævnaldrende kom han kun pligtskyldigt sammen med, fordi hans forældre syntes, han skulle. Selv følte han ingen samhørighed med klassekammeraterne, for deres opførsel og livsindstilling var afgjort tolv-årig og dermed yngre, end Rasmus følte sig.

Rasmus havde mange grunde til at holde sig for sig selv. Og nu var han i fare for at komme rigtigt i søgelyset. Skulle hans fund vise sig at medføre omtale og opmærksomhed ville det nok glæde ham, men også skræmme ham - nok mest skræmme

ham. Faktisk ville han være fuldt ud tilfreds med at betragte tingene lidt på afstand og vide - som den eneste foruden museumsmanden - at han havde været delagtig - havde været hovedpersonen! - i opdagelsen af de forunderlige ravstykker.

Heldigvis boede ingen af hans skolekammerater på vejen og turen fra deres hus og hen til udgravningen foregik i behagelig ubemærkethed, bortset fra den sædvanlige, fortravlede vinken fra genboen, frk Himmelstrup, "Himmelspjæt" blandt vejens unger. Hun puklede som altid i den forvitrede jungle, hun stædigt søgte at forvandle til en "have", indtil videre uden synlige resultater. Intet kunne foregå på deres vej, uden at Himmelspjæt vidste det, men hun var hverken bevidst nysgerrig eller sladdervorn, så egentlig generede det ingen af beboerne; tværtimod, det var kun en fordel, at der var en i området, som vidste, hvornår og hvor længe et hus stod ferietomt, hvorfor der pludselig var nye navne på en postkasse og hvor mange ejere "Eventyr-slottet" på hjørnet havde haft. Himmelspjæt var husejernes og ejendomsmæglerens uofficielle, altid behjælpelige maskot og skytsengel. Den spinkle frøken kastede kun et overfladisk blik på kørestolen. Rasmus' ulykke og familiens lån af stolen var allerede gamle nyheder for hende. Rasmus og hans mor vinkede tilbage til den krummede ryg, som forsvandt om hushjørnet.

- Hvorfor skal vi ikke også have naturgas? spurgte Rasmus sin mor. De rullede lidt ubeslutsomt frem og tilbage på grusstien langs renden.

- Tja, det er ikke mange år siden, vi skiftede oliefyret, så - ... hvad siger du til, at vi kører videre, hva', General Patton. Kampvognen her er rimelig tung at trække gennem græsset og gruset.

- Åh, kan vi ikke blive her bare lidt længere? Rasmus vidste godt, at det var lidt fjollet, for der var ikke noget, de kunne foretage sig dér alligevel. En enkelt ting talte dog for at blive. Han var pinligt klar over, hvad der ville ske, når de kørte videre: hans mor ville uundgåeligt møde et af snakketøjerne fra vejen, enten foran deres hus eller oppe ved kiosken, hvor de havde aftalt at gå op for at købe lidt lækkert til eftermiddagstejn - og måske leje en video! - og fik de først taget hul på et af de utallige saftige emner, som damerne af en eller anden grund aldrig manglede, ville det tage år og dag at komme videre. Rasmus hadede at stå - sidde! - og høre på det pjat - og især én bestemt sætning: "- Iihhh, hvor er Rasmus altså blevet stor!" Var der noget Rasmus ikke brød sig om, var det at blive mindet om sin størrelse!

- Årh jo, Mor, bare fem minutter til. Vi kan godt køre hen til bænken, så du kan sidde.

- Åh, tak, hr. General. Hans mor havde vedtaget med sig selv, at hun ville gøre alt for at glæde sin søn efter den grimme ulykke. Hun var egentlig ikke ked af at sætte sig på bænken og se på hans forandrede - og glade - ansigt. Gad vide, hvad der var så interessant ved den udgravning, at han ikke kunne løsrive sig fra den.

- De kunne vel ikke sige mig, om Nationalmuseet arbejder et sted her i nærheden? En nydelig ung dame i lys-beige frakke var kommet hen til bænken, uden at de havde set eller hørt det.

Det gav et sæt i Rasmus' mor. Hun vendte sig med et dæmpet hiv efter luft og betragtede forstyrrelsen. Synet af den unge kvinde beroligede hende dog. Hun tog sig til frakkekraven og smilede akavet. - Gud, hvor blev jeg forskrækket!

- Åh, det må De undskylde. Jeg ville sandelig ikke snige mig ind på Dem.

- Jeg var såmænd nok bare væk et øjeblik, sagde Rasmus' mor. - Men hvad var det, De spurgte om - ... Nationalmuseet?

- Ja, Mor. Det ved du da godt, ikke. Nationalmuseet skal undersøge alle de steder, gassen skal graves ned og jeg har et par gange set nogle af dem ligge og rode i jorden med små koste og skovle. Rasmus nærmest hoppede i sædet af iver. Stemmen kørte på fuld knald. Endelig kunne han snakke om noget, der lugtede af hans fund.

- Ja, ja, Rasmus, men nu må du lige - ... nej, jeg er bange for, at jeg ikke ved, om de er i nærheden. Der er i det mindste ikke nogen, der arbejder her lige nu. Hun så ud over gravepladsen, som for at sikre sig, at hun ikke havde overset noget.

- Nå, men hvis de er herude i dag, finder jeg dem vel. Den unge dames stemme lød på én gang bestemt og usikker.

Rasmus var lidt stødt over at blive afbrudt, men nu fik han chancen igen. - øh, ... Hvo-hvo-hvorfor skal De finde de der museumsfolk - ...

Hans mor brød ind. - Rasmus dog. Det er da den unge dames egen sag. Du kan da ikke - ...

- Åh, det gør såmænd ikke noget, at du spørger, Rasmus. Man kommer ingen vegne, hvis ikke man spørger sig for. Men din mor har ret. Det er min egen sag, hvorfor jeg skal have fat i nakken på en ganske bestemt person. Men sig mig, Rasmus, hvis jeg til gengæld må være så fræk at spørge, hvad har du lavet med benet?

- Nogle vilde knægte jagede ham og fik ham til at styrte ned i udgravningen. Gudskelov var der stadig folk til stede, som fik tilkaldt en ambulance og kørte ham hjem, så jeg kunne få ham på Skadestuen.

- Faldt du i renden? Hvor skete det?

Rasmus betragtede damen nøje. Hans hjerne snurrede hurtigt.

(- Hvorfor var hun pludselig så interesseret i hans fald? Hvorfor ville hun vide, hvor han var faldet? Havde manden fra i går fortalt hende om ravstykkerne? Var hun ude på at finde resten af det eventyrlige fund og stjæle det?) Han kunne egentlig godt lide hende, mest fordi hun var så pæn, på den anden side havde han lært, at udseendet kan bedrage. Det var bedst at være forsigtig!

- ... øh, ja, joh - ... det var et eller andet sted derovre. Med vilje pegede han i meget ubestemmelig retning. - Jeg er ikke helt sikker. Det gik så hurtigt og så gjorde det så ondt i min fod. Men den flinke mand som hjalp mig og som kørte med mig hjem, han - ...

- Du ved vel ikke, hvad han hed? Damen - hun var meget yngre end Rasmus' mor, men alligevel gammel nok til, at Rasmus indvendigt kaldte hende for "damen" - rødmede svagt. Rasmus studsede. Måske var der en helt anden grund til, at hun spurgte? Var hun hans kone?

- Nej, sagde Rasmus, han sagde ikke sit navn - ...

- og du har ikke set ham eller nogle af de andre her i dag? Damen så sig opgivende omkring.

Rasmus' mor indskød, - Er De sikker på, at Nationalmuseet skulle arbejde her i dag? Jeg mener, det er trods alt lørdag og det er da vel ikke normalt, at man arbejder om lørdagen.

- Så vidt jeg ved, er de nødt til at arbejde næsten hver dag for at nå det, inden gravkøerne fjerner eventuelle oldtidsminder. Men det ser altså ikke ud til, at de skal lave noget her i dag.

- Er De selv ansat på Nationalmuseet? Til Rasmus' forfærdelse fik hans mors stemme den specielle klang, som betød "hvor-er-det-interestant", hvilket kun var en grad bedre

end: "og-nu-skal-De-bare-høre"-stemmen. At det var en vildtfremmed dame betød ingenting, vidste han. Moderen var gået i sladre-stilling. Kun mortarild - eller mindst et regnskyl - kunne stoppe hende og de grå skyer, som samlede sig og i lange perioder dækkede for den uøvede forårssol, havde endnu ikke vist deres sande indhold. Nu ville Rasmus absolut gerne køres derfra.

Heldigvis så det ikke ud til, at den fremmede dame var indstillet på at snakke. Rasmus kunne se, at hun snoede sig lidt utilpas, sikkert for at finde en undskyldning for at forlade dem. Han forstod hende udmærket. Hans eget blik søgte væk fra de to damer, ud over gravepladsen, mens han tavst bad til, at den unge dame ville gå, så han slap for at høre på den ventede gang sladder.

- Nå, men jeg må hellere - ... Damen, der i hans moders øjne blot var en stor pige, trippede lidt ubeslutsomt og smilede forlegent til hende. Hendes usikre bevægelser afslørede, at hun helst ville videre. Rasmus' mor var for erfaren til at vise det, men Rasmus kunne høre hendes skuffelse. - Ja, øh - ... det kan da være, at de er et sted i nærhe- ... RASMUS! Bliv siddende! Du må ikke rejse dig!

De to kvinder stirrede på Rasmus, der med vidt opspilede øjne og åben mund havde taget fat i kørestolens armlæn og hejst sig op på armene. Det så grangiveligt ud, som om han ville rejse sig. Hans blege, forfærdede ansigtsudtryk fortalte noget andet: at han var stivnet midt i bevægelsen og hang fastlåst i den unaturlige stilling, halvt siddende, halvt stående på det raske ben.

- Mo-mo-mo- ... Længere nåede han ikke. Han faldt tilbage på sædet. Rasmus ville sige et eller andet vigtigt, han ville pege, han ville op af kørestolen, han ville væk fra gravepladsen, han ville en masse ting på samme tid. Det blev imidlertid kun til de hakkende lyde og en kraftesløs vinken mod stedet, hvor traktoren tårnede sig op over den lange mørke rende i græsset.

Hans mor og den fremmede dame vendte sig og så i samme retning. Stedet lignede sig selv, intet var forandret.

- Hvad er der i vejen, unge mand? Så du noget?

- Jo-joh, jeg mener nej, eller jeg ved ikke. Jeg syntes, at jeg - ... nej, der var vist ikke noget alligevel.

- Rasmus, du må ikke gøre mig så forskrækket. Et øjeblik troede jeg, at du havde set et spøgelse. Sig mig, er du ikke snart for gammel til den slags pjat? Det er også de skrækkelige blades skyld!

Pigen studerede Rasmus' ansigt. - Jeg er ikke sikker på, at det var for sjov. Måske var der alligevel et eller andet, som forskrækkede ham.

Rasmus gjorde et tappert forsøg på at tage sig sammen. (- og nej! Der havde været noget omme bag traktoren!) Han trak sig bagud, fandt til rette i kørestolen, lod blikket glide fra sin mor over på den kønne dame og videre til traktoren. Han hørte tydeligvis ikke, hvad de sagde til ham. Drengen forsvandt ind i sine egne tanker. Glemte kvinderne. Han stirrede mod udgravningen.

- Rasmus? Hvad er der i vejen? Hvad er det, du stirrer på?

Kvinderne så forvirrede på hinanden. Der var intet usædvanligt at se ved udgravningen. Det måtte være en lidt for livlig drengfantasi, som spillede ham et puds.

Rasmus bed sig i læben. Hans hoved susede. Det kunne ikke nytte noget at fortælle hans mor og den fremmede dame, hvad han havde fået øje på. Nu, et minut senere, var han slet ikke sikker på, at han i det hele taget havde set det, som havde forskrækket ham

i den grad. Måske var det, fordi han havde fornemmet, at det var manden fra i går, den fremmede dame skulle finde, at han troede, det var ham - ...?

For det var ham, Rasmus havde skimtet bag traktoren. Og alligevel ikke ham. Det kunne ikke være ham. Rasmus tænkte på den flinke mand, som havde trøstet ham og som var blevet så ophidset over deres fund, den smilende mand, som han sidst havde vinket til, da ambulancedøren blev lukket. Han havde ikke lignet den uhyggelige skikkelse, som et ultrakort øjeblik havde vist sig mellem traktoren og en bunke nyopgravet jord.

(- Det kunne umuligt være - ...det MÅTTE ikke være ham!!)

4. afsnit

Vibeke kunne ikke glemme drengen Rasmus' ansigtsudtryk. Selv efter han og hans mor var rullet afsted, følte hun en ubestemt sikkerhed for, at drengen havde set noget uhyggeligt. Nå, det var sikkert bare indbildning. Hun overreagerede på grund af ingenting, fordi hun var så opsat på at få fat i Johnny.

For første gang så hun et af de steder, Johnny havde fortalt om, og da der ikke foregik noget denne lørdag eftermiddag, var det ærlig talt ret uinteressant. Vibeke spankulerede ubeslutsomt langs kanten af den nyeste del af udgravningen, frem til traktoren og tilbage mod rørene, som ventede på at blive svejset sammen med det eksisterende system. Hver gang hun nærmede sig rørbunken, måtte hun bekæmpe en næsten glemt (og meget barnlig) trang til at springe op og balancere henad rørene. Havde hun været ti år, var hun sprunget derop, var måske ovenikøbet hoppet ned på de to lange stålslinger, som forsvandt i jorden nogle hundrede meter længere borte. De sammensvejsede gasrør hvilede på lave, robuste træbukke i midten af renden. Hun havde altid været god til gymnastik og det kunne være sjovt at se, om hun kunne gå hele rørets længde uden at falde den ufarlige halve meter ned til bunden af renden.

Nu var hun immervæk syvogtyve og dermed alt for gammel til den slags pjat (i hvert fald så længe der var fare for at andre fik øje på hende). Ærgerligt! Endnu en af voksenlivets mange, hurtigt tillærte og sløvt accepterede begrænsninger. Hun følte sig lidt tåbelig ved blot at vandre omkring på dette gudsforladte sted, hvor hun havde håbet at finde museets folk - allerhelst Johnny, naturligvis. Spild af tid. Stedet var mennesketomt, ingen fra museet, ingen Johnny. Ganske som aftenen før.

(- Åh, Gud, for en rædselsfuld aften!) Hun havde ventet i fire timer, før hun gav op, lavede et par håndmadder og tændte for en ubeskriveligt intetsigende krimi i fjernsynet; den holdt syv minutter. Hun slukkede og surmulede i seng. Det ville være årets underdrivelse at sige, at hun var skuffet. I uger havde hun ikke kunnet færdes på universitetet uden at støde ind i Johnny alle vegne. Hvorfor, blev hun hurtigt klar over. Hun kendte hans blakkede omdømme, alligevel følte hun, at han var alvorlig og ærlig, når han talte med hende. Han havde været utroligt stædig. Og forfærdelig sød! Johnnys vedholdende kurmageri havde ikke været helt virkningsløst. Det var forvirrende, men også dejligt at mærke - især efter den sidste uheldige affære med - ... (- Det er HISTORIE! lille Vibs! Ham har vi glemt!) Udadtil lod hun ikke nogen mærke hendes

tanker i forbindelse med pigevennen Johnny. Vibeke vidste udmærket, at det ikke var erobringer, han manglede; listen over hans teknisk set stadig aktive veninder ville hun helst ikke tænke på. Og så. Efter at have kæmpet imod i tre måneder, var hun endelig nået frem til en beslutning: hun havde alvorlig lyst til at gå ud med Johnny og lige så stor lyst til at ... nå, ja, til at gå i seng med ham. Hun havde gjort, hvad hun kunne for at få ham til at forstå, at hun ikke var villig til at tage al hans charmør-snak for pålydende og hun var rimelig sikker på, at budskabet var sivet ind. Da han i torsdags havde inviteret hende ud at spise, havde hun derfor - og til hans tydeligvis glædelige overraskelse - sagt ja og havde selv glædet sig til de ting, sådan en aften kunne føre med sig. Dem allesammen.

Den lange og kvalfulde ventetid uden en munter Johnny ved døren havde fået hele registret af følelser op i hende. Fra skuffelse til vrede, via bekymring, resignation, raseri, ligegyldighed, hån, selvhad, ironi, fortvivlelse - you name it! De billeder, hun uundgåeligt dannede i sit hoved, svingede fra en grinende Johnny, der gjorde nar af hende sammen med en heftig og mere inladende veninde, til blodige optrin på hospitalet, hvor hans mishandlede legeme blev rullet ind på Intensiv Afdeling efter en trafikulykke med den afdankede Skoda.

Vibeke havde efterhånden taget turen nogle gange i sit liv, men denne gang var det for meget. Hvad kunne man ellers forvente sig af en skørtejæger af Johnnys dimensioner? I mørket, hvor ingen kunne se eller høre hende, havde først en frustreret hånd og dernæst en lang glidende strøm af tårer givet hende så megen ro i kroppen, at søvnen barmhjertigt indfandt sig kort efter midnat.

Lørdag formiddag besluttede hun sig for at give ham en allersidste chance. Det var da muligt, at han havde en gyldig grund til at brænde hende af. Hun indtog telefonboksen og hamrede hans nummer på det forsvarsløse apparat. Han svarede ikke. Hvad så? Hun måtte gøre noget for at stive sit smuldrende selvværd af. Hun måtte finde ham og med egne øjne se, om hendes mistanker var begrundede eller ej! Og hvor var tølperen så henne?

Det kunne ikke nytte at opsøge de steder i den indre by, hvor de plejede at "mødes", heller ikke Nationalmuseet, for han havde fortalt, at han stort set altid var i marken. Hun vidste, at museet arbejdede på højtryk ved nogle udgravninger i Smørum og havde forstået på Johnnys ironiske kommentarer og morsomme historier, at der var en masse bøvl med entreprenøren, som forestod gasrørsarbejdet. Hvor præcist, arbejdet foregik, anede hun ikke. Hendes logik fortalte hende, at det ikke kunne være svært at spørge sig frem til stedet, hvis og når hun ankom til den fjerne forstadskommune. Altså, afsted til S-toget!

Hun følte sig meget dum og lille-pige-naiv, da hun købte billet til Måløv, som var det nærmeste DSB-manden kunne finde på køreplanen; turen var med garanti det rene spild af tid, men en stemme i baghovedet fortalte hende, at når hun trods al fornuft kunne udvikle den slags følelser for en Don Johan - som utroligt nok havde rødmet! flere gange, når de snakkede sammen - kunne hun godt ofre en lørdag eftermiddag på at få ordentlig besked. Han skulle ikke dø i synden!

(- og måske - MÅSKE! - siger vi, er der en teoretisk chance for, at vi tilgiver ham, ikke sandt, lille Vibs?)

Turen var overraskende nem. Det (for Vibeke) nyindførte S-tog til Frederikssund bragte hende til Måløv på sølle femogtyve minutter. Klokkeren var kun lidt over elleve og

det lykkedes hende at få de oplysninger, hun havde brug for, på det lille hyggelige bibliotek i hovedgaden - Måløvs eneste gade. Heldet smilede fortsat til hende, hun nåede at fange en ringbus, som bragte hende næsten "til døren". Buschaufføren pegede hende i den rigtige retning, da hun stod i rabatten og stirrede efter vejnavnet, hun havde fået opgivet og derefter gik der et lille kvarter, før hun mødte og talte med Rasmus og hans mor.

Nu var hun alene. Kvinden havde skubbet kørestolen afsted, mens hun dæmpet iredtesatte den stadig tavse dreng, der havde reageret så underligt - og så pludseligt og voldsomt - under samtalen, uden at fortælle hvorfor.

Vibeke så sig omkring. Stedet var øde. Hun øjnede en jogger i det fjerne. Et kort glimt af neongrøn overdel og blåstribede bukser, så var han væk bag et sving. Skyerne var trukket endnu mere sammen. Det ville sikkert snart give sig til at regne. Villakvarteret var stille. Bortset fra en dæmpet hujen og skrigen fra en fodboldkamp eller lignende bag den lange jordvold, var det nemt at føle sig helt alene i verden på det sted; den eneste overlevende i en science fiction, hvor de enorme og før så truende, selvkørende robotter stod som tavse, hule skeletter omkring den snavs- og blodstribede, letpåkledte heltinde, der i sidste sekund havde reddet planeten fra total udslettelse. Vibeke syntes næsten hun kunne høre de døende monstres anstrengte åndedrag. Lige med ét kunne hun høre det! Eller - ...?

Et kraftigt kuldegys drøede uden varsel over hendes krop og fik hende til at droppe yderligere dramatiske dagdrømme. Pludselig var stedet hverken en kedelig arbejdsplads eller en fantasi-kulisse i en hygge-gyser lørdag aften med popcorn og hvidvin. Det var et modbydeligt og uheldbringende sted, grobund for syge, groteske tanker. Vanskabte tanker, som sneg sig ind mellem hendes egne normale, omend deprimerede tanker. Intet havde forandret sig, alligevel mærkede hun en ækel og krybende fornemmelse op mellem benene, videre ud over hofterne, op ad ryggen og tværs over hovedbunden. En led og slimet fornemmelse. Hun skuttede sig. Hun ville ikke lade sig slå ud, blot fordi hendes stemning var præget af den foregående aftenes nederlagsfølelse.

(- Jeg skal vise dem, hvem de end er!) Hun tog et par "kække" dansetrin ved siden af den komplet udeltagende traktor, sendte et fingerkys mod førerhuset og drejede rundt i en mislykket piruet, afsluttende med et lille danseskolekniks. Så forlod hun skyndsomt udgravningen. Hun ville opsøge Johnnys chef. Han måtte vide, hvor og hvornår skurken var til at få fingre i!

Den uventede, ubehagelige stemning ville ikke forlade hende og da hun kort efter mødte en ung mor, der baksede sig den modsatte vej med én unge i barnevogn og et andet, ældre barn i modstræbende og stram "snor" i sin frie hånd, var hun lige ved at stoppe op for at advare hende mod at fortsætte frem mod gravepladsen. (Gudskelov kunne Vibeke umuligt vide, hvor tæt det ældste barn var på at blive mast under traktoren, da den tre minutter senere skred nedad i den ellers hårde jord omkring renden og væltede ud over stien. Den chokerede mor og hendes to hylende børn fik godt nok lavet en forfærdelig ravage på Ballerup Politistation, men historien nåede hverken de lokale eller de landsdækkende aviser. Da Vibeke selv så den væltede traktor, havde hun andre og langt værre hændelser at bekymre sig om).

En dæmpet hvæsen svandt ind i takt med Vibekes afgang.

Der var intet usædvanligt at se ved udgravningen. Lyden kom fra et ikke nærmere bestemt sted i jorden under traktoren. Et miniature-jordskred afslørede, at noget bevægede sig i selve jorden, som udgjorde graverendens side. Et eller andet. Et dyr, måske. Og dog. Dyret, der havde skubbet til jorden, var ikke et dyr. Det var snarere en "Den".

"Den" var forvirret. Synet og lugten af den unge skabning havde hensat den i en sær trance. Den kendte ikke til begreber som kærlighed og begær, kun til tørst efter blod, efter energi. Den havde tøvet. Kvindens tilstedeværelse og letsindige dans over dens skjulested var foruroligende på en helt ny og uvant måde. I hine tider, dengang den levede frit, havde den aldrig reageret på denne afventende og - ... på denne måde. Det var, som havde en fremmed skabning taget bolig i dens sind. Tingesten, væsenet, skabningen, eller hvad vi skal kalde den, kendte ikke sig selv. Den rasede over sin uventede mangel på beslutsomhed, var frustreret og hævngherrig.

Raseri og ondskab var følelser, den kendte. Jord-skabningen kendte derimod ingen følelse, som passede til den stemning, den havde befundet sig i, mens den sødt duftende skabning dansede praktisk talt på dens skuldre. Der havde ikke været den samme simple trang til at besidde og æde. Det var både plagsomt og behageligt. For første gang var den brutale urkraft i tvivl, den værste følelse for et væsen, som kun havde én grund til at eksistere: selve eksistensen. Tvivl var nyt for den. Aldrig før havde et andet sind kunnet påvirke dens naturlige trang til at æde. Den var vant til at besidde skabningernes sind, vant til at bruge dem. Den vidste, at udvalgte skabninger var velegnede til at bringe dens kraft og ondskab videre ud i verden, den vidste, at den kunne følge sine forgreninger selv over store afstande, men for første gang, var den selv blevet påvirket af noget fremmed og ukendt.

Den havde "valgt" at lade dette unge, friske kød, som var alene og ikke blev ventet af nogen, gå fra stedet. Den forstod ikke selv hvorfor. Der kom andre skabninger. For mange. For farligt at søge trøst og styrke i deres blod. Væsenet skumlede. Af ren og skær ondskabsfuldhed væltede den gravemaskinen. Uden at ramme de usle kryb. Jordvæsenet trak sig tilbage og glemte sin tvivl. Inde i den trygge jord, dens domæne, vendte dens oprindelige natur tilbage for fuld kraft. Følelsen af at være delt i to sind forsvandt og overlod pladsen til væsenets sande og totalt hjerteløse bevidsthed. De talløse, uvirksomme år, indespærringen mellem de modbydelige klumper fyrretræs-snot havde ikke knækket dens viljestyrke. Den var sulten, det skulle dæmonerne vide, men den havde ikke travlt. Der var år at tage af. I de få timer, den havde været fri, havde den mødt flere skabninger - velnærede, saftige og blodrige skabninger - end i hele dens tidligere aktive tilværelse. Der var tid nok. Mad nok.

Urkraften sivede bort mellem jordknoldene. Væk fra stedet med de sidste giftige sten, som i over fire tusind år havde forhindret den i at leve det simple liv, den satte så stor pris på. Kraften glemte sin forvirring. Den var atter sig selv. Den følte sulten. Det var på tide, at dens tjener, dens første forgrening, skaffede den noget at spise.

Kraften søgte ud for at give tjeneren sin ordre.

Pludselig dukkede et billede op i dens tanker: en ung, smidig kvindekrop, et langt, mørkt og kraftigt hår, et par klare og leende, grå-grønne øjne og en lys men fast stemme. Synet fortonede sig langsomt. Det var ikke en skabning, tjeneren så. Det var en anden skabning, den skabning, som netop var sluppet ud af dens kløer! Kraften vred og

vendte sig i uforstående arrigskab. Den ville ikke tænke på skabninger, den ikke havde ædt. Den var sulten. Tjeneren skulle skaffe mad.

Kraften afsendte ordren: Skaf mig mad. Skaf mig en skabning.

Vibeke kendte ikke sit eget held og da hun forlod udgravningen, var heldet i øvrigt brugt op for den dag. Hendes sko begyndte at gnave, ringbussen var og blev en ringbus, så den ville under alle omstændigheder bringe hende til Ballerup Station, men - ... køreplanen var ubøjelig: bussen var naturligvis lige kørt og der var en time til den næste. Ubevidst klang de samme elementære grundregler for omegnbusser i hendes hoved, som Johnny havde repeteret dagen før. Forårsvejret deltog derefter i løjerne. De første - i starten spredte, men straks efter store og klaskende - våde dryp fik hende til at tage en rask beslutning.

- Tja, så må vi bruge vore feminine fortrin, hvislede hun. En bil kom susende, hun stak tommelen i vejret og bad til, at det var en enlig og mandlig bilist. I gamle dage tog det ikke mange minutter at blive taget op (og Vibeke var endnu ikke blevet forulempet af kærligt indstillede chauffører, der overvejede - og foreslog - mere eksotiske betalingsformer for liftet). Det er jo Hovedstadsområdet, det her! Civilisationens højborg. Lutter venligtsindede, kulturelt og socialt velstillede medborgere færdedes her. Barnemad.

På Ballerup Station kunne den unge mand i billetkontoret godt glemme alle forestillinger om et sødt smil fra det labre skår, han liderligt klædte af med øjnene, mens hun skubbede døren op og tilbagelagde den korte afstand over til hans skranke. Frakken var alligevel ikke sort fra fabrikantens side og frisuren var åbenbart heller ikke planlagt til at have dette smarte, småkrøllede look. Et blik ud på det sejlende fortov gav ham delvis forklaringen på dukkebarnets udseende. (- Åh, hva'. Godt så hun fandeme ud alligevel. Den stramning over bry- ...) Blikket under de sammentrukne øjenbryn, drønet, da "dukkebarnet" knaldede billetpengene ned på skranken og endelig stemmen, der indædt hvædede: "Nørreport!", fik alle hans seksuelle fantasier til at dykke ned på en flot sidsteplads.

Vibeke sydede indvendigt som udvendigt. Tiderne havde sandelig ændret sig, siden hun forlod gymnasiet. Eller også var antallet af opblæste, selvtilfredse og kønsløse, vatpikkede og kone-fikserede, bredbugede og hængerøvede, indbildske og egoistiske narrøve uhyggeligt stort i denne del af kongeriget. Mindst hver anden bil blev - for ikke at det skulle være løgn - ført af en kvinde! som naturligvis ikke kunne tillade sådan en tiltrækkende modstander at køre med.

NATURLIGVIS! var der ti minutter, til toget kørte. Vibeke vandrede hvileløst op og ned af den mennesketomme perron. Hun var alt for gal til at kunne sætte sig på en bænk og det kunne også være det samme, for da hun langt om længe satte sig ind i en tom togkupe, var fornemmelsen af de sjaskvåde frakkeskøder og ditto bukseben nok til, at hun desperat ønskede, hun aldrig var stået op denne rædselsfulde, idiotiske og totalt spildte lørdag. Skæbnen havde afsagt sin dom over hende ved at lade hende blive til grin, mens hun jomfrulystent ventede på den store elsker. Hun kunne lige så godt tage konsekvensen: grave sig et stort hul og hoppe ned i det.

- ... eller værre endnu: flytte hjem til Mor! hulke-fnisede hun til en farvestrålende filmreklame, som hang over det modsatte dobbeltsæde. På papskiltet var et overdimensioneret monster ved at sluge en flok mennesker i en gigantisk mundfuld. Synet af den groteske tegneserieverden på plakaten, hendes genvordigheder med hjerteløse og/eller kvindelige bilister, den drivende regn og ikke mindst den forsvundne Johnny gav hende pludselig en forfærdelig lyst til at le. (Men den lyd, hun netop havde udstødt, var da ikke latter?)

Livet var lige nu så tragisk, at det kun var til at grine ad, syntes Vibeke. Nervøst tjekkede hun efter en gang til for at se, om hun virkelig var alene i kupeen. Jo, ikke en sjæl. Hun kunne for den sags skyld le sig skeløjet. Lysten til at grine blev knap så fremherskende. Hendes blik søgte ud af kupeen. Ud på forstadslandskabet langs sporene. Ingen opmuntring at hente der heller. Grimme fabrikker, mure med fantasiløs og udtværet graffiti, øde butikcentre og endeløse rækker af baghaver fyldt med alskens skidt og skrammel susede forbi togvinduet. Regnen silede ned af ruden og dannede skrån, desperat dansende striber over glasset, lyset i kupeen var sygeligt gråt. En gennemført kedelig og dum dag.

Der var sgutte noget at grine ad!

Mens den dybt deprimerede Vibeke tungt og besværet som en gammel kone sjuskede op ad trappen på Nørreport Station, blev en ung mand ført ind til sin hysteriske kone og deres skrigende unger i et lummert og klamt lokale på Ballerup Politistation. På samme tid havde Rasmus og hans mor videoen snurrende med en fuldkommen latterlig karate-B-film, som Rasmus i månedsvis havde kigget langt efter i kiosken. Hans far var stadig til bowling.

Rasmus' nyeste bekendtskab, den flinke og spændende mand (der aftenen før ikke bevidst havde brændt Vibeke af) var i færd med afvente det bedste tidspunkt til at snige sig ind ad et åbent vindue. Dagslyset herskede stadig, men urkraften havde alligevel vovet at sende sin tjener ud i det vigtige ærinde. Fra sit skjul mellem regnvåde buske kunne Johnny se en kvinde gå fra rum til rum. Hun slæbte rundt på en larmende tingest med en lang slange og et besynderligt stift og skinnende rør. Johnny vidste ikke længere, hvad en støvsuger var. Han var på den anden side ligeglad.

For Johnny - eller rettere Johnnys herre - var sulten.

Ikke langt fra huset, hvor Johnny om et øjeblik vil forstyrre den støvsugende Anne Kristensen, boede H. og hans lille trinde Amalie.

Entrepreneurparret tilbragte eftermiddagen med deres yndlingsbeskæftigelse, det eneste, som kunne få H. til at glemme de strenge tider. De bollede. Trods den tilsyneladende uoverkommelige højdeforskel på H. og hans kone, var parret perfekte sammen, når de dyrkede deres lørdagshobby. Soveværelset med de enorme panoramavinduer ud over mark og skov genlød af hidsige åndedrag, sjofle og kærlige kælenavne, våde klask - og udmattede pust, når de naturlige pauser indtrådte.

H. og Amalie var godt klar over, at det, de foretog sig, ikke romantisk kunne kaldes for "at elske". De "bollede". Slet og ret. Ikke fordi, de ikke elskede hinanden, men de elskede også at bolle. Hårdt og blidt, larmende og stille, hurtigt og langsomt, forfra og bagfra, ja på alle måder, de overhovedet kunne finde på.

Den havde ringet hos dem begge, dengang de mødtes til sommerbal i den søvnige landsby i Jylland, hvor H. var på telttur. Den lange ranglede knægt fra Hovedstaden og den lille vævre landmandstøs havde straks mærket suget, som inden længe fik dem til at snige sig væk fra festen og tilbringe resten af den lyse nat med at udkæmpe deres første lange og kærlige kamp. Saften og kraften var endnu ikke forsvundet ud af deres forhold. Efter otteogtyve års ægteskab tilbragte de stadig lørdag eftermiddag med at genudforske hinanden og utroligt nok var glæden - og glæderne - de samme næsten hver gang. Nu, hvor børnene var fløjet fra reden, havde de frit slag, men skønt de mageligt kunne bruge hele huset som slagmark, bollede de kun i soveværelset. I sengen. En minderig lørdag, hvor Amalie havde siddet skrævende på køkkenbordet, mens H. bragede op i hende, havde det ringet på døren, og deres voldsomme, indeklemte fniseanfald ved tanken om, at de uvedkommende kunne gå rundt om huset og se ind ad køkkenvinduet, havde næsten forhindret dem i at genoptage legen i dobbeltsengen. I soveværelset kunne de hive telefonstikket ud og lukke døren; så kunne folk ringe på til fingeren faldt af, basta!

I ugens løb havde de travlt med hvert deres. Amalie var den strenge, men retfærdige afdelingsleder i en bankfilial på Christianshavn og H.s firma krævede tyve timer i døgnet for blot at holde skruen i vandet "- eller skovlen i jorden", som han plejede at brumme. Men lørdag eftermiddag var hellig. Da skulle slaget stå.

Denne lørdags herlige og livsbekræftende slag var forbi. Amalie fik sin anden orgasme, de to "kombattanter" væltede fra hinanden, trætte, svedige og tilfredse, H. som sædvanlig en smule øm i et vist lem, men det skulle nok overleve.

- Nå, min lille He-man, er det nok?

- Du skulle snakke. Har du måske noget at klage over? Sådan som du gispede, var jeg nær ved at holde inde for at tilkalde hjerteambulancen. H. strøg blidt over Amalies runde, bløde bryster, som for et øjeblik siden nær havde kvalt ham (han havde bidt godt fra sig) og undrede sig for Gud-ved-hvilken-gang over, at han stadig kunne blive så brunstig efter Amalies krop. Deres elskov var ham en kilde til evig forundring og fornøjelse, langt mere givtig end de forjagede knald, han undertiden foretog på sin sekretær. Ordet var "foretog", for H. var ikke i tvivl om, at Jette ikke fik et pløk ud af det, når han i et forsøg på at dæmpe sin bekymrede uro besteg hendes unge krop på skrivebordet eller den ubekvemme sofa på kontoret. Jettes fordrukne mand sørgede absolut ikke for hende på det punkt, kunne han forstå. (At Jette følte det som en del af jobbet var ikke hans problem, vel?) Selvom H. skammede sig over sine "svage" øjeblikke, var han ikke bleg for at indrømme overfor sig selv, at han netop var svag på dette punkt og så længe Amalie ikke vidste noget - eller ikke lod ham mærke, at hun vidste noget - kunne han leve med det. Men Amalie! Det var stadig - og som altid - noget ganske andet at elske med hende. Deres kroppe var ikke længere noget at bringe på modesiderne, men H. var godt tilfreds med hendes og hun med hans.

Amalie smilede på den særlige måde, som fortalte ham, at hun var "mæt". H. følte den velsignede lørdags-bolle-ro brede sig i kroppen. Hvor han elskede dette åndehul i tilværelsens altdækkende indlandsis!

Amalie var ligeledes tilfreds, rigelig tilfreds. I tankerne kyssede hun den sidste virile fyr farvel - hendes lille hemmelighed. Ikke så slem som H.s "hemmelighed", syntes hun selv, for ingen kunne tage skade af den. Kun hun selv kendte den uskyldige last, hun undertiden - og naturligvis hver lørdag - kastede sig ud i: Amalie gik i seng med så mange mænd som muligt - i fantasien. Hun var udmærket klar over betingelserne for at være dels H.s kone (- hvem kan gemme sin sidespring for den, der vasker underbukserne?) - dels en effektiv og pletfri bankansat. På intet tidspunkt i Amalies liv havde andre fået mistanke om den hvirvelstrøm, som kunne bruse gennem hendes hjerne og krop. Hun var ikke besat af sex, for hun kunne kontrollere det. Når arbejdet krævede det, var hun skarp, intelligent, nærværende og absolut herre over sine tanker og sanser; når hun havde tid og lyst, kastede hun sig uhæmmet ud i fantasier med de unge, usikre bank-elever, med de store, firkantede folk i H.s firma, med flaskedrengen i Brugsen, med tilfældige eksemplarer i bussen hjem fra arbejde; dem alle. Det øgede hendes kropslige appetit i behagelig grad og H. kunne afgjort ikke klage over resultatet.

Efter elskovskampen vendte de to tilfredse mennesker tilbage til deres sædvanlige tanker og gøremål, Amalie til planerne for aftensmaden og H. til bekymringerne omkring udgravningerne. Bekymringer, som fik en kvalmende saltvandsindsprøjtning, da han satte telefonstikket i.

H. følte sig lidt fjollet til mode ved at sidde med underbukserne trukket halvt op på det ene skinneben, mens han talte med betjenten fra Ballerup Politi. Jo, han var H.Eskildsen. Jo, hans firma forestod udgravningerne langs volden ved anlægget. Jo, han ejede dermed den Massey-Ferguson-traktor, som befandt sig på stedet. Og - NEJ! - han vidste ikke, at den var væltet og nær havde mast to små børn ihjel!

H. fik ingen aftensmad.

5. afsnit

Rasmus kunne ikke glemme den smukke dame, som havde snakket med ham og hans mor. Hans krop var femten år, hans hormoner ligeså og uden at han ligefrem tænkte trusserne af hende (han var trods alt kun tolv) måtte han indrømme overfor sig selv, at hun var den smukkeste kvinde, han havde set. Og dermed var det slut med muntre dagdrømme den lørdag eftermiddag. Erindringen om den unge dame førte ham lige lukket i gabet på den anden - og ganske anderledes og forfærdelige - oplevelse, som han aldrig ville kunne glemme denne dag for.

(- det kunne umuligt være ham?!)

Han kunne ikke få sig selv til at tro, at det misfoster, han havde set - som han vidste at have set, trods al fornuft - at det virkelig kunne være den flinke mand, som havde givet ham ravklumpen. Den mand, som måske og måske ikke var den, damen ledte efter.

Mens hans mor forsøgte at lokke den unge dame på sladder-stien, havde han kastet længselsfulde blikke mod jordvolden bag traktorens grab. Han kunne ikke se selve stedet, hvor han var styrtet i hullet, men han vidste, hvor det var. Få meter foran traktoren. Og netop som han i fantasien rodede rundt i jorden for at finde flere ravstykker, havde han set - ...!

...!

Hans gamle, slidte "GRU"-blade var forlængst smidt ud - af hans mor, selvfølgelig og hvor han savnede dem! - men intet af det, han havde læst i dem, kunne sammenlignes med det syn, som hans opspilede øjne havde vist ham - og som hans hjerne benægtede eksistensen af.

Karatefilmen var både sjov og spændende, men -...! Selv mens han morede sig over Charlie Chans løjer, bragte et billede bagest i hans hoved ham flere gange tilbage til udgravningen og fik latteren til at klinge hult i hans egne ører. Forhåbentlig bemærkede hans mor ingenting. Hvis hun spurgte, hvorfor han flere gange sad og gloede dumt på siden af fjernsynet i stedet for skærmen, ville han få svært ved at give hende en fornuftig forklaring - han kunne under ingen omstændigheder fortælle hende den virkelige grund! Hun ville bare tro, at han også havde slået hovedet! Rasmus var bevidst om moderens omsorg, han tog den mere eller mindre for givet. Den havde altid været der som en tryk og varm dyne, når han var syg - uanset om det var en uforfalsket gang influenza eller en lille, forpjusket pjakke-hovedpine, som lagde ham vandret. (Et brækket ben måtte bringe hans pleje-behov op i de professionelle rækker!) Nå, Rasmus forlangte ikke, at hans mor skulle hoppe og springe for ham, ja, mange gange ville han nok klare sig langt bedre uden hendes pylren. Der var en mærkbar forskel på de ting, som hun mente, han havde brug for - især som underholdning - og så det, han selv ville foretrække. I hans mors øjne var og blev han ikke en dag ældre end tolv - eller syv! som han mange gange havde tænkt, når hun af gammel vane råbte, at "- der er Fjernsyn For Dig!"

Efter filmen fik han masser af tid til at sidde i stuen og læse "Anders And"-blade. Han havde forlangt at komme op at sidde i kørestolen igen. Som han sagde til sin mor, kunne han lige så godt først som sidst vænne sig til at køre omkring ved egen kraft, så hun ikke skulle plages med det. For et syns skyld øvede han sig på at trille frem og tilbage i stuen og fandt et passende, tappert smil frem, mens hun bekymret så til. ("Lige til "Lærebog for Kommende Teenage-helte", ikke sandt, Mor").

Nu var han alene med sin tvivl og frygt. Meget alene, syntes han.

Hans mor var i gang med aftensmaden ("- noget rigtigt lækkert til min lille patient"). Hans far ville først komme fra bowling lige inden, de skulle spise. Det var ved at blive halvmørkt udenfor. Standerlampen ved siden af kørestolen sendte sin varmtgule lyskegle ned på hans dårlige ben og på gulvtæppet foran ham. Bladene lå, hvor hans mor havde lagt dem. Rasmus havde kun bladret løseligt i det øverste.

Han havde forfærdelig megen lyst til at se gravepladsen igen, før det blev mørkt - og han havde absolut ikke lyst til at komme derned! En del af ham krævede en forklaring eller i det mindste en bekræftelse på det syn, som han ikke kunne overtale sig selv til blot at være et udspil af hans livlige fantasi. Han havde ikke læst skræk-blade i et år og han fik aldrig lov til se forbudt-for-børn-film i fjernsynet, hvis hans mor havde blot den mindste mistanke om, at der var blodige scener i dem (eller sex - men det vidste Rasmus ikke). Der var ingen uhyggelige mareridt, han kunne huske og han vidste positivt, at han i hvert fald ikke var faldet i søvn, mens den smukke dame var sammen med dem.

(- Hvorfor havde han dog ikke spurgt om mandens navn i går? Så havde han kunnet fortælle det til damen og hvis det var samme mand, var der en chance for, at - ...) Nej, det var for åndssvagt! Hvordan i alverden skulle hun kunne hjælpe ham med at afgøre, om hans syn var virkeligt?

Rasmus var forvirret, bange for sine tanker og for, hvad de kunne betyde. (- Det kan ikke være rigtigt!) Hans fod begyndte at gøre mere og mere ondt, efterhånden som han sank dybere ned i tvivl og usikkerhed. De tolv år gjorde deres til, at han valgte den nemmeste udvej:

- Moar. Mo-o-aarh! Det-gør-ondt-vil-du-ikke-godt-komme. Moar!

Og den gode mor gjorde, som hendes grædende søn bad hende om.

Lederen af Nationalmuseets Oldtidssamling, Angelus Jensen, gjorde denne lørdag ikke, som hans børn ønskede. Han gik ikke i byen og fandt sig en ny kone, han ringede ikke til de få, men gode, kvindelige bekendte han havde og han tilbragte under ingen omstændigheder aftenen eller natten med at foretage visse "latterlige" kropsøvelser, som Angelus i de senere år var begyndt at se på med overlegne og hånlige øjne (og som i parentes bemærket havde givet ham fem dejlige unger). Det var en ganske anden form for kropsbevægelser, Angelus lavede.

Angelus løftede jern. Ton på ton af rundt, præcist afvejet jern. Han løftede sig samtidig ud af sin stålhårde krop, op i en tanketom, sved-fyldt og euforiserende verden, hvor alle vor tilværelses problemer og fortrædeligheder svinder ind til atomare størrelser i takt med svedperlernes klasken på træningsbænken. Motionscentret havde praktisk talt åbent døgnnet rundt og Angelus var ikke bange for at udstille sin snart tres-årige krop for de unge, V-formede miniature-dinosaurer, som stønnede omkring ham denne lørdag eftermiddag. Han kunne til hver en tid bede en af dem om at sætte sig op på den stang, han var i færd med at presse saften ud af og løfte den og personen på én gang. (Og ingen skulle antyde overfor Angelus, at disse bevægelser i manges øjne var endnu mere latterlige end forplantningsaktens - med mindre man var ked af livet).

Angelus løftede ikke vægte for at deltage i konkurrencer - udover konkurrencen med livet. Hans aparte fornavn havde fået adskillige sygt klingende varianter i underskolen og selv på gymnasiet var der ikke langt mellem fornærmelserne. Mange af drillerierne var vel ikke ondt ment, men Angelus havde tidligt vedtaget med sig selv at se stort på den slags petitesser. Den, som udtalte "Angelus" på alle andre måder end "Ang-ge-lus" (med tryk på første stavelse og med hårdt g) fik et par på hatten uanset, hvor højt den hat var placeret. Blev navnet forkortet, forvansket eller på anden måde fordrejet, ventede Skadestuen! Gennem ungdomsårene lærte den hårdføre og slagsmålsvante krop gradvis at lytte mere efter, hvad den lysende knop øverst oppe fortalte den. Det lykkedes Angelus at gennemføre et imponerende hurtigt arkæologistudie, blive ansat på Nationalmuseet straks derefter og i en alder af otteoghalvtreds kunne han se tilbage på femten års lederskab af Oldtidssamlingen, tretten bøger om Danmarks Bronzealder, heraf fire oversat til tysk eller engelsk, to afbrudte ægteskaber samt de omtalte fem børn, som alle var kommet godt i vej. Den næstældste var for tyve år siden død ved en motorcykel-ulykke og det var i kølvandet på den sorte og dybe sorg, han og hans daværende kone måtte gennemleve, at Angelus opdagede den balsamiske og nervedulmende virkning ved vægttræning.

Angelus kom sent hjem fra træningen. Hans krop var vidunderligt slap og blød ovenpå det afsluttende dampbad, hans sind var efter Angelus-standard blidt og føjeligt, så det var først da kriminalbetjenten, der dukkede op på hans bopæl, antydede noget om

bevidst sabotage på Eskildsens graveudstyr, at den gode, gamle Angelus kom frem igen. For fuldt blus. Havde han selv ført bilen, ville sirener og blå blink ikke være tilstrækkelige advarselstegn til de øvrige trafikanter. Angelus sad med sit livs største selvbeherskelse og led - led - under den forholdsvis korte tur fra hans hjem i Albertslund til gravepladsen i Smørum, hvor entreprenør Eskildsen i et øjeblik desperat over den væltede traktor og den af uforklarlige årsager manglende Carlo havde mumlet ordene: "Nationalmuseet", "Angelus Jensen" og - sidst men ikke mindst - "sabotage".

Betjentene indrømmede bagefter internt, at det var dagens største misforståelse: at bringe Angelus og H. sammen under de omstændigheder. Uanset alvoren bag, var der grænser selv for demonstrations-hærdede politifolks modstandskraft og legemlige præstationer. De to meningsfaste herre var heldige ikke at ende dagen i detentionen eller hver sin spændetrøje.

Kun H. lagde vægt på Carlos fravær. Betjentene mente ikke, det var unormalt, at folk holder fri om lørdagen, uanset aftalen med Eskildsen. Angelus (der selv havde planlagt en lignende, uofficiel aktion den næste dag) var stjernetosset over entreprenørens bagholdstaktik. Han var kun lykkelig for, at der ikke var gravet længere. Carlo kunne for hans skyld være død og borte, "så mine efterfølgere får noget interessant at grave efter", som han morbidity udtrykte sig. Der var ingen spor af entreprenørens førstemand. Skurvognen var låst, traktorens tænding var forsvarligt sikret og viste ingen tegn på ulovlige indgreb. Eftersom ingen vidste, hvor tæt traktoren havde stået på renden, måtte man - efter Angelus' overbevisende og meget trættende argumentation - afskrive ulykken som et hændeligt uheld. Den unge kvinde og hendes børn havde derfor i politiets øjne selv udsat sig for unødigt fare ved at lege på gravepladsen. Sagen afvist.

Til H.s ros skal siges, at han ikke glædede sig ved tanken om at slippe for endnu et civilt søgsmål. Han var mere bekymret for sin førstemand. Efter aftalen skulle han være nået meget længere med graveriet. Det lignede ikke Carlo. Han havde altid holdt sine akkorder. H. forsøgte resten af aftenen at ringe til Carlo, var sågar en tur hjemme, hvor han boede til leje, og ringe på døren. Huset var tomt, ingen åbnede. H. vidste, at Carlo hverken havde familie eller en fast veninde, men derimod levede et temmelig kedeligt og uinteressant ungarleliv, hvor diverse TV-serier var den eneste afveksling fra arbejdet i entreprenørfirmaet. Normalt var der ikke problemer med at få fat i ham i weekenden, hvis H. ønskede det. Denne aften lykkedes det ikke. Ingen spor af Carlo nogen steder. Manden var som sunket i jorden.

Vibeke ringede ligeledes forgæves til Angelus. Fire gange i løbet af aftenen gik hun ned til telefonboksen og forsøgte sig. Eftersom museumslederen først kom hjem ved ellevetiden, træt og sur efter det utidige skænderi med H., fik hun ikke fat i ham den dag.

Det havde ikke været svært at få lusket nummeret ud af den forfjamskede fyr, hun ringede til på museet om eftermiddagen. I et par ulidelige minutter skød hun sin alt andet end muntre sindsstemning til side og fik præsteret en rimelig vamp-stemme, der på få sekunder fik staklen til at tro, han havde drejet et 009-nummer i søvne. Ungersvenden reagerede som han var dømt til - Angelus Jensens telefonnummer var

immervæk ingen statshemmelighed. Hendes gode resultater standsede desværre ved den erotisk-forvirrede knægt på Nationalmuseet. Efter de frugtesløse opringninger til Angelus underholdt hun sig med at sidde med den ene kop lunken te efter den anden og bande over - efter tur: sig selv, Johnny, sig selv, resten af verden, sig selv - og sidst men ikke mindst - ... sig selv!

Kors, hvor hun følte sig grim, dum og ubegavet! Hvad Fanden lignede det at rende land og rige rundt efter en stødder, der uden tvivl pløjede frit i andre unge kvinder i dette hellige øjeblik! Hun opførte sig som en hjernedød teenager til en rockstjernes turne- besøg. Var det ikke fordi hendes intuition sagde noget andet, var det nemt at betragte Johnnys opførsel som straffen for hendes tilbageholdenhed. Hun var sikker på, at han var oprigtig, når han sagde, at han kunne lide hende, kunne lide hendes hår, hendes smil. Hans øjne fortalte, at han mente det. De fortalte ikke, at han kun var ude på at komme i bukserne på hende - eller tage røven på hende.

Hun nægtede at tro på det!

Men hvorfor H..... var han så ikke kommet i går? Og hvor var han henne i dag? Havde de en almindelig fridag fra arbejdet ved udgravningen? Eller var der en anden grund til, at stedet havde været øde? Var det et helt andet sted, de arbejdede? Nej, den stammende dreng i telefonen kendte kun det ene sted og han lød ikke som typen, der kunne lyve - og slet ikke for det nærmeste, han nogensinde ville komme til et stående knald i en telefonboks.

Vibekes beslutning om at få fat i Johnnys chef var det eneste fornuftige, hun foretog sig den dag - udover at klippe tånegle, men det er en anden historie. Resten af aftenen gik fint med at tude, hælde resten af middagsmaden ud, græmmes over "Lykkehjulet", tude lidt mere og gå i seng.

Anne Kristensens mand, Henry, skulle også i seng, gerne med en eller anden rap dulle. Først måtte han hellere sikre sig, at konen var OK. Han kunne ikke forstå, at hun ikke tog telefonen. Var det ikke fordi, de havde skændtes bravt, sidst han var hjemme, var han måske blevet mere nervøs. Efter den tredje opringning den dag gav han op og vendte tilbage til baren på det lurvede hotel i Middelfart, hvor chefens sekretær havde bestilt værelse til ham. For titusinde gang forbandede han den skæbne, som havde givet ham jobbet som repræsentant i souvenirs: souvenir-butikker har som regel det største salg i weekenden, ergo måtte han også arbejde lørdag-søndag. Lorteland! I forvejen så han ikke meget til konen og nu ville hun altså ikke engang tage telefonen. (- Kællingen er nok endelig taget hjem til sin mor!) Henry forsøgte sig med diverse halvdårlige vittigheder overfor et par let bumsede teenage(?) -tøser og fik lokket den ene med op på sit triste værelse.

Imens fik resterne af hans kones lig lov til at ligge uforstyrret i køkkenet i deres gulstenshus hjemme i Smørum.

Den ubevægelige skikkelse midt på køkkengulvet, som tre gange havde hørt en række sære dytte-lyde fra vægtelefonen - uden at afbryde sit bestialske arbejde - var færdig

med at udføre Kraftens ordre. Johnny var mæt - for nu. Han stod stift og stirrede tomt ud over Anne og Henrys køkken. Han var ligeglad med svineriet og med Anne. Johnnys nye herre var tilfreds. Anne Kristensen var blandt de kraftige. Havde været blandt de kraftige.

Kraften forlod ham efter måltidet på Anne Kristensen, trak sig tilbage til jorden ved udgravningen. Johnny var alene i parcelhuset. Der var ingen aktivitet i hans hjerne, kun et primitivt behov for at gå i dvale. Johnnys herre havde trukket energien ud af Annes bløde og saftige kød, han skulle have megen mad for at genvinde sine fordums kræfter, men det var ikke Johnnys problem i øjeblikket. Når der igen blev brug for ham, ville hans herre komme til ham.

Johnny gik ud af køkkenet, søgte ud i gangen og så sig sløvt omkring. Han vidste, at stedet var tomt, havde hele tiden vidst - havde følt - at Anne var alene, at hun tænkte alene-tanker. Derfor havde han valgt hende. Indtil videre måtte han finde enlige mennesker, mennesker, som ingen ville savne; de måtte give hans herre den næring, han krævede. Den tid ville komme, hvor Kraften ikke behøvede at spekulere over den slags småting. En tid, hvor dens herredømme ville være totalt, hvor den kunne trække næring fra hvem den ville, når den ville, gennem hvem den ville ...

I sin nye tilstand havde zombien "Johnny" ingen ide om, hvad der gemte sig bag de mange døre i entreen. Den startede sin søgen. Den kom ind i store rum med masser af gulvplads, uden sikre kroge, uden mørke gemmer. Den vendte tilbage til entreen. På vej mod dørene i den anden ende af huset udstødte den et rasende brøl og kastede sig voldsomt til siden. Brølet var langt værre end dens hungrige snerren, da den flænsede og bed i Annes hals for at komme ind til det søde, livgivende blod. Resten af vejen gennem entreen sneg zombi-Johnny sig langs væggen. Så langt væk som muligt fra de afskyelige genstande.

Til sidst fandt zombien en varm og mørk krog bag to hvide, firkantede kasser med runde, skinnende glaslåger foran. Småklynkende efter chokket i entreen rullede den tidligere museumsmand og pigeven sig sammen og gik i dvale.

Virkningen havde ikke været dødelig, fordi den kom fra de små, stærkt bearbejdede og gennemhullede klumper i halskæden. Varmen var dog kraftig nok til at svide zombiens hud. Den tidligere Johnny vidste intet om Kraften, der havde taget ham i sin besiddelse, men én ting havde den netop lært at vogte sig for.

Ude i entreen hang en håndfuld tykke og tynde halskæder uforstyrreligt på en lille miniature-stumtjener, som stod på hjørnet af kommoden og som Annes mand ikke kunne døje. Zombien, der ikke interesserede sig det mindste for døde genstande, havde ikke skænket kæderne et blik. Den passerede intetanende den besynderlige opstilling. Halskæderne var hverken værdifulde eller specielle. Bortset fra én. Bortset fra en enkelt kæde, som altså kunne skade en nybagt zombie på en halv meters afstand og få den til at krybe rædselsslagent sammen.

En simpel, billig halskæde af rav.

6. afsnit

Tre mennesker vågnede tidligt den søndag. Måske er det mere sandfærdigt at sige: slap for at vride og vende sig mere på de krøllede lagner, da klokken langt om længe viste et tidspunkt, hvor det at stå op ikke ville virke suspekt på omgivelserne.

H. havde store grå poser under øjnene, kaffen smagte af udtyndet skosvæerte og næppe var den søvndrukne Amalie trådt ind i køkkenet med et venligt spørgsmålstegn i øjnene, før han stak af. Han brød sig ikke om Carlos forsvinden. Han kendte manden, for Helvede! Romeo og Julie, der ikke var vant til lufteture på denne tid af morgenen, vågnede glade til live, da hoveddøren gik op. Skuffede hundeøjne fulgte deres herre, mens han stolprede op ad villavejen.

Vibeke droppede avisen efter tre hurtigt glemte artikler, tog en kvik bruser og fløj ned ad trappen for at komme hen til telefonboksen. Hvis Johnny ikke svarede på opringningen, ville hun ringe til hans boss. Hun var flintrende ligeglad med hans eller den gode museumschefs sovevaner i weekenden. Hun ville finde Johnny.

Rasmus' største problem var at få hans mor til at stoppe dels sine spørgsmål (rimeligt svært) dels sine formaninger (tæske-svært!) Hun kunne overhovedet ikke se nogen grund til, at han skulle vove sig alene ud i kørestolen, det være sig søndag formiddag eller på noget andet tidspunkt, men drengen var så vedholdende i sit krav, at den bløde mor tog overhånd. Rystende på hovedet over sønnens tossede påfund hjalp hun ham i tøjet, lavede - bevist langsomt - morgenmad til ham og kunne selv spise det meste af den, da han fem minutter og en halv krydderbolle senere trillede ned af vejen. Forsøgene på at overtale ham til at lade hende gå med var prellet fuldstændig af. En lille mistanke spirede frem i hendes sind: var det en kæreste, hendes dreng - som jo snart blev teenager - skulle besøge? Et usikkert smil fortalte kun den halve historie om hendes tanker desangående.

Selv havde Rasmus en kraftig mistanke om, at det egentlig var fjollet af ham at ville hen til udgravningen. Stedet havde spøgt uophørligt i hans hjerne, både mens han varsomt krabbede omkring under dynen og i højeste grad i hans urolige drømme. Uden at kunne sætte en finger på, hvad det var, som trak ham til ulykkesstedet, kunne han ikke overheøre den spinkle stemme i baghovedet, som insisterede på, at det var den unge mand, han havde set dagen før. En meget forkert udgave af ham. Rasmus kunne ikke lide tanken. Til sidst havde han skånselsløst fjernet enhver tvivl fra sit sind: det var ham, slut-bum-finale-dyt!

Hvorfor sneg manden sig rundt på gravepladsen uden at give sig til kende? Hvis det var ham, den smukke dame ledte efter - i tankerne kunne Rasmus sagtens koble de to sammen, så pæne som de var - ville det så ikke være naturligt, at han kom hen til hende? Og endelig: hvorfor havde han lignet de forhutlede tiggere, man kun ser på film eller i TV-reportager fra fjerne lande? Disse tre spørgsmål virrede i forskellige udgaver om ørerne på ham. Han kunne ikke finde svarene ved at sidde hjemme og trille posen med ravklumpen mellem fingrene, altså måtte han gøre et eller andet for at få en forklaring.

Rasmus var ikke den eneste, som lagde en tidlig formiddagstur ned forbi udgravningen. Hele kvarteret havde enten overværet eller hørt om balladen efter ulykken om lørdagen. Ingen kendte den unge mor eller hendes børn, men alle var

forskrækkede og/eller forargede over den fare, de havde været udsat for. Rasmus konstaterede til sin store sorg, at det var slut med "eneretten" på stedet. Den kedelige udgravning, som ingen ofrede et øjeblik opmærksomhed til daglig, havde pludselig fået ny status, var blevet forfremmet til "Gerningssted" - et oplagt mål for den programsatte søndagsspadsretur - og for en umanerligt stor flok ungers utidige nysgerrighed. Forstadsbeboeres søndagsture foregår som regel først om eftermiddagen, men der var såmænd allerede godt besøgt. Udover de obligatoriske morgen-joggere, som benyttede lejligheden til at lave hop-på-stedet, læg-stræk og andre for joggere naturlige standøvelser, løb et regiment af små og knap-så-små rollinger omkring den væltede traktor i forskellige grader af vovemod. Tre ranglede tøser hang fnisende omkring et par knallerter med tilhørende, bumsebærende førere; ingen af dem interesserede sig synderligt for traktoren - det måtte være et rent tilfælde, at de netop var kommet derned. Rasmus åndede lettet op, da ingen af knallertfyrene tilhørte hans specielle plageånder.

Synet af Rasmus i "spasser-jeep", som en fræk tøs fra parallel-vejen kaldte den, fik et øjeblik traktorens popularitet til at dale, men da Rasmus overhovedet ikke skænkede rollingerne nogen opmærksomhed udover truende øjenbryn, svandt de dumme spørgsmål ind og den skråtliggende gravemaskine blev atter spændende. Politiet havde ikke afspærret stedet yderligere - skidtet kunne for pokker ikke vælte længere - og det var helt op til H. og hans ansatte at rejse mastodonten igen. Dette kunne først gøres om mandagen, i mellemtiden var det forbudte område forvandlet til en attraktiv legeplads, med traktoren som det ultimative indenfor klatreredskeer. En status, ingen af de tilstedeværende børn fik rigtig lejlighed til at afprøve. Hver gang en af dem "ligesom tilfældigt" nærmede sig traktoren, var der uundgåeligt en voksen i nærheden til at råbe "- kan du så komme væk!" Kedelige voksne.

Rasmus var naturligt forhindret i at nærme sig graverenden og den liggende maskine, hvilket irriterede ham grusomt. Han var sikker på, at der var flere skatte at finde. De mange børn (og voksne) på stedet forværrede i høj grad hans chancer for at lede efter dem. Først i anden omgang kom han i tanker om kørestolen. Hans humør fandt nye, hidtil upåagtede kældre at kravle ned i. (- Hvis bare manden havde været her!) Han kunne jage ungerne væk og han var i Rasmus' øjne den eneste foruden ham selv, som havde ret til at finde de kostelige ting i jorden.

Men manden var der altså ikke.

Klokken passerede ti. Rasmus nåede til den triste slutning, at han spildte tiden. Ikke fordi han på siddende bag kunne finde andre og mere brugbare løsninger på sine problemer. Stedet var blevet offentlig ejendom efter traktorulykken. Det ville være platumuligt at "snuse sig" (han kunne ikke komme på et ord, der var nærmere) til noget. Men netop som han skulle til at skubbe hjulene igang for at rulle den tunge vej hjem, skete der noget.

En vis museumschefs lumske plan trådte i kraft. Uheldet om lørdagen og afsløringen af entreprenørfirmaets uvederhæftige overarbejde havde ikke givet den gode Angelus andet end flere gode grunde til at lade sit eget hemmelige gravehold møde som aftalt. Museets unge (symbolsk lønnede) studenter dukkede op. Først kom to mænd på motorcykel, ti minutter senere fulgte en mand og to kvinder til fods. De sidst ankomne slæbte på en masse graveudstyr og fra det ene øjeblik til det næste forvandlede stedet igen til noget, som ingen gad stå og glo på i længere tid ad gangen. Synet af mennesker, der lå og rodede rundt i jordklumperne, havde ungerne set nok af i de seneste uger. Der

blev aldrig fundet noget spændende - udover diverse knoglestumper, skånselsløst rubriceret som "nutidigt husdyr" - og muligheden for at lege nær den spændende traktor forsvandt som dug for solen ved disse voksnes tilstedeværelse. En skuffelsens vind blæste de råbende og skrigende unger op langs stien, over jordvolden, ud efter nye og mere interessante oplevelser. Tøserne og knallerterne var forlængst forduftet, joggerne ligeså. Rasmus kunne snart som den eneste overvære, hvordan den lille gruppe museumsfolk fordelte sig langs begge sider af renden og borede løs hist og pist med små skovle, pustede jord og skidt væk fra interessante knolde og børstede flittigt på sten, der snart forkastedes som det, de var: sten.

Rasmus' gode ven var ikke iblandt.

To af de unge, en mand og en kvinde, gravede tæt på det sted, hvor Rasmus havde set ravet. Han måtte tvinge sig selv til ikke at råbe til dem, at de skulle forflytte sig væk fra lige præcis det sted - hans private sted. Hvilket var ganske unødvendigt. Det spændende foregik pludseligt et helt andet sted.

Den anden kvinde, som gravede bag traktoren, skreg hysterisk. Alle kiggede hen mod hende. Hendes fagter og råb fik mændene til at springe op og løbe hende til undsætning. Rasmus kunne ikke forstå, hvad pigen skreg, men han blev klar over, at det ikke drejede sig om noget rart. Hun rejste sig, holdt sig for munden med begge hænder og løb foroverbøjet væk fra stedet. Sekundet før hun skulle til at omfavne og klamre sig til sin kvindelige kollega, drejede hun hovedet hårdt til siden og kastede op i lange, gule sprøjt.

De tre mænd så forvirrede og fortvivlede frem og tilbage mellem pigen og det sted, hvor hun havde gravet. Deres hoveder standsede, vendte usikkert mod det ukendte, ulækre. Derefter stirrede de blot ned på jorden. Og stod meget stille. Tre adamsæbler vred sig anstrengt, klamme hænder flaksede hjemløst omkring de ellers så behagelige bukselommer. Efter nogle lange øjeblikke vågnede den ene af trancen, vaklede fra stedet, sagde noget indtrængende til de to kvinder, som ikke hørte det og stak i løb væk fra udgravningen, ned ad stien til villavejen, hvor Rasmus boede.

Rasmus var forvirret og spændt - og havde en smule kvalme. Hvad var det, pigen havde fundet eller opdaget? Hvad ville der nu ske; ham, der styrtede sådan afsted, skulle sikkert ringe efter politiet eller efter - ... (- ja, hvem? CIA, måske?) hånedes han sig selv. Derudover var det ikke spor behageligt, hverken at se damen kaste op på den voldsomme måde eller forestille sig, hvad hun havde set. Manden, der var sprunget efter hjælp eller en telefon, kom løbende tilbage. Han havde åbenbart været inde i et af husene og lånt telefonen. Rasmus gættede ikke unaturligt på Himmelspjæts hus.

- De er på vej, halvråbte han til sine kolleger, før han sprang ned i renden og standsede ved de to piger. Alle fem var unaturligt blege, så Rasmus. Pigen, der havde gjort fundet, hulkede utrøsteligt. Det var ved at blive temmelig uhyggeligt. Rasmus kunne ikke engang fryde sig ved tanken om, at alle de nysgerrige unger var forsvundet mindre end en halv time før der - i højeste grad - skete noget, som var spændende at se på. (Bortset fra at han altså ikke kunne se, hvad det drejede sig om).

Politiet ankom kort efter. To uniformerede betjente og en tyk mand i en lang, krøllet frakke travede rask hen mod stedet efter at have parkeret den sort-hvide patruljevogn på villavejen. Den tykke politimand (Rasmus døbte ham straks "Kriminaleren") kiggede bøst på ham, men ellers var der ingen, som tog notits af drengen i kørestolen. Politifolkene var mere hårdføre end de unge museums- medhjælpere. Betjentene fik

nænsomt gelejdet alle fem væk fra renden og op til skurvognen, hvor taskerne og den anden oppakning lå. Kvinderne satte sig på den korte trappe foran skurvognen, mændene nærmest faldt ned på den bare jord. Rasmus kunne se på deres bevægelser og den måde, de åndsfraværende kiggede fra side til side uden at tale sammen, at de var meget rystede og chokerede. Drengen anede stadig ikke, hvad de havde set og godt for ham. Det er sin sag at grave løs efter gamle, helst oldgamle knogler, for i stedet at finde nylagte, kød- og senebehængte, maltrakterede og afgnavede menneskeknogler.

Den unge mand havde tilkaldt politiet og dernæst forsøgt at ringe til Angelus, som ikke tog telefonen. Politiet kontaktede H. for at underrette ham om denne nye, langt mere makabre hændelse på gravepladsen, men Amalie meddelte, at han ikke var hjemme. Først da entreprenøren af sig selv fandt ned til udgravningen i sin lidt forvirrede søgen efter sin bortkomne førstemand, kunne han identificere nøglerne og kasketten, som på det tidspunkt var gravet fri af de blodige menneskerester. H. så kun disse genstande, men han blev fuldt ud så bleg som de stakkels museumsfolk. Den store mand sank modløst sammen, støttede sig til taget på den væltede traktor og stirrede meget længe og meget tomt ned mod sine fødder.

Han behøvede ikke længere at lede efter Carlo.

Vibeke havde ingen grund til at føle stolthed over sit detektivarbejde den søndag formiddag. Johnny svarede ikke på hendes opringninger, hendes forsøg på at få fat i museumschefen var lige så resultatløse. Ingen af dem var åbenbart hjemme, ingen svarede på museets telefonnummer. Som sidste udvej besluttede hun sig for at besøge udgravningen i Smørum. Tanken stemte hende ikke i specielt godt humør, men forsøget måtte gøres. Hvis det stadig var umuligt at lokalisere Johnny dér, ville hun give op. Der måtte trods alt være grænser for en moderne kvindes romantisk-tåbelige opførsel!

Hendes surt tillærte erfaringer med forstædernes offentlige og private transportmuligheder betød, at hun resigneret og "tålmodigt" spadserede omkring på Ballerup Station og forsøgte at ignorere de friske bemærkninger fra en gruppe indvandrermand, som hang foran DSB-grillen. En halv time senere kravlede hun alene op i ringbussen, der til hendes store forfærdelse kørte en helt anden vej, end hun havde forventet. (- Hvem F..... kunne også vide, at ringbussen kørte hver sin vej rundt hveranden gang!) Efter en hastig rådslagning med chaufføren måtte hun stå af bussen et helt forkert sted og - uden at ane, hvor hun var - vandre usikkert rundt på forunderligt ensudseende villaveje og stier med diverse eksotiske forgreninger, der i hendes øjne førte det samme sted hen. Hun fandt en lang, sort jordstribе i græsplænen for enden af en villavej og ved at følge den tilkastede rende nåede hun endelig frem til postyret, afspærringerne og de mere eller mindre spændte tilskuere langs den nyeste del af udgravningen.

Hun havde intet besvær med at komme frem til den lange gule plaststrimmel, politiet havde spændt ud mellem jernstænger, plantet i jorden med fem-seks meters mellemrum; selvom der var en del mennesker, som fulgte den skuffende mangel på begivenhedernes gang, kunne man ikke tale om en "folkemængde". Der var ikke meget at se på. En håndfuld betjente, en høj Falck-ambulance, nogle trætte og blege mennesker, som

besvarede spørgsmål fra barske mænd med notesblokke i hænderne og et army-grønt plastiktelt over den del af udgravningen, hvor det mest interessante åbenbart foregik.

Vibeke stirrede på de mænd, hun kunne få øje på indenfor afspærringen. Johnny var ikke iblandt dem. Hun greb fat om den gule plaststrimmel for at gå under den, da en forsigtig stemme stoppede hende.

- Har De stadig ikke fundet Deres ven? Rasmus havde længe gumlet usikkert på sin underlæbe. Først da damen så ud til at ville gå ind på det afspærrede område, bed han hovedet af al skam og talte til hende.

Vibeke drejede hovedet, stirrede forundret på den - siddende(?) - langhårede dreng, som genert kiggede til højre og venstre for hendes ansigt. Han turde ikke se hende direkte i øjnene. Så kombineredes tingene endelig i hendes hoved: drengens ansigt + kørestolen(!) + han vidste, hun ledte efter Johnny = drengen, hun havde mødt dagen før sammen med hans mor. Hendes første, fortørnede reaktion over det uventede og nærgående spørgsmål svandt omgående bort.

- Åh, er det dig? For ikke at fornærme ham, lod hun strimlen falde og vendte sig mod ham. Hans generte blik nåede ikke meget højere end hendes mave. - Du er meget interesseret i min ven, hvad? Hun håbede, at stemmen lød tilstrækkeligt munter. Trods hans teenage-udseende, anede hun et barnligt sind bag hans usikre væsen. Der var ingen grund til at lade ham mærke, hvor anspændt hun egentlig var.

Rasmus følte rødmen skyde foruroligende varmt op i sine kinder. Hans hoved snurrede ved synet af damens smukke ansigt. Skønt hans følelser var rene og blottet for bevidste seksuelle over- eller undertoner, rørte der sig besynderlige ting i hans krop. Han skammede sig lidt over denne mystiske fornemmelse, som han ikke kendte omfanget af - og det var ham plat-umuligt at se hende direkte i øjnene.

- J-j-j-ja, jeg ku-kunne ikke undgå at se, hvordan De kiggede på - ... Øjnene flakkede hæmningsløst rundt på jorden, henover hans skød, op og ned ad Vibekes frakke, men aldrig op til hendes ansigt. Hvor han følte sig ung og dum! (- og hun er så pæn!)

- men hvis De leder efter den, som jeg tror - altså at De leder efter, så - ...

- Sig bare "du", Rasmus. Drengen rødmede endnu mere, da hun sagde hans navn. - I går sagde du ikke noget om, at du vidste, hvem jeg leder efter? Det var stadig - mest - morsomt at betragte det unge ansigt og det, drengen sagde, var egentlig også temmelig - harmløst? Eller var det? (- Kender han Johnny? Ved han, hvor han er?)

- Nej, for De - ... du! sagde ikke noget om, hvordan han så ud eller hvad - ... Drengen gik i stå.

- Det gjorde jeg ganske rigtig ikke, for jeg regnede ikke med, at du eller din mor kendte ham.

Rasmus så pludselig op. Tingene trimlede på plads i hans hoved med stigende sikkerhed.

- Da jeg faldt ned i graven forleden dag, var der en smadderflink mand, som hjalp mig, indtil ambulancen kom - og han er ikke herude i dag og heller ikke i går, selvom han lovede at komme og besøge mig. Han undersøgte min ankel og det var ham, der fik tilkaldt ambulancen og det var ham, der lod mig beholde - ...! Stemmen brækkede midt over, ikke på grund af overgangsalder, snarere på grund af betydningen af det, han var ved at bralre ud med.

- Lod dig beholde hvadfornoget? Vibekes stemme var kun mildt nysgerrig.

Rasmus forsøgte tappert at hæve blikket. Et ultrakort kig i de kønne øjne var alt, hans ophedede hjerne kunne tåle. (- hvorfor- Helvede-skulle-jeg-absolut-pladre-løs-om-lige-præcis-det!)

- Øh - ... ikke noget. Vibeke måtte læse ordene på hans læber.

Vibeke kiggede ud over personerne, som tungt og fåmælt vandrede frem og tilbage ved plasticeltet. Et par mænd, Vibeke bedømte til at være journalister, kom halsende ad stien frem mod afspærringen. Den ene lignede svagt Johnny. Præcis nok til at give hendes hjerte - og mave - en kvik karrusseltur. Hun fik en ide.

- Hed han Johnny, ham der hjalp dig? Rasmus stirrede genert og opgivende ned på sine slidte, svagt plettede cowboybukser. Han reagerede ikke på spørgsmålet. Vibeke lagde hånden på hans venstre skulder, hvilket fik hans hoved i vejret med et ryk.

- Æh - ... hvad sagde du? Nej, øh ... nej, han sagde ikke sit navn og jeg glemte helt at spørge ham om det - ... Hans åbne og uerfarne ansigt viste tydeligt, at han ærgrede sig voldsomt over sin glemsomhed.

- Men så - ... lad mig se. Var han cirka så høj? Hun holdt hånden et godt stykke over sit hoved, - og mørkhåret, med en lille krølle i venstre side af panden - ...? (Det kunne nok ikke nytte at beskrive den sexede måde, han kruser læberne på, heller ikke hans bløde, varme blik, når han - ... nej!) Hun mærkede selv en utidig varme stige op i kinderne. Drengen bed sig eftertænksomt i underlæben. Vibeke vendte blikket mod journalisterne, der forgæves søgte at lokke en betjent til at lade dem slippe forbi afspærringen og fotograferer alt det spændende i teltet. Hun bøjede sig fremover og hviskede, - Se derovre, Rasmus. De to mænd, som netop er kommet - lignede vor mystiske ven ham til venstre?

Rasmus kunne heldigvis ikke rødme mere. Han skottede i den retning, Vibeke pegede. - Tjo, han var i hvert fald høj og øh - ... jo, jeg tror nok, han havde krøller ligesom ham derovre, eller rettere - åh jo! jeg kan huske, at han havde en, hvad hedder det nu? - her over det ene øje - ... ikke en vorte - ...

- Et modermærke? Vibeke var ikke længere i tvivl.

- Ja! et modermærke. Sådan et sjovt halvrundt eet ved øjenbrynet. For første gang så Rasmus på Vibeke uden at blikket skøjtede videre ud i verdensrummet. Deres hoveder nikkede i takt ved visheden om Johnnys identitet. Rasmus var lykkelig. Uden at kunne forklare hvorfor, var det af stor betydning for ham, at der var et andet menneske, som kendte hans hjælpsomme ven (- Johnny?) og nu viste det sig, at den smukke dame virkelig var ude at lede efter ham; han havde haft ret hele tiden!

Skuffelsen over, at manden ikke var kommet på besøg som lovet, havde han holdt godt skjult for sine forældre, men nu sad han overfor et menneske, som han følte, han kunne dele sine hemmelig- ... (- nej, stop nu lige en halv!) Selvom hun sagde, at hun kendte ham, var det ikke ensbetydende med, at han uden videre skulle plapre ud med deres hemmelighed! (- Hun har for eksempel ikke afsløret, hvorfor hun leder efter ham!

Vibeke anede ikke, hvordan hun skulle reagere på de hastigt skiftende udtryk i det unge ansigt. Snart lyste det op i drenget entusiasme, snart slukkede en voksen mistænksomhed for stjernerne i øjnene. Det første tegn på, at Johnny havde - ja: eksisteret! siden deres aftale kom i stand torsdag, fik hende til at længes efter at høre mere.

- Mon ikke vi så kan blive enige om, at det var min - øh, bekendte - altså Johnny, som hjalp dig, da du faldt?

- Ja, det må det være og jeg er sikker på, at han lovede at komme og besøge mig i går, men han dukkede aldrig op.

- Nej og jeg kan fortælle dig, at han har lavet det samme nummer med mig, bortset fra at det allerede var i fredags, den dag, du faldt og brækkede benet. Vibeke håbede inderligt, at drengen ikke lagde mærke til den - i hendes egne øren - tydelige frustration, som gennemsyrede hende, hver gang hun tænkte på den aften.

- Det er kun foden, der er brækket - ... Rasmus afbrød sig selv. Det var ganske ligegyldigt, om det var benet eller foden. Derimod var det, damen sagde, langt mere vigtigt. (- Johnny havde også lovet at besøge hende og var ikke kommet! Om fredagen!)

Deres samtale blev afbrudt, da et par dystert udseende ambulancefolk kom slæbende med en bære. Midt på båren lå en aflang sort plasticsæk med lynlås i hele længden. Ingen af de nysgerrige tilskuere kunne se, hvad der lå i sækken. Alligevel - ... Ophidset hvisken og sugende gisp fulgte Falck-mændene på vej, efterhånden som det gik op for folk, at sækkens indhold var delt i to klumper. Det kunne umuligt være et menneskelig - et helt menneskelig - som lå i sækken.

Tilskuerne veg modstræbende til side og lod båren passere. Synet af båren fik uventede og meget bange følelser til at vælte op i Vibeke (- det kan umuligt være - ...?!) Hun havde været så optaget af tanken om at finde Johnny, at hun overhovedet ikke havde spekuleret nærmere over de mange mennesker, politiet og ambulancen. Hun så spørgende på Rasmus. Drengen kunne kun fortælle, at der var fundet et eller andet ulækkert, sikkert et lig. Ingen vidste præcis, hvad eller hvem det var. Gætterne og teorierne havde hverken været få eller farveløse blandt de uvidende tilskuere.

Journalisterne, der havde et mere professionelt behov for at få sagens detaljer at vide, affyrede lange salver af spørgsmål mod Falck-mændene og betjentene. De fik kun trætte, opgivende blikke til svar. Fjernelsen af plaatsækkens indhold betød, at forestillingen var forbi. De fleste af politifolkene var færdige på stedet og de unge mennesker, som havde gjort fundet, blev ført ud til ventende biler. Ambulancen drejede rundt på villavejen og forsvandt uden sirene. Der var kort sagt ikke mere at glo på.

Anti-klimakset oven på det forholdsmæssigt store opbud af myndighedspersoner på stedet - uden action, uden noget at fortælle derhjemme - var tydeligt. Der var sågar en lille, tykmavet fyr - Vibeke troede ikke sine egne øren - der brokkede sig over den manglende underholdning! Folk begyndte at sive derfra. Der var kun få personer tilbage indenfor afspærringen. Vibeke og Rasmus betragtede en høj, kraftig mand, som fulgtes med en mindre, firkantet og mørkhåret mand over mod skurvognen. Rasmus spekulerede ikke over tilskuernes eventuelle, usandsynlige reaktioner. Han var alt for opslugt af Vibeke og deres nyvundne fælleskab om den fraværende Johnny, men (- ... hov!) Synet af de to mænd på vej mod skurvognen, fik en klokke til at ringe i hans hoved.

- Øh, - ... øh, Dame (hvorfor havde han ikke spurgt om hendes navn med det samme!?) - de to mænd derovre - ...

- Jeg hedder Vibeke, Rasmus. Dumt af mig ikke at fortælle dig det. Hvad er der med de mænd? Kender du dem?

- Både ja og nej. Jeg er næsten sikker på, at de også var der, da jeg faldt og brækkede foden. De stod et stykke væk, men jeg er sikker på, at det var dem. I hans erindring var det mest de to silhuetter, han kunne huske. H. og Angelus havde hver især en bemærkelsesværdig kropsprofil, så han var egentlig ikke i tvivl.

- Nå, men hvis de var her i fredags, mon så ikke de kender Johnny og ved, hvor han er blevet af? mumlede Vibeke, mere til sig selv end til Rasmus. Hun løftede op i plasticstrimlen for anden gang og denne gang fortsatte hun fremad. Så standsede hun op og lod den overraskede Rasmus trille med. De tilbageværende betjente var anderswo engageret. Ingen stoppede dem.

Den smukke kvinde og den forvoksede dreng i kørestolen nærmede sig henholdsvis beslutsomt og meget nervøst skurvognen, hvor de fremmede mænd befandt sig og vandrede dermed intetanende ind i det værste mareridt, noget menneske har oplevet.

7. afsnit

Den "ny" og stærkt forringede Johnny fik kun få timers hvil. Kraften var utålmodig. Der var meget at gøre, før den blev stærk og kunne føle sig sikker. Den besad ikke de ubegrænsede kræfter, som før den blev henvist til sit tusindårige fangenskab. Kraften måtte have næring - masser af næring - for at kunne sprede sig. Zombien Johnny var den første af mange, som skulle bringe den rundt. Kraften blev i nærheden af udgravningen, trods de sidste farlige ravstykker i jorden. Den havde ikke kræfter til at brede sig længere. Kun gennem menneskelige tjenere kunne den komme omkring og samle energi. Indtil videre.

Kraftens væsen var ikke svækket trods ravets nedbrydende virkning, tværtimod havde det pinefulde fangenskab om muligt gjort den endnu mere ondsindet. Hvor den havde pønset på hævn gennem de mange år! Ventet på det, som endelig skete hin famøse fredag. Jorden skred, et par ravklumper forsvandt. Det første reelle håb om at slippe fri spirede frem i dens ensporede sanser. Efter mere end fire tusind år. Det lokkende unge kød, så nært og dog så fjernt, havde været en hård belastning for dens syge trang. Den var endnu ikke fri. Der var mere fyrresnot, som holdt den fangen. Men senere den skæbnsvangre aften rystede jorden, de sidste ravstykker trimlede væk og menneskefjenden var atter løs. Da fængslet sprængtes, var Kraften nærmest fløjet op på skødet af den stakkels Carlo. Manden fik ingen chance for at modstå den uformelige, ukendte størrelse, der på én gang gennemborede hans hals og rev lange kødlunser af hans brystkasse i sin vanvittige jagt på blod.

Som en krokodille, der trækker sit druknede bytte ned til flodbunden for at lade det rådne i et stykke tid, indtil dens små, spidse tænder kan flænske kødet, hev og sled den rå, ukendte skabning i liget og nærmest vred kroppen ud af traktorens førerhus, hvorved det venstre ben blev revet løs. Kraften havde netop trukket resterne af Carlo med sig ned i den opgravede jord, da Johnny dukkede op og blev konfronteret med benet.

Havde Kraften været i besiddelse af menneskelige følelser, ville den have takket sin skaber for dette sammenfald af heldige omstændigheder: den første herlige, blodrige mundfuld i mange, mange år og dernæst en velegnet tjener. Kraften kendte ikke til held. Den kunne føle, at begge var enlige mænd, som ingen ventede hjem den aften. Kendsgerninger, ikke held. Kraften genoptog sit virke uden betænkning.

Johnny vågnede ikke af sin besvimelse, skønt han gik omkring resten af den nat. Han ophørte med at være Johnny, blev i stedet Kraftens lydige tjener, en tanketom zombie, som påbegyndte en endeløs søgen efter føde til sin nye herre. Og efter flere tjenere. Kraftens væsen trængte ind i Johnny og spredte sig ondsindet gennem hans hjerne. Den stødte på mange forunderlige oplevelser, erindringer og følelser i den moderne mands indre. Kraften var kun interesseret i at dække sine spor. De sidste rester af Johnnys menneskelige bevidsthed blev brugt til at rydde op efter Kraftens første måltid. Carlos resterende lemmer blev samlet og trukket ned i jorden. Johnnys taske blev stillet ind i skurvognen, som dernæst blev låst. Natten lang vandrede zombien viljeløst omkring i nærheden af udgravningen, mens Kraften søgte at lodde sine nye omgivelser og nyde den længe ventede frihed. Først da zombie-tjeneren næste dag var ved at blive opdaget af de to kvinder og drengen, fandt dens herre det nødvendigt at sende den længere væk. Især fordi Kraften mærkede en forunderlig tiltrækning mellem zombien og et af de tre væsener, en af hunskabningerne. Kraften levede i og med sine tjenere. Johnnys svage men stadig mærkbare fascination af Vibeke - en menneskelig følelse, den hverken kendte eller forstod - havde givet den de forvirrende og afventende tanker, som forhindrede den i at gribe fat i den unge kvinde, da hun senere spadserede alene henover dens gemmested om lørdagen.

Zombien havde været langt væk på det tidspunkt, havde været travlt optaget af at finde et ensomt og velegnet måltid. Den havde fundet Anne Kristensen.

Skikkelsen, som vågnede af sin dvale klokken ti lørdag aften og satte sig op bag vasketårnet i Anne og Henry Kristensens hjem, lignede ikke længere Johnny Samuelson. Johnnys krop var stadig menneskelig, omend Vibeke ville få svært ved at tænke sine specielle, knap-så-jomfrunalske tanker i forbindelse med dette zombievæsen - (bvadrl!) - og det ville sandsynligvis også kun være en ringe trøst for Rasmus at vide, at det glimt, han fik af zombien om lørdagen, var den rene ugebladsillustration i forhold til udseendet af den Kraft, som styrede ham. Ex-Johnny rejste sig. Der var nye opgaver. Kraften kunne ikke nøjes med at spise, den skulle videre, sprede sig, suge mere næring og blive stærk og magtfuld som i gamle, gamle dage. Zombien måtte afsted igen. Ikke efter mad denne gang. Efter en ny tjener. Som den selv.

Man kunne ikke ligefrem kalde det et mirakel, selvom det var bemærkelsesværdigt. Hvis de unge museumsfolk havde orket at tage sig af den slags petitesser efter afdækningen af Carlos halvspiste rester, kunne de nok få et par timer til at gå med at sladre om den dag, Angelus faldt ned på jorden. Deres chef, der langt om længe blev bragt til stedet af en patruljevogn, virkede ikke direkte knust ved meddelelsen om det makabre fund, men da han trods politiets protester tiltvang sig adgang til plasticfeltet over Carlos sørgelige, næstsidste hvilested, havde synet en mærkbar, nedkølende effekt på oldtidsekspertens berømte temperament. End ikke mødet med H. kunne få hans stemme til at genvinde sin vante tordenbuldren. Angelus var for engangs skyld blid som et lam.

H. var endnu mere spag. Han kunne ikke vænne sig til den kendsgerning, at hans bedste mand var endt som føde for et eller andet vilddyr. Hvor det dyr skulle komme fra - Zoologisk Have eller et omrejsende cirkus - var der ingen afklaring af endnu; politiets

vage og usikre teorier strakte sig fra Bullterrier til Bengalske tigre. Ingen var i tvivl om, at det var et dyr, som havde forårsaget maltrakteringen, skønt der ikke var tale om deciderede tandmærker, snarere flænger, frembragt af kløer eller lignende. Ingen havde fantasi - endsige grund - til at forestille sig en anden forklaring på ulykken.

H. og Angelus sad på hver side af skurvognens skrammede bord. De brave ærkefjender godtog våbenstilstanden uden forbehold. Sagen var på sin vis fløjet ud af deres hænder, Carlos død satte deres smålige skænderier i et grotesk og blodigt relief. Begge mænd skammede sig over deres mere egoistiske end professionelle trakasserier så sent som to dage tidligere. H. forbandede sin beslutning om at lade Carlo arbejde videre fredag aften og Angelus følte en irrationel lede ved hele foretagendet. Han var mest indstillet på at droppe det videre arbejde i området. For hans skyld kunne Harald Blåtands skødehund ligge begravet under deres fødder. (- og lad kræet hvile i fred!)

Skurvognen var ikke decideret hyggeligt indrettet. Gulvet var sort af jord og pløre. Arbejdsredskaber, jernkæder i sammenrullede bunker, en række gule regnjakker på rustne søm, afmærkningstape og jernstænger flød hjemmevant i det trange rum, hvorimod en malplaceret sportstaske stod upåagtet under en presenning i et hjørne. Spredte, flossede og halvtudviskede foldud-piger fremviste deres nu kridhvide, vorteløse bryster med de rå trævægges åre-tegning som en langt mere dekorativ udsmykning. H. og Angelus kendte skurvognens udseende. Deres øjne hvilede tungt på bordpladen - og på ingenting. En betænksom betjent havde sat kaffemaskinen i sving, men det var to timer siden og den dybsorte tjære, H. og Angelus åndsfraværende havde bidt i og derefter glemt, kunne ikke længere betegnes som kaffe.

H. så forvirret op, da Vibeke bankede på dørkarmen.

- Undskyld, men er en af De herrer Angelus Jensen? Hun udtalte fornavnet forbilledligt. Hun havde ud fra Johnnys historier en rimelig ide om de to mænds identitet og der var ingen grund til at risikere ubehag ved at støde an mod museumschefens ømtålelige punkt.

Angelus drejede hovedet og stirrede tomt på den unge kvinde. Så vågnede han op og fokuserede på hende med matte øjne.

- Øh, undskyld. Jeg var gået fuldstændig i baglås. Ja, det er mig, der er Angelus Jensen, men De må have os undskyldt. Jeg tror ikke rigtigt -...

H. rømmede sig. - Ja, det er ikke det bedste tidspunkt til at -... hvad det end er, De vil snakke med Angelus om. Entreprenøren studsede ikke over sit forsvar for den anden. Hans egen sindstilstand var under ingen omstændigheder noget at prale af, mon ikke Angelus havde det på samme måde.

- Der har fundet en tragisk ulykke sted og vi har vist begge lidt svært ved at vænne os til tanken om - ... tanken om, at - ...

H. gik i stå. Den andens øjne fortabte sig atter i tankeflugten fra slagteriet i graverenden.

Vibeke kiggede forlegent på dem, mærkede den begravelsesagtige stemning. Hun tog en mental vejtrækning og vovede pelsen.

- Jeg - og min ven her udenfor - leder efter Johnny Samuelson, som arbejder for Dem, hr. Jensen. Han har ikke givet livstegn fra sig siden i fredags, hvor han ikke dukkede op hos mig som aftalt. Han har også svigtet Rasmus, som ventede ham i går. Og så var det jeg tænkte, om De kunne fortælle os, hvor han - ... altså, hvor Johnny - ... for den ulykke, De talte om, har forhåbentlig ikke noget at gøre med Johnny? Vibekes stemme

dirrede af indeklemt angst for, at ulykken netop havde alt for meget at gøre med Johnnys forsvinden.

Det virkede, som om mændene skulle tænke længe og grundigt over hvert ord, hun sagde. Endelig reagerede Angelus.

- Siger De, at Johnny er forsvundet? Hvordan kan han det? Han skulle da være her udenfor - Angelus scannede i tankerne omgivelserne og de mennesker, han var stødt ind i. Ingen Johnny. (- Det var ikke Johnny, man havde fundet. Var han også forsvundet?) Angelus næste ord blev kun til svage pust. Han rystede forvirret på hovedet.

Den høje entreprenør beroligede Vibeke. - Det, der er sket her i dag, har intet at gøre med Deres ven. Der er vist desværre ingen tvivl om, at det i stedet er min - min bedste mand, Carlo, som er blevet - som har - ... Så kunne H. ikke mere. Han lænede sig tungt ind over bordet.

Museumsmanden vinkede Vibeke nærmere.

- De må hellere komme indenfor, unge dame. Selv om jeg nægter at tro på en sammenhæng, kan jeg sandelig ikke lide det, hvis Johnny ikke lader høre fra sig. Angelus trådte til side for at lade hende komme forbi. Vibeke så lidt ubeslutsomt forbi dørkarmen, ud langs skurvognens bagende.

- Ja, jo, men der er lige - ... hør, Rasmus, kan du ikke vente - eller - hun tog en rask beslutning.

- Nej, ved De hvad. Er der ikke en af Dem, som kan hjælpe min ven, Rasmus her, ind i vognen. Så kan vi allesammen meget bedre komme til at tale sammen. Vibeke var selv mest forbavset over sin frækhed. (Var det forkert at spille på sin kvindelighed? Bortset fra, at der egentlig ikke var nogen indlysende grund til at tage Rasmus med ind i vognen). Hun var lige ved at fortryde, men de to mænd så ikke ud til at blive stødt over hendes spørgsmål. Og det var synd for drengen, hvis han følte sig udenfor. Det stod skrevet over hele hans krop, at han ville være med, at han ville høre alt, hvad der blev sagt. Hun forstod ham.

H. rejste sig og kiggede ud ad døren. Han fulgte Vibekes blik, fik øje på Rasmus i kørestolen og selv om det ikke var den sag, som lå øverst i hans mentale "Ind"-bakke, genkendte han straks den uheldige dreng fra forgangne fredag. I hastige glimt dukkede gloserne "Klager", "Erstatning", "Ungens Forældre" op i hans hoved. H. stønnede indvendigt. (- Ikke nu, ikke idag!). Så gentog den smukke unge kvinde de forløsende ord: - Vi kan da ikke lade min gode ven, Rasmus, sidde udenfor, vel. (- Åh, der var den: "Ven". Ikke "Mor" - Pyha!) H. nikkede og trådte ned ad den korte trappe. Et øjeblik senere satte han den tunge dreng ned på en stol.

De fire personer omkring det ridsede, glødmærkede og vakkelvorne bord i skurvognen anede intet om den sydende ondskab, som lurede i jorden under deres fødder, skønt alt, hvad der blev talt om i den næste halve time havde nær forbindelse til den.

Kraften og dens første tjener havde ikke ligget på den lade side. Hele lørdag aften vandrede en førhen køn og charmerende mand rundt i den rolige forstad, sivede langs hække og hegn, krydsede veje og private haver, fulgte lange, snørklede stier eller kredsede omkring lovende huse, vogtede på åbne vinduer, søgte efter tanker, som betød,

at et egnet offer var nær. Mange steder strømmede desperate, ensomme eller enlige følelser ud i natten, men der var som regel andre menneskelige væsener sammen med dem, der havde det på den måde. Zombien var ikke i stand til at reflektere over det store antal nødstedte sjæle blandt så forholdsvis få mennesker; den søgte blot videre, når det viste sig, at tanker eller lyde afslørede andres tilstedeværelse.

Aftenen blev til nat. Zombien søgte videre. Den mødte ikke mange på sin vej. Mest højtråbende og i flere tilfælde stærkt berusede teenagere, der i flok vendte hjem til deres gennemkedelige hjemegn efter heftige og hurtige timer i storbyens diskoteksmiljø. Derudover var der langt mellem natteravnene. De unges adfærd forargede ikke zombien. Den følte deres tanker og afskrev dem hver gang som uegnede til sin herres formål. De unge skulle hjem til deres familier, var ventet på bestemte tidspunkter og var desuden endnu ikke nået til et stade, hvor deres evner ville gøre dem egnede til andet end føde for Kraften.

Indtil den mødte Lars.

Lars var en frygteligt almindelig ung mand at se på. Der var intet usædvanligt ved hans fremtoning, tøjet var et gennemsnit af tidens fremherskende ungdomsmode, hans hår var klippet som andre unges, hans evner og hobbies kunne ikke overraske nogen, mindst af alle hans familie, som kun bestod af hans forældre. I en menneskemængde var Lars meget nem at overse. Først i anden omgang bemærkede man en unaturlig bleghed i hans hud, ikke albino-hvid, men alligevel - ... Det var ikke Lars' udseende, der var bemærkelsesværdigt. Det var indvendigt, den var rav-ruskende gal.

Lars var så udpræget en enspænder, af sind og af lyst. Han følte sig langt fjernet fra sine forældre, muligvis fordi de var så gamle. Hans far var fyrre år og hans mor næsten det samme, da Lars blev født. De var mærkbart ældre end forældrene til Lars' gymnasiekammerater. Deres indstilling til alt i livet var også mere gammeldags, hvad de glimrende var klar over. Da deres lille private "mirakel" kom til verden, havde de derfor besluttet at gøre alt, hvad der stod i deres magt for at give ham en så problemfri tilværelse som muligt.

Masser af legetøj, ingen pligter i hjemmet, en næsten udtømmelig mængde lomme penge og to selvopofrende tjenere, som reagerede på hans mindste vink, havde givet Lars et meget skævt, for ikke at sige: forkrøblet indblik i tilværelsens mekanismer. Skønt hans forældre i den seneste tid var begyndt at indse og beklage deres godtroende fejltagelser, var Lars denne nat, kort før sin atten-års fødselsdag, en totalt spoleret og hjælpeløst selvoptaget, beregnende og upopulær, menneskelig maddike. Venner havde han aldrig haft trods de konstant tilflydende økonomiske midler, pigerne vrængede næse ad ham åbenlyst og hans eneste trøst i den bundløse ensomhedsfølelse, han gjorde et stort arbejde for at skjule og glemme, var det hemmelige liv med tvivlsomme bekendtskaber, som han hengav sig til i udvalgte barer og cafeer i Københavns City. Hans rette omgivelser. Her var han velkommen - mindreårig eller ej - og i en vis grad velset, så længe pengene flød rigeligt og omgangene blev budt rundt tilstrækkeligt ofte. Her var der sågar kvinder, som kunne vise den unge mand livets mere intime sider og - mod passende betaling - lade ham udforske sin trang til at udløse vreden, frustrationen og hævn tørsten ved at slå og tilsvine eksotisk opspændte og forsvarsløse "unge piger".

Lars morede sig indvendigt ved tanken om, at hans forældre eller gymnasieklassen og de stupide lærere en dag skulle opdage, at den udstødte og forhadte, (natklub-)blege

Lars, var mere erfaren, havde oplevet flere og værre ting i hovedstadens baggader, end de selv nogensinde kunne nå i deres elendige, kedelige og småborgerlige lortepiller-liv.

Han havde endnu ikke bevidst overtrådt andre politivedtægter end beværterlovens forbud mod udskænkning til personer under 18 år, men det var ikke lysten, der manglede. Hans inderste og hemmeligste ønsker havde udkrystalliseret sig i det sidste årstid. Det var endog lykkedes ham at opstille en prioriteret rækkefølge for de hændelser og begivenheder, som skulle indtræffe, før hans tilværelse nåede det attråede lykke-stade: 1. skaffe hans oldgamle forældre af vejen på en måde, som ville få deres forjættende store livsforsikringer til at forgylde resten af hans arbejdsfrie tilværelse, 2. købe et par af hans mere lyssky bekendtskaber til at plyndre genboens hus, tærskede de voksne og voldtage den lede sæk til Annelise, mens han selv optog det hele på video! (Annelise, der spankulerede rundt på gymnasiet - og på deres vej! - med utilnærmeligt svulmende bryster og stram røv, en daglig hån mod hans dyneklamme, tænderskærende, kvælende og håbløse onani-fantasier. Den dag, hvor Annelise med en klar latter, som kunne høres over hele skolegården, havde sagt sin uforbeholdne mening om hans midt-agtige opførsel, stod ætset ind i hans indre "Fortegnelse Over Hadefulde Begivenheder") - og endelig: 3. tilbringe resten af livet med at udforske og finde alle hans ledeste fantasier og drømme, som en evig, retfærdig og velfortjent straf til resten af den stupide og torskedumme verden (hvem og på hvilken måde han især ville straffe - i uprioriteret rækkefølge - tilbragte han lange, ensomme timer med lystent at planlægge).

Lars stod af natbussen sammen med et kontingent pattebørn, som larmende forsvandt op mod Måløv. Han vandrede afsted i ensom majestæt, mens han for Gud-ved-hvilken-gang repeterede aftenens fiasko. Han kunne ikke indrømme egne fejl og mangler overfor sig selv, men det var ikke uden en vis bitter selverkendelse, at han afskrev de to latterlige skvadderhoveder, der i den seneste måned havde snyltet på hans rundhåndede venskabs-leflen; de havde plyndret ham for mindre formuer, og så tillod de lorte sig at meddele ham, at de ikke længere ville drikke sammen med ham, blot fordi han i hidsighed smadrede glasset i bordet, så Troels fik splinter i hånden og kinden (- han skulle krafteddeme være lykkelig for, at jeg ikke smadrede resterne direkte i bylden på ham!) Efter den temmeligt blodige affære, som fik den kvindelige tjener til at hive dem med om i baglokalet og derpå smide dem ud, havde Troels og hans bøsseven, Ivan, bedt ham skrubbe ad Helvede til. Bagefter aflagde han flere af sine stamcafeer et besøg. Til ingen nytte. Intet kunne redde aftenen. Sur og tvær havde han taget natbussen hjem; end ikke hans adspredte fantasier om de lækre og ulækre ting, han kunne gøre ved tre fnisende femtenårs tøser på det modsatte langsæde, var i stand til at hive hans humør op af dyndet.

Zombien stod afventende bag en busk, der stødte op til den sti, hvor Lars kom stolprende. Skoene hakkede hidsigt i asfalten. Han behøvede ikke at skynde sig hjem - hans forældre var forlængst holdt op med at sidde oppe og vente på ham - men uroen i hans krop var for overvældende. Havde han bare haft penge nok til at købe en luder! Fandens, som de to bæ-skubbere havde tappet af hans kontantbeholdning, før de skred fra ham. Det kribledede og krabledede i hans underliv for at slippe af med det indestængte raseri. Lars vidste, at han ikke kunne slappe af, før han fik en udløsning. Fantasierne over de tre høns i bussen gjorde det kun værre. Presset mod gylpen var lige ved at lokke ham til at finde et mørkt, afsides sted og ordne problemet, inden han kom hjem ...? Nej. Der var et bestemt pornoblad hjemme i skuffen, som flere gange havde øget hans

udløsning ud over det sædvanlige. Han var træt af selv at skabe fantasierne, han havde brug for lidt bastant hjælp fra de kunstige opstillinger med fuppiske og teaterblod i det krøllede magasin. Han kendte hvert slimet billede udenad og så frem til den udmattende og velsignede afslutning på den planlagte gennembladning.

Lars, der med sit dybt depraverede sind netop havde bestået optagelsesprøven til Over-zombie med glans, bemærkede ikke skyggen, der tålmodigt ventede, til han var passeret. Zombien trådte lydløst op bag ham, vred hans hoved bagud, greb fat i hans buksebag og hamrede hans krop ned i stiens asfalt med foruroligende lethed. Kraftens lydige tjener vendte den afsporede unge mand omkring, holdt ham nede med sin egen vægt og påbegyndte skabelsen af Kraftens næste tjener. Før Lars fik en chance for at tænke, endsige reagere, hamrede zombien et knæ op i hans skridt og pressede sine læber mod hans vidt opspærrede mund. Smerten i underlivet forhindrede Lars i at registrere andet end et hylende tomrum nedenfor bæltestedet. I et gnist af rædsel troede han, at overfaldsmanden var bøsse - en hævnaktion for Troels' rifter? - hvorfor skulle han ellers kysse ham på den vanvittige måde? Tørre læber lagde sig over hans, tænder skurede hårdt mod hans egne tænder og gummer. Zombien gav ham en pervers parodi på et lidenskabeligt elskovskys. Der kom ingen søgende tunge fra den formodede bøsse. I stedet trængte Kraften ud fra zombiens mund og erobrede Lars' hjerne.

Den unge mand ænsede ikke, hvordan hans sind blev tømt for civilisationens spinkle skoling, hvordan hans primitive og uhæmmede natur blev blotlagt. Kraften besatte ham godt og grundigt. Zombien slap sit offer og rejste sig. Den forvandlede Lars lå et øjeblik uden at røre sig, så rejste han sig ligeledes, drejede omkring uden at skænke den anden et blik og fortsatte sin gang mod hjemmet.

To zombier forsvandt i hver sin retning. Kraften vidste, at de hver for sig ville fortsætte med at følge dens ordrer, ville skaffe flere tjenere og være klar til at skaffe mad, når det var nødvendigt. Ingen skabning havde endnu modsat sig Kraftens ubetingede herredømme, når først den havde taget magten over skabningens sind og krop. Kraften havde aldrig oplevet andet end blind lydighed hos sine tjenere. De korte og tågede omrids af menneskelige følelser, som synet af hunskabningen havde fremkaldt i dens sind, var forlængst glemt. De to tjenere var i dens magt. Den behøvede ikke at være hos dem begge hele tiden. Nu skulle der blot skaffes mere føde. Kraften fulgte med sin nye tjener.

De sidste rester af personlighed hos Lars fik et øjeblik hans skridt til at vige over mod genboens villa, hvor den sexede Annelises værelse stod tomt - hun kom først hjem med den næste natbus - Kraften ledte ham tilbage på rette spor. Lars endte ved sin egen hoveddør, famlede kluntet med håndtaget og lukkede sig ind. Forældrene til den ensporede zombie, der fem minutter tidligere havde været deres forkælede søn, nåede aldrig at vågne. Ingen overværede de ubeskriveligt svinske overgreb, en hævngherrig og totalt hæmningsløs natur overøste deres lig med.

Bortset fra Kraften, der glubsk sugede til sig.

Og som i sin fryd for anden gang overså de vage tegn på noget nyt og ukendt: Lars behøvede ingen "Kraft" til at udøve sine modbydelige gerninger. Han adlød mere end villigt de utvetydige ordrer, som vakte så sød genklang i hans formørkede sind. Den lille selvstændige del af hans bevidsthed gled ubemærket i baggrunden for at glæde sig over frigørelsen og med skjult forventning se frem til fuldbyrdelsen af - ikke zombien - men mennesket Lars' bestialske hævntørst.

8. afsnit

De voksne syntes at acceptere Rasmus' tilstedeværelse uden at sige eller gøre noget. Han følte en form for fælleskab med Vibeke på grund af deres oplevelser med Johnny, de to ældre herrer, som han kun huskede svagt fra om fredagen, var en anden sag. Eller var det? Forbavset konstaterede han, at de ikke havde noget imod, at han deltog i den lidt forvirrede snak i skurvognen. Trods de bizarre omstændigheder virkede det "rigtigt", at de fire var samlet, uden at han dog kunne forklare, hvorfor han havde den fornemmelse.

H. var dybt rystet over fundet af Carlo, han orkede knap at registrere, at Angelus havde fulgt hans eget eksempel og ladet sine folk arbejde uregelmæssigt i weekenden. Angelus virkede meget lavmælt og eftertænksom, to egenskaber, han normalt ikke led af. Eftersom Rasmus ikke var klar over det gamle fjendskab mellem dem, betragtede han deres opførsel som naturlig, forholdene taget i betragtning. Ingen af dem fortalte, hvad der var overgået Carlo, blot at han var død under mærkelige omstændigheder. At der også skulle være tilstødt Johnny noget, kunne de ikke forestille sig. Angelus havde stor tiltro til den unge mands evner. OK, Johnny havde et par gange tidligere vist tendenser til at være om ikke letsindig, så i det mindste let påvirkelig af visse sider hos det modsatte køn. Ved et par lejligheder var det kun Angelus' overbærenhed, der havde reddet Johnnys ansættelse ved museet. Vibeke forstod mellem linierne, at det var kvinde-eventyr, der undertiden lokkede ham på glatis. Ingen rar tanke.

- Nej, det skal såmænd ikke undre mig, om slynglen dukker op på mandag, altså i morgen og beskæmmet tilstår, at han af "presserende årsager" var nødsaget til at droppe arbejdet i dag og så vil han smile det der modbydeligt friske smil, som betyder - ja, I forstår, hvad jeg mener? Kun Rasmus var blank.

Vibeke var næsten overbevist. - Jeg føler mig en smule fjollet, sagde hun, - det kan måske skyldes, at jeg havde en fornemmelse af, at han var oprigtig, når han - når vi snakkede sammen, men hvis det, De siger, er rigtigt, må jeg vel tage til takke med det.

Rasmus havde i et stykke tid vredet sin hjerne for at finde udtryk, som kunne forklare, hvorfor han vidste, at der var noget galt med Johnny. Han var sikker på, at han havde set ham dagen før, men hvis han fortalte, hvad han havde set, ville de voksne givetvis betragte ham som lidt for fantasifuld. Det, som Johnnys chef fortalte, gik hen over hovedet på ham, bortset fra, at de andre mente, alt var i sin skønneste orden. Deres opgivende holdning irriterede ham lidt, men de vidste på den anden side ikke det samme som han.

Vibeke rejste sig og så vemodigt på drengen. - Nå, Rasmus, så er der vel ikke mere, vi kan gøre her?

- Nej men - ... (Rasmus hadede sig selv for at rødme, hver gang han var tvunget til at se direkte på den smukke dame) - jeg tror stadig, at der er sket ham et eller andet. I går, da du snakkede med min mor, vil jeg sværge på, at - at - ...

- På hvad, Rasmus? Hvad vil du sværge på? Vibeke talte langsomt og venligt, en anelse åndsfraværende. Rasmus mistænkte hende for kun at høre efter af høflighed.

- Jo, jeg troede ikke mine egne øjne - og jeg turde i hvert fald ikke sige noget om det til Mor, eller til dig, i går altså - men mens I snakkede sammen, fik jeg et glimt af en eller anden omme bag traktoren. Men han så helt forkert ud, så jeg var ikke sikker. Det vil sige, nu er jeg sikker på, at der var Johnny, jeg så. Og jeg kunne ikke forstå, hvorfor han luskede afsted uden at komme over til os. Han havde lovet at komme og besøge mig også selvom jeg blev inde på hospitalet og jeg var lidt ked af, at han bare stak af uden at hilse på mig - på os, mener jeg.

Angelus brød ind. - Så du Johnny, siger du. Men så kan der vel ikke være så meget at spekulere over - ...

- Jo men, forstår De. Rasmus blev mere og mere ivrig. Det var vigtigt, at de troede på ham. - Det var ikke kun det med, at han ikke hilste. Jeg regnede med, at han ville komme herud og grave videre efter - ... Endnu engang kunne Rasmus have bidt tungen af sig selv. Det var også for galt, at han altid lod munden løbe sådan. Det var sandelig ikke hans mening at fortælle hvemsomhelst om hans og Johnnys sensationelle fund. Hvorfor var det ikke muligt for ham at tale om noget uden at pladre ud med det hele alligevel?

De tre voksne udvekslede forundrede, tvivlende blikke. Vibeke faldt tilbage på stolen. - Du må meget undskylde, Rasmus, men der er noget, som siger mig, at du ikke har været hundrede procent ærlig overfor mig. Du siger, at Johnny ville besøge dig, ikke sandt? Men det var måske ikke kun på grund af benet? Rasmus rystede svagt på hovedet, hans øjne kravlede febrilsk rundt langs bordkanten. Panderynkerne afspejlede hans store kvaler. Vibeke fortsatte.

- Og så er du to gange begyndt at fortælle noget, som du så alligevel ikke vil ud med. Først lod han dig beholde noget, som du ikke vil fortælle om. Nu drejer det sig om, at Johnny skulle grave efter et eller andet?

Drengen sad helt stille, stirrede tomt på sine handsker, som allerede havde slidmærker efter kørestolens hjul.

Vibeke smilede til ham, - Du må ikke tro, at jeg - eller de to herrer, som også kender Johnny - vil lokke dig til at sige noget, som du ikke har lyst til eller som er en hemmelighed, du har sammen med Johnny, men på den anden side, er der sket nogle ting her, som kræver at vi alle hjælper hinanden med at løse eventuelle gåder.

Rasmus var knust. Han ville gerne holde sit løfte til Johnny og samtidig forstod han, at det kunne blive nødvendigt at afsløre hemmeligheden. Det var slet ikke sikkert, at det hang sammen med manden, der var død - ... Hvis bare ikke Johnny havde set så mærkelig og uhyggelig ud! Det pinte ham at tænke på, hvad der var kunne være sket med ham.

- Du hedder Rasmus, ikke? Angelus så venligt på ham. - Rasmus, hør engang. Johnny er ansat på Nationalmuseet. Jeg er hans chef. Alt, hvad de unge mennesker finder i jorden herude, når de graver, skal de vise mig, så jeg sammen med mine kolleger kan afgøre, om det er noget, som museet skal have og gemme. Det er faktisk ulovligt at beholde gamle ting, man finder i jorden. Jeg mener rigtig gamle ting fra Bronzealderen og Stenalderen, forstår du? Og hvis Johnny eller du har fundet et eller andet, som han ikke har vist mig, eller som han beholder for sig selv, så er det egentlig imod loven.

Skønt mandens stemme var venlig nok, fik ordene det til at svimle for Rasmus.

- Jo, men han sagde, at det var vigtigt - ... Det som ... vi fandt, sagde han, var det største fund, der var gjort. Og jeg lovede bare at holde det hemmeligt, til han gav besked. Jeg er sikker på, at han ville fortælle det til - til Dem, men der var nok et eller andet, han skulle ordne først. Og så havde han heller ikke tid den dag, for han kørte med mig i ambulancen og - ... nå, ja, jeg ved ikke, hvad han lavede bagefter, for han kørte jo ikke med hele vejen - ...

Det var faktisk rart at få sagt det hele uden afbrydelser. De voksne ville med garanti stille ham en forfærdelige masse spørgsmål, det var han forberedt på. Alligevel var det underligt at føle lettelse ved at fortælle andre om fundet (- og hvis ham den lille er Johnnys chef, kan det ikke være forkert at fortælle ham det, vel!) - forsvarede han sig tavst overfor sin dårlige samvittighed.

Der lød en kort banken på dørkarmen. Afbrydelsen fik dem alle fire til at vende hovederne mod døråbningen, hvor en ung betjent hilste til sin skråhue og lidt usikkert lod blikket glide fra Angelus - via et slet skjult og meget uofficielt kig på Vibeke - over på H.

- Ja, vi er færdige her, sagde betjenten til entreprenøren, som han kendte. - Stedet skal helst holdes afspærret, ikke kun på grund af traktoren - (hans øjne strejfede lidt vel ofte den smukke kvinde, men det kunne skyldes, at han ikke ville nærmere ind på de makabre detaljer og ville sikre sig, at hun - og sjovt nok ikke drengen - blev forskånet for den barske sandhed) - hvis De forstår hvad jeg mener?

H. nikkede. - Ja, jeg må hellere prøve at få fat i et par af folkene til at sørge for det, men jeg er blot bange for, at - ... (at han havde vrøvl med mændene var de andre uvedkommende) - jeg skal nok få det gjort, sluttede han med fast stemme.

Betjenten hilste igen og forlod dem (med et sidste, laaangt blik på Vibeke, forstås).

- Først traktoren og nu dette. Jeg forstår bare ikke, hvordan Carlo kan have - ... H. fortabte sig atter i dystre tanker.

- Nå, Rasmus, med mindre du er bange for at riste i Helvede for evigt - Vibeke anslog bevidst en let tone for at opveje de dystre ord, - tør du så afsløre den store og grusomme hemmelighed, du har sammen med Johnny? Hun lænede sig frem mod ham og forsøgte at kigge op under hans nedtrukne øjenbryn. Drengen var nok parat til at fortælle det, men der skulle lidt velvillig tovtrækkeri til. Hun lod ham gerne bestemme farten. Museumsmanden var ved at blive interesseret uden ligefrem at forvente større chok på grund af drengens tilståelse. Johnny kunne være egenrådige, men han havde indtil nu været loyal overfor Angelus og museet. Hemmeligheden var sandsynligvis noget ganske harmløst.

Rasmus gumlede ubeslutsomt på skiftevis sin over- og underlæbe. Én ting var at beslutte sig for at afsløre hemmeligheden, noget andet at få det sagt. Der var meget stille i skurvognen. Udenfor var alle officielle personer draget bort, ungerne turde ikke nærme sig det spændende sted, hvor det pudsige plasticfelt havde skjult det, som "garan-te-re-ret var en død mand, du! Orv, du sku' ha' set båren, manner! Han var skåren midt over!" - og de voksne tilskuere var vendt hjem til eftermiddagskaffen. Rasmus kunne ikke se ret meget af gravepladsen gennem døråbningen, men han havde en klar fornemmelse af, at den var mennesketom. De var alene på stedet, han og de tre voksne. Vibeke, Angelus og den høje, tavse og indesluttede H. kiggede på ham, ventede på hans fortælling.

- Altså, da jeg faldt i graven i fredags, startede drengen, - må jeg have revet noget af jorden løs, for da Johnny hjalp mig bagefter - ...

- Ja, opfordrede Vibeke dæmpet.

- Min mor har en halskæde, der er lavet af den slags sten og det var derfor, jeg kunne se, hvad det var. De var bare mange gange større end dem, der er i min mors kæde.

Angelus var lige ved at komme med en utålmodig bemærkning. Vibeke sendte ham et advarende blik. Rasmus studerede en løs tråd i den venstre handskes tommelfinger, trak i tråden og og krøllede den sammen til en lille kugle for straks at glatte den ud igen; hev og vred, hev og vred.

- Det var - vistnok de største stykker, Johnny havde set, det sagde han - altså ravstykkerne - ...

- Rav, siger du? Angelus rykkede frem på stolen. - Var det rav- stykker, I fandt? Store ravstykker?

Rasmus nikkede og løftede forsigtigt blikket mod Angelus. Han fornemmede, at den - i hans øjne - lille, tykke mand kunne være farlig at komme på tværs. Han måtte lige tjekke mandens ansigt for at se, om der skulle være tegn på vrede. Det var der ikke. Angelus' hævede stemme skyldtes oldtidsforskerens spænding ved et uventet fund, ikke administratorens vrede over Johnnys hemmelighedskræmmeri. Angelus overtog "afhøringen". Vibeke protesterede ikke, dette var hans område.

- Ja, det var nogle meget store klumper. Der var vist en otte-ni stykker (Rasmus håbede, at denne lille nedskrivning af antallet ville beskytte ham mod at aflevere det - ulovlige! - stykke, som hang så trygt mod hans brystben) - Ja, jeg er ikke helt sikker, for vi talte dem ikke, men - ...

- Hold da fest! Angelus tog en dyb indånding, spilede kinderne ud og lækkede luften ud mellem sammenknebne læber. Ordene hvislede frem under den komprimerede udånding. - Johnny kan vente sig - ... Nå, min ven. Du skal ikke være bange. Du kan ikke gøre for, at Johnny ikke opfører sig som han skal - hvor mange stykker sagde du?

- Otte eller ni - tror jeg nok.

- Samlet på ét sted kan det kun betyde noget religiøst. Jeg kan ikke forestille mig, hvad - ...? Angelus talte til sig selv, totalt absorberet i faglige spekulationer over, hvad tilstedeværelsen af så meget rav kunne indebære. Han var udmærket klar over, hvilken betydning et sådan fund kunne få for forskningen i Danmarks historie. (En mere end vag mistanke til Johnnys motiver til at skjule opdagelsen dukkede op i hans bagehoved. Jo, Johnny kunne i sandelighed vente sig!).

Angelus skuttede sig, som for at ryste uvedkommende tanker fra sig, knappede frakken op og lænede sig frem mod Rasmus. Nu var der ikke tid til omsvøb og sidespring. Der var en lang række kendsgerninger, lederen af Nationalmuseets Oldtidssamling skulle have på bordet - nu og her. Om han så skulle trække detaljerne ud af drengen med mindre pæne midler (- det er benet, han har brækket, ikke halsen!)

Vibeke og H. var effektivt hængt af begivenhederne, kunne blot konstatere forandringen i Angelus' væsen. Vibeke kiggede lidt nervøst på drengen for at se, om han var klar over vigtigheden af det, der var sket. Hun kendte ham slet ikke og hun havde en mistanke om, at det ikke ville blive smertefrit for ham at gennemleve Angelus' forhold. H. glemte sine bekymringer, ikke fordi han var en snus interesseret i oldtidsforskning, men han oplevede pludselig en side af Angelus, han aldrig havde haft lejlighed til at se under deres - temmelig ensidige - skænderier.

Angelus drejede sig mod drengen. - Hvis vi glemmer, hvad Johnny skulle have gjort - ...

Længere nåede han ikke.

Skurvognen tippede. Uden varsel sank den side af vognen, hvor bordet var naglet til væggen. Det skete så pludseligt og voldsomt, at Vibeke, der sad ved siden af H., trimlede ind i siden på ham. Entreprenøren væltede ind mod væggen og det lille vindue over bordet; hans højre hånd fløj uvilkårligt op i et forsøg på at støde fra. I stedet for at finde støtte mod bræddevæggen, skød hånd og arm gennem glasset. H. hamrede ind i væggen, hans egen og Vibekes samlede vægt tyngede ham nedad, armen, som hang ud gennem det splintrede vindue, blev brutalt trukket ned mod karmen og det savtakkede glas i vinduesrammen. Lange glasspidser skar gennem jakken og skjorten og efterlod dybe flænger i kødet på bagsiden af hans overarm og ned over underarmen. Entreprenøren brølede af forskrækkelse og smerte. Vibeke kunne ikke se, hvad der skete med H., mens hun, ør og desperat men ellers uskadt, søgte at komme fri af den store mands ufrivillige omklamring.

Rasmus og Angelus kolliderede på samme måde. Angelus blev slynget op af stolen, ind i bordet og derefter ind mod væggen. Bordkanten bankede en verden af smerte ind i hans underliv, hans lem og testikler blev klemt - og sprængtes i tusind stykker, føltes det - hvilket ganske overdøvede det dunk, han modtog i nakken, da han klaskede ind i væggen. Angelus var fortabt i et primitivt behov for at beskytte sine ædlere dele og få smerten til at forsvinde. Han registrerede kun Rasmus, fordi drengens krop forhindrede ham i at slynge hænderne ned mod skridtet. Rasmus gled sidelæns ud af den vakkelvorne stol, som knækkede med en sej hvinen. Han landede med hovedet og overkroppen mod Angelus' mave og modtog et brag på det højre øre, da mandens hænder søgte ned for at beskytte underlivet. Men det værste var foden. Hans udstrakte gipsben skøjtede ind under bordet og torpederede et stoleben på den anden side. Trods gipsens afstivende virkning, vrikkede ankelen mere end rigeligt til, at kvalmende og hysteriske jag skød op gennem hans krop, blændede ham med skarpe blitzlys på tværs af hjernen og forvandlede ham til en sammenkrummet kugle af ubeskrivelig pinsel.

Universet tippede den anden vej - og tilbage igen.

De fire trimlede skrigende og sanseløst rundt mellem hinanden. H. greb sig til sin sårede arm og blev hængende halvt på den væltede stol, halvt ind over bordet. Vibeke væltede i en lang bue ud i lokalet og blev nær spiddet på en flok afspærringspæle, som mordlystent strittede op fra en kasse i vognens modsatte side. Nærmest som i slow motion så hun de grove, rustne jernspidser fare forbi hendes venstre kind. Hun havnede i en pøl af jord blandet med resten af tjærekaffen og den udkogte kaffegrums, som kaffemaskinen rundhåndet havde slynget ud over gulvet - ikke at Vibeke skænkede sit tilsølede tøj en tanke - for derefter at falde bagover for fødderne af H.

Angelus hang op ad væggen, da vognen vippede tilbage og kun en lynsnar, ubetinget refleks fik ham til at gribe fat i bordets kant med den hånd, som ikke klamrede sig beskyttende til hans skrigende kønsdele. Rasmus blev slynget omkring, fik skulderen skubbet op mod et bordben og slap dermed for at kure ud på gulvet, et held han på ingen måde forstod at værdsætte. Han var ikke i stand til at mærke, forstå eller reagere på andet end smerten i ankelen.

Alt var kaos. Glasskår, væltede og splintrede stole, smadrede kaffekopper, sammendyngede arbejdsredskaber, indeklemte klagen og højlydt, jamrende hyl - og blod. Nye smerter overdøvede de gamle eller deltog satanisk i koret.

Ingen så, hvad der fik skurvognen til at vippe og heldigt for dem, for synet ville få enhver til at mistro sine sanser. Jorden bølgede, steg pludseligt op ét sted, forsvandt lige så uventet et andet. Skurvognen sank, væltede faretruende til siderne, vippede og drejede i lange, svajende hug. I tyve uendelige sekunder lignede den blå trækasse et kluntet skib på det oprørte hav.

Vipperiet stoppede med ét. Verden fandt tilbage til sin velordnede og grundfaste tilstand. Tre af skurvognens hjul var sunket ned i den oprørte jord, trappen var væltet og selve vognkassen lå som en strandet hval på en mudret - grøn - strand.

De fire kasteboldes tilværelse holdt en pause, bestående af et mentalt vakuum, naturstridigt opfyldt af dels forundring over, at det var overstået, dels en katastrofal "vished" for, at det kun var stilheden før stormen, en sikker forvisning om, at det, som stod bag denne umulige naturkatastrofe, blot holdt et kort hvil for at samle endnu flere kræfter til at smadre vognen og dem selv for alvor.

Så overtog smerterne føringen.

Kraften var langt fra sin topform. Trods succeserne med Johnny, Lars og de øvrige tilkomne tjenere, trods en voksende række nærende måltider, var den kun en skygge af sit oprindelige selv. Det kostede energi at sende tjenerne ud, at følge dem og sørge for, at de fortsat slap for opdagelse. Skønt den spiste mere end den forbrugte, måtte den indskrænke sig til at sive omkring i jorden ved udgravningen og kun søge ud i en af tjenerne, når det var nødvendigt.

Den havde haft det herligt, siden Johnny fik omvendt den formidabelt perverterede Lars. De handlinger, zombien havde foretaget, var næsten større opmuntring og næring end de blodrige måltider, dens øvrige tjenere opsusede, især fordi den havde erfaret, hvor besværligt det var at gennemføre dem uantastet. De spredte, ubetydelige tegn på en brist i kontrollen over denne specielle zombie, glemte Kraften ganske i sin blodrus. Den koncentrerede sig om at samle energi i ubemærkethed.

Kraften havde lært mange ting om denne forunderlige og forandrede verden. Skabningerne, som færdedes her og som udgjorde så fortrinlige måltider, var for det første langt flere, end den var vant til og de var mere komplicerede af natur. Kraften var vant til primitive naturfolk, der ikke udgjorde nogen trussel. Moderne mennesker var anderledes. Den fornemmede, at den skulle passe på, for disse nye skabninger var på nogle områder mere snu og kunne måske vise sig at besidde nye, ukendte egenskaber, som den ikke kendte omfanget af.

De usle skabninger, som engang havde narret den i en fælde og havde holdt den indespærret i så mange århundreder, udviste en sjælden form for sammenhold og selvopofrelse, egenskaber Kraften ikke var stødt på i nævneværdig grad blandt væsenerne i denne verden. Der var kun svage tegn på sammenhold, som kunne sammenlignes med det, der dengang havde overvundet den.

Kraften vidste endnu ikke, hvor stærke skabningerne kunne blive. Derimod kunne den med tilfredshed konstatere, at på nogle områder var de ikke spor anderledes end deres forgængere. Den kunne ikke læse tanker, men den besad en evne til at føle, hvad tanker drejede sig om hos disse væsener. Den kunne mærke, om de var en del af en gruppe eller var ensomme, den kunne mærke deres frygt og deres begær. Følelser, den

forstod at udnytte. Skabningernes indre, deres ubevidste liv var fuldt ud så simpelt og ensporet, som Kraften ønskede det, var tilstrækkeligt primitivt til at give den gode betingelser. Rigeligt til at den forholdsvis sikkert kunne udvælge sig et bytte eller en tjener, når muligheden bød sig.

Een ting, Kraften ikke kunne bestemme omfanget af, var en evne, den sjældent havde mødt i gamle dage: evnen til at tænke tanker ud over de mest elementære og primitive. Evnen til at beskæftige sig med andet end at skaffe føde og ly for naturens rasen. Evnen til konstruktiv, abstrakt og kreativ tænkning. Kraften kendte ikke til udviklet intelligens ud over dens egen naturlige snuhed og ondskabsfulde fastholden ved eksistensen. Derfor blev den flere gange forvirret af det, den oplevede.

I hine tider havde tjenernes sind eller ofrenes rædsel ingen indflydelse på Kraftens tankegang. Nu oplevede den flere gange, at den ikke betingelsesløst kunne skalte og valte med krybet. Den blev påvirket af de sind, den bemægtigede sig. Kraften opdagede fremmede og uvedkommende følelser blande sig i dens ellers enkle koncentration. Det første tegn på noget nyt og skræmmende, de blødsødne fornemmelser ved synet af den unge kvindelige skabning, var blevet fulgt af andre fremmedartede reaktioner. Den ræsonnerede sig ikke frem til, hvorfra følelserne stammede, men siden dens frigivelse fra ravfængslet, havde den besat flere mennesker end Johnny og Lars, hvoraf nogle var så gennemsyret af bestemte følelser eller holdninger, at det havde en afsmittende effekt på Kraften. Dens bevidsthed var undertiden et mismask af sindsstemninger, en malmstrøm af fremmede bevidstheder, som den havde svært ved at kontrollere. En tilstand, som kan hensætte enhver i et afmægtigt hysteri.

Under al denne forvirring anede Kraften en trussel, en farlig blanding af bevidste og ubevidste evner hos disse væsener, som måske var stærk nok til at de kunne - som de første nogensinde - bekæmpe den. Besejre den for evigt.

Lige nu var Kraften dog ikke i tvivl om sine egne fornemmelser.

Den var ganske enkelt pissesur over den megen aktivitet rundt omkring. Overfaldet på den unge mor og hendes småbørn havde medført en del leben på stedet, men Kraften var slet ikke forberedt på følgerne, da resterne af dens første måltid blev afsløret. Den havde aldrig oplevet, at mennesker ligefrem strømmede til de steder, den opholdt sig, tværtimod. De mange skabninger og den megen roden rundt i jorden, Kraftens naturlige element, var en fornærmelse, noget uhørt. For første gang i dens eksistens, havde den trukket sig væk fra menneskelige væsener. Kraften søgte forgæves at følge med i følelserne hos de mange mennesker, som sværmede på stedet. Først da de fire tilbageblevne sad samlet i skurvognen lykkedes det for den at danne sig et indtryk af de enkelte. Og den kunne absolut ikke lide det, den mærkede.

En del af Kraftens bevidsthed søgte at følge diskussionen om Johnnys skæbne. Det sagde den ikke noget. En større del forstod, at nogle af skabningerne interesserede sig alt for meget for de ækle, gule sten, som havde indespærret og pint den. Det alene var grund nok til at blive gal i skralden. Men værst af alt: den sansede et bånd mellem disse usle væsener, en hemmelig, ubevidst styrke, der i værste fald kunne blive lige så faretruende, som den kollektive selvopofrelse, der havde narret den for hundreder af år siden. Blev denne styrke kombineret med den ubestemmelige evne til at tænke abstrakt, kunne det måske give disse skabninger en større form for sammenhold, end den ellers ville forvente af sådanne simple væsener. Kraften havde lært, hvad sammenhold kunne betyde: fare.

Nogle af disse skabninger kunne blive farlige for den!

Kombinationen af usikkerhed og - frygt? - havde den kun én form for reaktion på. Altførtærende raseri.

Kraften bredte sig ud under stedet, hvor fjenden var forsamlet, forplantede sig ud i sten og ler og satte jorden i bevægelse. Den ville knuse de formastelige skabninger, trække dem ned til sig, udrydde dem, suge deres energi og tilrage sig deres hemmelige evner, bemægtige sig deres sammenhold for selv at blive endnu mere magtfuld. Selv uden tjenere i nærheden følte den sig stærk nok til at besejre disse uslinge.

Fire mennesker (der i parentes bemærket ikke var sig nogen form for fælleskab bevidst) kunne takke Kraftens manglende kendskab til moderne trækonstruktioners holdbarhed for deres liv.

9. afsnit

Mændene og drengen måtte blive, hvor de var på grund af deres skader. Vibeke forhørte sig om deres tilstand. Angelus kunne krabbe omkring - omend foroverbøjet og var trods alt i stand til at hjælpe H. med at stoppe de kraftige blødninger. At Rasmus var opløst i gråd og smerte kunne de ikke gøre noget ved lige nu. Tilsyneladende var det "kun" foden og ikke nye skader, han led under. Det var vigtigere at få tilkaldt hjælp til H.

H. gjorde tegn med hovedet mod skurvognens telefon. Apparatet var dødt. Ledningen, som midlertidigt var etableret til den nærmeste telefonpæl, var åbenbart blevet revet løs ved de kraftige svingninger, skurvognen havde foretaget. Vibeke måtte søge hjælp i et af de nærmeste huse.

Hun troede ikke sine egne øjne, da hun klatrede hen til døråbningen på den skæve skurvogn. Trappen var væk, men der var ikke længere ned, end at hun nemt kunne træde ud. Hun granskede omgivelserne nøje, før hun gjorde det. Jorden udenfor var - ...? ... var rodet op, som om en gigantisk røreske var stukket i den og kørt frem og tilbage i store, asymmetriske hvirvler. Området rundt om skurvognen var endevendt. Det nedtrådte græs, der havde dannet en grænse mellem gangstien og rendens opgravede jordbunker, var væk bortset fra enkelte, spredte klumper, der med en grøn top, side eller bund lå spredt uden system.

Der var ikke tid til at spekulere over dette klart afgrænsede og - ifølge alle lærebøger i geografi og geologi - uladsiggørlige jordskælv. Hun måtte finde en telefon, alternativt nogle mennesker, som kunne skaffe hjælp. Uden at betænke sig yderligere trådte hun ned på de ujævne jordklumper og begyndte den besværlige vandring op mod stien. Netop som hun balancerede de sidste meter, opfangede hun en bevægelse henne ved den væltede traktor. Hendes koncentration glippede i et kort øjeblik. Hendes ene fod smuttede ned mellem hårde og kantede jordknolde. Hun genvandt balancen og så hen mod stedet. Hun var sikker på, at noget havde bevæget sig. Alt var roligt. Ingen mennesker, ingen dyr eller fugle at se. Bortset fra den oprodede jord omkring vognen lå stedet, som politiet og museumsfolkene havde efterladt det.

Hun var sikker på, at noget havde bevæget sig!

Vibeke nåede stien og løb mod den nærmeste villavej. Det var ikke vejen, hvor Rasmus boede, derfor var der ingen Himmelspjæt til at se den kønne pige i det møgbeskidte og iturevne tøj løbe forvildet omkring for enden af vejen. De første tre huse, hun kom til, var tomme. Vibeke kendte ikke meget til livet i forstæderne, men én ting var hun klar over: hvis carporten eller indkørslen var tom for transportmidler - udover legecykler og trillebører - var husets beboere langt væk. Biler - eller andre og mindre kapitalkrævende køretøjer - er et ubetinget must, når man slår sig ned mere end femten kilometer fra Rådhuspladsen.

Det fjerde hus gav bonus. Bilerne var hjemme, begge to. Vibeke styrtede op ad indkørslen - ingen hoveddør her, den måtte være på bagsiden af huset. Hun hastede forpustet om hjørnet, rundede i sidste øjeblik en kæmpestor plastictraktor, som en af husets yngre beboere havde efterladt foran hoveddøren, der ganske rigtigt lå lige efter hjørnet.

Der gik flere år, før en sagte rumsteren i husets indre beviste, at de mange køretøjer ikke var alene hjemme. Vibeke trippede utålmodigt på trappetrinet, drejede sig omkring for at se, om noget af familien var et sted i baghaven - og endelig! gik døren op. En knægt på cirka otte år gloede ugenert på hende. Han slugte hendes derangerede ydre med øjnene og var - bortset fra en enorm tyggegummiklump, der smaskende drøede rundt i hans underansigt - stum som en østers. Vibeke gloede tilbage. I den dunkle entre havde den bagvendte kasket nøjagtig samme farve som drengens blege hud og Vibeke måtte kigge to gange for at se, at drengen ikke var skaldet. Bare "smart". Vibeke lod ikke disse lynhurtige betragtninger overskygge hendes opgave.

- Dav. Jeg må vel ikke have lov til at låne Jeres telefon? Der er sket en ulykke hernede på pladsen, hvor de graver ud - ...

- HVEM ER'ED?! Lød det fra de fjernereliggende regioner. Den skingre kvindestemme kom samtidig nærmere. - Altså, hvis det er en indsamling, så kan du godt fortæl- ... Kvinden kom til syne i entreen og hun og Vibeke fik dermed samtidig deres "livs chok".

- GUUUUIIJJ!! Sig mig, er det ikke - ? Jo! Det er sgu Vibeke! Sig mig, hvor'n er'ed du ser ud?!

I et mikrosekund vidste Vibeke ikke, hvad hun skulle gøre (udover at bekæmpe trangten til at styrte endnu hurtigere væk fra huset, end hun var løbet hen til det). Bemærkningen om hendes udseende overhørte hun aldeles. Hun var komplet uvidende om pletterne og revnerne i frakken og strømpebukserne. Hendes eneste tanke var at komme til en telefon for at skaffe hjælp - ...!

... og så skulle hun - af alle mennesker! - møde den mest irriterende, sladdervorne, ubehøvlede (og ustyrligt mandegale) kvin- nej, kælling! hun nogensinde havde haft den udelte misfornøjelse at være "veninde" med. Deres fælles år i skolen var i Vibekes erindring en kilde til dyb undren over menneskets dårskab og ubetænksomhed - og hendes egen mangel på viljestyrke og konsekvens. Hun rystede mentalt alle sine umiddelbare flugtreaktioner fra sig. Det var hjælp, hun var kommet efter.

- Åh, Solvej, du må undskylde, men der er en ganske speciel grund til, at jeg ringer på hos Jer. Jeg bliver nødt til at låne Jeres telefon. Der er sket en ulykke.

- Jamen, det skulle du da bare ha' sagt med det samme. Det er denne vej - ... Solvej trådte til side, mest for ikke at blive trampet ned. Vibeke strøg brutalt forbi hende uden et ord.

- Øh, Herbert, vi har gæster! råbte Solvej. For sent. Vibeke var allerede halvvejs gennem den aflange stue, hvor Solvejs mand med benene slængt langt ind over sofabordet fulgte med i et eller andet på fjernsynet. Herbert, der øjensynlig var vant til at lukke ørerne for sin kones udgydelser, opdagede først Vibeke, da hun krydsede hans synsfelt. Han trak sig forskrækket op fra sin dvaleagtige stilling i sofaen og stirrede på hende. Og så fik han travlt. Til Herberts beroligelse var Vibeke aldeles uinteressert i andet end at finde en telefon. Hun fik øje på et apparat i vindueskarmen bag en mandshøj stuebirk. Hvordan familiens medlemmer kunne holde ud at bruge telefonen, mens de konstant havde små, kildrende og let stikkende blade daskende om ørerne, spekulerede hun ikke længe over. Hun observerede heller ikke den sammenkrummede Herbert, der krabbede sidelæns hen mod døren til soveværelset og et mere passende antræk end hvid netundertrøje og højrøde trusser. (Herbert kunne lide at slappe af, når han havde fri; hvem Fanden ku' osse vide, at konens åndssvage veninder dukkede op på en højhellig søndag eftermiddag!)

- Ja, det er altså vores gamle telefon, lød det lettere bebrejdende bag hende, mens hun drejede de tre nuller. Telefonens alder og den antikverede drejeskive var aldeles ligegyldige detaljer. Metalstemmen, der oplyste hende om, at kaldenummeret til Alarmcentralen var ændret til "112", måtte hun derimod tage mere alvorlig notits af.

Hun drejede det korrekte nummer og fik langt om længe fat i den vagthavende.

Uden at fortælle alt - af hensyn til den åbenlyst lyttende og voldsomt interesserede Solvej - bad hun den vagthavende om at sende to ambulancer. Den omhyggelige og venligt kontrollerede stemme bad om mere uddybende oplysninger, som hun nødtvungent måtte give ham til sladderkællingens udelte fornøjelse. Vibeke nedkaldte endnu flere forbandelser over den ondsksfulde skæbne, som kunne kaste hende i kløerne på et individ som Solvej. Hun kunne næsten høre, hvordan den tidligere klassekammerat og veninde smaskede nyhederne i sig. At der allerede var foregået voldsomme og ulækre ting ved udgravningen var stof til hækkesladderens i lang, lang tid; at blive vidne på første parket til endnu flere dramatiske begivenheder - med ambulancer, politi og tilskadekomne i lange baner, var guf af ypperste karat. Solvej - havde hun levet længe nok - kunne genfortælle ordret, hvad Vibeke stakåndet var tvunget til at fortælle den vagthavende på Alarmcentralen. Da Vibeke bad hende om adressen, blev hun så befippet, at den gumlende knægt endte med at fortælle det. (Telefonnummeret, hvorfra hun ringede, stod heldigvis på selve apparatet).

Vibeke blev lovet den ønskede assistance - den vagthavende havde tidligere på dagen vantro hørt kollegernes beskrivelse af Carlos rester og Vibekes oplysninger om ulykkesstedet vakte hans opmærksomhed med det samme. Hun lagde røret på og vendte sig mod sin gamle skolekammerat og (- shit! Hvordan slipper jeg væk herfra i en fart?) det uundgåelige krydsforhør. Solvej havde aldrig udvist tegn på tålmodighed eller overbærenhed, når det drejede sig om gode, saftige sladderhistorier - selv dem, der ikke omfattede mænd og deres forplantningsevne set ud fra et teknisk/håndgribeligt synspunkt. Vibeke havde en grufuld vished om det, der ventede hende.

Angreb er nogle gange det bedste forsvar.

- Solvej. Jeg ville frygtelig gerne blive og snakke med dig - og øh ... din mand, men som du netop hørte, er der sket en ulykke og (- bare snakke videre, så hun ikke får lejlighed til at starte!) jeg bliver altså nødt til at løbe tilbage og hjælpe de andre, indtil ambulancerne kommer.

Hun fortsatte sin rivende talestrøm, mens hun hurtigt gik hen mod Solvej, der overrumplet vaklede bagud. Hendes gamle skoleveninde åbnede og lukkede munden i et mislykket forsøg på at bryde ind. Om det var Vibekes voldsomme udfald eller synet af det ulækre tøj, der fik Solvej til at fortrække, var ligegyldigt. Taktikken virkede. Solvej forblev tavs. Vibeke trådte helt ind på livet af hende og til Solvejs kolossale overraskelse, omfavnede Vibeke hende nu. - Og jeg lover, at lige så snart alt der her skrækkelige er kommet lidt på afstand, så kommer jeg og ... Med ét svigtede stemmen hende. Hun holdt den mundlamme kvinde ud fra sig - ... og fik et syn. Solvej og hendes søn, som de stod lidt forskudt fra hinanden, begge med mundene kværnende op og i, skiftede pludselig form og forvandlede til to gispende nytårstorsk på fiskemandens disk lige før øksen falder. Synet var hyperkort, perfekt og uden flimrer. Det forstyrrende billede blokerede for resten af sætningen og gav til hendes forfærdelse plads for en hysterisk fnisen, som hun gudskelov fik undertrykt i sidste øjeblik. I stedet styrtede hun uden flere ord ud i entreen.

Vibeke ventede ikke på Solvejs svar, åbnede hoveddøren og løb ud. Ud af huset - og direkte ind i plastic-traktoren. Hun havde fuldstændig glemt den henslængte forhindring og til forskel fra før, ramlede hendes skinneben hårdt og pinefuldt ind i siden på det beskidte miniature-køretøj. Begge skinneben, for at det ikke skulle være løgn. Det lykkedes hende akkurat at holde balancen, mens traktoren skramlede henover gangfliserne. Tårerne sprang hende i øjnene ved den hidsige smerte, som skød op langs skinnebenene.

- ÅH, FOR HELVEDE DA OSSE!! råbte hun og var lige ved at sparke mere frivilligt til legetøjet. Hun betragtede sine nye skader. Gennem skidt og kaffepletterne fra gulvet i skurvognen sås tydeligt to aflange og højrøde hudafskrabbinger, et på hvert skinneben. Trods de skarpe jag fra sårene, var hendes første tanke: (- Splinternye strømpebukser! Til niogfyrre kroner! - LORTELAND!) At strømpebukserne forlængst var gået heden, var aldeles ligegyldigt. Reaktionen var helt spontan.

Vibeke bøjede sig ned og lagde forsigtigt hænderne over skinnebenene. Smerten formindskedes ikke det ringeste ved berøringen. Der var ikke tid til at stå der og søbe i selvmedlidenhed (ejheller i de sataniske påfund, hun ville praktisere på den tyggegummi-gnaskende drengs lillebror eller -søster, som måtte være den efterladende forbryder!) De andre var trods alt kommet langt alvorligere til skade.

Hun bed tænderne sammen og rettede sig op. Det gjorde afsindigt ondt at tage de første, humpende skridt, men gradvis overvandt hun smerterne og begyndte at løbe. Det lettede lidt på skrammernes virkning, at hun var sluppet så nemt væk fra Solvej (- og hun skal i hvert fald ikke regne med, at jeg kommer og fortæller hende nogetsomhelst!) lovede hun sig selv. At Solvej boede her, havde en mand, som åbenbart tilbragte weekend'en i undertøj, var mor til et ubekendt antal store eller små, uvorne unger, var det mest eventyrligt uvedkommende, Vibeke kunne forestille sig.

At Herbert senere på aftenen morede sig med at sprede Solvej - og de vanartede unger - ud over gulvtæppet i skæret fra fjernsynets prøvebillede, blev mere vedkommende. Men det havde Vibeke ingen mulighed for at forudse.

I midten af århundredet, så langt frem som i tresserne var det ikke sjældent at se en plakat, der med ulækker/kærlig hånd afbillede et rottepar, elskovsfuldt betragtede deres enorme afkom. Myndighederne understregede budskabet med de manende ord: "To bliver til hundreder". Rotteplagen var stadig stor i det spæde danske velfærdssamfund og folk blev behørigt opfordret til at holde udkig efter skarnet.

Advarslen kunne passende bruges mod en anden og langt mere alvorlig fare mod menneskeheden, havde myndighederne på nogen måde haft viden om dens eksistens på det tidspunkt. Zombierne, Johnny og Lars, formerede sig ikke ved fælles kønslig omgang, ikke desto mindre spredte de Kraftens gift med foruroligende hast - og skaffede deres nye herre masser af føde. Som ringe i vandet spredte Kraften sig i den weekend-stille, intetanende og forsvarsløse forstadskommune.

På mindre end tolv timer, fra søndag morgen klokken tre til søndag eftermiddag, havde "Johnny" besøgt otte huse, mens "Lars", der som følge af sine naturlige evner for det makabre tog sig bedre tid til at tilberede Kraftens måltider, havde nået fire. Ex-Johnny gjorde forholdsvis kort proces med de fjorten mennesker, han "omvendte", ex-Lars maltrakterede og skændede fire familier. Menneskelighed var udraderet af deres handlinger, så der blev ikke tale om voldtægt, hverken af levende eller døde, men det, "Lars" gjorde ved ligene, ville få enhver kriminolog til at slå op i de tungeste lærebøger i vanvids-psykologi for at søge et eventuelt navn på en sygdom, der kunne give sig sådanne syge udslag. Forgæves.

Der var alt for mange mennesker i Smørum, som boede alene, som var alene hjemme eller som af den ene eller anden grund var ensomme. Eller følte sig ensomme. De to Kraft-tjenere var begge stødt på mennesker, der følte som oplagte emner for at blive nye tjenere og når det så viste sig, at disse emner alligevel ikke var alene, blev resultatet, at de måtte søge videre - eller opdagede det for sent. Hvilket i sagens natur førte til flere mord.

Zombien "Johnny" havde følt en tom dødsdepression hos en mand, der med tungt blik sad i et køkken og stirrede ind i emhættens skær. Huset var stort og dyrt udstyret, noget zombien ikke tog sig af, hverken før eller efter den slap Kraften ind i mandens mund. Zombien forlod sit offer og bevidnede derfor ikke, at Kraftens nye tjener stift vandrede gennem huset, fandt op på første sal, hvor den med brutal kraft kastede sin sovende kone omkring og bed halsen over på hende, før hun fattede, hvad der skete. Uden at bekymre sig om det sprøjtende blod, gik zombien - i sin nye og uhæmmede tilstand - systematisk i gang med at skaffe sig af med det altoverskyggende problem fra dens nys overståede menneskelige tilværelse. Den tililende Kraft hjalp zombien med at fortære konen.

Ex-Lars forlod sit hjem, hvor resterne af hans forældre ville få selv hærdede ambulancefolk til at kaste op, og rettede sine søvngængeragtige skridt mod genboens hus. Genboens datter, Annelise, der med sine imponerende, naturlige fortrin havde martret den menneskelige Lars, kom hjem klokken halvfem. Diskoteksbesøget var til hendes store tilfredshed sluttet som det skulle. Den udkårne for natten, en høj, bredskuldret fyr ved navn Michael (som hun indvendigt kaldte for "Tyren") havde levet op til hendes hedeste forhåbninger og havde med nærmest professionel overlegenhed fundet en mørk kælderhals i nærheden af diskoteket, hvor de tavst og åndeløst havde bollet, liggende op af en beskidt og - lidt - slimet trappe. Tyren havde ligegyldigt spredt sin frakke ud på trinene, deres "elskov" havde været kortvarig men gensidigt

tilfredsstillende. Tyren fulgte hende til natbussen og mens hans ligegyldige sæd sivede ud og plettede hendes trusser, kørte Annelise hjem. Hun var ikke nervøs for at gå ad de lange, tomme stier i nattemørket, Hun nåede sikkert og hjemmevant frem til huset, låste sig ind og listede ind på sit værelse. Annelises forældre sov, de ventede ikke oppe på hende; så længe hun passede på ikke at vække dem, var det hendes egen sag, at hun kom sent i seng.

Annelise lod vinduet stå på klem, hun foretrak et koldt værelse, når hun skulle sove. I hendes erindring var Tyrens ansigt allerede svundet ind til en utydelig skive, men mindet om et velvoksnet lem, der mekanisk bearbejdede hendes indre, mens den pirrende fornemmelse af "forbudt" og "hemmeligt" ved den improviserede og halv-offentlige elskovsrede stadig gav hende små kuldegysninger af vellyst. En god aften og nat! Annelise sukkede en sidste gang og drejede sig ind mod væggen for at vente på den velfortjente søvn.

Da zombiens skygge faldt på væggen over hovedgærdet, troede Annelise, det var en drøm. Hendes reaktioner var langsomme på grund af søvnen, hun nåede knap at vende sig mod den mørke skikkelse ved siden af sengen, før to stålhårde hænder greb hende om nakken og knækkede nakkehvirvlen i et kort ryk. Annelises tirrende bryster og øvrige kropslige fristelser sank dødt tilbage i sengen. Zombien betragtede sin tidligere "plageånd" med tomme øjne, hvorefter den forlod værelset og stavrede ud i køkkenet. En blodbestænget hånd rakte automatisk ud efter den største køkkenkniv på magnetholderen over vasken. Annelises forældre nåede ikke at vågne.

Derefter gik zombien tilbage til Annelise. Med kniven.

10. afsnit

Kraften kom vidt omkring den nat. Frådsende i dampende kød og blod sugede den ofrenes energi til sig. Skønt den havde evigheden for sig, følte den et voldsomt pres for at blive stærk. Nu vidste den, at den var sluppet fri i en tid, hvor tingene var meget anderledes, end den var vant til. Det gjaldt om at blive endnu stærkere end tidligere. I sin iver for at samle energi fra de velsmagende væsener glemte den efterhånden nødvendigheden af hemmeligholdelse. Kraften var aldeles uvidende om begreber som "weekend" og "arbejde". Den konstaterede, at der var mange forsvarsløse skabninger, deres tanker drejede sig om deres privatliv og deres personlige problemer. Tanker og følelser, den kunne reagere på. De ensomme var nemme ofre, de ville ikke blive savnet foreløbig. At flere af væsenerne ikke var så alene, som deres følelser tydede på, holdt den hurtigt op med at bekymre sig om. Den mærkede sin gamle styrke vende tilbage. Inden længe var den stærk nok til at blæse på al forsigtighed. Kraften ville snart blive almægtig hersker over alle de usle skabninger.

Havde det ikke været lørdag, havde Eriks kone ikke været indlagt, havde Eriks datter, Christina, ikke moret sig med at herse rundt med ham som en bedre reservekone - og

havde Erik ikke været Erik, ville natten have indeholdt knap så megen ulykke og elendighed.

Erik savnede sin kone. Graviditeten var kompliceret, de sidste to måneder havde hun ligget på hospitalet for at skåne fosteret. Erik havde fået nedsat sin arbejdstid i månederne indtil fødslen og han tilbragte en masse tid hjemme sammen med Christina på tretten. Christina nød at lege kone for sin far. Hun lavede mad, vaskede hans tøj og gjorde sig store anstrengelser for at gøre ham tilpas på alle punkter. Med en enkelt undtagelse. Han kunne ikke ønske sig en bedre reservekone end Christina. Hun lavede alt i huset næsten som Berit. Det var på alle måder, som om Berit stadig var hjemme og ikke på hospitalet. Med en enkelt undtagelse.

Erik savnede at elske med sin kone.

Han følte sig normalt ikke sex-fikseret, hans tilværelse havde bragt ham i seng med en række forskellige kvinder, hans samliv med Berit var som de fleste andres - formodede han - han havde ingen grund til at klage. Berit var måske ikke altid lige begejstret for hans store appetit på det frække, men det endte da som regel med, at hun gav sig. Erik var lykkelig, når han en gang om dagen og gerne to gange lørdag-søndag kunne tilfredsstille sig hos Berit.

Nu havde Berit ligget på hospitalet i små to måneder og Erik savnede sine daglige ture i kanen. Savnede dem alt for meget. Savnede dem så meget, at han ikke tænkte på andet. (- To, måske tre-fire måneder uden at kneppe!) Uden at han kunne kontrollere det, var Eriks tanker gradvis blevet forrygende ensporede. Forrykt ensporede. Han tænkte kun på at elske, kneppe, bolle, hore - kald det, hvad I vil. Erik kaldte det mange ting, men de gik alle ud på ét. Det var et stort problem for ham.

At Erik undlod at vælge en af de to mest indlysende løsninger på sit problem, skyldtes dels en hjerteløs og hjernevaskende opvækst, hvor alt seksuelt - og ikke mindst selvbesmittelse og onani - var strengt forbudt, dels en anstrengt økonomi, som ikke fik det bedre af hans nedsatte arbejdstid. Erik kunne ikke i sin vildeste fantasi drømme om at bruge en formue på at opsøge professionel assistance (en luder, med andre ord).

Problemet voksede sig ubønhørligt større og større. Denne specielle søndag nat var Erik desperat. Det sidste besøg på hospitalet fredag eftermiddag havde nær givet ham hold i nakken af at stirre fordækt efter alle de saftige sygeplejersker og rengøringsdamer i halvt gennemsigtige kitler. Selv et par af de kvindelige læger så ikke værst ud. OK, næsten alle kvinder var blevet tiltrækkende i Eriks øjne på det sidste og den smertende bule i hans bukser holdt sig permanent på turen hjem. Den havde han stadig ikke vænnet sig til. Konstateret den, mistrøstigt affundet sig med den, men ikke vænnet sig til den. Den bule plejede han at ordne stille og ordentligt sammen med Berit. Nu var det, som om hans underliv skulle sprænges. En tanke, som forfærdede ham. Især ved bevidstheden om, hvor længe det kunne vare, før al den opsparede dynamit fik lov til at eksplodere.

Luntten til eksplosionen blev tændt, da Erik og Christina nåede hjem fra hospitalet.

Som mange tragedier startede også denne med en morsomhed. Uden at kende omfanget af sin ubetænksomhed, stoppede Christina op i entreen inden for hoveddøren og vendte sig mod Erik. Hun slyngede sine spinkle arme om hans hals, gav ham et stort smækkys på kinden og sagde drillende: - Og hvad vil "min lille mand" så have til aftensmad? Forårsruller eller kylling? Forårsruller, ikke?

Lige så hurtigt slap hun sin far igen og med smægtende øjne og et koket sving i hofterne forlod hun ham, drejede ud i køkkenet og begyndte nynnende at hive ting ud af køleskabet. Hun lagde ikke engang mærke til, at han ikke havde svaret.

Erik kunne ikke svare. Han stod lammet i flere minutter og forsøgte at få vejret. Hans datters opførsel havde sprængt en farlig sprække i hans civiliserede panser. Et sidste, kort sekund var fornuften i forgrunden: Christina havde gudskelov ikke omfavnet ham tæt nok til at mærke knuden i bukserne. Så pressede hans opsparede trang sig lystent frem, borede sig ind gennem forsvarsværkerne. (- Men hvad nu, hvis -...) Desperat følte Erik, hvordan hans naturlige lede ved denne bestemte tanke forsvandt til fordel for en kvalmende form for vished. Det lykkedes ham at trække vejret igen, hænge frakken og gå ind i stuen uden at vakle alt for tydeligt. Hans indre sydede. Rædsel, væmmelse - og lyst - brusede feberhedt gennem hans hoved.

Han udstødte et langt forpint suk og kastede sig i lænestolen - og måtte straks slynge overkroppen bagud og strække benene stift frem foran sig for at lette det pludselige klem hans spændte lem fik ved faldet. Erik fik tårer i øjnene, af smerte og af frustration over sin hjælpeløshed. Svaret på hans "problem" brændte som helvedesild i hans hjerne. Han tørrede øjnene og så sig beskæmmet omkring. Christina var stadig i køkkenet. Hun anede intet om det, som netop var foregået. Vidste intet om den lange og seje kamp, hun uforskyldt havde kastet sin far ud i. Erik var pinligt klar over det, han nu måtte gennemleve. Var klar over at kampen ville kræve al hans energi, alle hans kræfter. Og var pinligt klar over, at han måtte - og skulle - vinde den.

Men giften havde allerede spredt sig i hans sind.

Fredag aften og hele lørdagen sloges Erik skamfuldt og nedtrykt med den simple og livsfarlige løsning på sit - i hans øjne - uoverskuelige problem: Christina. Tretten år, brysterne over et år gamle, figuren forvandlet fra barnligt uskadelig til spirende og forlokkende kvindelig. For at gøre tingene værre, opførte Christina sig på alle måder som en lille hustru. Hvad ville være mere simpelt, end at lade hende spille rollen fuldt ud? Der sad ingen tegneserie-djævel på Eriks venstre skulder - ej heller en ditto -engel på den højre. Han var helt alene med sine tanker. Mutters alene i sit eget private Helvede.

De lange weekend-timer sammen med Christina blev et endeløst mareridt. Erik turde ikke se på sin datter, turde absolut ikke se hende i øjnene. Han var sikker på, at hun straks ville læse hans tanker, ville synes han var ulækker og støde ham fra sig. Hvad han glimrende kunne forstå. Han skammede sig over sin liderlighed og forbandende sin skæbne, at den havde anbragt ham i denne situation.

Han kunne ikke stoppe sine tanker.

Natten til lørdag vred og vendte han sig i timevis i sengen uden at kunne sove. Fantasierne bølgede varmt og scenevant ind over ham. Med en enkelt og splinterny, pervers undtagelse. Hvor der hidtil havde hersket en skøn blanding af tidligere veninder og håbefulde "ofre" for hans lyster blandt de kvinder, han kendte eller så på gaden, var det hans trettenårige datter, der numsesvingende og drilsk kyssende dansede ind i hans favn og forløste hans bankende underliv.

Erik vågnede dybt deprimeret. Det blev den længste lørdag i hans liv. Og den mest afgørende.

Den første fejl, Erik begik, var at åbne fødselsdagsgaven fra svigermor den aften. Han var ikke vant til stærk spiritus, smagen af den tolv-årige Chivas sved mere end den

smagte. Erik havde lavet en tavs overenskomst med sig selv. Han ville starte stille og roligt og når Christina var gået i seng, ville han drikke sig fra sans og samling. Det måtte da for Helvede stoppe den vildt snurrende karrussel af sjofle tanker og febersyn, som herskede i hans hoved. Erik begik fejl nummer to: han satte sig i sofaen. I stedet for at anbringe sig i relativ ensomhed i yndlingslænestolen, valgte han at sætte sig i sofaen sammen med datteren, der i aftenens løb slangede sig på resten af møblet i diverse magelige stillinger. Hvilket ikke ligefrem hjalp Erik til at tænke på meget andet.

Christina havde ikke den ringeste ide om, at noget var galt. Hun nød at sidde i sofaen sammen med sin "yndlingsfar". Hun tilbragte en hyggelig lørdag aften med at kræse ekstra for ham med de snacks, hun vanen tro selv havde plaget ham til at købe og med at hælde små, forsigtige portioner op til ham af det "forfærdelige stads", som hun gysende havde fået et lillebitte nip af. Aftenen forløb som i en feberdrøm. Endelig - efter den sene krimi - blev det sengetid. Christina kyssede ham på kinden og med en sidste og meget "husmoderlig" formaning om at være påpasselig med de stærke dråber, sagde hun godnat og gik i seng.

Den tredje fejl var, at Erik ikke fulgte sin reservekones gode råd. Han drak videre.

Christina sov de trettenåriges uskyldige søvn, drømte ikke noget særligt og havde ikke den ringeste mistanke om det, som natten - og hendes unge liv - skulle ende med. Erik havde heller ingen mistanke. Han havde overhovedet ingen tanker. I halvmørket i den store vinkelstue, var der kun to ting tilbage: den kvart-fulde Chivas-flaske og synet af døren ind til den sovende fristerinde. Den tredje, hidtil væsentligste faktor: Eriks frygt for konsekvenserne, var forsvundet sammen med de tre manglende fjerdedele af flasken.

I et sidste forsøg på at samle stumperne af sit gamle selv tumlede han på benene, fandt hoveddøren og snublede ud på terrassen for at trække noget frisk luft. Eriks manglende kendskab til stærk spiritus lagde grunden til hans endelige fortabelse. Den kølige luft havde i realiteten den stik modsatte virkning: Eriks beruselse forstærkedes i bundløs grad. Whiskyen syrede rundt i hans mave, ætsede sig via blodbanerne op i hjernen og udraderede de sidste rester af fornuft. Klokkeren kvart over fem vaklede en nærmest dødeligt beruset Erik de længste og mest afgørende femten skridt - atten, hvis man talte sidestepperiet med - i sit menneskelige liv. Han svingede udenom den frelsende lænestol og fortsatte mod entreen. Der var lys i de små lampetter i gangen, døren ind til Christinas værelse stod på klem, en overlevering fra dengang hun var lille og blev bange, hvis hun vågnede i mørket. Erik lagde en rystende hånd på døren og skubbede den indad. Lyset bredte sig over gulvet og nåede hen til sengen ved bagvæggen. Christina rørte sig ikke. Skæret ramte hendes lyse hår og den højre, bare arm ovenpå dynen.

Erik var sig ikke bevidst, at han mumlede beroligende nonsens på turen fra terrassen til værelset. Hans stemme fortsatte med at rable dæmpet vås af sig, mens han trådte ind i værelset og listede sine overdrevne fuldmands-trin de sidste tre meter mod afgrunden. Christina hørte nogle underlige lyde, slog øjnene op og skønt lyset blændede en smule, registrerede hun hurtigt en række foruroligende kendsgerninger: hendes far var fuld som en allike-flok, han hørte ikke hendes spørgsmål og protester, hans ene hånd var i fuld gang med at trække hendes trusser nedad og hans anden hånd baksede brutalt omkring hendes ansigt og skuldre for at holde hende nede på madrassen.

Christinas far havde aldrig voldtaget en kvinde, ikke engang på skrømt, men han udviste deprimerende gode takter, mens han kravlede ind på Christinas seng, fandt ned mellem hendes ben og tvang dem til side. Hans lem var aldrig blev bøjet tilbage på plads efter hans sidste, svajende tissetur. Det stod stift frem mellem buksefolderne. Han sænkede sig over Christina, der fik et langt og rædselsvækkende glimt af den sygelige grund til, at et ukendt og livsfarligt monster, der svagt havde mindet om hendes far, var ved at dræbe hende. Hvad monstret havde i sinde, var hun trods alt for ung til at fatte den fulde betydning af. Hendes rædsel blev ikke svækket af den grund. Monstret ville dræbe hende. En sær mathed lammede hendes arme og ben. Den grusomme skæbne kunne ikke undgås. Hun kunne ligeså godt lade monstret dræbe hende.

Monstret prustede og rumsterede ovenpå hende. Trussernes ene spinkle side gav efter for de vanvittige ryk. Derefter var det kun et spørgsmål om sekunder. Det sortnede for Christinas blik. Langvejs fra, gennem en tæt tåge fuld af ukendte pinsler, nåede en borende, svidende smerte frem til hendes bevidsthed. Hun afviste den. Den betød ikke noget. Om lidt ville hun være død. Det betød noget. Eller gjorde det? Var der overhovedet noget, som havde betydning længere?

Udenfor huset afslørede intet den sygelige blodskam, som fandt sted i Christinas værelse. En tavs, snigende skikkelse var dog ikke i tvivl. Zombien "Lars" følte stemningen lokke flere huse væk. Den var i færd med at snige sig ind i en villa længere nede af vejen efter at have boltret sig med Annelises jordiske rester, da den uimodståeligt blev draget af det usædvanlige og for en zombie så lovende fænomen: en dobbelt bølge af grænseløs, ensom smerte.

Zombien bevægede sig uden tøven frem mod det rette hus. Den fandt den åbne havedør. En overvældende "hørm" af desperation slog den i møde. Lydene fra det lille værelse ville have fortalt den menneskelige Lars, at nogen var i færd med at korpulere derinde; zombien var aldeles uinteressert i denne kendsgerning. Den labbede panikken og fortvivlelsen i sig, forstod, at der var tale om en begivenhed af usædvanlig svinsk karakter. Fordi zombien tidligere havde været Lars, standsede den og ventede på, at menneskene blev færdige med deres forehavende. Ventede på, at forbrydelsen, som fandt sted, blev fuldbyrdet.

Ventede på, at uskylden endeligt og uigenkaldeligt blev myrdet.

Det tog lang tid for Erik at få udløsning. Den store mængde whisky havde utroligt nok ikke gjort hans lem uarbejdsdygtigt, hvilket måske kunne have givet ham den aller-aller-sidste chance for at redde sin sjælefred. Stik mod hans forventninger eksploderede han ikke i samme øjeblik, han tog sin datters mødom. Der var ingen vej tilbage. Enhver chance for at fortryde var forlængst forpasset, fortabelsen var statsgaranteret. Han måtte gennemføre. Ellers ville alle hans kvaler være formålsløse, ikke. Erik voldtog sin reservekone og ventede længselsfuldt på den attråede udløsning. Som nægtede at indfinde sig. Han måtte fortsætte. Og fortsætte.

Christina var næsten færdigudviklet rent kropsligt, hendes skød lige så parat som en voksen kvindes. Alligevel forsvandt de fysiske smerter, hun følte ved faderens indtrængen, ikke sådan som hun havde lært i skolen. Læreren havde glemt at tage højde for monstre, der voldtager deres egne døtre. Christina var opslugt af lidelse. Det kortvarige, stikkende jag fra hendes bristende jomfruhinde forsvandt i smertebølgerne fra hendes fuldkommen uforberedte og tørre skød. Glødende kul arbejdede sig ind og ud af hendes krop, det gjorde afsindigt ondt, blev ved med at gøre ondt, gjorde mere og

mere ondt. Alle vegne. I skødet, i benene, i hele kroppen - og ikke mindst i hendes unge sind. Den smerte ville aldrig forsvinde. Alt, hvad Christina havde troet på, alt, hvad hun havde været glad for, splintredes, blev mast til atomer, som blev mindre og mindre for hvert brændemærkende stød mod hendes underliv. Hendes trygge barndom revnede, en brutal virkelighed, hun ikke var forberedt på, som hun ikke havde forudsætninger for at vide noget om, kvaste hendes tro. Myrdede hende mere effektivt end den skarpeste kniv. Og myrderiet fortsatte.

Erik kom ikke. Hans lem gjorde ondt, sved afsindigt, mens hans pumpede vildere og vildere for at nå frem til afslutningen, som på djævelsk vis lod vente på sig. Det var, som havde alt rottet sig sammen for at give far og datter fuld valuta for faderens modbydelige handling.

Zombien trådte nærmere. Gennem den åbne dør, kunne den se de to kroppe i sengen. Tomme, døde øjne overvågede, hvordan kampen fortsatte minut efter minut. Langt om længe fik Erik sin udløsning. En lille, forpint og kvabset udløsning. Al hans opsparede lidder snød ham i hans sidste minut som menneske. Whiskyågerne lettede samtidig, slap deres klo-greb om hans hjerne og fjernede hans elendige undskyldning for en af livets værste forbrydelser. Eriks verden brast. Alle de kommende rædsler som følge af voldtægten ramlede ind over ham. Nådesløst bankede og borede dæmonerne i ham. Hans udløsning havde været helt forkert. Og dybt retfærdig, forstod han i et pludseligt klarsyn. Hans lem brændte indvendigt og udvendigt. Huden på lemmets skaft var rødsprængt i lange gloende blodudtrækninger, tynd, sur sæd ætsede som syre hele vejen fra testiklerne, snoede sig som elektrisk pigtråd langs urinrøret, ud gennem lemmet, frem til åbningen på spidsen. Dæmonerne jublede, skamred hans underliv, satte sylespidse sporer i hans indvolde og rakte lange krogede fingre op og flåede hans nervebaner i trevler. Erik accepterede straffen. Accepterede smerten. Sammenkrøbet, som i bøn, modtog han dommen. Den kødelige dom.

Sjæleligt var der tale om noget ganske andet.

Her var det langtfra nok at bøje nakken og modtage en simpel, omend sønderknusende dom. Ingen fysisk afstraffelse kunne udligne hans skyld. Fornuften lagde det ene ubarmhjertige, kirurgisk præcise snit efter det andet gennem sprittågerne og gav ham et knivskarpt billede af de sadistiske pinsler, som ventede ham, når verden fik nys om hans forbrydelse, når Berit fik det at vide og - rædslen over alle rædsler - når han på et tidspunkt var nødt til at se sin datter i øjnene. Han var end ikke i nærheden af en begyndende afsoning af sin straf. Han var ikke religiøs, han havde ingen Dommedag at vente på. Hans straf ville være evig. Erik vidste ikke, om han var i stand til at modtage denne dom. I hans sidste minut gennemlevede han igen og igen den endeløse, sjælelige tortur, voldtægten ville føre med sig. Havde Erik kunnet få et ønske opfyldt i dette øjeblik, ville han få svært ved at vælge mellem en øjeblikkelig død og ønsket om, at det stadig var lørdag aften klokken halv otte og ikke søndag morgen klokken halvseks.

Erik fik ingen ønsker. Christina, hvem naturen nådigt havde sænket en grumset tanketåge over, fik heller ingen. Monstret, som havde dræbt hende, hendes far - nu tænderskærende og grådkvalt ædru - gav en lyd fra sig, halvt tale, halvt støn. Der var intet at sige, ingen undskyldning, ingen forklaring.

Christinas far så ned i gulvet og flyttede møjsommeligt den ene blytunge fod frem foran den anden. Gik ud af værelset. Da zombien greb ham om halsen og gav ham Kraftens hjerteløse, dødbringende kys, var han kun optaget af tanken om selvmord. Han

kunne ikke vide, det var spildt ulejlighed. Tre sekunder senere var tanken væk. Erik var ikke længere Erik.

Denne gang var det ikke lydene, som fik Christina til at åbne øjnene. Hvis lydene betød, at monstret vendte tilbage, så lad det ske! Der kunne ikke overgå hende noget værre, end den voldtægt, hun allerede var i fuld gang med at fortrænge. Hun hørte ikke de dæmpede skridt på gulvtæppet. En ubevidst, men ikke mindre kvælende sikkerhed for, at der alligevel kunne overgå hende noget værre, fik hende til at sætte sig halvt op i sengen og stirre på skyggerne, der tårnede sig op over hende. Monstret vendte tilbage - og det var ikke alene!

De to zombier stod foran sengen. Den ene var halvnøgen, svinet til over hele kroppen af noget mørkt og klæbrigt, den anden havde sit nu uskadelige lem hængende frit fremme. Den anden zombie lignede hendes far. Begge havde tomme øjne, som følelsesløst så ned på hendes mishandlede legeme.

Christinas hæse, forpinte skrig blev afbrudt, da den beskidte zombie bed halsen over på hende. Kraftens obligatoriske indledningsmanøvre

Villavejen var uforstyrreligt stille. Der var stadig over en time til den første søndagsavis dumpede ned i en postkasse. Udenfor villaen lå natten og ventede på at blive afløst af forårssolen. Ingen lyde slap ud i mørket. Intet afslørede den rå og bestialske afslutning på et trettenårigt liv. Et alt for kort liv, der på samme tid blev kvast to gange. Første gang værre end den anden.

Kraften jublede over det unge, friske kød.

11. afsnit

Vibeke løb let haltende ned ad villavejen. Myndighederne var på vej, selv måtte hun tilbage til skurvognen for at hjælpe de andre.

Den sidste have på vejens venstre side var afgrænset af en mandshøj, tæt hæk. De nøgne grene, der tålmodigt ventede på at springe ud i det forestående forår, dannede en ugenomsigtig mur, som fortsatte omkring hjørnet. Vibeke havde ikke haft øje for den slags havearkitektoniske detaljer, da hun sprang efter hjælp og på tilbagevejen interesserede hun sig lige så lidt for hækken. Men fordi hækken var så tæt, kunne hun ikke se manden, der kom løbende mod samme hjørne fra modsat hold, humpende på næsten samme facon som hun selv.

To skikkelser nåede hjørnet samtidig og var millimeter fra at støde korporligt sammen. Vibeke standsede med et forskrækket udbrud, trådte et skridt baglæns. Det svimlede for hendes øjne.

Manden, hun nær var løbet ind i, standsede ligeledes, mest på grund af Vibekes skrig. Lettere forvirret stirrede han på den smukke kvinde, så begyndte det mest afskyelige syn, Vibeke nogensinde havde set, at bevæge sig søvngængeragtigt - men ekstremt målbevidst frem mod hende. Mandens møgbeskidte arme, indsmurt i noget, Vibekes hjerne kun accepterede som stærknet mudder, rakte sultent ud efter hende og væsenets mund fordrejedes i et bredt og savlende ulvegrin.

Zombien "Lars" var netop blevet snydt for sine sidste ofre og her mødte den et sødtduftende menneske, som lamslået forsøgte at stavre væk fra den. En prægtig erstatning.

Vibeke anede naturligvis ikke, hvorfra zombien kom, bortset fra at den var kommet langs stien, som førte til gravepladsen. Hun var også bedøvende ligeglad. Hendes eneste tanke var at komme væk - så langt væk som overhovedet muligt - fra dette syn, dette menneske? - dette BVADR! Hendes ben nægtede at adlyde de primitive nervekommandoer fra hjernen, det blev kun til små vaklende skridt, ganske utilstrækkelige til at bringe hende væk fra det ækle syn. "Manden" var halvnøgen trods kulden, hans overkrop og arme var dækket af en besynderlig mørkebrun farve; det, der før havde tjent som bukser, var lange, slimede trevler ned over maddikehvide ben. Benene endte i de mest beskidte fødder, man kunne ønske sig. Zombiens natlige blodorgier havde efterladt sig tydelige og uhumske spor over hele hans krop. På den ene fod ville Vibeke (hvis hun ellers havde tilladt sig den luksus at fjerne blikket fra zombiens dyriske ansigt) have kunnet se et aflangt sort sår, som dampede i den kølige luft.

Hun troede ikke sine egne øjne. Det måtte være en undsluppen galning fra et eller andet sanatorium - måske et statsfængsel. Vibeke anede ikke, om der fandtes den slags institutioner i nærheden - ... men det, der slog hende med størst rædsel, var zombiens blik. De to døde klatter i det snavsede ansigt var pludselig kommet til - "live"?

Vibeke var sikker på, at hun drømte.

Zombien kendte ikke til drømme. Den var styret af ganske elementære og ligefremme begreber som raseri og en uudslukkelig blodtørst.

Inde bag zombiens ensidige natur klemte den aktive rest af Lars' sande væsen sig frem og frydede sig overmåde ved synet af denne kønne erstatning for de ofre, Kraften netop havde måttet opgive at tilrage sig.

Zombien havde haft travlt siden den tidligt om morgenen efterlod den grådigt gnaskende Erik. Villavejen var tom og øde som på enhver anden søndag morgen. Zombien sneg sig ind mellem hækkene. På grund af den gryende dag, måtte Kraften sikre sig, at dens tjenere fandt steder at gemme sig. Antallet var steget betragteligt i løbet af natten, ja faktisk fordoblet seks gange. Flere af de nye zombier var travlt beskæftiget med at fortære deres tidligere familier, andre var faldet i dvale i husene efter deres bestialske orgier på resterne. Tjenerne var indtil videre i sikkerhed. Kun "Johnny" og "Lars" bevægede sig fra hus til hus for at finde nye kandidater til Kraftens elitekorps. Søndagens få men uundgåelige menneskelige aktiviteter tvang endelig Kraften til også at sende dem i skjul.

Den kølige morgenluft syntes ikke at genere zombien "Lars". Den fandt sig et roligt hjørne bag en tom villa, hvor "TIL SALG"-skiltet havde mistet ikke så lidt af sine oprindelige farver. Det mennesketomme sted - blandt beboerne kaldet "Eventyr-slottet" på grund af en pudsig, arkitektonisk malplaceret udvækst i tagkonstruktionen - var velegnet til at sove. Zombien lagde et par kære souvenirs fra sig på jorden, rullede sig sammen og faldt i dvale. Kraften kunne nemt få fat i den igen.

Hvilket blev aktuelt hurtigere end forventet. Ovenpå den megen uforståelige og uvante postyr søndag eftermiddag gjorde Kraften sit mislykkede forsøg på at komme de sammensvorne væsener i skurvognen til livs. Det lykkedes den ikke at ryste væsenerne

ud på jorden, hvor den kunne få fat i dem. Der måtte andre midler til. Kraften tilkaldte sit trumfkort: Lars.

Samtidig med at Vibeke forsøgte at undgå Solvejs nysgerrige sind, strøg den dyriske zombie gennem baghaverne frem mod gravepladsen. Kraften havde givet den en klar og utvetydig ordre: Dræb de farlige kryb i trækassen. Kraften gav ikke sine ordrer i menneskesprog, men zombien vidste, hvor den skulle hen og hvorfor, samt at den skulle passe på ikke at blive set. Tvivl eksisterede ikke længere i dens natur. Kun blodtørst og hævn.

De tre forulykkede i skurvognen var langsomt ved at komme så meget til hægterne, at de kunne overskue skaderne. H.s arm var alvorligt såret, men pulsåren var heldigvis ikke ramt. Angelus var øm - afsindig øm - i sine ædlere dele. Rasmus derimod var tabt for omgivelserne, opløst i gråd. De nye smerter i hans fod overskyggede alt. Der var ingen kære mor til at trøste, den smukke dame var løbet efter hjælp og skønt den mindste af de to mænd trak ham fri af bordet og de farlige stoleben, var drengens bevidsthed skrumpet ind til en hvid kugle af skærende smerte i foden og benet.

Angelus var stærkt i tvivl om han skulle hjælpe H. med at underbinde den blødende arm, eller om han skulle forsøge at trøste den højt vrælende dreng. Et øjeblik stod han rådvild midt i skurvognen, hvor rodet og svineriet gjorde sit til at øge den sorte dommedagsstemning, der herskede i hans sind.

Så fik han ganske andre og langt værre problemer at slås med.

En besynderlig, hvislende lyd dukkede op mellem de hivende vræl fra Rasmus. Angelus spidsede ørene. (- Var der en hund udenfor?) nåede han akkurat at tænke, før en aflang skygge kastedes over dørtrinnet på den skråtliggende skurvogn. Angelus blev ikke helt så forskrækket ved synet af zombien Lars, som Vibeke blev kort tid efter, men hans hjerte sprang uvilkårligt et slag eller to over. Skikkelsen i døråbningen var ikke alene beskidt at se på, det hæse åndedræt og den snerrende brummen, som steg op fra dens strube fik straks alle tanker om menneskelige egenskaber til at forlade Angelus.

Angelus' første reaktion ved synet af en menneskelig skikkelse var naturligvis, at det enten var Vibeke, der kom tilbage, eller at en foruroliget men behjælpelig medborger stak hovedet ind for at se, om der var mennesker i nød i den væltede vogn. Så fik han travlt med at skifte synspunkt. Denne "person" var ikke kommet for at hjælpe.

Zombien afslørede hurtigt sit sande væsen. Angelus stirrede målløs på den, mens den uden at se til højre eller venstre trak sig op over dørtrinnet og rakte armene frem mod ham. Angelus trådte uvilkårligt et skridt bagud. Han var i et par alt for lange sekunder ude af stand til at forstå, hvad der skete. Tanken om, at et menneske - et tidligere menneske efter lydene og udseendet at dømme - ville trænge ind i skurvognen og - og ... angribe tre sårede, nægtede simpelthen at få plads i museumsmandens bevidsthed. Så var der ikke tid til at spekulere over noget. Zombien fór frem, greb om Angelus' overarme og trak med overraskende kraft den tætbyggede mand ind mod sin vildt snerrende mund. Men Angelus dyrkede ikke vægttræning for ingenting.

Væsenet trak til. Angelus fulgte med et skridt eller to, men i stedet for at forsøge at skærme sit ansigt mod de snappinge tænder, valgte den gamle kamphane en anden taktik. Han stemte fødderne mod gulvet, sænkede hovedet og kastede sin kropslige kampvogn frem mod væsenet. De to sammenslyngede skikkelser væltede om på gulvet, spredte det smadrede indbo endnu mere vildt omkring sig og havde der været bedre plads, var de trillet ud gennem døren og ud på jorden foran. I stedet blev de hængende

på tværs i døråbningen et kort øjeblik og væltede tilbage i vognens indre. Kampen fortsatte indædt henover det skrånende gulv.

H. overværede det besynderlige slagsmål uden at kunne sige eller gøre noget. Alting skete i en rasende fart og hans blødende arm forhindrede ham i at hjælpe Angelus. Han løsnede prøvende sit krampagtige greb om overarmen. Den brusende blodstrøm, som han ikke alene kunne mærke gennem armen men til overflod kunne se vælde frem, da han slap, tvang ham til at gribe fat igen. Han råbte til Angelus. Hvad, kunne han end ikke selv forstå. H. var ikke mindre forbavset over synet af zombien og hans fantasi rakte heller ikke til at bedømme det sindssyge væsens sande natur. Den kæmpestore entreprenør måtte hjælpeløs nøjes med at se på.

Angelus og zombien vred sig rundt på gulvet. Arme og ben boksede, fægtede og sparkede vildt til alle sider, mens de hver især søgte at holde den anden fast - zombien for at bide og lemlæste, Angelus for at finde en metode til at uskadeliggøre det rasende dyr han var gået i clinch med. Angelus havde været aktiv - ofte opsøgende - parthaver i utallige slagsmål, men aldrig havde han været ude for en modstander, der i så høj grad modstod hans kolossale kræfter. De jernbetvingende muskler i hans arme og bryst kom på deres livs opgave, mens han på samme tid søgte at holde dyret og få plads til at svinge en af sine propre næver for at lamme det.

Havde tiden føltes ophævet, mens skurvognen tippede og gyngede, var den i disse øjeblikke sat helt ud af kraft. Angelus kunne knap holde zombiens arme fra livet - for ikke at nævne munden - H. kunne med tårer i øjnene ikke gøre andet end at se på - og begge havde glemt den grædende dreng.

Utroligt nok var Rasmus ikke slået ud. Eller rettere: Rasmus' skytsengel var ikke slået ud.

Da den mærkelige skabning kastede sig over Angelus, var Rasmus ikke i stand til at se klart. Hans øjne var fulde af tårer, hans fod var fuld af smerte og resten af ham var tomt. Braget af de to kroppe, som landede på gulvet, trængte gennem hans lidelser og fik ham til at komme så meget til sig selv, at han kunne søge væk fra det farlige, hen til den fjerneste væg i vognen. Siddende op ad de støvede planker kunne han se - og prøve at forstå - hvor slemt det stod til. De kæmpende skikkelser blev gradvis mere tydelige. Et vantro blik på den vanvittige zombie, som snappede efter sin modstanders strube, fortalte ham, at der kun kunne være tale om et overnaturligt væsen. Hans erfaringer var stadig mest præget af barndommens fantasier, endnu ikke fastgroet i voksenlivets krav om et naturligt og fornuftigt svar på alt. Rasmus havde set den slags skabninger før. Hans stærkt savnede GRU-blade myldrede med dem. Rasmus behøvede ikke at se efter to gange. Det var en zombie, der angreb dem - muligvis en vampyr - kort fortalt et væsen, der i første omgang virkede uovervindeligt - hvis ikke man kendte til midler, der kunne holde det fra livet.

Rasmus kendte udmærket de ting, som kunne stoppe en vampyr eller en zombie, men han var ikke i besiddelse af nogetsomhelst, der lignede kors eller lugtede af hvidløg. På den anden side var der ingen tid til finere overvejelser. Rasmus reagerede instinktivt og trak som en vanvittig i det eneste middel, han havde mod onde ånder. Hans nye vidunderlige mirakelmiddel. Den lille stofpose hang stædigt fast i T-shirtens halslinning. Han trak til. Posen sprang frem i lyset. Rasmus famlede med snoren for at gøre åbningen større, hans sorte, afbidte negle krattede febrilsk i stoffet for at gøre plads

til to fingre i hullet. Åbningen blev modvilligt større og til sidst kunne drengen ryste og vride den gule klump ud i sin svedige håndflade.

Smerterne var glemt for et øjeblik. Rasmus' kæber pressede sig sammen, han pustede små ord-lignende lyde frem mellem læberne. Nu måtte det bære eller bryde. Han støttede med venstre hånd på gulvet bag sin ryg og strakte sig frem med det store ravstykke i den højre.

- FORSVIND, DIN LEDE VAMPYR! skreg han af sine lungers fulde kraft. Et kort sekund ramte tvivlen og frygten ham. Ville vampyren eller zombien eller, hvad det nu var, blive bange for ravet? Ravet var ikke formet som et kors, det var heller ikke sølv. Han kunne ikke smide ravet efter vampyren, men hvad skulle han ellers gøre?

Drengens handling syntes helt uden virkning. Slagsmålet fortsatte skånselsløst. Angelus og zombien rullede rundt, hævede sig på skift i vejret - næsten som efter aftale - og slyngede en arm fri for at søge et nyt og bedre greb på den anden.

- FORSVIND SÅ, DIN - DIN - ... Rasmus' stemme mistede sin kraft, gråden var igen ved at få overtaget. Zombien hørte ikke efter, så overhovedet ikke i hans retning. Den havde rigeligt at gøre med at holde den bomstærke mands arme og hænder væk fra sin hals. Den vred og vendte sig, bed efter alt, den fik øje på. Det nyttede slet ikke. Rasmus viftede modløst en gang mere med ravklumpen. Han indså, at hans "åndemedicin" var ganske ubrugelig. Havde han dog bare haft et kors eller - ... eller - ...

Slagsmålet kravlede længere ind i skurvognen. Da fik Rasmus pludselig belønningen for sin desperate handling.

Zombiens ene nøgne fod skød bagud og sparkede til Rasmus' hånd, mens Angelus vred sig op i knælende stilling for at tage et godt gammeldags brydergreb. Havde Rasmus haft en smule dårligere fat om ravstykket, var det fløjet ud af hans våde fingre. Det skete heldigvis ikke. Ingen udover Rasmus bemærkede i første omgang det afgørende spark. Det efterfølgende, derimod, vakte betydeligt mere opmærksomhed i den trange skurvogn.

Zombien var ikke stødt på ravstykker under sine blodige eskapader. Den havde ikke tid til at bemærke drengen, endsige det, han holdt i hånden, men da foden strejfede den matgule klump, lærte den alt om det oldgamle, forstenede materiales magiske kraft.

Ingen lyde i vognen kunne overdøve den ondskabsfulde, hvislende syden fra zombiens venstre fod, mens ravet gled hen over skindet. Hverken de hæse, dybe støn fra H. og Angelus, ej heller Rasmus' forskrækkede og halvkvale råb. Rasmus så ikke foden, mærkede blot det hårde spark. Forundret konstaterede han, at han stadig holdt klumpen i sin hånd. Hans glæde ved synet blev afbrudt af et umenneskeligt brøl. Ikke i sin vildeste fantasi havde Rasmus forestillet sig, hvad ravet kunne gøre mod zombien og resultatet af mødet mellem ravstykket og foden, fik ham til at tabe både næse og mund. Gråden og den kvalmende trang til at skribe ophørte øjeblikkeligt. I stedet betragtede han med store runde øjne, hvordan zombien glemte alt om sin modstander for at krumme sig sammen i smerte. Dens beskidte hænder greb om foden og endnu et smertensskrig steg op fra den uhyggelige skikkelses strube. Øjnene stod den ud af hovedet og dens mund fortrak sig i forpinte grimasser.

Angelus vred sig bagud, da zombien pludselig holdt inde med sine angreb, og var stakåndet vidne til forvandlingen af den dødsensfarlige modstander til et såret og hulkende dyr.

Rasmus troede ikke sine egne øjne. Hans ravstykke virkede! Zombien/vampyren var ikke alene bange for det. Den blev såret! Bare ved sådan en kortvarig berøring!

Zombien glemte for et par sekunder sin kamp og formålet med at trænge ind i skurvognen, så fik Kraften igen overtaget. Smerten var måske ved at aftage, eller måske var Kraftens ordre stærkere end zombiens egne følelser. Den snerrede atter angrebslystent. De tre mennesker forstod, at der kun var tale om et hyperkort pusterum, før væsenet igen kastede sig over dem.

Zombien så op fra sin skadede fod, drejede sig fra side til side og betragtede de tre skabninger. Det var, som om den overvejede, hvilken modstander den skulle vælge: den bomstærke, voksne skabning eller den dødsensfarligt bevæbnede pusling på gulvet. Angelus gjorde et udfald med armene og zombien reagerede straks. Den drejede væk fra drengen. Angelus greb ud efter dens skuldre og fik fat. Museumsmanden holdt den afskyelige figur naglet til gulvet af alle kræfter. Rasmus fik sin chance. Han rakte hånden frem i en lang fejende bevægelse og strøg ravklumpen over zombiens nøgne, venstre skulder. Een gang, to gange, tre gange hurtigt efter hinanden i et klundet men tydeligt "Z" som i "Zorro". Denne gang var virkningen endnu mere imponerende. Ligeftrem skræmmende. Rasmus havde ingen betænkeligheder ved at skade zombien igen og ingen af mændene ville nogensinde anklage drengen for bevidst at torturere væsenet. Der var tale om rent selvforsvar.

Ingen af dem havde set, hvad der egentlig skete med zombiens fod. Nu så de virkningen til overflod. Ravet efterlod tre rygende striber af rødt og grønt, boblende kød på zombiens ryg. Huden reagerede, som havde Rasmus kørt flammen fra en blæselampe over den. Kødet brændte, grå røg steg op i lange, snirkende bølger og sendte en usigelig hørm af død og forrådnelse ud i det trange lokale. Stanken fra sårene var nær ved at få Rasmus til at kaste op. Aldrig havde han oplevet en så - død lugt. Engang da han og hans forældre var ankommet til et lejet sommerhus i Nordsjælland, havde hans far fundet en død ræv fastklemmt under et hegn bag huset. Ræven havde sandsynligvis ligget der i flere dage, for øjnene var væk, spist af myrer og andet småkravl. Pelsen var mat og så løs ud. Rasmus var dengang ikke gammel nok til at kende virkningen af kødets opløsning, men han var gammel nok til at flygte skrigende, da stanken fra det døde dyr kom væltende mod ham, mens hans far lirkede liget fri med en spade og bar det ud til en grøft langs den bagvedliggende skov.

Lugten fra den rådne ræv kunne overhovedet ikke konkurrere med den surt-vamle hørm, som steg op fra zombiens kød. Lynhurtigt fløj Rasmus' frie hånd op og klemte sammen om hans næse. Han holdt hele tiden det ufatteligt effektive våben frem i den anden hånd. Klar til at give bæstet flere rygende sår.

Denne gang nøjedes zombien ikke med at famle efter det pinefulde sted. Den rejste sig, trådte med et langtrukket hyl over gulvet og svang sig ud i det fri. De to mænd og drengen stirrede mod døråbningen med tilbageholdt åndedræt. Ingen af dem turde tro, at den rædselsfulde skabning var væk for alvor. Hvert øjeblik ventede de at høre den snerrende stønnen komme tilbage.

Men zombien var væk. Kampen var slut.

Kraften, der afventede det tredobbelte festmåltid, krympede sig i overraskelse og rædsel ved sin tjeners smerter. I sin iver for at komme skabningerne til livs havde Kraften ikke tid til at sikre sig, at de var uskadelige. Uanset, hvor store eller stærke de menneskelige væsener måtte være, var de trods alt kun mennesker. Kraften var sikker

på, at dens tjener ville gøre kort proces med dem. At den lille skabning havde et så dødeligt våben skjult på sig, kom fuldstændig bag på den. Rasende og frustreret beordrede Kraften zombien væk fra stedet.

Zombien styrtede sanseløst væk fra skurvognen. Kraftens nye ordre gik kun ud på at søge skjul hurtigst muligt. De ulmende sår sendte bølger af tænderskærende smerte gennem dens krop. Sårene ville hele, blot den kom i sikkerhed og fik hvile. I stedet for at søge tilbage til det ubeboede hus, hvor den havde tilbragt formiddagen, løb zombien i den modsatte retning, langs stien, samme vej, som Vibeke var løbet for at finde en telefon.

På hjørnet af den lille villavej stødte zombien ind i Vibeke.

Den var ikke bevidst ude på at trodse Kraften, men synet af den unge, smukke kvinde fik dybtliggende følelser til at overtrumfe Kraftens entydige ordre. Mennesket Lars havde tilegnet sig og findyrket et altfortærende had til smukke kvinder, fordi han vidste, de aldrig ville se til hans side, uanset hvor rig eller magtfuld han blev. De ugerninger, zombien havde begået, var klart påvirket af denne følelse. Og så skulle den møde netop denne kvinde.

Zombien var rasende over udfaldet af kampen i skurvognen. Sårene på ryggen fik det til at snurre af frådende vanvid i den smule bevidsthed, den besad. Hæventørst som sådan kunne den ikke føle, men dens primitive sind var opfyldt af blodtørst, fyldt af et sugende behov for blod. Menneskeblod. Zombiens trang kunne ikke få bedre udløb end gennem en bestialsk slagting af denne unge kvinde. At de mødtes ved højlys dag, at der måske var andre mennesker i nærheden, var fuldstændig underordnet. Denne kvinde ville udgøre en passende erstatning for det blod, den var gået glip af. Og kvinden var så smuk, at fornøjelsen - hvis man kan forestille sig en levende død have den slags følelser - ville blive så meget desto større.

Zombien trådte saligt savlende frem mod den smukke kvinde.

12. afsnit

Solvej havde travlt. Hun var blevet fuldstændig overrumplet af Vibekes hurtige sortie. Der gik flere kraftesløse øjeblikke, efter at døren var braget i bag den tidligere skoleveninde, før hun vågnede op til dåd. Så kom hun i omdrejninger. Denne historie var alt for god til, at hun måtte gå glip af så meget som et eneste sekund.

Tidligere på dagen, mens Solvej sultent fulgte med i politi- og ambulancefolkernes færden på gravepladsen, havde hun og de faste sladresøstre underholdt hinanden med alskens teorier om, hvad der var fundet, samt om hvor ulækkert det mon kunne være. "Showet" sluttede dog uden en afklaring og Solvej havde været stærkt fristet til at sige jatak til genboen, Mariannes invitation til en kop kaffe. Desværre havde hun planlagt at servere glaseret hamburgerryg for familien. Der var kun lige tid til at ordne maden og sætte den i ovnen, hvis hun ikke spildte tiden for meget med alt det spændende.

Lettere slukøret havde hun set Marianne og to andre nabokoner gå ind i huset skråt overfor. Solvej havde deltaget i rigeligt af den slags mere eller mindre improviserede "kaffemøder" og hun var ganske klar over, at hun ville gå glip af ikke så lidt saftig

sladder denne søndag eftermiddag. Pokkers også, at hun havde afsløret menuen for familien! Nu var det for sent at spise dem af med pizza eller noget andet nemt fra fryseren.

Det uventede og dramatiske møde med Vibeke på hendes eget dørtrin havde virket direkte lammende på hende. Hun var ikke vant til at lade sig overrumple på den måde, men det var altså lykkedes Vibeke at slå benene væk under hende. Kombinationen: Vibeke, hendes gamle skolekammerat + de sensationelle afsløringer, hun havde antydet i telefonen, var for meget på én gang, indrømmede hun i sit stille sind, mens hun samlede sig efter den korte "visit". (- Tænk, af alle mennesker: Snipsen!) "Snips" var Solvejs egen private lille sammenskrivning af "Snerpe" og "Vibs", Vibekes kaldenavn i klassen, et navn Vibeke nærrede den største afsky for, hvilket i parentes bemærket kun gjorde Solvejs hemmelige navn endnu bedre. (- Nå, det havde nu ikke været så dårligt at omgås den snerpede gås).

Solvej huskede en stribe erotiske eskapader fra de sidste skoleår, som indirekte skyldtes Vibeke og hendes allerede dengang betagende ydre. Hun havde hurtigt opdaget, at det at være i nærheden af Vibeke betød, at de - talrige! - forsmåede bejlere til den underdejlige Vibs i mangel på succes hos deres attråede mål, ofte lod sig nøjes med den langt mindre indtagende Solvej, der var fuldt ud så godt udstyret som "Snipsen" (- ja, bedre udstyret! om ikke hun skulle tage meget fejl!) Og hvilke pragteksemplarer var der ikke drattet ned fra "de riges bord"! Bortset fra enkelte bumsebefængte eksemplarer, der var gået helt galt i byen ved at forsøge sig hos Vibeke - og som heller ikke havde en chance hos Solvej - havde de fleste logrende og savlende handyr været særdeles nydelige - og veleviperede (på et enkelt specielt punkt, vel at mærke!) Solvejs erobringer i de år var nok hendes mest minde- og misundelsesværdige. Ikke alle Vibekes "smuler" havde fundet trøst ved venindens svulmende former, men hun kunne ikke klage! Dengang.

(- Og mager er hun også!) Solvej strammede ubevidst musklerne i bryst og skuldre, en bevægelse der nok kunne få herrerne til at spærre øjnene op. Som stadig fik dem til det. Især, når brystholderen ikke kunne ses gennem skjorte- eller blusestoffet. Barmen var stor og fyldig, - men ...! Solvejs figur havde med skam at melde taget nogen skade af årene, to børn - og tyngdekraften ikke mindst - hvilket hun netop havde konstateret ikke var tilfældet med Vibeke. Og det var ikke kun Vibekes kropsbygning, der generede hende. Den gode, gamle og nagende misundelse stak snuden frem igen. Trods Vibekes derangerede ydre, den utrolige omgang snavs på frakken, de lasede strømper samt en frisure, der sagde Spar To til alt, måtte Solvej lidt bedsk indse, at hun stadig - nu som dengang - lå langt under den division, Vibeke befandt sig i. (- Livet er krafteddeme uretfærdigt!) sydede hun ved tanken om "venindens" umistelige elegance, (- men dengang! i skolen var jeg sgu flottere end Snipsen - ... hvad figuren angik!)

Solvejs skole-ambitioner var knap så højtragende som Vibekes, de to skiltes efter tiende klasse og havde ikke mødt hinanden senere. I de følgende år havde Solvej kun haft ét mål for øje: at gaffe en fyr - gerne nydelig (og sexet) - men først og fremmest rig. Rig nok til at forskaffe hende med en behagelig tilværelse, hvor antallet af middagsgæster og det næste eksotiske feriemål ville blive hendes alvorligste problemer. Denne ønskemand skulle helst gaffles, før ynderne fortabte sig alt for meget. Diverse serveringspladser, en afbrudt frisør-uddannelse og sidst et desperat vikarjob havde

desværre ikke sendt hende i armene på den forventede millionær. Da mødte hun Herbert.

Herbert, Solvejs undertrøje- og trussebeklædte mand, var ikke rig, det skulle guderne vide, og det ordinære parcelhus i denne udørk af en forstadskommune, var milevidt fra Strandvejen og de palæer, hun drømte så sødt om. Solvej undrede sig stadig over, at hun i den grad havde ladet sig snøre.

At Herbert i en alder af toogtyve allerede var vicekontorchef i et middelstort eksportfirma havde først ikke virket særlig overbevisende på den håbefulde og pengeglade Solvej, men udsigten til højere og mere givtige stillinger lokkede hende - via en række hede og forfærdeligt ophidsende stævnemøder - til at tage det store spring. Solvej giftede sig med den unge, lovende, fremgangsrige - og meget sexede - Herbert. Begge afventede tålmodigt de planlagte forfremmelser ... og de ventede stadig. Nu otte år senere var det meste af dampen gået af Solvejs forhåbninger og desværre også af den glødende forelskelse, som havde fået hende til at vige fra sit faste princip.

Hvad der var galt, vidste hun ikke. Der var ligesom ikke den samme stemning mellem hende og Herbert længere. I sentimentale stunder kunne hun nok genkalde sig noget af den vellystige gysen, hans grådige hænder plejede at frembringe, men de to børnefødsler (og en enkelt abort, som ingen vidste noget om) havde ændret hendes krop, den skuffende mangel på succes for Herbert på arbejdet havde kølet hendes følelser mærkbart og de muntre stunder i sengen, foran den lille pejs, på gulvet i entreen - i bilen! og hvor Herbert end befandt sig, når lysten meldte sig, var skrumpet ind til to - højst tre - pligtskyldige, månedlige knald, efter at lyset var slukket. Noget var galt og hun var hverken intelligent eller selvkritisk nok til at fordele skylden efter fortjeneste. Herbert fik den helt alene. Nå, hun savnede det vel ikke så meget mere, havde hun på et tidspunkt vedtaget med sig selv. Hvordan Herbert klarede det, kunne hun nok lide at vide! Solvej var temmelig sikker på, at andre og mere kødfaste kvinder nød godt af Herberts bevågenhed, uden at hun endnu havde grebet ham i noget åbenlyst fy-fy.

Solvej spildte ikke megen energi på sine elskovsglæder og -sorger i de minutter, hun brugte på at gøre sig klar til at følge efter Vibeke. De næsten melankolske minder, som mødet med skoleveninden havde bragt op i hende, klingede bort, ganske overskygget af forventningerne om det, Solvej nu kunne divertere sine omgivelser med. I lang tid fremover! At hun havde overset sin gamle skoleveninde nede ved gravepladsen tidligere på dagen, ofrede hun kun en enkelt tanke. Der var vigtigere ting på programmet. Mere præcis: tre ting, som skulle udføres i velovervejjet og prioriteret rækkefølge. Med det samme!

Først skulle den dovne knægt til Allan beordres til at overvåge stegen i ovnen "- og Gud nåde og trøste dig, hvis du lader den få mere end én time, Allan - og få så de fødder ned af sofabordet, knægt! - du ved, at din far hader tør hamburgryg! Og gå så over til Martin og hans søster, hvad er det nu hun hedder, der hvor Trine leger og tag din lillesøster med hjem, før vi spiser, ikke!"

Allan, der stadig ikke kunne glemme sin fars åndssvage ansigtsudtryk, da han sidesteppe ud af stuen, havde de største problemer med at høre og forstå, hvad hans mor råbte til ham. Han kendte trummerummen. Han var sikker på, at det i hvert fald drejede sig om, at han skulle hente sin tumbede lillesøster - det skulle han altid og altid lige præcis, når der var italiensk fodbold i fjerneren! Sådan var det altid! Allan hadede sin lillesøster af et godt storebrorhjerte. Mest på grund af det med fodboldkampen.

Solvej tog sig ikke tid til at lade sønnen gentage forholdsordrerne, en ting, der desværre ofte var nødvendig.

Dernæst fik Solvej den store fornøjelse at ringe over til Marianne og - med mild og sødt lokkende røst - forklare de forsamlede damer, at hvis de ville overvære noget, som var langt mere interessant end en flok dødssyge embedsmænd og nogle triste jordknohle

- skulle de se at få fingeren ud og komme med ned på "pladsen" NU! Solvejs stemme svigtede hende en anelse til sidst. Genboen, Marianne, var straks klar over, at dette her lugtede af at blive årets historie.

Den tredje og sidste ting, Solvej skulle ordne, var at indhente den surt spildte tid, hun måtte bruge på de to første gøremål. Som en hvirvelstorm susede hun ud af hoveddøren, mens hun skreg en sidste advarsel til Allan om, hvad hans far ville gøre ved ham, hvis hamburgerryggen blev ødelagt. Hun styrede hjemmevant flot af den væltede plastictraktor, som Trine igen havde efterladt foran trappen. For en gangs skyld gjorde Solvej sig ingen mentale notater om datterens sjuskeri. Der var tiden ikke til. Det ene frakkeærme nægtede hårdnakket at give sig for hendes baksende hånd. Hun løb ned ad vejen kun halvt beskyttet mod forårsluften.

Hun konstaterede triumferende, at Marianne og hendes kaffegæster endnu ikke var på vej. Solvej ventede ikke på, at de skulle snøvle sig ud af huset. Hun måtte ned til gravepladsen og se, hvad - ...

Hvirvelstormen stoppede som ramt af lynet.

Solvej havde ikke regnet med, at Vibeke ville være i syne, skønt der i realiteten kun var gået tre minutter, siden døren lukkede sig bag hende og hun nåede et godt stykke ned mod stien, som førte til gravepladsen, før det gik op for hende, at den kvinde, der stod for enden af vejen og talte med en eller anden fremmed, var hendes gode, gamle og stærkt omsværmede skolekammerat.

Solvej satte sig atter i bevægelse, denne gang mere roligt. Hun studerede personen, Vibeke stod og talte med. Han så da besynderlig ud, hvad? På afstand kunne man godt tro, at han ikke havde noget tøj-...!

Så gik billedet rent ind på Solvejs travlt bippende lystavle.

Manden, som stod sammen med Vibeke, havde ikke noget tøj på. I hvert fald ikke ret meget. Til gengæld var han smurt ind i - i - ... Solvej havde ikke nemmere ved at fortolke synet sandfærdigt, end Vibeke havde haft. Og hun var ikke mindre forskrækket over hans udseende. (- og hvordan Fanden er det, de går?) Synet af den snavsede mand og Vibekes søvngængeragtige opførsel gjorde sit til, at Solvej fattede, at noget var rivende galt. Hun stak i et kæmpehyl. Dels af forskrækkelse over mandens makabre udseende, dels over den opførsel, han lagde for dagen. Det var tydeligt, at manden var ude på at gøre skrækkelige ting ved Vibeke. Solvej satte farten op.

- Hov, De der! Hvad Fanden er det De laver?

Den (blod?)-indsmurte mand reagerede ikke. Det så ikke engang ud til, at han hørte hende. Han fortsatte blot sin stive gang med armene strakt frem mod Vibeke.

Solvej kom hurtigt nærmere. Hendes næste råb måtte stodderen for Helvede kunne høre.

- KAN DU SE AT SKRUBBE AF, DIN LEDE STODDER! hylede hun af sine lungers fulde kraft. Det reagerede han i det mindste på. Manden drejede langsomt hovedet, så mod Solvej uden at det besynderlige, sygt-sjofle smil på hans mørkebrune (-

han var da ikke solbrændt?) ansigt forsvandt. Hans øjne vendte tilbage til Vibeke, hvis ansigt, hun endnu ikke kunne se, men nu havde stodderen et andet og - og - ... Solvej var aldeles og flintrende ligeglad med idiotens ansigtsudtryk. Hun var overbevist om, at der var tale om intet mindre end en rablende sindssyg, som var ved at lægge sine møgbeskidte, syfilisbefængte grabber på hendes "gode, gamle veninde."

Vibeke, derimod, hørte ikke Solvej komme hylende ned ad villavejen. Hun vaklede stadig bagud med ganske små skridt - Solvej kom uvilkårligt til at tænke på de mekaniske dukker i Disneys Juleshow, hvor Julemandens værksted kommer til live; tanken vakte ingen munterhed hos hende.

Manden var trods alt ikke interesseret i at vente på den skrigende og hujende kvinde, der kom løbende mod ham. Han kastede et sidste både forventningsfuldt og skuffet blik mod Vibeke, vendte sig og - ja, Solvej kunne ikke finde en bedre måde at forklare det på - sivede væk et eller andet sted mellem det lave træhegn langs vejens modsatte side og hækken ind til hjørnegrunden. Nu skal det siges, at Solvej på dette tidspunkt koncentrerede sig om Vibeke, der fortsat trippede baglæns og som derfor var ved at støde ind i en lavsidede anhænger, som stod parkeret på tværs af rabatten, hvorfor hun ikke fik set, at zombien trods alt ikke sivede ned i jorden, men blot forsvandt ind gennem hækken og løb krybende og lydløst væk gennem den bagvedliggende have.

Først da Solvej rystede hende kraftigt og talte hårdt til hende, vågnede Vibeke op af trancen. Meget langsomt.

Et eller andet ubeskriveligt ulækkert havde hypnotiseret hende, syntes Vibeke. Hun kunne intet huske fra det øjeblik, hun stødte ind i den hårde plastictraktor, til hun nu stod her og blev rusket frem og tilbage af en eller anden forfærdeligt grimt sminket kone, som - ...

- Åh! Solvej. Er det dig? Jeg har slet ikke - ...

- Hvad i alverden var det for en stodder, Vibeke? Solvejs stemme var for engangs skyld ikke nysgerrig, snarere vred. Hun havde ingen andre bud på reaktioner end vrede, ganske som når hun skældte Trine ud, hver gang ungen løb over vejen uden at se sig for. Solvej var langt mere bange nu, end hun nogensinde havde været over datterens ubetænksomheder. Hendes høje og barske råb var hendes instiktive måde at skjule frygten og vise omverdenen, at hun ikke var sådan at bide skeer med. OK, det virkede; hun havde jaget stodderen væk. Erindringen om ham gjorde hende stadig bange. Stemmen var derfor vred, mens hun hev og flåede i Vibeke for at få hende til at se menneskelig ud igen.

Vibeke rystede pludseligt og voldsomt. En lang isnende gysen skød op gennem hele hendes krop. Benene svigtede under hende. Havde Solvej ikke holdt fast i hendes arme, var hun faldet omkuld. Solvej fattede sig hurtigt, veninden var tydeligvis helt væk efter mødet med psykopaten. Den ubetænksomt parkerede trailer, hun med nød og næppe havde undgået at støde ind i, blev nu et kærkomment sæde for den svagelige Vibeke.

Solvej holdt fast i Vibekes ene arm og sikrede sig, at hun sad sikkert på kanten af anhængerens og ikke ville falde omkuld eller besvime. Så gav hun langsomt slip på frakkeærmet.

- Åh Gud, hvor var han ækel! jamrede Vibeke. En ny kraftig gysen vældede frem, strammede sammen om luftrøret, slog et sadistisk sving omkring hendes mave, pressede mavesækken sammen og gav først slip, sekundet inden Vibeke var sikker på, at hun

skulle kaste op, for at slutte med at få hendes lårmuskler til at dirre som i krampe. - Han så på mig med de der øjne - ... for Sa-sa-sa-tan da!

- Ja, og sådan som han så ud! istemte Solvej. - Hold da kæft, stodderen havde kun bukser på! Og så i den kulde.

Solvej skuttede sig ved tanken. - Men hvem Fanden var han egentlig? Det var i hvert fald ikke nogen herfra egnen, eller var det - ...? Hendes stemme fik en fjern klang. (- Der havde nu været noget bekendt ved ham, havde der ikke?) I tankerne gennemgik hun hurtigt en stribe mandfolk på de nærmeste veje, som havde samme kropsbygning som den ulækre fyr. (- Nej, der er ingen af dem, der har sådan nogle døde øjne. Det ville jeg have lagt mærke til før. Men måske en af dem er blevet sindssyg - ...?) Solvejs mentale mandfolke-scanning gav intet brugbart resultat.

- Åh, jeg må se at komme tilbage til de andre! udbrød Vibeke og forsøgte at rejse sig. Benene dirrede, men nu var hun i det mindste sluppet af med den farlige psykopat. De andre ventede på hende. Hun skulle tilbage og hjælpe dem.

Der var lige en enkelt forhindring. Vibeke ville rejse sig, hun kunne bare ikke. Solvej stod i vejen, moderligt bekymret - og dermed en smule for besiddende i sin holdning. Vibeke måtte vente, til hun lod hende få plads nok til at komme fri af traileren. Hvis Solvej ville lade hende slippe forbi. Vibeke var ganske klar over faren ved at lade Solvej styre begivenhedernes gang. Hun valgte at tage sagen i egen hånd. Hun vred skulderen til siden, dukkede under Solvejs venstre, fremadrettede albue og præsterede på den måde at smutte forbi den anden uden at vælte hende. Hun begyndte at gå hurtigt hen mod stien uden at vente på Solvej. Hvilket ikke var nødvendigt. Skolekammeratens klaprende hæle nåede kvikt op på siden af hende.

- Ja, I var kommet ud for en eller anden mystisk ulykke dernede, ikke? Overraskelsen over Vibekes undvigemanøvre var allerede overskygget af Solvejs normalt velfungerende nysgerrighed, der hastigt spirede frem i både stemme og holdning. Var Vibeke ikke begyndt at gå, ville hun have forlangt et tilbundsgående referat af alt, hvad der var sket. Ikke den bearbejdede udgave, som den vagthavende blev spist af med. Næ, Solvej ville have sandheden, hele sandheden og helst en masse mere end kun sandheden! Hun søgte stakåndet at indhente det forsømte. Et enkelt blik på Vibekes ansigt var dog nok til at fortælle hende, at hun måtte bide utålmodigheden i sig. Vibeke styrede målbevidst ind på stien for enden af vejen og marcherede tilbage mod gravepladsen. Solvej fulgte pænt ved siden af, mens hun kæmpede en tavs kamp for at holde sin mund. Hun var lige ved at tabe kampen, da de nåede skurvognen. Synet af jorden rundt om skurvognen, fik hende til at standse midt i et skridt og stirre lamslået. Vibeke fortsatte ufortrødent over jordknoldene. Hun vidste, hvordan området så ud.

Den sladreforme, intrigante og umådeligt veltalende Solvej var slagen med stumhed - helt uden kamp. Hun havde forstået på det, Vibeke fortalte den vagthavende i telefonen, at der var foregået noget ekstraordinært ved udgravningen. Nu, hvor hun så sporene efter det, der var sket, blev hun for anden gang den dag slået med lammelse af såvel taleorganer som tankeditto.

Psykopaten, som ville overfalde Vibeke, skulle politiet nok finde frem til; der var en fornuftig forklaring på ham. Verden var fyldt af psykopater, de havde blot været heldige, at der aldrig havde været nogle farlige psykopater på fri fod der på egnen - så vidt Solvej vidste.

Men detteher!

Den slående lighed med en gispende nytårstorsk dukkede ligeledes op for anden gang - hvilket Vibeke hverken havde blik for eller tid til at værdsætte. Et sted dybt nede i Solvejs hårdhudede og frustrerede sjæl opstod en smertende sikkerhed for, at dette her ikke var stof for sladder. Det, der havde fået jorden til at se sådan ud, var grund til at overveje emigration. Til Australien!

Solvejs kæbe bevægede sig langsomt op og ned. Ordene, havde hun kunne finde dem, forblev usagte.

Sirenen i det fjerne blev overdøvet af den første vellystne kaglen fra tre kvinder, der kom løbende op bag Solvej. Glubske øjne skøjtede hen over det uforklarlige, ivrige stemmer borede sig ind i hendes tomme hjerne. Hun kom langsomt til sig selv. De velkendte lyde overdøvede hendes irrationelle rædsel. Frygten forlod hende til tonerne af de andres hvinende gætterier og hujende misfortolkninger og mens Vibeke inde i skurvognen fik de første usammenhængende beskrivelser af slagsmålet og den unaturlige, men mirakuløse afslutning ved hjælp af et stykke rav, samlede fire semi-professionelle sladdertasker ammunition til resten af årets kaffeslabberaser.

For et par stykkers vedkommende.

13. afsnit

Skadestuen på Herlev sygehus fik travlt den søndag eftermiddag. Alting foregik hurtigt og professionelt på ulykkesstedet. H.s arm blev nødtørftigt forbundet, Rasmus kunne nøjes med at ligge meget stille på båren - ingen af Falck-folkene turde give ham smertestillende indsprøjtninger på det tidspunkt - og igen måtte drengen bide smerten i sig ved de uundgåelige bump, som bilen gav undervejs.

Angelus og Vibeke behøvede hverken medicinsk behandling eller førstehjælp. De fordelte sig i ambulancerne, Angelus hos sin ærkefjende, Vibeke hos Rasmus. Ambulancerne kørte uden sirene, da hverken H. eller Rasmus var dødeligt sårede. Turen til Skadestuen tog ikke mange minutter og Rasmus var forlængst blevet rullet ind i modtagelsen, før han kom i tanke om, at nogen måtte ringe efter hans forældre. I skyndingen havde ingen tænkt på at køre forbi hans hjem, sådan som Johnny havde gjort det om fredagen. Vibeke lovede at ringe så hurtigt som muligt.

H. blev kørt ind bag et forhæng, hvor hurtigtløbende læger og sygeplejerske kort efter smuttede ind og ud med transfusionsblod, rør og slanger samt nogle mystisk udseende instrumenter på rulleborde. Rasmus fik et sidste glimt af den store mands blege ansigt, så blev han selv trillet om bag et forhæng. Den gamle gips skulle af. Den tilkaldte røntgenlæge afgjorde imidlertid, at de hellere måtte tage billederne først. Hvis der ikke viste sig nogle komplikationer, kunne de skifte gipsen bagefter.

Vibeke besvarede sygeplejerskens spørgsmål efter bedste evne, indtil den unge effektive dame forstod, at Vibeke ikke var drengens mor. Før hun kunne sige mere, stormede sygeplejersken afsted for at indhente Rasmus' bære ved elevatoren. Bagefter nænnede Vibeke ikke at fortælle hende, at hun netop havde været på nippet til at give hende familiens telefonnummer, så de rette indehavere af forældremyndigheden kunne tilkaldes.

Det værste var spørgsmålene fra politiet. På grund af de sårede var der ikke tid til at svare på de mange og stærkt mistroiske spørgsmål, som dirrede i luften efter kriminalpolitiets ankomst. De var dybt frustrerede over fundet af Carlos halvspiste lig. Dette nye og naturstridige fænomen måtte være et sygt påfund - måske fra en beruset - eller sindssyg! entreprenør, der søgte at skjule noget uhyggeligt eller ulovligt ved udgravningerne. Angelus havde heldigvis travlt med at hjælpe H. ind i ambulancen til at vende sig og pænde kriminalbetjenten ned, da han hørte insinuationen.

En patruljevogn blev kommanderet med på Skadestuen for at optage foreløbig rapport om hændelsen, men de vidste alle, at spørgelegen ikke ville stoppe der. Så snart kriminalpolitiet mente, de var kommet sig over det værste, ville man kræve det umulige: svar og forklaringer på, hvad der kunne forårsage den slags lokale naturkatastrofer, hvad der i virkeligheden var foregået i skurvognen samt, hvilken forbindelse der kunne være til fundet tidligere på dagen.

Kort fortalt, svar og forklaringer, som de fire implicerede hverken kunne eller turde give blot det mindste bud på.

Angelus og Vibeke gjorde et imponerende stykke arbejde for at give patruljebetjentene en sludder for en sludder og til deres store lettelse forlod politifolkene dem kort efter med navne og adresser behørigt noteret. Begivenhederne forløb utroligt hurtigt - bortset fra de pinagtige øjeblikke sammen med betjentene. Ti minutter efter de var ankommet til sygehuset, stod Angelus og Vibeke derfor ved siden af hinanden i gangen udenfor Skadestuens venteværelse og følte sig tilovers.

Museumsmændene overvejede, om han alligevel skulle lade en læge se på hans ømme underliv. Han besluttede sig indtil videre for at betragte skadens omfang på egen hånd, hvis han kunne finde toiletterne. Viste det sig at være værre, end han frygtede, måtte han gøre noget ved det. Under køreturen havde et par forsigtige klem på lemmet og testiklerne fortalt ham, at alt virkede helt, blot meget ømt. Intet knæ i skridtet havde nogensinde givet ham så mange smerter, skønt fornemmelsen var den samme. Hofterne, der havde taget af for en stor del af slaget, klagede sig ligeledes. Hans varsomme fingre havde ikke mærket løse stumper og Angelus trøstede sig med, at så længe han kunne bukke sig uden at skribe, var der ingen knoglebrud. Der var ikke andet at gøre end at lade naturen hele skaderne af sig selv, en proces, han havde gennemgået mange gange i sit liv. Han kendte sin krop fra vægtræningen og vidste, at den nok skulle komme sig - og vidste med deprimerende sikkerhed, at det ville blive meget værre de næste dage. En grim tanke.

Vibeke var mest påvirket af mødet med den sygeligt udseende mandsperson på villavejen. Under forvirringen med at bringe de sårede over til ambulancerne, på den korte køretur, hvor hun hjalp Rasmus med at holde sig i ro og under den hektiske aktivitet på Skadestuen, havde hun haft nok at tage sig til, så hændelsen blev trængt i baggrunden. Nu, hvor de mange mennesker - Solvej og de snakkesalige forstadsfruer ikke mindst - var væk, kom eftervirkningerne bragende ind over hende. Med renter.

Angelus fangede bevægelsen ud af øjenkrogen, skønt hans tanker var optaget af skaderne på genitalerne. Han nåede at gribe Vibeke, før hun faldt ind over en stueplante, som lyst og venligt var anbragt foran det vindue, de havde stillet sig ved for at afvente drengens forældres ankomst.

Han konstaterede forbavset, at den unge kvinde vejede mindre, end han umiddelbart havde troet. Det måtte skyldes den moderne, skulderbrede og nu ødelagte frakke.

Ubesværet - ud over en satanisk dunken i en vis legemsregion - løftede han Vibeke op og bar hende ind i venteværelset. Aftenens høst af sportsskader var heldigvis ikke stor. En pige i ridestøvler og med en primitiv forbindelse om hovedet sad i en stol ved den ene væg, en langlemmet dreng i træningstøj, minus den ene fodboldstøvle, lå henslængt på en bænk på den anden side af rummet. Ruden bagest i lokalet, bag hvilken den modtagende sygeplejerske glimrede ved sit fravær, kastede et utydeligt spejlbillede tilbage af det - alle andre steder end på skadestuer og i bryllupssuiter - særprægede syn af en lille, bredskuldret mand, der bærer en kvinde ind ad en dør.

De to unge gloede vantro på dem. Angelus gav sig ikke tid til at spekulere over hvorfor. I det øjeblik havde han ganske glemt, at både han og Vibeke med en svag underdrivelse var møghamrende beskidte. Tøjet var flået og trevlet, deres ansigter var smurt ind i unævnelige substanser. Vidste man ikke bedre, ville man tro, at de fremfor Skadestuen burde sendes direkte til kremering. (Hvilke uhumske lugte, der bredte sig i lokalet, skal vi undlade at underrette om).

Drengen drejede sig villigt - omend under en god portion grimasser - rundt på bænken og gav plads til, at Angelus kunne lempe Vibeke ned, halvt liggende, halvt siddende op ad væggen. Den unge kvinde var helt væk. Indtil dette tidspunkt havde der ikke været lejlighed for hende til at fortælle de andre ret meget om mødet med zombien, som de selv havde jaget på flugt, men Angelus havde en mistanke om, at det måtte være reaktionen på eftermiddagens rædsler, som havde slået hende ud. Der var ingen tegn på, at hun havde lidt fysisk overlast, hvilket han forvissede sig om ved at trække frakken til side og lade hænderne glide op og ned ad hendes sider, hofter og lår. (En handling, der fik den skadede fodboldspiller til at dreje sig langt mere adræt den modsatte vej for bedre at kunne se).

Efter at have sikret sig, at Vibeke trak vejret normalt, samt at hun ikke ville glide ned ad bænken, gik Angelus hen til lugen, hvor der stadig ikke var noget personale at få øje på. Et par hårde bank med knoerne gav intet resultat. Angelus hev nøglebundet frem og brugte hele bunken til at hamre mod glasset. Miraklet skete. En let forpjusket kvinde i hvid uniformskittel over en lang, brun nederdel og fornuftigt fodformede sko spankulerede hastigt frem mod lugen.

- Vil De øjeblikkelig holde op med den larm, kunne Angelus høre hende råbe, længe før hun nåede hen til hullet i glaslugen. - De kan nok forstå, at vi ikke har tid til at - ...

- HOLD KÆFT, KVINDE!, brølede Angelus, så panserglasset sitrede. Den hvidkittede standsede fire-fem bastante skridt fra skranken. Og tav.

- Det var bedre, fortsatte Angelus i et mere ørevenligt toneleje. - Og hvis De så vil have den godhed, at fortælle mig - ...

- Hvad bilder De Dem egentlig i... Længere nåede hun ikke.

- JEG SAGDE HOLD KÆFT, GJORDE JEG IKKE? rungede Angelus' stemme i det sparsomt møblerede rum. Pigen på stolen begyndte at græde. Fodboldspilleren sad meget stille.

Kvinden bag glasruden havde tappert taget et halvt skridt fremad, da hun indledte sit andet forsøg på at pacificere den ubeskriveligt udseende mandsling på den anden side. Hendes professionelle instinkt sagde hende, at en patient fra den lukkede afdeling var sluppet ud og nu gjorde sig udtilbens ved at provokere gode, solide sygeplejersker. Et andet og mere slagkraftigt instinkt fortalte hende imidlertid, at der ikke kunne være tale om en patient. En naturkatastrofe? En rest fra hendes sidste sveddryppende mareridt?

Instinktet kunne ikke præcisere det nærmere. Hun begyndte at føle sig en smule underlig til mode ved sådan at stå og lade den ene fod dingle to centimeter over gulvet, mens hun ventede på, at stormvejret udenfor skulle lægge sig - eller endnu bedre: at hun kunne snurre omkring og søge ly for dette vanvittige brøleri, der selv på hendes side af lugen fik luften til at vibrere faretruende.

Hun tav. Af alle kræfter.

- Jeg ønsker blot at vide, hvor toiletterne for de besøgende befinder sig. (Det Kongelige Teater var gået glip af et naturtalent udi replikbehandlings vanskelige kunst. Angelus stemme skiftede fra dunder til kattespinden uden besvær).

- Toi- ? kvinden ledte efter modet til at svare. I hendes fireogtyve år som håndfast leder af diverse afdelinger indenfor sygehusvæsenet, havde hun aldrig tvivlet på sin naturlige autoritet. End ikke den vanskeligste - eller mest vanvittige - patient kunne få hende til at vakle i troen på uniformens og sin egen overlegne indgyden af respekt. Hun havde på den anden side aldrig haft Angelus som patient.

- Ja, publikumstoiletterne. Jeg er nødt til at hente noget vand til min unge veninde her. Hun har fået et ildebefindende og jeg er bange for, at hun ikke er rask nok til, at jeg tør lade hende indlægge. Så hvis blot De vil være så elskværdig at fortælle mig retningen mod disse toiletter? Angelus smilede engleblidt til voksdrukken bag glasset.

- Toiletterne? Ordet blev hvisket som i bøn og Angelus måtte læse det på kvindens læber. Til gengæld lykkedes det hende at løfte en skælvende venstrehånd og pege ubestemt ud i luften bag Angelus.

- Aha, jeg skal bare gå til venstre. Udmærket. Tak skal De have.

Angelus drejede omkring, smilede en smule anstrengt til den grædende rytterske, der tydeligvis var sikker på, at den onde, beskidte trolde ville falde over hende og spise hende. Han gik hastigt gennem venteværelset. Udenfor granskede han gangens venstre halvdel mere nøje og fik øje på et skilt i det fjerne, som godt kunne betyde, at toiletterne befandt sig der. Han styrede sine skridt i den retning. Nogle meter henne ad gangen passerede han et rullebord med forskelligt service. Uden at undersøge, om der skulle være nogen at spørge om lov, snuppede han to vandglas fra rullebordet.

"Toiletterne" bestod af en blindtarm på gangen med tre døre. Angelus kunne ikke umiddelbart tyde skiltene på de to mindste døre, han valgte derfor den brede i midten. Piktogrammet på døren var næsten lige så ubestemmeligt, som på de to andre. Det skulle formodentlig forestille en kørestol. Et handicap-toilet.

- Nå, vandet smager sikkert af det samme, mumlede han og gik ind.

Tilbage i venteværelset var fodboldspilleren væk og pigen, hvis gråd var stilnet af under hans fravær, så ud til at ville stikke i et nyt vræl ved synet af den farlige voldsmand, hun nu var alene med - bortset fra den "døde" dame på bænken. Pigen var sikker på, at damen var død. Sådan som manden råbte, var der ingen anden forklaring på damens livløse og tilsvinede tilstand.

Angelus blev ubeslutsomt stående indenfor døren. Skulle han trøste tøsen, eller var det vigtigere at vække Vibeke til live? Pludselig syntes han, at han ikke bestilte andet end at rende omkring og pusle og nusle om andre. Først i skurvognen og nu her. Angelus sukkede dybt. Han var en handlingens mand, ikke sygeplejerske! Han stillede de to glas på kanten af en blomsterkumme og vendte sig smilende mod pigen.

- Øh, du må ikke tro, at - ... jeg mener, det var sandelig ikke min mening at skræmme livet af dig. Men forstår du, nogle gange så - ... ja, det lyder måske dumt, men

undertiden er det nødvendigt at tale sådan til mennesker for ikke at spille tiden med en masse vrøvl og sludder.

Pigen kiggede forskræmt på et punkt godt ude til siden. Hun skulle ikke nyde noget af at se på hverken den dødensfarlige mand eller den meget døde dame. Angelus kunne ikke rigtig afgøre, om pigen hørte efter eller ej. Så blev han - og pigen - reddet. En dør, han ikke tidligere havde bemærket, gik op i det bageste hjørne og en ældre sygeplejerske trådte ud i venteværelset. - Camilla Jensen? læste hun fra et stykke skemaagtigt papir.

Pigen svarede ikke men styrtede på tværs af venteværelset og smuttede forbi sygeplejersken. Den ældre kvinde kastede et langt granskende blik på Angelus' derangerede ydre, et mindre og ikke specielt venligt på den bevidstløse Vibeke, hvorefter hun drejede rundt på hælene og forsvandt. Døren lukkedes med et imponerende lavt suk.

Angelus satte sig ved siden af Vibeke og trak hende ind til sig. Han lagde armen om hendes skuldre og mens han forsigtigt - efter Angelus-målestok - klappede hende på kinden, førte han det ene vandglas op til hendes mund for at være klar til at øge virkningen med den kolde vædske.

Vibeke reagerede hurtigt på de - efter Vibeke-målestok - hårde dask. I et forvirret sekund var hun tilbage i skolegården, hvor skolens ledeste og mest forhadte lærer tildelte hende den eneste lussing, hun havde modtaget i sin skoletid. En hård og sadistisk lussing. Vibeke gik i anden klasse og det var først året efter, at det blev forbudt lærerne at uddele den slags irettesættelser. Hun vidste godt, at hun havde "fortjent" lussingen, men både hun og hendes klassekammerater var bagefter dybt forargede over den unødvendige voldsomhed, læreren havde lagt for dagen.

Endelig forstod hun, at det ikke var en ondsindet lærer, der bankede hende, men derimod Angelus, som med lidt for stor entusiasme forsøgte at vække hende. Vandet smagte herligt, de venlige klap hørte op, tilværelsen begyndte atter at blive tålelig. Hun trak sig møjsommeligt opad på bænken, tog glasset ud af Angelus' hånd og drak noget mere.

- Nå, det var bedre, brummede museumsmanden. - Du skulle bare vide, hvor mange nye fjender, jeg har reddet mig i forsøget på at vække dig til live igen.

Vibeke opgav at følge hans tanker. Lige nu var det vigtigste, at hun havde overlevet de rædselsvækkende hændelser på gravepladsen, samt at hun sad trygt og godt langt derfra.

- Men hvis du kan klare dig selv et par minutter, vil jeg lige gå tilbage til - til øh ... Angelus pegede ubestemt over skulderen. - Tror du, du kan klare dig? Han studerede Vibekes øjne for at se, om der skulle være tegn på forstyrrelser, som hun muligvis ville benægte for at være høflig. Vibeke så træt på ham, lukkede øjnene og lænede sig tilbage. Hun nikkede svagt. Han rejste sig, gav Vibekes arm et beroligende klem, hvorefter han forlod venteværelset og fandt tilbage til toiletterne. Han måtte se, hvor slemt det stod til.

(- Mon ikke jeg klarer den uden professionel assistance?) konstaterede han lettet nogle minutter senere. Lange, sorte blodansamlinger fik hans underliv til at se temmelig uhyggeligt ud. Brystkassen og skuldrene var skrammede og ridsede efter slagsmålet med det menneskelige uhyre, ryggen kunne han ikke studere nærmere, men han mærkede samme svien dér som på resten af kroppen. Han ville blive et kønt syn om to-

tre dage, når rifterne og mærkerne skiftede til mere afvekslende kulører end rød og sort. Skaderne var dog - trods udbredelsen over hans muskuløse krop - til at overse. (- Nå, jeg kan jo ikke prale af et særlig blomstrende sexliv for tiden, så på det punkt behøver jeg ikke lide nye afsavn, men øh - ... måske jeg skulle lægge vægtene på hylden en uges tid, hm?)

Da han kom tilbage til venteværelset, var der betydeligt mere opstandelse end før. På de højroastede og bekymrede stemmer forstod han, at kvinden og manden var Rasmus' forældre. De forsøgte på samme tid at snakke til Vibeke, som svarede med svag stemme, mens de forlangte, at sygeplejersken bag glasruden skulle fortælle, hvor drengen var henne, samt hvor alvorligt han var skadet. Angelus satte sig igen ved siden af Vibeke og betragtede hendes ansigt. Hun så meget træt ud og da den fremmede kvinde lettere hysterisk begyndte at spørge hende ud om, hvad der var hændt, fik han de største problemer med at bevare fatningen.

Efter et par minutters larmende aktivitet blev Rasmus' mor og far gelejdet ind gennem den diskrete dør i hjørnet. Angelus åndede lettet op. Han kunne se, at Vibeke gjorde det samme.

- Ja, de er naturligvis bekymrede, mumlede han i et ikke særlig velment forsøg på at forklare deres opførsel. Vibeke nikkede blot.

- Men jeg tror egentlig ikke, at der er mere for os at gøre her, fortsatte Angelus. - Hvis du ellers er kommet lidt mere til hægterne, skulle jeg så ikke skaffe en taxi og køre dig hjem, hvad? Vi kunne vist begge trænge til et bad og noget rent - og helt - tøj, hvad?

Vibeke protesterede ikke, da Angelus nærmest løftede hende op fra bænken og støttede hende ved armen. De forlod venteværelset og fandt under behørigt nysgerrige blikke fra Gud og hvermand endelig frem til sygehusets udgang. Der var tre taxier parkeret i venteposition. Efter lidt bastant parlamenteren med den ene knap så sarte chauffør, kørte de i moderat tempo - efter taxi-målestok! - ind mod København.

Det virkede, som om Vibeke var ved at genvinde sine kræfter. Angelus vovede forsøget.

- Hør engang, unge dame. Tja, jeg er endnu ikke i den heldige situation, at jeg ved, hvad du hedder. Men hvis ikke du har noget imod det, tror jeg, at jeg alligevel går med dig op, når vi kommer hjem til dig. Der er vist en hel del, vi skal have afklaret. (Taxichaufføren kan takke sin skaber for, at Angelus ikke så det blik, han sendte de umage passagerer på bagsædet. Der var ikke antydning af erotisk opfordring i museumsmandens ord og havde han set chaufførens udlægning af samtalen, var det den forkerte vej, bilen kørte - altså: væk fra sygehuset).

Eftersom Vibeke havde deltaget i de hårrejsende begivenheder, opfattede hun absolut ikke Angelus' ønske som indledning til en romantisk aften. Hvad museumschefen havde i tankerne, orkede hun ikke at tage stilling til. Hun nikkede og sagde, at det havde hun intet imod.

- Ja, godt nok er jeg rygende gal på den galante, selvoptagede og forræderiske slyngel, men jeg kunne sandelig godt lide at vide, hvad i alverden der er faret i ham, siden han kan svigte en ung dame som dig. Rav eller ikke rav.

Vibeke drejede hovedet og så overrasket på ham.

- Uanset, hvordan man vender og drejer det, unge dame, kan man ikke komme udenom, at vi to fra nu af har én ting tilfælles, vel? En yderst vigtig og altoverskyggende ting, især efter det, som er sket i dag.

Hun kastede et hurtigt blik mod chaufførens nakke, men Angelus så ikke ud til at tage hensyn til ham. Han havde alligevel ikke tænkt sig at gå i detaljer om det, mens fremmede var til stede.

Han rømmede sig. - Jeg er bange for, at det bliver en lang aften, unge dame, når vi altså er kommet i et mere passende antræk, vel at mærke. Jeg helmer ikke, før jeg ved, hvad der er sket med min "ærede" kollega. Og jeg går ud fra, at du ønsker det samme, måske ikke ud fra de samme motiver, men det er i øjeblikket ligegyldigt. Jeg vil - og jeg skal! - finde ham. I næste omgang kan jeg så bekymre mig om det, han eventuelt holder skjult for mig.

Vibeke magtede ikke at fortælle den kraftige mand, at hun var lige så uvidende om Johnnys skæbne, som han selv var. Blot var hun glad for den ærlige bekymring i Angelus' stemme. Han var åbenbart ikke kun interesseret i fundet af ravet. En uforklarlig, rar følelse af tryghed varmede pludselig igennem hende. Hun var sikker sammen med denne mand. Hun kendte til hans temperament fra Johnnys anekdoter, selv havde hun kun oplevet ham som en god og solid støtte, blottet for tvetydige tilnærmelser, venlig men fast i både tale og handling. Og altså med mere end faglig bekymring for Johnnys person.

Vibeke havde mødt sin portion gamle grise, men Angelus var på ingen måde af den støbning, mærkede hun tydeligt. Bedst af alt var en ligeså uforklarlig tro på, at han ville overtage ansvaret for eftersøgningen af Johnny - og forhåbentlig gøre noget mere effektivt end de tåbelige forsøg, hun havde præsteret. Ovenpå rædslerne og smerterne var det velsignet at fornemme mandens robuste sikkerhed. Vibeke var kun lykkelig for at overlade beslutningerne til andre. Selv havde hun ikke flere kræfter. Nu ville hun bare hjem! I bad!

- Ved nærmere eftertanke, chauffør, vi tager ikke hjem til den unge dame. Drej til højre her!

Chaufføren fik travlt med at efterkomme ordren og de følgende anvisninger fra Angelus, så det blev ikke til flere indforståede mandfolke-blikke til den "liderlige buk" på bagsædet (Og han fik derfor stadig ikke brug for akut lægehjælp den dag).

Vibeke åbnede forbavset øjnene. Hun forstod ikke, hvad der var faret i manden. Hun længtes efter et bad. Mistrøstigt afskrev hun sin frakke og sko og - ... alt det andet med! Vibeke syntes pludselig, hun kunne lugte sig selv. Lugten af jord, olie, kaffe, for ikke at nævne andre mere ubehagelige væsker blendedes i hendes næsebor til en kvalmende prop. Angelus vendte sig mod hende. Han kunne se hendes fortvivlelse. Da han stadig ikke ville diskutere det, når andre lyttede, nøjedes han med at sige så lavt, at chaufføren ikke kunne høre det: - Jeg er bange for, at vi ikke har så forfærdelig megen tid, hvis vi skal opklare, hvad der er sket med Johnny. Og måske også, hvad der skete her i eftermiddag. Vi kan altid tage hjem bagefter og skifte tøj og så videre. Vi er nødt til at tage derhen, hvor nogle af svarene er. Derfor synes jeg, at vi i stedet skal -

- køre hjem til Johnny? fuldendte Vibeke sætningen. Angelus lænede sig tilbage i sædet, så hende venligt i øjnene og nikkede.

- Ja, hjem til Johnny. Han blinkede usikkert, drejede hovedet og stirrede meget langt frem gennem forruden. Stemmen fik en upersonlig, brutal klang, som mere dækkede over hans frygt end afspejlede hans virkelige tanker, da han fortsatte. - Eller rettere: til Johnnys lejlighed.

Vibeke lukkede øjnene igen. Hun besluttede sig for ikke at spekulere nærmere over denne - måske ubetydelige? - omskrivning. Hun var bange nok i forvejen.

14. afsnit

H. blev på sygehuset. Han havde mistet en del blod og lægerne mente, at det var bedst, han blev til observation et par dage. Den store entreprenør blev kun lokalbedøvet, mens en svedende læge, assisteret af to meget unge sygeplejersker, syede flængerne i overarmen sammen. Efter diverse indsprøjtninger mod blodforgiftning og andet medicinsk volapyk blev H. kørt op på en mandsafdeling på sjette etage. Ved indlæggelsen havde han givet personalet sin adresse og telefonnummer og der gik ikke mange minutter efter, han var blevet anbragt i en seng på ottemandsstuen, før Amalie stod i døren med et bekymret udtryk i ansigtet.

- Dav, Amalie. Ja, så slap du altså ikke af med mig denne gang heller. H. kunne ikke fordrage legemlig udygtighed og gjorde sig store anstrengelser for at glemme sine eventuelle skavanker med en lidt anstrengt form for humor. Amalie kendte det fra tidligere, når H. var kommet til skade på byggepladser eller under de skiferier, de havde foretaget i deres ungdom.

- Dit gamle vrøvlehoved, tyssede hun, mens hun trak en stol hen ved siden af sengen. - Du ved godt, at hvis jeg endelig vil af med dig, skal jeg nok selv sørge for at gøre det - ordentligt. Jeg ville aldrig overlade det til tilfældet. Men helt ærligt, H. Hvad i alverden er der sket. Først kommer politiet rendende og vrøvler noget vås om væltede skurvogne, undslupne galninge og lokale jordskælv og knap er jeg sluppet af med dem, før hospitalet ringer og meddeler, at "Entreprenør Jespersen desværre må indlægges til observation som følge af en kraftig læsion i armmuskulaturen". Herregud, hvorfor kan den slags mennesker ikke tale almindeligt dansk!

- Ja, de mener, jeg har mistet for meget blod, så de vil gerne beholde mig et par dage. H. så sig modløst omkring i sengestuen. Alle senge var besat, kunne han se. Der var kun en anden patient til stede. De øvrige var sikkert ude i en TV-stue eller på sigthseeing til Langelinie. Han var ligeglad, blot han kunne slippe derfra så hurtigt som muligt.

- Ja, og det er sikkert også kun det bedste, lille He-man. Du er snart blevet så stresset, at du kun vil have godt af et par dage på langs.

- Jo, men - ...

- Ikke noget "jo, men". Dine folk klarer sig udmærket uden din indblanding i den tid. Og efter ulykkerne på den udgravning - ikke mindst det rædselsfulde, der er sket med Carlo, stakkels mand - ... Amalie fik et ægte sørgmodigt udtryk i ansigtet, hun kendte Carlo bedst af alle H.s folk, - tror du så ikke, at du trænger til at slappe lidt af, hvad.

- Jo, men Amalie. Du har ingen ide om, hvad der skete derude i eftermiddags. Jeg kan godt forstå, at politiet havde svært ved at fortælle dig noget konkret, for det, der virkelig skete, var så fantastisk og uhyggeligt, at vi simpelthen ikke kunne fortælle det til nogen. Ja, vi aftalte det ikke ligefrem, men da politiet kom og spurgte os ud, kunne jeg forstå på det, som Angelus fortalte - ...

- Angelus, det er ham den lille fribryder, ikke?

- øh, jo - lad nu være med at afbryde, Milletøs, jeg har problemer nok med at fortælle det her til, at jeg også kan klare dine afbrydelser. Men altså, Angelus gav myndighederne en sludder for en sladder og eftersom jeg heller ikke anede, hvordan vi kunne fortælle, hvad vi oplevede, så gjorde jeg det samme. Jeg kunne godt se, at ingen af dem troede os en meter, men hvad Fanden, der var heldigvis hverken tid eller grund til at krydsforhøre os. Knægten - du ved, ham, der faldt i udgravningen i fredags, han var der også - tja, det var vel egentlig dengang det hele startede? - nå, men, han begyndte meget passende at jamre sig endnu højere, da spørgsmålene blev for nærgående og så lod strømerne os køre på Skadestuen. Nu bagefter tror jeg ligefrem, at knægten gjorde det bevidst. Altså jamrede sig for at vi kunne slippe væk fra de nysgerrige betjente.

- Men, H. Det lyder som om I ligefrem rottede Jer sammen om at lyve for politiet. Der var da vel ingen grund til at skjule noget? Eller I var måske selv årsag til ulykken, hvad? Jeg hører, der også var en ung, smuk dame involveret. Havde I orgie i den skurvogn?

H. kunne se på sin kones ansigt, at hun ikke mente det efter pålydende. Han lod spørgsmålet passere.

- Nej, ingen af os har den ringeste ide om, hvad der egentlig skete. Men det, vi oplevede, var så skræmmende og unaturligt, at ingen vil tro os, hvis vi fortalte det. Vi nøjedes derfor med at fortælle om den sindssyge eller hvad han nu var. Den historie blev bekræftet af andre udenfor vognen, hørte jeg. Men hvad vi oplevede, mens Angelus sloges med ham, valgte vi altså at holde mund med.

- Sloges Angelus med den sindssyge? Altså, H. Jeg tror det er en god ide, hvis du bruger de næste par dage her på at finde frem til det, du vil fortælle mig - på en sund og sammenhængende måde. Dine vrøvlerier kan du gemme til folkene i skurvognen. Jeg kan tydeligt høre, at du er mere medtaget af dine sår, end du vil være ved, så nu tager jeg hjem, fodrer Romeo og Julie og så kommer jeg en tur herud i morgen ved besøgstid, ikke?

- Ja, Mille, det er nok det bedste. H. var meget godt tilfreds med at slippe for at udrede dagens begivenheder for Amalie. Dels var han dødeligt udmattet ovenpå blodtabet, dels var det sin sag at genfortælle noget, han ikke selv kunne finde hverken hoved eller hale på.

Amalie rejste sig, bøjede sig ind over sengen og gav sin elskede He-man et stort kys på munden. - Ja, men så siger vi det. Og du lover mig at holde grabberne fra de unge sygeplejersker, ikke? Hun kneb H. i kinden og sendte ham et luftkys.

- Ja, vi ses i morgen, mumlede H. Han var allerede ved at døse hen. Netop som Amalie vendte sig i døren for at vinke til ham en sidste gang, kom han i tanke om noget, som havde ligget og murret i hans underbevidsthed under hele samtalen.

- Åh, Amalie, hviskede han så højt, hans halvsøvnige stemme kunne klare. - Der er lige en enkelt ting.

- Ja, min egen. Amalie blev stående og ventede.

- Kan du ikke gøre mig en stor tjeneste og finde din gamle halskæde frem.

- Halskæde? Siger du halskæde, H.? Hun trådte et skridt hen mod sengen.

- Ja, du ved nok, den gamle halskæde, du købte i Sønderjylland for mange år siden.

- Åh, det gamle skidt. Den klæder mig aldeles ikke.

- Det er ligemeget. Vil du ikke nok finde den frem og så gå med den hele tiden.

- Sig mig, det er da vist ikke kun armen, der har taget skade, hvad. Hvorfor i alverden skulle jeg rende rundt med den gamle souvenir. Ja, det er lige før, jeg tror, at jeg har smidt den ud.

- Amalie, hvis jeg nu beder dig alvorligt om at gøre, som jeg siger. Det er meget vigtigt for mig, at du tager den ravkæde på.

- Jamen, hvorfor - ...?

- Det kan jeg ikke fortælle nu. Men lov mig, at du prøver at finde den og at du tager den på, vil du ikke nok?

Amalie så undrende og usikkert smilende på H., der trods udmattelsen havde rejst sig om på den raske arms albue. Udtrykket i hans øjne var brændende, intenst. Hun forstod, at det ikke kunne nytte at udspørge ham nærmere. Så hellere gå med på hans nykker.

- OK, lille He-man. Jeg lover at gå hjem og lede efter den gamle rædsel og jeg lover, at jeg fra nu af og altid vil bære dette gyselige stykke oldtidshistorie. Er du så glad?

H. sank tilbage på hovedpuden. - Ja, Mille. Så er jeg glad. Meget gl... H. sov.

Amalie vidste ikke, om hun skulle le eller styrte ud til den nærmeste neurokirurg og få ham til at skære H.s hjerne op og finde den blodprop, som måtte være årsagen til hans rablerier. Hun kiggede en sidste gang på sin sovende mand og rystede tvivlende på hovedet. Så forlod hun afdelingen. På vejen ud mødte hun ingen læger - eller andet personale, der lignede læger - og det var nok meget godt. Hun slap dermed for at blamere sig overfor andre med sin mands skøre indfald. Amalie tog hjem og fodrede hundene. Hun så en interessant og hårrejsende udsendelse om udryddelsen af de tropiske regnskove, lukkede Romeo og Julie ud i hundegården, låste huset af bortset fra soveværelsesvinduet, som altid stod på klem, gjorde sit toilette og kravlede ned under dynen i den brede dobbeltseng. Det var altid forkert, når bjerget ved siden af manglede. Hendes hånd fandt kun det glatte, kølige lagen under H.s dyne og et dybt suk undslap hende, mens hun sendte sin store, stædige, stressede, sårede og dejligt sexede mand en sidste tanke.

H. var ikke den, der normalt fandt på skøre påfund, men tag nu hans pudsige mani, eller hvad det var, med den gamle ravkæde. Amalies øjne åbnede sig, mens hun overvejede, hvor i sine mange gemmer, hun kunne have lagt kæden. Nå, det kunne vente til i morgen, besluttede hun. Hendes øjne lukkede sig igen. Hun spekulerede på, om der var noget hun skulle huske at tage med på arbejde næste dag, men der gik kun et par minutter, før hendes tanker svømmede ud, blev diffuse og forsvandt.

Amalie sov.

Den gamle ravkæde, som H. var kommet i tanke om, mens han blev syet på hospitalet, lå godt og grundigt gemt nederst i en kasse med alskens ragelse ved den bageste væg i kælderen. Det ville kræve al Amalies tankevirksomhed og en god portion tid, før hun ville nå frem til netop denne kasse. Måske en af grundene til, at hun udskød eftersøgningen. H. havde heller ikke fortalt hende, hvorfor hun skulle gå med den. En anden "god" undskyldning. Halskæden blev liggende i kassen.

Romeo og Julie blev også liggende. De to veltrænede vagthunde reagerede ikke, da en skygge trak sig op på den lange, smalle balkon udenfor H. og Amalies soveværelse. Hundene vågnede normalt ved alle tegn på menneskelig aktivitet i nærheden af huset. Når mennesker kom indenfor grundens område, listede de stille nærmere for at se og lugte, hvem der var kommet for nær. Hvis det var fremmede, gjorde de ikke megen stads af sig. Det var som regel nok, at vise sig for de fremmede og gøre det klart for

dem, at de skulle blive stående helt stille, indtil deres herre kom og overtog føringen. Fremmede havde normalt ingen problemer med at fatte budskabet i to tavst snerrende hundegebisser; de blev altid stående. H. havde trænet sine hunde perfekt. Men kun til at passe på mennesker.

Zombien, som et par dage tidligere havde heddet Johnny, var ikke menneskelig. Den lugtede ikke af menneske mere. Den lugtede ikke af noget, som kunne vække Romeo og Julie af deres vagtsomme søvn. Zombien fandt uden forstyrrelser gennem baghaven, fornemmede det åbne vindue på første sal, nærmede sig tyst den klatrende efeu, som groede op langs husmuren, steg uhyggeligt hurtigt til vejrs ved hjælp af det spinkle espalier og satte den ene fod ned på det glatte og vellakerede trægulv på balkonen. Zombien havde kun en sko på. Intet var den mere ligegyldigt. Det eneste, den interesserede sig for, var den enlige kvindes sagte snorken, som næsten uhørligt trængte ud gennem sprækken under vinduet.

Zombien stod stille og lyttede. Indsugede vibrationerne fra værelset. Så trådte den hen til vinduet. De umage fødder gav hver sin knap hørlige lyd henover plankerne: schiij - fmph - schiij - fmph.

Blodindsmurte hænder tog fat langs underkanten af vinduet og trak udad.

Vinduet svingede op uden en lyd.

15. afsnit

Rasmus var dødtræt, mens hans far og mor kørte ham hjem. Den nye gips, uden de morsomme "autografer", som familien havde skrevet på den gamle, glimtede spøgelseshvidt i skæret fra vejlamperne. Han sad mageligt tilbagelænet op ad moderens bløde bryst, benet lå stift ud på resten af bagsædet. Hans far kom kun med indskudte bemærkninger, til gengæld stod munden ikke stille på hans mor. Udmattelsen ovenpå dagens begivenheder fik Rasmus til at døse hen i et ingenmandsland mellem bevidsthed og søvn. Hvis hans mor havde bøjet sig frem og set på hans ansigt, ville hun tro, at han sov, men inde i Rasmus' hoved fungerede alting, som var han fuldt vågen.

En dreng på tolv kender de fleste formaninger, en mor kan komme med. Denne gang fik Rasmus serveret en stribe helt nye advarsler og "gode" råd og i tilgift en lang, lang række forbud mod at foretage sig nogetsomhelst udendørs resten af sit liv - forekom det ham. Moderen var frygteligt oprevet efter denne nye ulykke og selv om hun til Rasmus store lettelse ikke udspurgte ham om detaljerne, var der ikke grænser for hendes teorier om, hvad der var sket. Ud fra et bekymret moderhertes synspunkt. Turen var ulidelig lang, syntes Rasmus, for han måtte med skam at melde indrømme overfor sig selv, at der nok ikke var en eneste af moderens formaninger, som ville blive efterfulgt.

Efter mødet med zombien/varulven var Rasmus kun optændt af én ting: sammen med den unge dame og muligvis de to gamle mænd måtte og skulle han finde udyret og uskadeliggøre det! Basta! (- Nå ja: og finde Johnny).

Havde han ikke mirakuløst fundet et middel, der kunne skræmme og såre - måske dræbe - væsenet? Og havde han ikke forsteret blandt alle til at deltage i jagten og nedlæggelsen af uhyret? Og var han ikke sikker på, at ingen i hele verden ville tro på

dem, hvis de fortalte, hvad der virkelig var sket? Det gipsindsmurte ben var en belastning, ikke en uovervindelig forhindring, mente han. Rasmus brugte ikke megen tid på at spekulere over det vanvittige i sit forehavende. Med andre ord, han var allerede i gang med at kæmme kommunen igennem for at finde og dræbe det uhyggelige monster, han havde brændemærket med sin ravklump.

Hans mors stemme fungerede som adspredende underlægningsmusik til de drabelige og heltemodige scener, der udspillede sig for Rasmus' indre blik. Stemmen fortsatte, mens hans forældre trak det snavsede tøj af ham, vaskede ham med klude, gav ham pyjamassen med det opskårne bukseben på og lagde ham i seng. Kun på et tidspunkt tog Rasmus sig for alvor af det, der blev sagt til ham. Da hans far trak i snoren til stofposen for at tage den af ham, reagerede Rasmus lynhurtigt. Hans hånd lukkede sig over posen og med en skarp, nærmest hysterisk klang i stemmen, råbte han: - DEN SKAL IKKE AF! LAD MIN POSE VÆRE!

Hans far skulle til at sige noget vredt. Et advarende fnys fra moderen fik ham til at stikke piben ind igen. Intet var for godt til hendes dreng; hvis han ville have den beskidte og ulækre pose hængende om halsen, var det kun en lille og ubetydelig eftergiven. Lettet konstaterede Rasmus, at der også var fordele ved, at hans mor pylrede så meget om ham. Hånden slap ikke posen, før han lå trygt og godt under dynen.

- Mor, forsøgte Rasmus spagt at afbryde talestrømmen, - Mor, vil du ikke gøre mig en tjeneste? Uden at vide det, brugte Rasmus næsten de samme ord, som H., da han ville bede Amalie om noget tilsvarende.

- Ja, min dreng, lig du nu bare stille og sov. I morgen skal du naturligvis ikke i skole og - ...

- Jamen, det er ikke det. Men vil du ikke nok tage din ravkæde på.

- Min ravkæde? Jamen, hvorfor dog det, Rasmus. Vi skal i seng nu. Jeg kan da ikke sove med en kæde om halsen.

- Det er ikke for, at du skal være pæn eller sådan, men det er meget vigtigt, at du - og også far - har noget rav på Jer. Jeg kan ikke fortælle hvorfor, men det er altså meget vigtig.

- Nå, nå, Lille Pus (Rasmus hadede at blive kaldt "Lille Pus") - ikke så megen snak. Du skal sove, så dit ben kan vokse fint sammen og blive så godt som nyt, ikke? Moderen kyssede ømt sin dreng på panden og trods hans sidste, svage protester, valgte hun at overhøre hans besynderlige ønske. Der var ingen tvivl om, at Rasmus var træt og forvirret efter to alvorlige ulykker så kort tid efter hinanden. Hun var sikker på, at han ikke mente noget fornuftigt med sit vrøvl. Som en god mor puttede hun dynen godt ned omkring sit barn, lod hånden stryge hen over hans kind og med et fingerkys til den tapre, men forvirrede dreng, slukkede hun lyset på hans værelse og lod døren stå åben, så hun straks kunne høre, hvis han kaldte.

Rasmus gav op. Hans mor ville ikke høre efter. Hun havde sikkert allerede glemt, hvad han bad hende om. Rasmus vidste en del om, hvad forældre hører og ikke hører. Hans mor ville ikke tage ravkæden på. Han spekulerede på, om hans far havde noget rav, han kunne gå med. Han kunne ikke komme i tanke om noget og - ... tja, hans far ville lige så lidt høre på ham, hvis han bad ham om at gå med det.

Ingen af hans forældre ville tage ham alvorligt, hvis han forklarede dem grunden til, at de skulle bære rav på sig, for han vidste, at de aldrig kunne acceptere tanken om

zombier/varulve. Hans mor havde smidt hans GRU-blade ud, fordi hun troede, det var pjat. Rasmus sukkede dybt.

Så fik han en ide.

Jo, det kunne nok lade sig gøre! Det ville blive svært, ville kræve, at han holdt sig vågen meget længere end hans trætte krop havde lyst til - Rasmus gabte inderligt som svar på sine egne tanker - men han var nødt til at gøre det! Når de ikke ville tro på ham! (- Slut-bum-finale-dyt!)

Lydene fortalte ham, at hans forældre var på vej i seng. Toilettet brusede to gang kort efter hinanden, han hørte faderen brumme længe og vedholdende, sikkert fordi han talte til moderen. Endelig blev der stille i huset. Eller næsten stille, kunne Rasmus høre. Der var svage lyde. Hvorfra de kom, kunne han ikke afgøre. I mørket blev lydene hurtigt til snigende vampyrer, som ville overfalde og spise hans forældre. Ikke nogen rar tanke, men det gjorde det trods alt nemmere at holde sig vågen. Efter ti minutter gik han i aktion. Langsomt og forsigtigt trak han dynen af, svang gipsbenet ud på gulvet og ved at støtte sig til sengen, skrivebordet og skabet humpede han hen og skubbede døren i. Han lyttede gennem sprækken. Jo, der kom stadig lyde. De kom fra forældrenes soveværelse.

Døren til deres soveværelse var lukket. Han så en svag lysstribe langs gulvet. De sov altså ikke endnu. Netop som Rasmus skulle til at hinke tilbage til sengen for at sætte sig til at vente, forsvandt lydene. Lysstriben forsvandt ligeledes.

Huset var helt stille.

Han vidste, at ventetiden ville blive lang. Selv om hans far og mor faldt hurtigt i søvn, måtte han vente, til de sov rigtigt fast. Ellers kunne han ikke gennemføre sin plan. Eller, vent lidt! Jo, han kunne godt udføre første halvdel af planen.

Kæden. Hvor hang den? Rasmus interesserede sig ellers ikke for moderens smykker og andet tingeltangel, men han mente nok at kunne huske, at halskæder og den slags hang på et brædt ude på gæstetoilettet. Moderen brugte altid gæstetoilettet om morgenen, når hun lagde makeup. Derfor havde hans far sat nogle hjemmelavede hylder op i det lille rum. Dér lå og hang moderens forskellige skønhedsmidler og smykker. Hvis han hinkede forsigtigt langs væggen, kunne han nå hen til gæstetoilettet og finde ravkæden. Rasmus åbnede døren igen. Der var langt fra dørkarmen over til den modsatte væg, som han skulle følge. Han så sig omkring. Var der ikke et eller andet, han kunne bruge som krykke, så han slap for at hinke de to meter?

I mørket så han to aflange genstande ved siden af skabet. Hvad var det nu? Åh, jo, det var jo hans gamle og næsten aldrig brugte stylder. Jo, de kunne bruges. Han lukkede døren og hinkede over til stylerne. Han tog den ene, satte den varsomt i gulvet, lagde vægten over på hånden og armen, der holdt om stylden og humpede prøvende et skridt frem på det raske ben. Det gik. Hånden ville gerne glide nedad, men træet, som stylden var lavet af, var ikke lakeret og han mærkede, at der var modstand nok til, at han kunne holde fast. Han tog to skridt mere med reservekrykken. Han skulle ikke så langt; det kunne nok lade sig gøre.

Rasmus humpede over til døren igen. En lyd fik hans hjerte til at springe et slag over. (- Hvad var det? Var der nogen ude i gangen?) Han turde næsten ikke linde på døren for at se efter. Men nu var der en anden lyd, som beroligede ham igen. Der var en, som trak i håndtaget på gæstetoilettet. (- Pyha). Det var bare hans far eller mor, der brugte gæstetoilettet, som lå nærmere soveværelset end det store badeværelse. Det havde

Rasmus tit hørt om aftenen. Ganske rigtigt. Et sekund senere hørte han døren på op, brusset blev tydeligere, derefter svagere, da døren blev lukket. En anden dør blev lukket - hans far eller mor var gået ind i soveværelset igen - og endnu engang sænkede stilheden sig over hjemmet.

Nå, han måtte altså vente lidt endnu. Rasmus skubbede døren i uden at lukke den helt, humpede over til skrivebordet og tændte lampen. Der lå forskellige blade og bøger (foruden en stribe ubestemmelige stykker legetøj i forskellige grader af destruktion) og flød ud over bordpladen. Rasmus tog en tilfældig tegneserie og bladede i den. Han hverken læste eller kiggede billeder, men tiden forekom ikke så lang, mens fingrene automatisk vendte side efter side. Hans øjne kløede forskrækkeligt, hans hoved blev tungere og tungere. Han mærkede, at han var ved at falde i søvn, selv om han sad op. Med en kraftanstrengelse løftede han hovedet og så lige frem. Han skulle holde sig vågen! Måske ville det hjælpe, hvis han øvede sig lidt mere på at gå med "krykken"? Han rejste sig og hinkede et par skridt. Skønt øjnene sved, mente han nok at kunne holde søvnen på afstand på den måde.

Tiden gik langsomt. Men den gik. Til sidste mente Rasmus, at han turde vove forsøget med at hente ravkæden. Han åbnede døren, drejede varsomt rundt om dørkarmen og satte stylden ud midt i gangen. Han nåede over til den modsatte væg uden en lyd. Langsomt krabbede han sig langs væggen. Gudskelov var der tæpper over hele huset. Han lod stylden stå op ad dørkarmen til gæstetoiletet, åbnede døren og hinkede ind. Her var der intet tæppe. Den pludselige kulde fra terrazzogulvet gav ham det sædvanlige chok under den nøgne fodsål. Før han lukkede døren, stak han hånden ud, fandt kontakten, lukkede øjnene og tændte lyset i det snævre rum.

Han kunne se lysskæret gennem sine øjenlåg, mens han ventede nogle sekunder. Han åbnede langsomt to små sprækker. Lyset blændede, men han fik vænnet øjnene til det i løbet af kort tid. Han så på bagvæggen, hvor halskæderne og ørenringene hang. Jo, der var den! Med skælvende fingre løftede han en anden ubetydelig kæde af kroge for at frigøre den korte kæde med de små ravklumper. Rasmus anede ikke, om kæden var dyr eller billig. Han vidste blot, at det var ægte rav - det havde hans mor fortalt ham mere end én gang - han vidste til gengæld, hvilken betydning rav kunne få for ham selv og alle andre mennesker.

Der var ingen lommer i pyjamassen. Han stak halvdelen af kæden ned bag elastikken på både pyjamas- og underbukserne, hængte den anden kæde på plads og vendte sig for at komme ud igen. Inden han stak hånden ud, lukkede han atter øjnene for at vænne dem til svagt lys, famlede efter kontakten udenfor, slukkede lyset og blev stående musestille. Han åbnede øjnene og lod de sidste lyse pletter på nethinden fortone sig i det sorte rum. Døren gled op uden en lyd. Rasmus baksede sig ud i gangen. Han lod døren stå på klem. Der var ingen grund til at lukke den helt.

Nu kom det svære. Han måtte tværs over gangen igen, med eller - helst - uden stylden, han skulle åbne døren lydløst - og værst af alt: han skulle hele vejen gennem forældrenes soveværelse for at komme hen til vinduet. Rasmus havde besluttet sig for, at det bedste ville være at lægge ravkæden i vindueskarmen. Så ville vampyren se den, hvis den prøvede at trænge ind den vej.

Men der var lang vej endnu.

Hans hjerte dunkede uudholdeligt, han kunne høre slagene tydeligt i sine ører. Det krævede al hans overtalelsesevne at føle sig sikker på, at det kun var ham selv, der

kunne høre de højlydte bump. Han satte sig på gulvet. Hvis han kunne løfte sig op i armene og det raske ben, flytte numsen og gipsbenet et stykke, for at gentage bevægelsen, indtil han nåede over gangen, ville det være mere lydløst end at hinke. Det første forsøg gik fint. I fire flyt var han over gangen. Han sad nu lige under håndtaget på soveværelsesdøren.

Han famlede opad og ramte håndtaget. Hans vejrtrækning overdøvede pludselig hans hjertebanken. Forskrækket holdt han vejret. (- Videre!) Hånden trak i håndtaget. Det sagte klik lød som en geværssalve gennem gangen. Rasmus holdt stadig vejret. Ingen lyde fulgte efter drønet - eller var det bare indbildning? Huset var stille. Der kom ikke den mindste lyd fra soveværelset.

Rasmus lod døren svinge indad. Håndtaget drejede lydløst på plads, han skubbede døren op med svedige fingre. Der var mørkt i soveværelset, det svage omrids af vinduet bag gardinerne var akkurat nok til, at han kunne orientere sig. Da der var plads nok til at komme over dørtrinnet, vendte han sig forsigtigt, stak armene bagud, løftede sig op med det raske ben og foretog det første numseflyt ind i værelset med det opskårne bukseben hængende som en hale efter sig. Det gik meget nemmere, end han havde frygtet. Der var små fire meter over til vinduet og han tilbagelagde afstanden på mindre end et minut. To gange stoppede han - ligeså hans hjerte - men de lyde, han mente at høre, kom kun fra gipsbenets dæmpede bump mod gulvtæppet. Det var umuligt at flytte det tunge ben helt lydløst.

Endelig sad han på gulvet under vinduet. Han kiggede opad for at se bag gardinet. Der var langt til den nærmeste gadelampe, alligevel var der et tydeligt lyskær i natten. Rasmus greb efter ravkæden.

Den var væk!

Kæden sad ikke længere i bukselinningen. Fingrene krammede stoffet og bukseelastikken hele vejen over maven. Kæden var væk.

En hulken pressede sig op gennem hans sammensnørede hals. Det var løgn! Det kunne ikke være sandt. Nu var han kravlet hele denne lange vej og så havde han tabt kæden! Lige før han skulle til at give efter for frustrationen over den forsvundne kæde, fandt hans fingre en fremmed klump under stoffet.

Han havde ikke tabt den alligevel! Hurra, det var kæden, han kunne mærke. Mens han krabbede over gulvet, var kæden blevet trukket nedad, ned i hans underbukser. Nu lå den - Rasmus rødmede dybt i den mørke nat - snoet rundt om hans tissemand. Han havde overhovedet ikke bemærket, at det var sket og det var også fuldstændig ligegyldigt nu. Bare den var der!

Kæden lod sig villigt trække fri af sit pudsige leje. Rasmus rødmede endnu dybere, da de hårde ravklumper gled hen over hans testikler og tissemand. Han sank en stor klump. (- Godt, at ingen vidste det her!)

Han rakte op under gardinet. Så varsomt, han kunne, skubbede han kæden ind på vindueskarmen. Der kom en lyd fra forældrenes seng. (- Åh ...) Rasmus stivnede. Det var hans far, der vendte sig i søvne. (- Pyha!)

Rasmus skubbede kæden længere ind og sørgede for at den lå udstrakt. Hvis vampyren kom, skulle den se kæden tydeligt i vindueskarmen. Han håbede, at der var lys nok til, at vampyren forstod, at det var rav. Ellers ville det sikkert være tilstrækkeligt, at ravet brændte den, hvis den forsøgte at kravle ind ad vinduet. Rasmus vidste ikke om vinduet var lukket. Den sivende kulde, han kunne mærke på hånden, var

ikke så slem, den stammede nok bare fra vinduesglasset. Nu var kæden på plads og han skulle blot krabbe tilbage, lukke døren efter sig og humpe tilbage på sit eget værelse - og endelig huske stylden!

Da skete det, som Rasmus frygtede allermest.

Hans mor stod op.

Rasmus glemte tid og sted. Hans hjerne var lammet. Nu ville hele hans forehavende være forgæves. Når hans mor så ham der på gulvet i soveværelset, ville hun gå helt amok, vidste han. Og nu løftede hun dynen af sig. Nu stak hun fødderne ud på gulvet. Nu rejste hun sig. NU fik hun øje på ham!

Rasmus holdt vejret. Ventede på de forskrækkede og stærkt bekymrede udbrud, der ville komme. Først ville hans mor få et chok, når hun så en skikkelse sidde på gulvet, dernæst ville hun flippe helt ud, når hun så, at det var hendes stakkels, stærkt tilskadekomne søn, der var kravlet den lange vej med sit brækkede ben. Rasmus ventede på det uundgåelige - ...

... som ikke skete.

Betuttet stirrede han ud i mørket. I to lange, pinefulde minutter prøvede han at forstå sit held. Hans mor var slet ikke vågen. Hun forlod soveværelset, studsede ikke over, at døren stod åben, krydsede gangen og gik ind på gæstetoiletet. Kort efter lød vandet i kummen, derefter i håndvasken, døren gik op og hans mor vendte uden vaklen tilbage til sin seng, fandt ned under dynen og sov roligt videre.

Først et helt minut senere, turde Rasmus trække vejret igen. Han følte ingen lettelse over, at hun ikke havde været vågen nok til at opdage ham. Han var heller ikke bekymret over, at hun havde lukket døren igen, så han blev nødt til at åbne den. Rasmus valgte at lade alle spekulationer fare. Han skulle tilbage til sin egen seng. Ravkæden lå beskyttende i forældres vindue, hans mission var halvt fuldendt. Resten foregik som i en drøm. Rasmus lå i sin seng og stirrede tomt på omridset af sine stylder ved siden af skabet. Han kunne slet ikke genkalde sig noget af tilbageturen.

Chokket, da hans mor gik ud at tisse, frygten for, at hans plan blev ødelagt, de nervepirrende oplevelser, når lydene fik ham til at dø af skræk, alt dette blev overskygget af en enkelt detalje. Rasmus havde vistnok været i bad sammen med både sin far og sin mor, da han var helt lille. Han var ikke helt sikker. I de sidste mange år kunne han ikke huske et eneste tilfælde, hvor han havde set sine forældre uden tøj. Han vidste godt, hvordan mænd og kvinder så ud. Det havde de forlængst lært i skolen, men tanken om, at hans far - og især hans mor - skulle se sådan ud, fyldte ham med undren, en hel del forlegenhed og - jo, indrømmet - en god portion væmmelse.

I det svage skær fra vinduet, havde hans mors skikkelse virket som en spøgelsesagtig skygge, men da den værste forskrækkelse havde lagt sig, måtte Rasmus indrømme overfor sig selv, at der ikke var skygge af tvivl om det, som hans drengesind længe nægtede at acceptere. Hans pæne og bekymrede mor, den ivrige og flittige forstadsfrue, der kun havde et halvdagsjob for at supplere faderens indtægt - og mest for at komme ud og møde andre mennesker - var i sandelighed skabt på fuldstændig samme måde, som han havde set på de anatomiske - og stærkt uerotiske - tavler i biologitimerne.

Og hun sov uden tøj på!

Hans dødirriterende og elskede mor sov så nøgen som på den dag, hun blev født. Tanken borede sig rundt i hans hjerne. Han forstod det ikke. Selv sov han da altid i pyjamas, forældrene havde altid mindst en badekåbe på om morgenen og om aftenen.

Han havde aldrig i sin vildeste fantasi forestillet sig andet end, at forældrene ligeledes sov i pyjamas eller natkjole. Hans mor havde været nøgen(!) Han havde set det svage men tydelige omrids af hendes bryster - og den mørke trekant mellem hendes ben. Hans mor havde også sådan en trekant!

Rasmus kunne allerede mærke rødmen i kinderne ved tanken om, at han på et tidspunkt skulle forklare, hvordan ravkæden var endt i vindueskarmen. Moderen ville hurtigt regne ud, at det var ham, der havde lagt den der. Men kors, hvor ville det blive pinligt. Både den skamfulde fornemmelse af ravstykkerne, som strøg over hans tissemand og i allerhøjeste grad synet af hans nøgne mor, ville gøre det platumuligt for ham at sige nogetsomhelst. Det var han ikke i tvivl om. (Rasmus havde stadig meget at lære om de hemmeligheder, som vi hver især slæber rundt på og som ingen andre har mulighed for at vide noget om - og ikke bør få noget at vide om).

Uden at Rasmus bemærkede det, tog hans udmattede krop føringen fra hans forvirrede hoved. Hans sidste tanker, før søvnen slog til, drejede sig sjovt nok ikke om hans mor, men om den unge dame, som havde deltaget i de farlige begivenheder om eftermiddagen. Hans krop reagerede besynderligt. Rasmus fik pludselig lyst til at vende sig om på først den ene side, så på den anden. Benet forhindrede det effektivt. Han udstødte et dybt suk. Billedet af Vibekes kønne ansigt svævede endnu engang for hans indre blik. Hun var altså så pæn! Så - ... smuk! Rasmus smilede ud i mørket. Før han nåede frem til den naturlige og skræmmende(!) slutning, at den slags smukke damer var skabt ligesom hans mor - og de kedelige billeder i biologilokalet - sov han fast.

Hans forældre sov ligeledes ovenpå et fuldt ud tilfredsstillende omend hurtigt samleje, mens en snerrende zombie hastigt var på vej væk fra vinduet ind til deres soveværelse. Den behøvede ikke at se ravet. Den mærkede de onde og brændende vibrationer gennem den tykke termorude.

Rasmus og hans forældre kunne til forskel fra en masse andre familier i Smørum sove uforstyrret.

16. afsnit

Johnnys lejlighed udgjorde et problem. Rettere to små problemer. Det var ikke svært at finde adressen. Taxichaufføren undlod flere frække sideblikke til sine kunder, Angelus betalte og han og Vibeke gik hen til hoveddøren og blev konfronteret med problem nummer et. Den alderstegne ejendom var blevet restaureret for nylig. De nyopsatte gadedøre var i sikkerhedens navn blevet forsynet med en elektronisk lås, som skulle udløses fra en af lejlighederne i opgangen, hvis man var i den uheldige situation, at man ikke havde en gadedørsnøgle. En sådan nøgle havde hverken Angelus eller Vibeke, men den frygtløse museumsmand var vant til at løse den slags småproblemer. Uden at betænke sig trykkede han på knapperne ud for et par af de øverste lejligheder. Johnnys lejlighed lå på anden sal og med lidt lykke og lidt held skulle det nok være muligt at narre en af de højere-boende lejere til at hjælpe dem ind på opgangen.

Angelus' frække manøvre gav resultat med det samme. De hørte ingen ringen i det fjerne, til gengæld brummede låsen på gadedøren næsten med det samme. Angelus trak

hurtigt Vibeke med sig ind på opgangen. Han lagde fingeren på læben. Ganske unødvendigt, for Vibeke havde sandt at sige et par gange som barn været med til at ringe på alle knapperne i den slags opgange; hun var helt med på systemet.

De ventede tålmodigt, indtil de hørte en dør smække hårdt i langt oppe ad trappen. Vibeke gav Angelus et forsigtigt smil. Deres lille forbrydelse forblev ustraffet.

Problem nummer to var døren til Johnnys lejlighed. Den nymalede opgang udviste flere tegn på, at det var beboerne selv, som havde stået for denne del af renoveringen. Lejerne var tydeligvis både glade og stolte over deres ejendom, bemalingen i opgangen var farvestrålende og kreativ. Samtidig måtte man åbenbart tage hensyn til, at ejendommen lå i en storby, hvor ikke alle anerkender den private ejendomsret. På første repos måtte de sno sig uden om tre parkerede cykler samt en barnevogn og på afsatsen før anden sal havde en eller anden opmagasineret et mindre overskudslager af gamle møbler.

- Nå, men vi må hellere gå systematisk til værks, sagde Angelus. De stod foran døren til Johnnys lejlighed. Angelus trykkede længe og vedholdende på dørklokken. Ingen reaktion. Der kom ingen lyde fra lejligheden. Naboen var travlt beskæftiget med at høre fjernsyn, lød det som. Der var ingen fare for, at dørklokken skulle overdøve den larm, som kom derindefra. Angelus trykkede to gange mere.

- Nå, indtil videre går vi ud fra, at Johnny eller nogen anden for den sags skyld ikke er hjemme. Og hvad gør man så? Johnnys chef trådte et skridt bagud og betragtede eftertænksomt døren, studerede dørkarmen hele vejen rundt. Han nynnede sært imens.

- Du har da vel ikke tænkt dig at slå døren ind? spurgte Vibeke bekymret. Ulovlig indtrængen var slemt. Direkte indbrud og hærværk var ganske anderledes alvorligt.

- Tja, det kan måske blive løsningen, men mon ikke der skulle findes en anden metode? Angelus kastede et sidste blik opad mod det øverste af karmen, hvorefter han sendte Vibeke et næsten frækt blik.

- Jeg må indrømme, at du nok har bedre muligheder for at skaffe os indenfor, end jeg har. Vibeke så på ham. Hun forstod overhovedet ikke, hvad han mente.

- Nå, for at gøre en lang historie kort, skulle det ikke undre mig, om vor gode pigeven har et system, der kan skaffe hans udkårne ind i varmen, når han er i marken, hm? Hvis du vil - undskyld udtrykket - lege denne udkårne og føle efter langs kanten deroppe. Jeg kan måske løfte dig op, hvis du ikke kan nå?

Hun fulgte hans blik, så dernæst på hans drilsk smilende ansigt. Den kraftige mand var næsten et hoved lavere end Vibeke. Endelig forstod hun det. Hun strakte sig og ganske rigtigt: efter lidt famlen mærkede hun noget flytte sig for fingrene. Et bette nøk til og hun stod med en nøgle i hånden.

- Ja, menneskene forandrer sig ikke, sagde Angelus. - Utroligt, at den slags sommerhusmetoder stadig bliver brugt. Nå, pyt. Lad os så se at komme ind. Vibeke stak nøglen i låsen og få sekunder efter smækkede Angelus døren i efter dem.

- Det var jo ikke så svært. Hvad skal vi nu? Skal vi gennemsøge lejligheden først, eller skal vi bringe hinanden up to date med hensyn til, hvad og hvem Johnny er? Og vi selv? Angelus var allerede halvvejs inde i Johnnys dagligstue, hvor hans øjne skøjtede henover bordplader og hylde. Det endte med en slags kompromis. Mens Angelus rodede omkring og trak skuffer ud og åbnede skabe, begyndte han at udsperge Vibeke, hvem hun var og hvilken forbindelse hun havde med Johnny. Samtidig fik Vibeke hans vurdering af Johnnys faglige evner - samt et par mindre behagelige detaljer om

omfanget af hans romantiske aktiviteter. Angelus var metodisk og omhyggelig i sin søgen, han var trods alt chef for den eneste institution udover kriminalpolitiet, der lever af at indsamle selv de svageste beviser på menneskelig aktivitet. Ravet fandt han ikke.

Efter en times eftersøgning og gensidig udspørgen vedtog Angelus, at Johnny passende kunne give en kop kaffe. Vibeke fik en kærkommen lejlighed til at vaske det værste snavs af sig i badeværelset, mens Angelus startede kaffemaskinen og fandt kopper frem. De satte sig ved det lille køkkenbord og Angelus skænkede kaffen.

- Tja, han har gemt det godt, hvis ellers han ikke har skjult det et helt andet sted. Men jeg kender ham godt nok til at vide, at han netop i den slags sager ikke vil stole på nogen. Og altså slet ikke sin gamle chef. Hvad jeg glimrende forstår - ... Han sendte Vibeke et stort gavtyvesmil. Johnnys chef var måske ikke bedre selv?

- Hvis det, drengen fortalte, er sandt - og efter at have set den klump, som han frelste os med, er der nok ingen grund til at tvivle på det - så kan jeg godt forstå, at Johnny vil beholde nyheden for sig selv et stykke tid. En gammel statsinstitution som Nationalmuseet ser ikke med blide øjne på ansatte, der tilrager sig æren på den facon, men jeg er ikke blind for, hvor betydningsfuldt fundet kan være. Johnny vil rigtig være i salveten, hvis han kan afsløre fundet på rette tid og sted og så tror jeg ikke man vil hænge sig i administrative bagateller.

- Men hvad nu, hvis der ikke er flere ravstykker? Hvis nu Rasmus lider af en meget livlig fantasi? Vibeke gjorde et sidste forsøg på at forsvare Johnnys hæderlighed - vel mest overfor sig selv.

- Tja, Rasmus har så afgjort bevist, at han har en livlig fantasi, men det var på den anden side hans fantasi-forestillinger, der skaffede os af med den psykopat i skurvognen. Ingen af os andre ville nogensinde finde på at forsvare sig med et stykke rav, vel? Gad vide, hvad de lærer ungerne i skolen nuomdage. Mon de har udvidet vampyr-undervisning - eller måske zombie-lære som liniefag?

Vibeke skuttede sig ved erindringen om den vanvittige person, hun havde mødt. Angelus havde fortalt hende om slagsmålet i skurvognen samt om ravets utrolige virkning på uhyret. Skønt hun ikke selv havde bemærket de rygende sår på væsenet, måtte hun tage Angelus' fortælling for gode varer. Hvilke konklusioner, de skulle drage af deres samlede oplevelser - som de strakte sig fra fundet af Carlos rester til overfaldet på Vibeke - var en ganske anden historie. En alt for fantastisk og utroværdig historie.

Angelus var kommet til nogenlunde de samme slutninger. - Hvad kan vi så uddrage af disse - hvad skal man kalde dem? - obskure hændelser? Vi kan vist hurtigt blive enige om, at en god solid og borgerlig forklaring på visse elementer i historien, skal vi ikke regne med. Hvordan kan et simpelt stykke rav få hud til at brænde, som var det en stikflamme? Hvad kan få et menneskeligt væsen til at opføre sig som et vildt dyr - et vildt dyr med en temmelig veludviklet form for intelligens, må jeg konkludere efter mit livs hårdeste slagsmål. Og sidst, men ikke mindst: Hvad kan spise et menneske og efterlade bitemærker, som ikke tilhører nogen kendt skabning?

- Men der er andre ting, som vel trods alt må have en mere naturlig forklaring, fortsatte Angelus. - Rasmus faldt i graverenden, og da Johnny hjalp ham, fandt de ravet. Det er en kendsgerning. Men hvor er så den kære Johnny blevet af? Og hvor har han gjort af de ravklumper, som Rasmus fortalte om?

Vibeke svarede ikke på den ældre mands udredninger. Hun ejede ikke fantasi til at finde svar på de uforklarlige spørgsmål ejheller viden til at kende svarene på de mere

"normale" problemer. Der var ingen grund til at svare i det hele taget, for Angelus gjorde ikke andet end at ridse landet op, som det lå for øjeblikket.

Angelus sad længe i tavshed, drak af kaffen eller lod den sorte vædske svinge rundt i koppen med små rytmiske bevægelser, da - ...

- Vand, brølede han og rejste sig, så stolen væltede bagover med et brag. Vibeke så forskrækket op. Hvad mente han? Museumsmanden var allerede ude af køkkenet. Vibeke hørte ham rumstere ude i badeværelset. Der lød endnu et uartikuleret brøl, denne gang med en klar triumferende klang.

- Jeg havde ret! råbte han. - Den slyngel er ikke nær så udspekuleret, som han selv tror. Ved han da ikke, at det er et af de mest elementære gemmesteder? Nå ja, jeg var lidt længe om at nå frem til det, men nok om det. Nu kan jyderne stoppe deres bronzesværd op, hvor de hører hjemme! Angelus snakkede lystigt til sig selv om forskellen på Johnnys og hans egen snedighed på vejen tilbage til køkkenet. Vibeke kunne nok regne ud, hvorfor manden var så eksalteret, men hun ventede uden at sige noget.

Der kom et forunderligt, andægtigt skær i Angelus' øjne, mens han anbragte et gennemvædet og sammenkrøllet håndklæde midt på bordet og varsomt løftede det ene hjørne fri efter det andet. Vibeke blev helt fascineret af at se på mandens ansigt. Først da Angelus bad hende studere fundet nærmere, sænkede hun blikket ned på den interimistiske bylts indhold.

Ravet skinnede vådt. Vibeke forstod, at det havde ligget i cisternen til toilettet. Og hvilket rav! Selv hendes lægmandsøjne spærredes op i stum forbavselse over skattens omfang.

Ni enorme klumper, to af dem på størrelse med en knyttet barnehånd, en stor barnehånd. Det mindste stykke ville ikke kunne komme ned i den kop, hun sad med. Vibeke behøvede ikke at se på Angelus for at fornemme hans totale - mest faglige? - lammelse og beundring ved synet af denne uvurderlige skat fra landets oldtid.

- Jeg - jeg - jeg - ... hvad skal jeg sige? Angelus sank langsomt og saligt ned på sin stol - opdagede, at den stadig var væltet, rejste den hurtigt og satte sig. Det engleblide udtryk af hengivenhed og stolthed forlod ikke hans ansigt på noget tidspunkt. En nybagt far til verdens kønneste baby kunne ikke omfatte genstande med større glæde og godhed end Angelus gjorde med de ni ravstykker i denne stund.

- Ja, de er utroligt smukke, hviskede Vibeke, bange for at forstyrre hans andagt.

- Jeg ville ikke blive forbavset, hvis han simpelthen er blevet vanvittig ved synet af dette her! stønnede Angelus hæst, - jeg aner ikke, hvad jeg skal sige. Som fagmand savner jeg ord og som privatperson er jeg stum.

- Tavshed kan udtrykkes på mange måder, kunne Vibeke ikke dy sig for at hviske.

Angelus rettede forvirret blikket mod hende. Et øjeblik var hans blik tomt, så lo han. - Ja, min pige, du har ganske ret. Af en mand, der er slagen med stumhed over dette vidunder, er jeg temmelig snakkesalig! Men det her skal sgu fejres! Storladent greb Angelus kanden og skænkede frisk kaffe i kopperne.

- Vi burde måske få Johnny til at byde på noget stærkere til at fejre det med, men - ...

En skygge gled over Vibekes ansigt, da han nævnte Johnnys navn. I samme nu var ethvert optræk til munterhed forsvundet. Angelus hilste mere dæmpet mod Vibeke med kaffekoppen. - Til det største fund i Danmarkshistorien ... og til den frække tølper - hvor

han så er - der forståeligt nok ville være den, der gav landet dette fund. Alvorligt førte de kopperne til munden og drak den højtidelige skål.

- Og må han riste for evigt i det sorteste Helvede for at ville skjule det for mig! halvt lo, halvt vrissede han. - Men lad os for en god ordens skyld slå fast, at det først og fremmest gælder om at finde Johnny i god behold. Så kan jeg altid flække hans rygstykker ved en senere lejlighed, ikke sandt, Vibeke?

Det kunne Vibeke kun give ham ret i. Det var underligt, nærmest deprimerende at gå omkring i Johnnys lejlighed og rode i hans sager. Under mere normale forhold - sådan som verden så ud blot tre dage tidligere - havde hun nok forestillet sig at få hans hjem at se, havde næret en behagelig forventning om at lære ham bedre at kende og tilbringe en masse tid sammen med ham også i denne lejlighed. Men nu, efter disse tre dages forløb, var det på sin vis morbidity at gå hans ting igennem, som var de eksekutorer i et dødsbo. Trods fundet af det eventyrlige rav var det pludseligt uhyggeligt at sidde i dette køkken. Vibeke gøs. Hun ville ud.

- Angelus. Kan vi ikke tage hjem? Jeg synes, det er lidt skræmmende at være her.

- Jo, min pige. Det kan vi sagtens og som de siger i filmene: Your place or mine? Lad mig se, hvad er klokken? Åh, Gud, er den allerede halvelve? Nå, men så kan det være, at vi må indstille eftersøgningen til i morgen.

Angelus rejste sig og foldede ømt og nænsomt håndklædet om ravklumperne, som var de lavet af sart krystal.

- Siden Johnny nu har startet en tradition med disse "guldklumper", synes jeg, at vi skal aftale, at dette overvældende, historiske fund godt kan tåle et par dage yderligere, før vi afslører det, ikke? Han fandt kun stiltiende accept i Vibekes blik. Angelus sukkede tilfreds og så sig omkring. - Ja, vi er kommet afsted uden tasker eller lignende, men mon ikke der skulle være et eller andet, vi kan bruge?

En kort eftersøgning afslørede et sandt plasticposelager i den nederste køkkenskuffe. - Tsk, tsk, Johnny, alle disse småborgerlige vaner, hm? Der mangler kun kronhjorten over sofaen.

Vibeke gik ud i entreen og ventede. Mens Angelus pakkede skatten i en simpel plasticpose fra Brugsen, faldt hendes blik på en notesblok, som lå på en lille kommode mellem dørene til stuen og køkkenet. Trods hendes iver for at komme ud af lejligheden, kunne hun ikke undgå at se aftrykket af det, som Johnnys havde skrevet på den øverste seddel, før han rev den af blokken. Vibeke havde ikke set kriminalfilm for ingenting. Før hun vidste af det, greb hun blyanten, der lå ved siden af blokken og trak den i korte sideværts strøg hen over det område, hvor aftrykket var.

Bogstaver og tal trådte tydeligt frem på papiret. En adresse, så det ud til.

- Nå, den berømte Shelley Holmes er allerede ved at løse gåden! lød det bag hende. - Må den ringe Watson spørge om udfaldet af detektivens deduktioner? Ja, undskyld mit gode humør trods de sørgelige begivenheder. Jeg kan ikke gøre for det!

Vibeke tog ham det ikke fortrydeligt op. Blot var hun skuffet over, at den adresse, hun tryllede frem på blokken, ikke sagde hende det ringeste. - Angelus. Siger den adresse dig noget?

- Lad se, lad se. Hm. Det skulle ikke undre mig - ... jo, min sæl. Det er en skibsprovianteringsforretning ikke langt fra Kalvebod Brygge. Ja, du ser undrende ud, men det er en gammel vits blandt arkæologer, at vi aldrig mangler graveudstyr og hvad vi ellers bruger, så længe der er skibe i havnen. De fleste skibsprovianter har næsten alt,

hvad et ærligt arkæologhjerte kan begære af skovle og reb og sejldug og den slags. I nødsituationer, selvfølgelig.

- Vil det sige, at - ...

- Ja. Det vil sige, at Johnny sent fredag aften har sneget sig ind ad bagdøren til bemeldte etablissement og har indkøbt diverse remedier til lidt uautoriseret måneskinsarbejde. I Smørum, gætter jeg på.

- Men hvis han er taget derud senere om aftenen, må han have set ham, der arbejdede derude? Eller måske -... Vibeke tav.

Angelus så medfølelse på hende. - Eller har mødt den samme skabning, som efterlod den stakkels Carlo i småstykker. Ja, tanken er ikke rar. Men du glemmer en anden ting. Så vor unge ven ikke Johnny om lørdagen? Godt nok var det ikke ligefrem sammenhængende, det drengen fortalte - og vi fik mildt sagt andre ting at tænke på snart derefter - men han virkede ret sikker på, at han havde fået øje på nogen, der lignede Johnny.

- Åh, ja. Mens jeg talte med hans mor. Det er rigtigt. Og jeg kan huske, at han faktisk så ud, som om han havde set et spøgelse dengang. Men det gør det ikke mere rart at tænke på.

- Nej, indrømmet. Men skal vi ikke lade det stå åbent indtil videre. Johnny lever og har det godt og i morgen finder vi ham.

Med denne optimistiske udtalelse førte Angelus den unge kvinde ud af lejligheden. De vandrede gennem de aftentomme gader og fandt snart en taxi. Mindre end en halv time senere var begge hjemme i deres respektive hjem.

For en kort bemærkning.

17. afsnit

Amalie vågnede, da zombien klatrede over vindueskarmen. Hun hørte ingen lyde, der kom ingen pludselig luftning fra det åbne vindue, hun vågnede blot. Og vidste med det samme, at noget var galt. Riv-rav-ruskende galt.

Skyggen ved vinduet fornemmede hendes vågne tilstand og Amalie så, at skønt bevægelserne var stive, gik der kun en brøkdel af et sekund, før den indtrængende kom op langs siden af sengen. Amalie brugte ingen tid på at overveje eventuelle forsvarsmetoder. Den mystiske person, som hun ikke et øjeblik tænkte kunne være H., kom op langs hendes side af sengen, ergo rullede hun lynhurtigt over i den anden side og ud på gulvet. Ingen af dem sagde noget. Bortset fra en hvislen af Amalies natkjole mod dynerne, mens hun fløj ud af sengen, var der stille i soveværelset.

Manden reagerede pudsig, syntes hun. Hun havde ventet, at han ville kravle over sengen for at komme efter hende. I stedet drejede han omkring og gik den anden vej rundt om fodenden. Denne chance lod hun ikke gå fra sig. Da den sorte skikkelse, hvis øjne skinnede svagt i skæret fra vinduet, nåede hjørnet af fodenden og rakte sine arme frem mod hende, sprang hun let og adræt for en person med så lille og rund en skikkelse op på sengen og løb i tre kraftige spring tværs gennem lokalet, hen til døren og ud på gangen. Der var ingen nøgle i døren, men heller ingen tid til at stoppe op. Amalie

stormede ned ad trappen. Hurtigere, end hun regnede med, hørte hun forfølgeren bag sig. Han var åbenbart ikke helt idiot.

Hastige trin lød på trappen bag hende. Der var kun kort tid til enten at flygte ud af huset eller finde et sted at gemme sig. Hoveddøren og vinduerne i underetagen var sikret mod indbrud. Det var udelukket at bruge tid på at afsikre en af de flugtmuligheder. Hun måtte gemme sig. Men hvor?

Hendes liv som bankassistent og senere filialleder havde lært hende én ting: mange ting i livet kan afgøres med et "enten-eller", et plus eller et minus, et "gør" eller "gør ikke". Amalie så ikke alting sort og hvidt, men i alvorlige situationer, hvor der skal træffes afgørende beslutninger, er der ikke så meget at ræfle om. Enten gør man det ene, eller man gør det andet. Her og nu.

Hun kendte sit hus ud og ind. Mens hun løb tværs over den lange gang i stue-etagen, gennemgik hun i tankerne de alt for få muligheder for at låse sig inde bag en dør, der ikke umiddelbart ville give efter for en viljefast overfaldsmand. Hun måtte træffe sit valg.

Amalie fik en ide. Hun løb ind i den enorme stue. Hun måtte afprøve noget, som måske kunne afgøre sagen med ét hug. Det åbne ildsted var velforsynet med remedier til at holde flammerne vedlige. Hun vidste præcis, hvor ildrageren hang. Hun greb den, vendte sig og så til sin rædsel, at manden var lige bag hende. Han var dog utroligt hurtig! Uden betænkning løftede hun armen og huggede til. Ildrageren fløj ud af hendes hånd. Amalie kunne end ikke afgøre, om hun ramte manden eller ej. Hun dukkede under de sært strittende arme, som rakte ud efter hende, satte skulderen hårdt mod fyrens hofter og løb foroverbøjet den modsatte vej, ud af stuen. En ting var hermed afgjort. Hun kunne ikke slås med ham. Hun måtte gemme sig.

Manden faldt for den voldsomme tackling, men da Amalie nåede køkkendøren, var han allerede henne ved døren til entreen. Hun løb gennem køkkenet. Døren til køkkenet var en svingdør. Ingen hjælp dér.

I den modsatte side af køkkenet var to døre. Den ene førte til husets bryggers. Til forskel fra andre huses bryggers, var der ingen udgang fra deres. En af H.s første opgaver som entreprenør havde været bygningen af deres eget hjem, en opgave han havde benyttet til at efterprøve diverse private teorier om lokalernes indbyrdes sammenhæng og brug. Huset var overdådigt forsynet med plads, brede døråbninger og forskellige atypiske indretninger, som gjorde livet - og ikke mindst rengøringen - mindre besværlig for et udearbejdende forældrepar med livlige unger. H. og Amalie var stolte over deres hjem, viste det gladeligt frem for familie og venner og mente selv, at huset var praktisk indrettet. Amalie havde aldrig savnet en udgang fra bryggerset. Før nu. Der var ingen tid til at forbande H. og hans indretningspåfund. Amalie valgte den anden dør, kælder døren. Godt nok var der kun enkelte, højt anbragte vinduer i kælderen, men døren var for det første mere solid end bryggersdøren og var derudover forsynet med en solid lås, der krævede nøgle fra begge sider. Hun forberedte sig på bevægelserne, mens hun stormede mod døren, rakte ud efter nøglen og det lykkedes hende at låse op og trække nøglen ud i første forsøg. Håndtaget adlød lige så villigt, hun snurrede rundt for at trække døren i efter sig og - ... da var hendes held brugt op.

Amalie hev i døren, bad indædt til, at hun kunne nå at låse den, før manden nåede derhen, men ak! Han var igen for hurtig for hende. En usynlig og abnormt stærk kraft greb fat i døren og flåede håndtaget ud af hendes greb. Amalie blev så overrasket, at

hun uvilkårligt trådte bagud - ... og styrtede ned ad trappen. Hun trimlede ned ad trinnene, bankede arme, ben og ryg ind i gelænderets tremmer og modtog det ene svimlende slag mod kroppen efter det andet fra væg, trin og gelænder. Faldet standsede nedenfor trappen, hvor hun hamrede hoften ind i ydervæggen. Et kort sekund stod hun skrævende og foroverbøjet på uforberedte ben, der ubønhørligt saksede sammen under vægten. Amalie faldt omkuld i en rodet bunke af jamrende lemmer.

Det var slut. Hendes vanvittige og nyttesløse flugt var forbi. Kælderen var buldermørk, hendes krop skreg af smerte og rædslerne ville være overstået om et ganske lille øjeblik, når han faldt over hende. Den sidste rest af menneskelighed forsøgte at overtale hende til at give op, til at give efter for det uundgåelige. De første skridt ovenfor trappen fortalte hendes hylende hjerne, at den mystiske overfaldsmand, der på intet tidspunkt havde givet en lyd fra sig, var på vej ned mod hende. Amalie vendte ansigtet mod trappen. Hun kunne intet se, ville intet se, men han var på vej. Et eller andet vågnede i hende.

Der var ikke flere beregninger tilbage i hende, kun renlivet, primitiv frygt. Alle hendes lynhurtige beslutninger havde været forgæves, der var ikke flere flugtmuligheder, eller - ... Instinktivt søgte hun væk fra trappen, ud i den dybsorte kælder. Forvandlet til et dyr, der som sidste udvej søger ind i et mørkt gemme, kravlede Amalie over det knobrede betongulv, ledte med febrilske hænder efter kendetegn på gemmesteder. Hun fandt et holdepunkt, hjørnet af en papkasse. Den kunne ikke beskytte hende, men bag denne kasse var der var andre kasser, trækasser.

Amalie havde ingen mulighed for at kende grunden til, at hun fik et par sekunder mere til at finde et gemmested, end zombiens hurtige bevægelser ellers havde tydet på. Da hun faldt ned ad trappen og forvandlede til et såret dyr, begyndte hendes krop at udsende bølger af frygt, en frygt, zombien ikke tidligere havde fornemmet. Frygten fortalte den, at jagten var slut. Det var kun et spørgsmål om tid, før Kraften ville få sit næste velfortjente måltid. Zombien tøvede et øjeblik nedenfor trappen og vejrede efter de pulserende frygtbølger, der kom gennem det tætte mørke. Bølgerne var rigeligt til, at den kunne finde sit bytte. Den havde intet hastværk.

Der var lige nøjagtigt plads til, at Amalie kunne klemme sig ind mellem to trækasser uden at skubbe til dem og dermed afsløre sit gemmested. Blot var det ikke Amalie, der krøb sammen bag de lave kasser. I stedet sad et rablende vanvittigt hunvæsen mellem to trækufferter, panisk rædselsslagen ved tanken - visheden! om, at den uhyggelige og uovervindelige modstander om ganske få sekunder ville overfalde det og - og - og ... Hunvæsenet havde ingen bevidste tanker om, hvad uhyret ville gøre ved det.

- Åh min lille H., kom og red mig, begyndte væsenet at messe. - Lille He-man, kom og red mig, kom og red mig og tag Claus med dig og Niels og Peter og den lille nye elev og ... rækken af Amalies hemmelige, mentale elskere voksede og voksede, efterhånden som hendes hjerne slog fra og underbevidstheden tog over. Uden ophør lirede hun mandenavne af sig. Gengangere kunne ikke undgås og naturligvis vendte hun flere gange desperat tilbage til den kæmpestore og bomstærke H., som lå svag og udmattet på Herlev sygehus og sov sit livs dybeste søvn.

Zombien trådte ind i kælderen. Det var tid til nedlæggelsen af byttet. Den søgte efter stedet, hvorfra frygten kom. Da stoppede den. Der var noget galt. Der var stadig tydelige frygtbølger, men der var en anden ting, som gjorde zombien usikker.

Byttet var ikke alene. Det frygtsomme dyr, den havde fornemmet inde i kælderens mørke var pludselig omgivet af en masse andre menneskeskabninger. Zombien kunne mærke følelser og stemninger. Den kunne hverken se sit bytte eller de andre skabninger. Alligevel mærkede den deres tilstedeværelse. Det afstumpede uhyre var ikke i stand til at slutte sig til logiske forklaringer eller manglen på samme. Hvordan der pludselig kunne være en hoben mennesker i kælderen, var ikke stof til overvejelse. Kun et faktum.

Selv den mægtige Kraft, der på sikker afstand også fulgte med i den tidligere Johnnys bedrifter, anede ikke uråd. Der var mange skabninger i nærheden, derfor var det ikke sikkert at fortsætte jagten. Den kunne ikke tænke tanker, som vurderede faren ved at efterlade overlevende, den reagerede på den enkle kendsgerning, at byttet var omgivet af andre. Altså var byttet uegnet til dens formål. Zombien fulgte Kraftens ordre, vendte omkring, søgte tilbage til trappen og steg til vejrs. Den var ikke bevidst om husets indretning og slet ikke om døre og vinduers lukkemekanismer. Den fandt blot samme vej tilbage, som den var kommet.

Romeo og Julie reagerede stadig ikke. Zombien forsvandt i natten, på jagt efter andre og mere velegnede, enlige ofre.

Nede i kælderen fortsatte den lange opremsning. Amalie havde ingen tidsfornemmelse. Hun havde kun få øjeblikke tilbage at leve i, der var mange imaginære elskere at påkalde.

Til sidst slap den tilsyneladende endeløse række af herlige mandfolk op. Amalie tav. Stirrede tomt ud i mørket - og ventede. Ventede i flere minutter. Intet skete. Intet kom gennem mørket. En del af Amalie begyndte at komme til sig selv. Langsomt forstod hun, at noget ikke gik som beregnet. Hun levede stadig. Hun blev ikke overfaldet. Hun blev ikke dræbt eller voldtaget. Den ukendte overfaldsmand kom ikke hen til hende.

Han var væk(?)

Hun tog ingen chancer. Der var stadig fare for, at det blot var mørket, som forhindrede ham i at finde hende. Hun drejede sig rundt i det snævre rum mellem kasserne, fandt en lidt mere behagelig stilling og anstrengte sin hørelse til det yderste. Ikke en lyd. En bil kørte forbi et stykke borte. I en anden verden.

Kælderen var stille. Død stille.

Der gik lang tid, før Amalie turde røre på sig for alvor. Hendes tidsfornemmelse var stærkt forrykket. Hun anede ikke, om der var gået fem minutter eller en time, siden hun faldt ned ad trappen. For hvert sekund der gik uden at stærke hænder greb fat i hende, voksede hendes tro. Troen på, at mareridtet af en eller anden ukendt - og aldeles ligegyldig - grund var slut. Den næsten totale stilhed og det uigennemtrængelige mørke hensatte hende i en sær, halvt bevidst tilstand, hvor de sidste dages uforklarlige hændelser blev blandet sammen uden fornuft. Hun kyssede H. i hospitalssengen, telefonen ringede og hospitalet tilkaldte H. til gravepladsen, H. fortalte om fundet af Romeo og Julies lig, H. kaldte på hende fra sengen og hviskede: "husk at fodre Carlo", den mystiske skikkelse tog læbestiften ud af hendes hånd og fulgte efter hende ind på hospitalsstuen, hvor Carlo sad og smilede svagt til hende med en stor forbindelse om hovedet, Carlo råbte: "husk at fodre H.", den mørke skikkelse stod for enden af sengen og hviskede, hun anstrengte sig for at høre, hvad den sorte skygge hviskede. Men hun kunne ikke opfange det.

Hun mente at forstå, hvad skikkelsen hviskede, men det var H. denne gang - i sin fineste smoking - der anstrengt hviskede til hende.

(- Milletøs, vil du ikke nok tage ravkæden på. Jeg ved, den ikke klæder dig, men vil du ikke nok tage den på - tag ravkæden på, Milletøs, tag ravkæden på, tag - ...)

De indtrængende ord lød igen og igen i mørket, indtil hun troede, at H. virkelig stod et sted i kælderen og hviskede til hende.

- Ravkæden? Det gamle skidt. Hvorfor skulle jeg gå med den ækle kæde? sagde hun højt. Lyden af hendes egen stemme nåede svagt ind til hendes vågnende bevidsthed. Ordene sagde hende intet, lydene havde ingen logisk sammenhæng, var enkeltstående postulater, som unddrog sig fortolkning, men deres magiske og ubevidste betydning - ...?

I et glimt genså hun ravkæden. Og hun som ikke troede, at hun overhovedet kunne finde den! Som et lysbillede, der vises i et mikrosekund for straks at blive afløst af et andet, så hun sine hænder pakke en kasse i kælderen, pakke den med gammelt skidt og ragelse, som måske og måske ikke skulle foræres til et loppemarked. Imellem de ubrugelige og uønskede ting lå den famøse kæde - løseligt sammenrullet i et paplæg foret med vat - og glimtede mat op til hende.

Amalie var ikke overtroisk, men den kendsgerning, at der var sket noget uforklarligt og voldsomt samtidig med, at hun i desperation var kravlet i ly bag netop den kasse, hvor hun nu vidste, at kæden lå, gav hende en sær følelse af forudelse, som et déjà vu, blot tusind gange kraftigere. Der måtte være en sammenhæng mellem H.s bøn, den tavse voldsmand og ravkæden, der så overraskende dukkede op i hendes erindring. Tanken trøstede hende. Til gengæld begyndte hun samtidig at ryste af kulde. Hendes korte og tynde natkjole var aldeles uegnet til længere ophold udenfor en varm dyne. Under den sindssyge flugt gennem huset og under de lange minutter (timer?) mellem trækufferterne havde hun ikke skænket temperaturen en tanke. At hun nu tydeligt registrerede den bidende kulde måtte betyde, at hun var ved at komme til sig selv, at hun var mere rolig, at hun måtte se at komme videre i det liv, hun for kort tid siden havde sagt farvel til.

Hendes praktiske og bestemte sider dukkede mere og mere tydeligt frem. (- Op med sig. Ja, kæden ligger i den kasse dér og når du har tændt lyset, så finder du den. Men så er det også slut med at rende omkring i kælderen i den latterlige natkjole! Og hvad er det, du har i hånden? En nøgle? Herregud, hvorfor har du dog holdt så krampagtigt fast i den? Den skal sidde i kælderdøren, ikke!)

Amalie gjorde som hendes fornuft dikterede. Med den grimme og snavsede ravkæde i samme hånd, som havde krammet den ubrugelige kædernøgle, vaklede hun usikkert op ad trappen, hele tiden spejdende efter selv det mindste tegn på tilstedeværelsen af andre levende væsener. Oppe i soveværelset løb hun straks hen og smækkede det åbne vindue i. Hun rystede ikke kun på grund af natkjolen. Selv efter en grundig inspektion af hele huset, selv iklædt tykt tøj og med fuldt blus på alle lamper i alle værelser, selv med Romeo og Julie i lettere forundret men betryggende hvilestilling foran det kolde ildsted, rystede hun. De trofaste hunde var forbavset-henrykte over denne pludselige luksus. Det var aldrig sket før, at de blev lukket ind i huset om natten. Den uvante fornøjelse var mere end nok til at de ivrigt og forventningsfuldt fulgte alle Amalies bevægelser. Deres slanke hoveder drejede sig synkront, mens hun hvileløst vandrede omkring i stuerne. Havde hundene ikke mærket hendes nervøse sindsstemning, hvilket fik dem til på skift

at udstøde små, jamrende sympati-piv til deres elskede madmor, ville deres simple hundeliv have været lykkeligt denne nat.

Deres madmor var ikke kun nervøs. Hun var bange, forvirret og dybt ulykkelig. Hun savnede H. Savnede sin trygge og beskyttende kæmpe. Og hun vidste, at han netop var den eneste, hun ikke kunne søge hjælp og trøst hos. Han lå på hospitalet og var alt for svækket til at være nogen god beskytter. Amalie fandt en flaske cognac frem fra barskabet, skænkede sig en forsvarlig drink, satte sig i sofaen og begyndte med al sin sammensparede erfaring at regne sig frem til, hvem der kunne hjælpe hende med at finde bare en tålelig forklaring på de voldsomme begivenheder, som først havde kostet Carlo livet og som nær havde kostet hende det samme. Varmen fra cognac'en fik hendes hænder til at holde op med at dirre; kulden, hun følte i hele kroppen, forlod hende ikke.

Der var ingen myndigheder, hun på stående fod følte tillid til. Selv den mest fantasirige og upartiske opdager ville koncentrere sig om naturlige og logiske forklaringer. Amalie vidste efter sine drømmeagtige syn i kælderens, at der sandsynligvis skulle ledes efter ganske andre former for svar.

Hvem kendte nok til sagen til, at hun ikke skulle forklare det hele? Det uforklarlige? Ikke fordi hun kendte hele historien. De detaljer, hun kendte til, var uden sammenhæng, med mindre man accepterede deres ulogiske, måske indbildte sammenhæng som et faktum uden at forvente, at forklaringen var logisk. Fandens til problem!

Hun rejste sig. To hundehoveder blev strakt i vejret, ivrige ører drejede sig frem mod hende for at vente på en ordre. Hun havde ingen ordrer til Romeo og Julie, kun et sødt og varmt smil, som hun vidste, hundene ikke forstod meningen af. - Åh, I to. Jeg burde faktisk være vred på Jer, sådan at lade en fremmed slippe ind i huset!

Romeo og Julie reagerede villigt på den venlige tone i hendes stemme. De korte haler sled bravt i isbjørneskindet foran pejsen.

- Men hvis min mistanke er rigtig, fortsatte hun sin ensidige konversation med hundene, - var der sikkert ikke tale om et menneskeligt væsen, vel? Jeg har efterhånden svært ved at tro andet, end at det må have været - ... hvad er det, der ligger dér?

Vantro stirrede hun på beviset for hendes usikre formodninger. Det havde været noget unaturligt, der jagtede hende gennem huset. De to vagthunde ville måske lade en fremmed slippe ind i huset, men de ville aldrig tillade nogen uvedkommende - mindst af alt et menneske - at gå ud igen. Nu så hun, at der umuligt kunne være tale om et menneske - hverken i ordets civiliserede eller naturlige betydning.

Midt mellem Romeo og Julie lå en sko. En øjensynlig ganske ordinær herresko, meget beskidt og mudret - men en sko! Den kunne kun stamme fra den ukendte overfaldsmand. Hun havde væltet ham, huskede hun, efter det mislykkede slag med ildrageren. Han havde tabt den ene sko, da han faldt!

Hvorfor havde Romeo og Julie ikke reageret ved synet og lugten af skoen? Ingen af hundene havde på noget tidspunkt så meget som snuset til noget i stuen, huskede hun. De kendte alle lugtene, intet havde foruroliget dem. Da hun lukkede dem ind og gennede dem hen til ildstedet, havde de lagt sig uden at kny og blot set afventende og forventningsfuldt på hende. Hun havde selv haft travlt med at se sig frygtsomt om til alle sider. Hun havde hverken ofret pejsen eller skindet mange blikke.

Men der lå en herresko på isbjørnen!

Hendes fødder bevægede sig som i en drøm. Hun forlod sofaen og nærmede sig ildstedet. Hundene var på spring, kunne hun se, men de opførte sig eksemplarisk. Så

længe hun ikke gav dem en ordre, blev de liggende. Skoen forsvandt ikke. Den blev også liggende - på den ene side - hendes fingre lukkede sig om bagkanten, uden at illusionen blev brudt. Det var ingen illusion. Hun stod med en møgbeskidt og fremmed herresko i hånden.

Og Romeo og Julie reagerede ikke på lugten! Konklusion: det var ikke et menneske, der havde jagtet hende ned i kælderen. Amalie stod stille og betragtede den naturstridige genstand. Hun vågnede langsomt af trancen, gik tilbage til sofabordet og lagde forsigtigt skoen på en lysedug ved siden af en høj, slank glaslysestage.

Hun var nødt til at tage skoen alvorligt. Var endnu mere nødt til at få hjælp til at bringe tingene i orden. Hun rykkede sig fri af synet, vendte sig mod de logrende hunde og sagde fast og beslutsomt til dem: - Nu går Mor i gang! Romeo og Julie kom ikke med protester, kun med hengiven, tungedinglende og afventede hundestønnen.

Amalie gik ind på H.s kontor. Imellem de rodede papirer, et eller andet sted, måske i hans kalender - måtte hun kunne finde navnet eller telefonnummeret på en person, der klokken halvet, natten til mandag, kunne give hende - om ikke et svar - så i det mindste så megen opbakning, at hun ikke endte med at tro, hendes forstand var ved at svigte hende. Sko eller ingen sko.

18. afsnit

Patroljevognen kørte ind til kantstenen foran Anne og Henry Kristensens hus klokken tyve-femogtyve denne sk'bnsvangre søndag aften. Den lille vendeplads, omkranset af seks villaer, var tom bortset fra et bilvrug i det fjerneste hjørne. Mørkhårede og charmerende Martin med otte tjenesteår på bagen og hans nystartede, lyshårede, kvindelige kollega, Birthe, som ikke kunne sige sig fri for en spirende forelskelse i sin flotte makker, blev siddende i bilen et langt minut. De havde ikke travlt.

Udsigten gennem forruden bestod mest af deres forventninger til det forestående, kedelige rutinejob.

Da Henry ringede til politistationen for tredje gang fra sit hotel på Fyn og fortalte, at både han selv og hans svigermor forgæves havde prøvet at kontakte Anne Kristensen hele weekendænen, gav den vagthavende efter. Han sendte den ene af sine tre aktive patruljer afsted for at konstatere, "at kællingen nok bare er sur på stodderen og har hevet stikket ud", som den charmerende Martin forklarede sin mindre erfarne og lidt forelskede makker.

Siden fundet af det halvt spiste lig ved naturgasrenden havde der været hektisk aktivitet på Ballerup politistation. Martin og Birthe mødte først klokken atten. På det tidspunkt var selv den mest lusede lokalsprøjte-løjser taget hjem igen. Sagen var overtaget af de store kanoner fra København, men vagtstuen var stadig fuld af historien. Birthe havde gysende og lettere bleg set på billederne fra gerningsstedet. Kun hendes stolthed forhindrede hende i at styrte ud på toilettet og kaste op. Hendes ansigtsudtryk havde afstedkommet de forventede kommentarer om "porcelæns-rat" og "hilse på Ulrik" fra mændene. Det var ikke Birthes dag, syntes hun. Bare hun slap for den slags

makabre sager, var hun glad. Så hellere et godt gammeldags familieskænderi (- Manden er jo slet ikke hjemme? irttesatte hun sig selv). Nå, hun skulle ikke klage.

Martin forbandede sin triste skæbne efter andre noder. Der skete aldrig noget i denne øde og gudsforladte forstad. De traditionelle værtshusspektakler i weekenden var ikke tilstrækkelig brændstof på en ambitiøs ordensbetjents karrieremotor. Martin var efterhånden ved at brække sig over den kedelige monotoni i patruljetjenesten i Ballerup, Måløv og Smørum. Og så sker den første rigtige sag i mands minde med kød på - blodigt, gennemtygget menneskekød endda - tre timer før hans skifte! Lort i carry! Hvis tingene ikke snart ændrede sig, var det "ADIOS, lille korps!" Så ville han kvitte tjenesten og følge sin svogers indtrængende opfordringer til at tage det "spændende og udfordrende" job i idiotens importfirma. ("- Et job med virkelig fremtidsmusik i, du. Billigt kinesisk lort, men skvadderhovederne køber det, du!"). Et tilbud, han havde modstået i lang tid - til konens store fortrydelse, naturligvis. Han vidste udmærket, at svogeren kun var ude efter de surt opsparede midler, Martin blev nødt til at skyde ind i dødssejleren, hvis han gav efter for presset.

Dagen i dag var typisk for ham - med hans held. Ingen spænding. Kun dette lorbebesøg hos en vranten kælling, der fornuftigt nok havde besluttet sig for ikke at tale med stodderen. Det mest ophidsende, Martin kunne tænke på i disse dage, var tidspunktet, hvor han ville følge den umiskendelige opfordring i Birthes våde øjne og kneppe hende skeløjet en aften, hvor konen troede, der var ekstravagt. Birthe var egentlig ikke hans kop te, men tilbuddet, som han forlængst havde læst, og læst korrekt, vidste han, var næsten for fristende. Pæne bryster havde hun da, Birthe.

Martin og Birthe blev enige om at gå op til huset sammen. Der var ingen grund til at lade den ene sidde tilbage og kede sig i bilen, mens den anden fik svadaen fra den sure kone. Den smule underholdning, der kunne være i denne trivielle sag, kunne de ligeså godt være sammen om. Birthe traskede foran Martin, der med kendermine afgjorde med sig selv, at det var godt, Birthe havde flotte patter, for røven var sgu noget at råve hurra for.

Tre lange ring på dørklokken gav intet resultat. Der var lukket og slukket overalt i den ualmindelig intetsigende gennemsnitsvilla. Hvad så? Birthe vendte sig mod Martin. Som hun stod der på trinnet foran hoveddøren, var hun lige så høj som han. I et sugende øjeblik håbede hun, at han ville benytte sig af det øde sted og den praktiske position, hun indtog. Hun var sikker på, at han ville trække hende ind til sig og kysse hende. Martin så op og ned langs bygningen. Der var ingen tegn på indbrud eller ulykker på denne side af huset. Mon de skulle prøve en tur rundt til havesiden? Martin mærkede ikke sin kvindelige makkers forventningsfulde holdning. Til Birthes store skuffelse drejede han omkring og mumlede: - Vi går om i haven.

Den firkantede terrasse med den lave mur var lige så dødssyg og almindelig som alt andet ved huset. Vinduerne var mørke. Ingen tegn på liv. Martin tændte sin stavlygte og lyste ind i den arkitektonisk gennemsnitsalmindelige vinkelstue. Ikke skygge af tegn på noget kriminelt. Midt på det mønstrede gulvtæppe stod en støvsuger, lidt sjuksket forladt, syntes han nok, men hvis politiet først skulle til at holde øje med folks oprydningssvaner, ville jobbet for alvor blive uudholdeligt. Han lod lyset glide uinteresseret frem og tilbage over de sorte lædermøbler.

- Sshhh, hviskede Birthe pludselig. Kollegaens skuffende mangel på finfølelse for nybagte, kvindelige betjentes ømhedsbehov havde forvandlet hende til en hårdkogt og velfungerende ordenshåndhæver - for de næste fem minutter i det mindste.

- Jeg kan ikke høre noget, sagde Martin højt.

- Sssshhh, der er en eller anden hvæsen. Jeg er sikker på det. Birthe hviskede endnu lavere. - Det lyder nærmest som om - ...

Denne gang var det Birthes lygte, der søgte stuen rundt, fangede den forladte støvsuger og faldt til ro på den.

- Det er støvsugeren, jeg kan høre, hviskede Birthe ophidset. - Hun har ikke slukket for støvsugeren! Hvad tror du, det kan betyde.

- Jo, nu du siger det, hviskede Martin. - Men selv om en eller anden har glemt at slukke for støvsugeren, betyder det ikke nødvendigvis, at - ...

- Har du måske nogensinde hørt om folk, der forlod deres hjem, mens støvsugeren stod og susede, hvad?

Den erfarne Martin fnyste. - Ha, du vil blive overrasket over, hvad folk finder på, Birthe. En tændt støvsuger er ingenting.

Birthe lod lyskeglen glide fra støvsugeren til kontakten ved døren, hvor ledningen var sat i. Selv på seks meters afstand kunne de begge se, at kontakten var trykket nedad.

- OK, sagde Martin, jeg går tilbage og melder den tændte støvsuger. Den næste sarkastiske bemærkning fik aldrig lov til at komme frem, for i samme nu greb Birthe ham hårdt i armen, mens hun lod lygten følge nogle savtakkede mønstre, der gik fra kanten af gulvtæppet og hen til døren.

- Og hvad er så det for et sært mønster? Birthes stemme var en blanding af hvisken og jublende triumf. Det var hende, der havde hørt støvsugeren og nu opdagede hun spor af noget meget usædvanligt. Hvad, kunne hun ikke se, men de pletter på parketgulvet foran døren var så afgjort ikke noget, man normalt så i den slags triste og fantasiforladte hjem.

Martin følte sin autoritet smuldre ved Birthes opdagelser. Det var på tide, at den erfarne tog føringen. - Lad os gå om til forsiden igen, sagde han med fast stemme. Vi kan sikkert lyse ind i køkkenet eller entreen deromme fra.

Alt var uforandret på husets forside. Denne gang standsede de ikke ved hoveddøren. I stedet gik de forbi den matterede rude, der signalerede "badeværelse" og stillede sig på hver side af det næste vindue i rækken. Her måtte køkkenet være. I mørket virkede café-gardinerne grå og kedelige. Birthe havde en kraftig formodning om, at de sikkert havde samme farve i strålende solskin. Men det var politiarbejde, de var kommet for at lave.

Martin måtte stå på tæer og strække hals for ikke at træde i det aflange, nøgne bed, som løb langs facaden. Han kunne lige præcis kigge over den lange stang med det underste gardin, se skabene på den modsatte væg og en del af køkkenbordene. Birthe var mindre end han og dertil mindre fintfølelse. Hun trådte ind på den mørke jord, løftede stavlygten op i øjenhøjde og lyste ind ad vinduet. Martin ville ikke stå tilbage for sin lille kollega. Han plantede sine blankpudsede størrøse 44 i jorden og fik nu udsyn til hele lokalet og en bid af gangen bagved. Den nærmeste gadelampe på vendepladsen kastede et langt, gråligt skær med dybe skygger over køkkenet, de skarpe stråler fra stavlygterne dannede andre skygger. I ti velsignede sekunder var de lykkeligt uvidende om det, som de så uden at se.

Birthe fortsatte sin succesrække. Hun så det først. Hun fik øje på hånden på en stol. Dernæst så hun andre ting, registrerede som en bedre bogholder den ene makabre detalje efter den anden uden at betydningen rigtigt gik op for hende. Fandt den anden hånd, for enden af et stykke arm, noget af håret, en fod. Langsomt rakte hun til siden og fandt støtte hos sin store og mandige kollega. Den første lyd, hun forsøgte sig med, forblev usagt. Da Martin nu også begyndte at indse, at den kedelige rutineopgave hastigt ilede ind på forsiderne af samtlige morgen- og formiddagsaviser foran historien om det halvt spiste lig, blev de næste lyde en række grådkvalte gisp. Gisp, der ledsagede det første opkast. De to brave kolleger vendte sig i skøn samdrægtighed mod hinanden for at søge et fast holdepunkt i tilværelsen. Sløvt konstaterede de hver især, at de begge kastede op - på hinandens bukser og sko! - faldt væk fra vinduet, vendte sig mod den bagvedliggende hæk og ofrede resten af deres maveindhold samt alt, hvad der ellers havde lyst til at komme med op.

Martin overlod det næste delikate hverv til Birthe. Hvordan hun ville formulere sig over radioen, så den vagthavende fattede alvoren, mens kendsgerningerne forblev skjult for den samlede danske presse, der efter dagens sensationelle fund med vanlig ildhu havde mere end et halvt øre klistret til deres ulovlige politiradioer for at opfange alle meldinger fra især Ballerup og omegn, var hendes egen sag. Martin havde fundet en dejlig fastforankret sten at sidde på, mens resten af universet hvirvlede om ørerne på ham. Han var syg. Syg af jobbet, syg af verden, men mest af alt: syg af billederne, der dansede for hans indre blik. Meget syg.

Han behøvede ikke at bekymre sig. Birthe kaldte op, afgav et udramatisk ønske om en ambulance og sluttede meldingen: - det er ikke gas det her, men hils Ulrik fra mig, ikke! Den sidste del var hendes egen opfindelse. Hun vidste, at hun ikke kunne sidde og plapre ud med detaljerne og hun håbede, at den vagthavende dels ville studse over ordet "gas", dels ville huske de dumme bemærkninger, hun måtte høre på tidligere.

Vagthavende var kvik nok. Birthes stemme lød ikke som Birthes rigtige stemme. Den mystiske besked om at "hils Ulrik" var med skam at melde hans eget bidrag til de kollegiale drillerier. Han forstod, at der var noget ekstraordinært galt ved det rutinebesøg, han havde sendt Martin og Birthe ud på. Kvalmende galt, måske!

For at være på den sikre side råbte han to betjente op, som netop var kommet ind på stationen til deres kaffepause. Trods protester og hånlige bemærkninger om nybegyndere og kvindelige betjentes tvivlsomme herkomst, fik han dem afsted med besked om at afgive en bestemt kode-meddelelse, som han gav dem på stedet. Hvis der var noget usædvanligt at melde, vel at mærke. Da den frit opfundne kode-meddelelse kom ind ti minutter senere, var det igen Birthe, der kaldte op. Ikke et ord om de tilsendte forstærkninger mentale og fysiske tilstand. (Efter den dag, var der ingen mandlige betjente ved Ballerup politi, der talte nedsættende om deres kvindelige kolleger).

Vagthavende brugte den direkte linie til Politigården. Det store maskineri sattes i bevægelse. Med et bestialsk mord ekstra at tygge på. Derefter ringede han til et hotel på Fyn for at kalde Henry, Anne Kristensens mand, hjem.

Det lykkedes politiet at holde de blodige detaljer under låg i to døgn, men på det tidspunkt var sagen blot en fodnote i en sag af ganske anderledes og altødelæggende dimensioner.

Telefonen kimedede fjerde gang. Femte gang. Angelus væltede bogstaveligt talt ud af sengen for at stoppe den infernalske larm. Et halvtåget blik på vækkeuret fortalte ham, at klokken var et. Om natten?! Han var for Helvede lige gået i seng! Vedkommende kunne vente sig!

- HA-hrk-lo. Det planlagte dommedagsbrøl knækkede sørgeligt over på midten.

- Taler jeg med hr. Angelus Jensen? lød en behersket, kultiveret kvindestemme i røret.

Angelus rømmede sig ordentligt. - Ja, det er Angelus Jensen her, men sig mig. Er De klar over, hvad klokken er. Jeg er lige kommet i seng og - ...

- Det drejer sig om H. og liget ved udgravningen, lød det foruroligende tørt og konstaterende fra kvinden. Der var intet bekendt over stemmen. Angelusæ trætte hjerne søgte efter et ansigt at sætte på lydene. De kvinder, som kunne vide noget om den makabre sag, måtte være ganske få. Men det kunne jo selvfølgelig være en journalist - ha! Hun skulle bare vide, hvem hun havde forstyrret, stakkels pige! Så slog det ham: kvinden havde sagt "H." Hvor mange journalister kunne vide, at entreprenør Eskildsen kun gik under sit kaldenavn?

- Siden De kalder min gode fjende, hr. Eskildsen, ved hans kælenavn, kan jeg forstå, at De på en eller anden må- ...

- H. er min mand. Stadig denne lidt upersonlige tone. Angelus tænkte baglæns. Havde han nogensinde set H. sammen med en kvinde ved udgravningen? Jo, en ung halvtrist kontordame - men det var da ikke hans kone, var det?

- Ja, De må undskylde, at jeg ringer på dette sene tidspunkt, men efter det, som De oplevede i eftermiddags sammen med H. - og de andre - føler jeg, at De er det eneste menneske, jeg kan vende mig til.

Angelus mærkede, hvordan hans dunkende lem og testikler uden varsel gjorde mere ondt ved erindringen om kampen med psykopaten. (- Hvad var det, hun sagde?) Angelus blev pludselig meget vågen. Der var noget galt. Det var ikke omtalen af jordrystelserne og slagsmålet, der foruroligede ham. Kvindens formulering - "jeg kan vende mig til". Den betød - ...? Man vender sig til andre i nødens stund. Hvad var der sket?

- Er der sket noget med H., brølede han i røret. - Han var da ikke alvorligt såret.

- Nej, det er ikke H., det er - ... røret blev stille. Han forestillede sig, at kvinden skulle hente ressourcer frem, hun ikke brugte til daglig. Han tog fejl.

- Jeg ved ikke, hvordan jeg skal formulere det, men i aften er jeg blevet overfaldet af en - af et væsen, må jeg hellere kalde det. Et væsen i menneskeform, som er dødeligt, enormt stærkt, som måske kan se i mørke, hvad ved jeg - og som går med brune hyttesko.

Kvinden tav. Han gennemgik vantro hendes beskrivelse. Han havde selv kæmpet mod et menneske med utrolige kræfter. Men uhyret i skurvognen havde da ikke haft sko på!

- Jeg forstår glimrende, at De tvivler på min historie, men sagen - ...

- Jeg tvivler - desværre må jeg nok sige - ikke på noget af det, De fortæller mig, fru Eskildsen. Jeg var blot et øjeblik forvirret over sammenfaldet mellem deres beskrivelse og så det, vi oplevede i eftermiddags. Men De siger, at De blev overfaldet. Må det være mig tilladt at spørge, hvordan De undslap dette - øh ... væsens overfald.

- Jeg aner det ikke. En tydelig skælven banede sig vej gennem ordene. - Det forfulgte mig gennem hele huset, jeg forsøgte at - ... at - men den fortsatte bare ... og nede i kælderens - ... han forsvandt bare - ...

Stilheden var intens i telefonen.

- Ved De hvad, fru Eskildsen. Jeg kan høre, at de har oplevet noget ekstraordinært og sluppet godt fra det - og det sætter nok os to i en klasse for os selv, skulle jeg mene. Jeg kommer ud til Dem. Nu - med det samme. Er De alene?

- Vore hunde er her, men ...

- Glimrende. Romeo og Julie havde han set. - Jeg er der om en halv time. Farvel så længe, fru Eskildsen. Åh, ja for Helvede - fru Eskildsen! Er De der?

- Ja, jeg er her stadig.

- Nu må De ikke tro at jeg er blevet tosset, men forstår De, der er enkelt ting, som jeg vil spørge Dem om. Øh - ...

- Ja, hr. Jensen. Stemmen var igen rolig.

- Jo, altså. Har De et eller andet af rav, et smykke, en kæde, bare et eller - ...

- Jeg har taget en ravkæde på. H. bad mig også om det. Jeg ved ikke, hvad det skal gøre godt for, men hvor jeg skammer mig over ikke at have fulgt det gamle vrøvlhoveds ønske!

- De har en ravkæde på. Glimrende. Så skal De nok klare Dem så længe. Vi ses. Angelus lagde på.

Han var ikke nervøs for, at H.s kone ville bryde sammen, skønt hendes stemme havde svigtet betydeligt under den sidste del af samtalen. Hvis hun kunne lyde så fattet, som hun gjorde i starten, skulle hun nok klare sig i en halv time.

- Nå, det kan være, det tager lidt længere end en halv time. Han løftede røret igen. Nummerkontoret kunne ikke give ham Vibeke's telefonnummer. Hun havde ingen telefon. Ingen telefon! I dagens Danmark! Fandens! så måtte han den lange vej ind til byen for at hente hende.

Angelus havde ikke aftalt noget nærmere med Vibeke, da han satte hende af ved hendes hjem. Han regnede med, at hun var til at få fat i som alle andre civiliserede mennesker. At hun ikke havde telefon ville under andre omstændigheder have fået ham til at droppe tanken om at inddrage hende i dette nye kapitel i den sindssyge historie, men denne sag kunne ikke sammenlignes med noget, han tidligere havde oplevet. Den gode museumschef følte sig på en sær måde som deltager i et spil, hvor ingen kendte reglerne. Eller endnu værre: Hvor kun modstanderen - hvem det så var - kendte reglerne. Det eneste, han mente at kende til, var et par af deltagerne på hans side i spillet: en dreng med et brækket ben, en smuk ung kvinde, hans yndlingsfjende nummer ét: H. - (men han var måske allerede sat ud af spillet?) og så ham selv. Et nydeligt hold! Angelus havde en uklar fornemmelse af, at det gjaldt om at have så mange aktive medspillere klar som muligt, hvis tingene fortsatte med at udvikle sig lige dramatisk.

Fru Eskildsen var blevet overfaldet af et "væsen" - som altså gik med brune hyttesko. Under den hæmningsløst lovbrudende køretur i hans gamle medtagede stationcar begyndte en del af spillets runder at give mening. En mening, som absolut ikke huede selv en gammel stridshingst som Angelus Jensen.

Johnny gik - bare for at tage ét eksempel på sammenfaldende "tilfældigheder" - næsten udelukkende i svinedyre, håndsyede, italienske svineskins-hyttesko. Hvor han fik midlerne fra til sine sko, havde altid været et oplagt sladderemne på museet uden at

det på nogen måde anfægtede Johnny. Han havde ikke mange lidenskaber - ud over hans største hobby, forstås - men en af disse passioner var italienske hyttesko.

Rasmus havde set et spøgelse, der lignede Johnny. Johnny måtte have været ved udgravningen fredag aften, hvor Carlo efter al sandsynlighed endte som natmad for et eller andet ukendt dyr. H.s kone sagde, hun var blevet overfaldet af et væsen - et spøgelse - der gik med brune hyttesko. Det beskidte og bestialske uhyre, der overfaldt dem i skurvognen, havde hverken lignet Johnny eller haft sko på. Var der mere end ét spøgelse? Var Johnny et af dem?

Alt var startet den dag og på det sted, Rasmus faldt i graven. Johnny hjalp ham - og fandt de eventyrlige ravstykker! Hvad var dukket frem af jorden sammen med ravet? Var der i virkeligheden blot tale om flere ivrige arkæologer, der led af "guldfeber" efter det historiske fund? Ikke nogen sandsynlig teori, hm. (- og dog! Med tanke på visse af ens ærede kolleger, hvaebaæ?)

Angelus holdt hvinende ind ved fortovet. Vibeke boede i en gammeldags ejendom uden lås på gadedøren. Han anede ikke, hvilken lejlighed, hun boede i, men der kunne for pokker ikke være mange lejere, der hed Vibeke til fornavn. Ellers måtte han vække dem allesammen. Han stoppede ved en dør på tredje sal, hvor skiltet - ikke overraskende - kun lød "V. Hansen". Enlige kvinder reklamerede desværre lystigt med deres civile stand ved at forkorte fornavnet på dørskiltet. Alle og enhver vidste, at det betød "Enlig Kvinde". Nå, Angelus var ikke kommet for at undervise hende i fornuftig adfærd.

Hans hårde næve dundrede taktfast på den sagesløse dør. Angelus havde ikke tålmodighed til blot at sætte en finger på ringeklokken. Han var og blev et fysisk aktivt menneske.

Vibeke nåede at redde de matterede ruder øverst på døren.

Ti minutter senere sad en klatøjet og usminket Vibeke ved siden af den sammenbidte og hensynsløse bilist, Angelus, der i korte, saglige sætninger fortalte hende om fru Eskildsens opringning. Han gav hende ligeledes et par smagsprøver på sine teorier angående Johnnys skæbne.

Vibeke syntes heller ikke, der var morsomme overtoner ved tanken om et spøgelse i brune hyttesko.

19. afsnit

Herbert, Solvejs knap så succesrige mand, gik ikke i hyttesko. På vej hjem fra den lokale snask spillede det i og for sig ingen rolle, hvilke sko han havde på. Måske burde han have taget gummistøvler på, for det var svært at holde balancen med den "bjørn", han trak rundt med. Da han standsede for at lette presset på blæren, var det ikke så få strint, der ramte bukserne og skoene. Herbert lagde ikke vægt på den slags bagateller længere. Hans alkoholprocent var ikke forenelig med trivielle småting som personlig hygiejne.

Solvej havde været i den syvende sladrehimel hele eftermiddagen, med andre ord: pisse-irriterende. Den stråleglans, som stod fra hende, mens hun for tohundrede og

firetredivte gang refererede sin redningsaktion samt hendes personlige, nærmest eventyrlige tilknytning til den smukke dame, som var blandt hovedpersonerne i dramaet, blev simpelthen for meget for ham. Kort efter aftensmaden (som sædvanlig: knastør hamburgerryg!) havde han smækket med døren og var skredet fra cirkuset. Så kunne hun svælge i de andre sladdertaskers beundring og misundelse så tosset hun ville! Herbert fandt hurtigt frem til det slet skjulte værtshus bag grønthandleren i det lokale, superminimale butikscener og efter tre-fire guldøl glemte han Solvej til fordel for andre og mere interessante emner. Bartenderen sendte ham hjem før lukketid, da det var pinligt indlysende, at han ikke kunne tåle mere Trods Herberts forvrøvede protester, var bartenderen stædig.

Herbert foretog sig én ting mere på hjemvejen ud over at tisse på sine sko. Han græd. Græd længe og inderligt. Herbert led af ulykkelig kærlighed. Han tænkte nok, at Solvej havde ham mistænkt for at være hende utro. Og hvor han dog ønskede, at han kunne! Men han havde ingen mulighed for at være det. (- Ikke bare den allermindste, lillebitteste, aller-pisse-mindste mulighed).

Første gang Herbert så Mona på kontoret var han solgt. Solvejs voluminøse barm og svajende hofter havde i lang tid tilfredsstillt hans seksuelle appetit som andre kvinder før hende. Men Mona! Det var den rene, uforfalskede kærlighed. Så meget vidste han. Han var for første gang i sit liv uhjælpefuld og bundløst forelsket. Han turde snart ikke tage på arbejde mere af frygt for, at kollegerne skulle opdage de tydelige tegn på hans deprimerende, nærmest pubertets-forvirrede forelskelse. Tegn, som de utroligt nok ikke allerede havde set. Når Mona var i nærheden, rødmede han som en skoledreng, tabte sin blyant, glemte, hvad andre sagde til ham og brugte mere tid på at holde øje med, om Mona skulle have ild eller sagde noget ualmindeligt interessant eller morsomt. Som Herbert naturligtvis lo højt og unaturligt ad!

Hvor han dog hadede Solvej. Og kollegerne. Og sig selv. Og Mona. Også Mona. Som aldrig så til hans side, som knap kunne huske hans navn. Mona, som til firmafesten havde set forundret men ikke uvenligt på ham, da han forfjamsket begyndte at danse kinddans til en rigtig, god, gammel rock'n'roll-skive. Deres eneste dans nogensinde!

Ikke så meget som et smil, ikke det mindste glimt i øjnene, når Herbert endelig holdt lighteren stille. Mona var ophøjet ligeglad med Herbert. Ikke de andre fyre på kontoret, neeiijj, neeiijj! Der kunne man sagtens sætte sig på kanten af skrivebordet og pjatte. Dem kunne man fnise sammen med. Dem kunne man danse tæt med til festerne.

Dem kunne Herbert skyde med koldt blod!!

Herberts plettede sko famlede sig den dystre vej tilbage til den mere håndgribelige del af hans private Helvede. Den uhåndgribelige del fulgte ham, hvor han gik og stod. Solvej var en plage, ungerne ligeså, men hans hjerteflængende længsel efter en spinkel, rødhåret pige på toogtyve somre, var langt, langt værre. Herbert mente nok, han havde fortjent at drikke sig pissefuld, selv om det var søndag. Kontoret truede næste dag.

Zombien "Erik" havde ingen erindringer om det personlige Helvede, den selv var sluppet for og havde i lige så ringe grad tanker for de eventuelle pinsler, Herbert gennemlevede. Zombien trådte frem fra buskene - stanken af gammelt øl og frisk tis generede den ikke - trak Herberts hoved bagud og slap Kraften løs i den berusede mands mund. Kraftens nye tjener vaklede, men fandt hurtigt balancen. Zombien, der som menneske nåede at voldtage sin egen datter, før den spiste det meste af hende,

havde været komplet upåvirket af den enorme mængde spiritus, mennesket Erik havde indtaget. Herberts reaktion var magen til.

To skygger gled hver sin vej på den øde sti.

Zombien "Erik" for at blive skræmt af en ring af farlige ravstykker bag et lukket vindue i Rasmus' hjem, zombien "Herbert" for at løse Solvejs vægtproblemer.

Angelus' tænkte modstander, Kraften, var ved at vokse sig stor og mægtig. Den kendte ikke til tal, men den vidste præcis, hvor mange tjenere, den havde og hvor de var. Med en enkelt undtagelse: Lars.

Dens første tjener, Johnny, opførte sig lige efter bogen, det samme gjorde alle de andre, uanset om de var enlige mennesker eller hurtigt blev det, men Kraften opdagede flere gange, at dens mest effektive tjener undertiden forsvandt fra dens bevidsthed. Kort sagt unddrog sig sin herres kontrol.

Det første alvorlige brud på disciplinen skete, da Kraften måtte tilbagekalde zombien efter mødet med ravet i trækassen. Alt gik godt, indtil den så hunskabningen. Uden varsel forsvandt den usynlige, mentale forbindelse til zombien. At der ikke var andre tjenere i aktion på den tid af dagen gjorde det så meget desto værre. Kraften søgte med al sin styrke. Uden resultat. I flere minutter var zombien udenfor dens magt. Den eksisterede på sine egne vilkår.

Forbindelsen kom igen, men Kraften kunne ikke samle viden om det, der var sket, mens zombien var på egen boldgade. Den fornemmede en vellystet blodtørst hos tjeneren og var ikke intelligent nok til at vide, at denne tørst ikke var til dens ære. Kun til zombiens egen. I aftenens jagt på føde gled episoden ud af Kraftens erindring. Den svælgede sig i nye ofre især dem, som dens præmie-zombie skaffede.

Faktisk havde Kraften modtaget flere alvorlige knæk på sin verdensopfattelse for ikke at sige dens "intelligens". Uden at reagere på dem. At barneskabningen sårede zombien med det gule snot var en hændelse, en ulykke - ikke advarslen om en permanent trussel. Den pludselige mængde ikke-eksisterende skabninger, som dukkede op og frelste den trinde Amalie, vakte ingen mistanke hos den. Da zombien "Erik" stødte på ravet i vindueskarmen, knyttede den ingen forbindelse til drengens angreb. Det var glemt. På mange måder var Kraften - skønt den færdedes på flere planer både legemligt og mentalt - ikke andet end et dyr. Dens reaktioner var primært som et dyrs.

Altsammen ting, som en lille gruppe mennesker - med Angelus i spidsen - var aldeles uvidende om.

Henry overvejede at skubbe sin weekend-erobring fra sig. Havde han vidst, at tøsen ville hænge over ham på den måde, havde han ikke lokket hende med i seng den første aften. De mange ubesvarede opringninger til Anne - fire for at være helt præcis - havde trods alt foruroliget ham nok til at ringe til svigermoderen. Hun kunne bekræfte, at Anne ikke havde ringet hele weekenden og heller ikke svarede på moderens opringninger. Annes telefonkontakt med moderen var imponerende omfangsrig, hvad regningerne tydeligt fortalte. En dag uden en opringning var et særsyn. Nu var der gået

næsten to dage. Henrys svigermøder var alvorligt bekymret. Havde hun ikke boet i Jylland, var hun straks taget afsted for at undersøge sagen selv. I stedet overlod hun ansvaret til Henry.

Henry gjorde, som han mente, enhver bekymret ægtemand ville gøre. I mangel af fortrolige naboer (- de skal fandeme ikke snage i mit privatliv!) ringede han til politiet. At det krævede endnu to forsøg for at overbevise den åndssløve panser om alvoren i hans henvendelser, havde han svært ved at blive rigtig vred over. Han var mest vred på Anne, der ikke tog telefonen - og ikke mindst den magre pige, der nu i to døgn havde klynket og klamret sig til ham i et vammelt forsøg på at indynde sig. Hvorfor hun gjorde det, kunne han for sin død ikke forstå. Han havde ikke på noget tidspunkt givet hende den mindste grund til at tro, han ville forlade sin kone for hendes skyld, selv ikke når konen var den kluntede Anne.

Henry var ikke meget for at indrømme, at det var ham selv, han var vred på. Hver gang tanken dukkede op, slængte han den arrigt til side. Det var fandeme ikke hans skyld, at han og Anne var gledet væk fra hinanden. Ægteskabet havde i to-tre år været en farce, kun holdt i live af de lange perioder, hvor han var på landevejen med sine latterlige souvenirs. Når han endelig var hjemme, opførte de sig som fremmede overfor hinanden. Anne lavede pligtskyldigt mad, vaskede hans tøj og ordnede alting pertentligt til næste tur. Derudover var der intet imellem dem. Henry kunne tydeligt høre på Annes timelange telefonsamtaler med svigermøderen, at hun også led under det tomme samliv, men ingen af dem havde mod eller initiativ til at gøre noget ved det. Svigermøderen havde hjernevasket Anne til at "skilsmisse er aldeles udelukket!" Hvorfor, kunne han aldrig få ordentligt svar på. Emnet blev - efter hans første spæde og kraftigt afviste forsøg - end ikke nævnt, når de var sammen. De var dømt på livstid - lænket til et hult ægteskab, som gjorde dem begge mere skade end gavn. Sex var et ukendt begreb i deres afdøde samliv og skønt han forbandede sig selv, hver gang han lagde an på sine mere eller mindre tvivlsomme bekendtskaber, undskyldte han sig med, at det var hans eneste mulighed for at være sammen med kvinder. De upersonlige knald, han fik på snuskede hotelværelser, gav ham ingen tilfredsstillelse - ... men når han nu ikke havde andre muligheder!

Efter den tredje samtale med politiet i Ballerup var der ikke andet at foretage sig end at vente. Henry indtog et trist måltid i den tomme restaurant og var gået op på værelset sammen med - Bente? Berit ... ? (- Hold kæft, jeg kan ikke engang huske hendes navn!)

Henry så ned over sin bare mave. Tøsen var ganske ferm. Var det ikke for tanken om Anne, der ikke tog telefonen, havde han måske kunnet glemme sine ægteskabelige problemer og blot hengive sig til de søde ilinger gennem underlivet. Pigens halvlange, lyse hår fejede over hans hofter. En bølge af væmmelse skyllede ind over ham. Her gik han og bildte omverdenen ind, at han var bekymret for sin kone, mens han lod en vildtfremmed pige slikke sig. Og havde han måske tøvet eller protesteret, da hun lokkede? Havde han bedt tøsen om at forsvinde, så han kunne koncentrere sig om sin kones ve og vel? Nej, han var blot faldet bagover på sengen og havde tanketomt ladet hende "få sin vilje". Selvforagten kæmpede en halvhjertet kamp med liderligheden. Den behagesyge pige havde ikke haft det store besvær med at lokke Henry tilbage i sengen. Nå, politiet ringede vel tilbage, når de havde undersøgt huset. Indtil da kunne det vel ikke skade nogen, at han slækkede på formerne. Han lukkede øjnene. I morgen skulle han videre. Så kunne tøsen sejle sin egen sø! (- og så skal det også være sidste gang!)

forsøgte han for Gud-ved-hvilken-gang at overtale sig selv. (- Når jeg kommer hjem, lad mig se? jo, på onsdag, så tager jeg en alvorlig snak med hende. Det må for helvede være muligt at overtale hende til skilsmisse - fanden tage Tove! (hans svigermøder) - jeg vil gladeligt betale en formue for at slippe ud af suppedasen! Og når jeg så er fri, så vil jeg i hvert fald ikke spille tid med at hoppe i kanen med hvem som helst og slet ikke sådan en jamrende tøs, som hende her - hva-fa'n-er-det-nu-hun-hedder?...))

Pigens arbejde var ikke uden virkning. Illingerne blev til trækninger, hans lem bankede villigt. Det kunne ikke vare længe, før - ... Henry droppede sin obligatoriske og ikke særlig vellykkede selvransagelse og overgav sig til de øvede og ak! så forførende læber.

Telefonen pipede i det lurvede hotelværelse. Henry rakte armen ud og greb røret i vægholderen. Han lyttede åndsfraværende til Ballerup Politistations vagthavende. Den fremstormende udløsning optog næsten al pladsen i hans bevidsthed. Ordene i telefonen sivede kun besværligt ind i hans hjerne. Betjentens stemme var meget mørk og omstændelig. Han udtalte ordene med overdreven tydelighed, syntes Henry. Det var noget om Anne, forstod han. Politiet havde besøgt deres hjem, og - ... Henry stivnede. Tøsen så op fra sit kombinerede mund- og håndarbejde med hans ædlere dele. Til hendes store forbavselse forvandlede den stive pik uden varsel til en lille og slatten klump kød. Udløsning blev der ikke tale om. Der undslap hende et forskrækket kvæk. Hun fik endnu mere grund til jamren, da Henry derefter brutalt fejede hende af sengen og rejste sig. Hun kunne naturligvis ikke høre de velmente omskrivninger, som den vagthavende forsøgte at pakke sagens udelikate kendsgerninger ind i. Henry ville ønske, han heller ikke kunne høre dem.

Den forskrækkede pige gloede vantro efter politibilen, der en halv time senere kørte væk med en ligbleg og stum Henry på bagsædet. Hotelportieren havde ordnet betalingen kvikt og effektivt ("med Eurocard? Ja, naturligvis, hr. Kristensen!") De to betjente i patruljevognen anede ikke, hvorfor de skulle eskortere denne ubetydelige sælger til færgen. Henry gav dem ikke svaret. Pigen, der i sin forvirring og frygt for det døde ansigt, han bar rundt på, ikke anede sine levende råd, gik pludselig amok. Mens Henry satte sig ind i patruljevognen, fik betjentene til overflod indsigt i hans weekend- eskapader og måtte stærkt modstræbende bruge den mildeste form for passificerende vold, ordenshåndhævere kan tillade sig overfor almindelige borgere, der ikke har gjort noget ulovligt (og som med garanti ikke vil komme rendende bagefter med klager over politibrutalitet). Den ældste betjent greb pigen i begge arme, satte hende hårdt ned på en bæk foran hotellet og klappede hende en rungende lussing. Før pigen forstod, hvad der var sket, var baglygterne langt væk.

Henry kastede først op på færgen.

20. afsnit

- UUUAAHHH !! -... jeg siger det til mi-i-in mooOAARRHH!!

- JA, LØB HJEM OG KNEP DIN MOR. KLUMPERØV!

"Dræber" og de andre var lige i hælene på ham. Han havde svært ved at se gennem tårerne, der til hans store skam vældede uhindret ned over kinderne og blandede sig med snottet fra næsen, men han vidste, at han løb i den rigtige retning.

Hjemad!

- KLUMPERØV! PATTEBARN! KNEP DIN MOR! KLUMPERØV! PATTEBARN! KNEP DIN MOR! heppekoret fik en bestemt rytme. Dræbers stemme var jublende ond. De andre fulgte blot eksemplet.

Hans ben slog mod de lave buske på den langstrakte bakke, som afgrænsede anlægget mod villakvarteret bagved. De voksnes verden.

Han var nået til grænsen. Helle. Han havde lyst til at standse sin flugt, vende sig og skringe: "HELLE!! - her på bakken er der helle!"

Han standsede ikke. Dræber ville le hånligt og fortsætte sine ubarmhjertige stiklerier. Så længe der ikke var voksne i nærheden, var Dræber den, der bestemte.

Han forcerede bakken, kravlende halvvejs på alle fire, blændet af tårer, tilsvinet af udtværeret snot og i stigende grad af jord fra bakken. Han rundede toppen og tillod sig et hurtigt kig over skulderen.

Hans fjender faldt bagud. Miraklet var ved at ske! Dræber turde alligevel ikke fortsætte over på den anden side af bakken! En vidunderlig lettelse sprang ud i brystet på ham. Om to sekunder løb han ned langs den frelsende "voksen"-side af bakken, om ét minut var han i sikkerhed i sin egen ha- ...

...

Uden varsel afløstes lettelsen af en lynklar fornemmelse af, at noget var forrygende forkert. Hvad havde han overset? Et eller andet bagest i hans bevidsthed pressede på for at trænge gennem frygten for Dræber og hans torturmetoder, gennem hans håb om frihed og sikre haver.

De højroastede mandsstemmer, den buldrende traktor, de forpustede støn bag ham -

- det store, tomme INTET, som lukkede sig om ham -

- den sidste hånlige hilsen fra hans plageånd: "Kempe-torsk" på klingende TV-norsk - ... var altsammen småbitte detaljer i et mentalt puslespil, han ikke nåede at samle, før hans venstre fod ramte siden af den lange rende og selv gennem de øvrige voldsomme slag og knubs, han fik, gjorde højt og hvinende opmærksom på, at dens hidtil uskadte tilstand var sørgeligt forandret.

(- FOR SATAN OG I HEDE HULE HELVEDE, HVOR GØR DET ONDT!!)

...

Rasmus' overkrop svingede fremover, så han kunne nå ned til den brækkede fod. Hans bevidsthed reagerede ikke særlig hurtigt. Først da hans hænder uforstående famlede henover ru gips, begyndte han at komme til sig selv.

Han var ikke flygtet fra Dræber. Han var ikke faldet i udgravningen. Han lå i sin seng - med sin brækkede fod - og det var midt om natten. Gysende forstod han, at det var en drøm. At han med filmisk præcision havde gennemlevet den sidste del af flugten fra plageånderne og sidst men ikke mindst det fatale styrt. Han forstod også, at han sikkert

havde drømt den ubehagelige drøm, fordi foden gjorde ondt. Ikke så slemt, som da han brækkede den - eller da den bankede ind i noget hårdt i skurvognen - men altså nok til, at han vågnede af det.

Havde han gjort et eller andet i søvne, som havde startet det? Den smertestillende pille, hans mor havde givet ham til at falde i søvn på, virkede måske ikke mere?

Han kunne ikke huske andet end slutningen af drømmen. Den stod til gengæld lysende klart for ham. Benet gjorde infamt ondt. Om det var på grund af drømmen - eller omvendt - var ligeegyldigt. Han prøvede at slappe af i benet. På hospitalet havde de advaret ham mod ubevidste bevægelser i foden. Selv om gipsen holdt knoglerne på plads, kunne hans muskler sagtens hive og trække i fodleddet og få det til at gøre ondt. Det hjalp at tænke på benet, tænke hårdt på, at det skulle slappe af. Smerterne fortog sig modstræbende. Til sidst turde han lægge sig tilbage og blot stirre op i mørket. Benet slappede mere af. Foden gjorde ikke ondt længere.

Drømmen plagede ham stadig. Fornemmelsen af Dræbers nærhed fik huden på hans arme til at stå op i små toppe. Han skuttede sig under dynen. Hvorfor Fanden skulle han også være så stor af sin alder?! Når nu Dræber var det modsatte, hvad?

Der var ikke hans skyld, at Dræber var et hoved mindre end sine jævnaldrende. Ja, selv Rasmus var højere end den lede satan, hvilket Dræber ikke lod ham slippe ustraffet afsted med. Gudskelov, at Dræber var blevet flyttet til en anden skole. Det skoleår, hvor Rasmus risikerede de ondskabsfulde drillerier i hvert frikvarter, havde været et levende Helvede.

Nu var det i det mindste kun i fritiden, han i få men stærkt minderige situationer var løbet ind i sin specielle plageånd. Rasmus kunne uden at tælle efter huske hver rædselsfuld episode på dato og klokkeslet. Det var kun en ringe trøst, at adskillige børn i kvarteret havde et nogenlunde tilsvarende anstrengt forhold til den aktive sadist. Uanset, hvilket særpræg et barn under fjorten måtte have, var det lige netop en ting, Dræber havde et personligt og hadefuldt forhold til. Hans forhold til de voksne var ikke mindre problemfyldt - deraf den tvungne skoleflytning blandt andet. Rasmus brugte ikke energi på at tænke specielt meget på dette. Han havde rigeligt i at følge sit eget forsæt: at holde sig så langt og så sikkert væk fra den sindssyge knægt som en almindelig skoledag eller ferieditto kunne tillade.

Det tikkede på ruden.

Rasmus lukkede øjnene. Det tikkede igen på ruden. Det var ikke rigtige tik, tænkte han. Snarere en slags prikken. Som om en fugl slog sit spinkle næb mod glasset. Eller en gren - endnu fem små prik - som om en gren slog - ...

(- Der er ingen buske eller træer uden for vinduet!)

Rasmus hævede sig op på albuerne. Den åndssvage Mickey Mouse-lampe over sengen blev tændt, uden han tænkte over det.

(- Der var den igen!)

Seks prik på ruden denne gang - og tre til.

I Rasmus' verden fandtes ingen personer, som selv med den bedste fantasi kunne tænkes at ville prikke på hans vindue midt om natten. En chokbølge fór gennem hans mave, da tanken: ("Det er Dræber, der kommer for at pine mig!") fik alt for megen plads i hans hoved.

(- Nej. Hvorfor i alverden skulle Dræber kommer hér midt om natten? Pjat!)

Men hvem var det så? Den sidste serie prik havde lydt lige efter, han tændte lampen. Nu kom der ikke flere.

"tk-tk-tk"

"tk-tk-tk"

To gange tre prik. Vedkommende var altså stædig. Det lød ikke farligt. Ikke ligefrem morsetegn, hvis ellers han huskede rigtig, men - ... (- OK, jeg tager chancen).

Han trak dynen til side og bugserede gipsbenet ned på gulvet. I to hump stod han bag gardinet. Han skulle lige til at trække det fra, da han fik en ide. Han rakte bagud, talte indvendigt til tre. På samme tid hev han gardinet til side, tændte arkitektlampen på skrivebordet og drejede pæren mod vinduet. Det skærende lys blændede ham kun en smule. Men personen udenfor, hvem det så end var, måtte nødvendigvis blive blind i et par sekunder ved det pludselig lyshav - og forhåbentlig ukampdygtig i lige så lang tid!

Hvem der fik det største chok er uvist. De gamle, langsynede øjne lukkede sig ganske rigtigt hårdt i ved Rasmus' overraskelsesmanøvre, hans mystiske nattegæst blev totalt overrumplet. Rasmus glippede til gengæld vantro med sine øjne. Det var det aller-som-ellersidste menneske, han nogensinde kunne forestille sig liste rundt om natten og banke på folks vinduer.

- HIMMELSPJÆT?! råbte han og klaskede straks hånden for munden.

(- Det er løgn?! Drømmer jeg stadig?!)

Nej, den var god nok. Det var gamle Frk. Himmelstrup, deres havepuslende genbo, hele vejens omvandrende opslagsværk, der stod udenfor vinduet og trykkede sig forskræmt sammen i det blændende lys fra lampen.

Rasmus blev grebet af en forfærdelig trang til grine. Hun så søreme så morsom ud, som hun stod dér og fægtede med hænderne for at blokere for lyset. Himmelspjæt havde frakke på over noget lyserødt stof, som stak frem både i halsen og ved ærmerne. En natkjole! Rasmus kom til sig selv igen og vippede lampen til siden, så Himmelspjæt ikke fik lyset lige i ansigtet. Hendes pudsig vifterier fortsatte imidlertid. Rasmus stirrede forvirret på den gamle. (- Åh, hun vil have, jeg åbner vinduet - naturligvis). Han frigjorde hasperne og svang vinduet udad. Himmelspjæt trippede til siden for at undgå det. Hun trådte derefter ind til karmen, rettede på sine små, runde briller og hviskede hurtigt til ham:

- Uh da, unge mand, du er ikke sådan at overraske, hva'? De missende øjne havde stadig svært ved at fokusere ordentligt. - Men det var da godt, at du ikke fik et hjerteslag, sådan som jeg måtte nærmest knaldre ruden.

- Jamen, Frk. Himmelstrup - ...

- Tys, min dreng, ikke så megen snak her. Jeg ved udmærket, at du har brukken foden, men tror du, at du kan snige dig ud og komme over til mig et øjeblik. Der er noget, jeg må tale med dig om!

Han troede ikke sine egne ører. Han hørte, hvad hun sagde, men ordene vandt kun langsomt genklang hos ham. Han følte sig tom og tungnem. Et eller andet fungerede åbenbart bedre i ham, end han selv vidste, for uden at tænke over det, svarede han: - Jo, men det vil tage nogle minutter.

- Glimrende, min dreng. Så ses vi!

Himmelspjæt var væk. Haven lå tom udenfor vinduet. Kun en skæv, langstrakt firkant af lys på græsset var tegn på noget unormalt. Rasmus lukkede vinduet, trak gardinet for og vendte sig mod skrivebordet for at slukke arkitektlampen. Hånden blev liggende

passivt på toppen af lampen med en finger på den skinnende metalpind, der skulle trykkes ind for at afbryde strømmen.

Rasmus stod uden at røre sig i et helt minut - og tænkte. Alt, som var sket siden fredag eftermiddag, passerede kvikt revy for hans indre blik. I starten meget hurtigt, derefter langsommere og langsommere, indtil erindringerne stoppede med et næsten hørligt brag i hans hoved ved synet af Himmelspjæt i natkjole og frakke på græsset udenfor hans vindue. Det var efterhånden for meget altsammen.

(- Hele verden er gået amok), tænkte han. (- Folk forsvinder, nogle bliver fundet som jeg-ved-ikke-hvad, vampyrer færdes frit, gamle damer løber rundt i natkjole midt om natten og om fem minutter sidder jeg ovre i Himmelspjæts stue og spiser småkager, mens hun fortæller om, hvor svært det er holde sådan en stor, vildtvoksende have!)

Hans fingre meldte sig med en enkel, klar besked: arkitektlampen var blevet brændende varm. I et hurtigt ryk slukkede han på kontakten og trak hånden til sig. Han pustede i håndfladen for at dæmpe den svage svien. Mickey Mouse lagde et mere forsonende skær over omgivelserne. Smerten i hånden fortog sig hurtigt, men den havde standset den voldsomme tankevirksomhed. Der var ikke tid til at spekulere mere over, hvad der kunne give Himmelspjæt den sindssyge ide at ville snakke med en tolvårs dreng klokken et om natten.

De eneste bukser, hans mor havde skåret venstrebenet op på, så gipsen kunne slippe igennem, var til vask. (- Hm?) Rasmus afviste straks enhver ide om at skære endnu et par bukser til. (- Det går nok!) Han trak en trøje over hovedet, fandt et par rene, hele bukser og stak det uskadte ben ned i højrebenet. Han rejste sig, hvilket betød, at han hvert andet øjeblik måtte støtte sig til sengen med den ene eller den anden hånd for at holde balancen. Bukserne havde ikke spor lyst til at sidde bare nogenlunde. Han stak bæltet gennem halvdelen af stropperne. I tredje forsøg fik han slynget den spidse ende af bæltet omkring ryggen - og grebet den sikkert. Buksebagen kravlede underligt skævt ned over hans højre balle. Låret og venstre halvdel af underbukserne - og hans venstre balle - var udækket på den måde. Rasmus gad ikke engang rødme ved tanken. Tiden var ikke til fine fornemmelser.

(- Alting ville unægteligt gå hurtigere, hvis jeg turde vække Mor og få hende til at klæde mig på). Han klukkede dæmpet. Hvad ville hans mor ikke sige, hvis hun bare anede, at hendes hårdt sårede søn var ved at begive sig ud i den store farlige verden klokken et om natten, blot fordi en forvirret gammel kone havde bedt ham om det?

Rasmus kæmpede videre med de genstridige bukser. Han foldede det løst flagrende venstre bukseben sammen og stoppede det ind bag linningen. Bæltet skulle spændes et par huller længere ude, men det hjalp med til at holde på det overflødige stof. Sædvanen tro løftede han begge kondisko samt et par tykke strømper ud fra skabet. Da han bøjede sig over venstrebenet med strømpen klar, indså han det fjollede i sine handlinger. Han fniste forlegent over sin glemsomhed. Venstre sko og strømpen blev liggende på gulvet.

Natten var kold, trøjen var ikke lang nok og hans venstre balle og lår var kun nødtørftigt dækket af underbukserne. Rasmus sank en klump. Bagest i skabet fandt han sit livs værste rædsel og trak den frem fra den plads, hvor han havde gemt den i det spinkle håb, at hans mor ville glemme dens eksistens.

Rasmus hadede den halvlange sorte cottencoat af hele sit drengenhjerte - ikke kun fordi det var et arvestykke fra hans fætter. Hans mor syntes, han så "Voksen" ud i den, hvilket netop var en tilstand, Rasmus havde svært ved at forliges med. (Det kortsluttede tit i

Rasmus, når han spekulerede over hans mors indstilling. Ville hun gerne have, at han blev voksen hurtigt (frakken!) eller ville hun foretrække, at han blev ved med at være en baby, der ikke kunne træffe selv de simpleste beslutninger selv? Han fik intet fornuftigt svar, når han spurgte hende direkte, det skulle guderne vide! - og de langvarige argument-udvekslinger, han undertiden viklede hende ind i, endte uvægerligt med samme resultat: hans mor vandt, argumenternes holdbarhed ufortalt).

(- Bare jeg ikke møder nogen, jeg kender) tænkte han automatisk og trak skampletten på. Nå, han ville i det mindste ikke fryse om numsen.

Nu manglede han kun to ting: en krykke - stytlen, naturligvis - og den hurtigste vej ud af huset. I stilhed, tak.

Han lindede på døren. Lyttede. Han havde ikke skænket det en tanke, at hans forældre skulle have hørt de skarpe "tk-tk-tk" på hans rude. Han havde hvisket sammen med Himmelspjæt, havde rumsteret omkring og klædt sig på stadig uden at nære frygt for opdagelse. Var det ikke for meget forlangt at tro, han kunne slippe gennem gangen, ud af hoveddøren og væk fra huset - med en stylte som krykke! - uden at mindst en af hans forældre vågnede?

Løsningen - den langt nemmere og derfor ikke særlig indlysende løsning - kom endelig til ham. Bedre sent end aldrig. (- Hvor er jeg dog ubeskriveligt dum!)

Tre skridt langs væggen, fire hump over kakkulgulvet, to minutters kamp med et par genstridige hjul og endelig fire sekunders spændt venten på, at bryggersdøren faldt i uden det brag, som hans far i flere måneder havde lovet at få ordnet. Ingen romersk kejser i sit velfortjente triumftog kunne føle større glæde og stolthed over sin krigskunst end Rasmus følte, da han rullede kørestolen rundt om husets bagende, forbi carporten og ud på fortovet.

Villavejen var øde, de tre lamper gav kun sparsomt lys. Rasmus skubbede på hjulene, trillede ud på kørebanen og baksede sig over mod Himmelspjæts åbne havelåge.

(- og hvad i hede hule og så videre vil det gamle vrøvlehoved så snakke med mig om?!)

21. afsnit

- Kom indenfor.

Amalie trådte til side og gjorde plads for Vibeke og Angelus. Hendes ansigt røbede ingen overraskelse ved den unge kvindes ankomst sammen med "den lille fribryder", som hun havde kaldt ham for sjov - udelukkende fordi H. i starten af den lange fejde havde beskrevet ham som sådan. Amalie og Angelus havde aldrig set hinanden før.

- Lad os sætte os herind. Amalie førte an ind i stuen. Romeo og Julie, der stadig var bevidste om det specielle i situationen, blev liggende, lagde hovederne på sned og nøjedes med at betragte de fremmede, som deres madmor viste ind. Amalie gjorde tegn mod barskabet. Hverken Angelus eller Vibeke havde lyst til noget at drikke. Begge nyankomne var standset tre skridt fra sofabordet. Som med én mund udbrød de: - Åh, det er Johnnys - ... og tav.

Amalie gik om til sofaen og satte sig. Hun så på sine gæster, der langsomt og stift fandt frem til hver sin lænestol og sank ned i den. (Angelus med en række forpinte ansigtstrækninger).

- Da jeg på et tidspunkt væltede denne mystiske angriber, tabte han den sko. Jeg lagde ikke mærke til den før lang tid efter, men det mest utrolige er, at hundene overhovedet ikke reagerede, da de lagde sig ned ved siden af den hende ved ildstedet.

Vibeke så på de årvågne og i andre sammenhænge dødsensfarlige dræberhunde. - Vil det sige, at manden - hvem det så var - kunne trænge ind og slippe ud igen, uden at hundene gøede eller angreb ham?

- Nu er de ikke trænet til at angribe, men det er korrekt. Jeg ville have hørt det, hvis de gøede - hvilket de ikke gjorde på noget tidspunkt - og som sagt, de ikke så meget som snusede til skoen, som lå på gulvet.

- Med andre ord, indskød Angelus, - De blev overfaldet af en person, der ikke lugter eller opfører sig som et menneske?

- Ja, og jeg kan roligt sige, at jeg på intet tidspunkt følte mig overbevist om, at der var tale om et menneske. Hans bevægelser - på een gang stive og lynhurtige - den unaturlige tavshed, selv da jeg slog ham omkuld. Det var meget uhyggeligt - og jeg blev vist temmelig meget påvirket af det, må jeg indrømme. Politiet fortalte mig, at De ligeledes stødte på et besynderligt væsen?

Vibeke så kvindens hænder ryste. Hendes rolige og velformulerede facade skjulte en frygt, som Vibeke levende kunne sætte sig ind i. (- Hvis jeg havde mødt den person (Johnny?!) i mørke!!)

Angelus rettede sig op. - Hvis jeg må foreslå en ting? Vi er ikke blevet ordentlig introduceret for hinanden. Det synes jeg, vi skal gøre om lidt. Men først vil jeg slå én ting fast, så vi ikke spilder en masse tid med at snakke udenom den varme grød - ja, det hedder det ikke, men I ved, hvad jeg mener. Det korte af det lange er følgende: Vi tre - og drengen Rasmus og Deres mand, H. - har oplevet nogle begivenheder, der strider mod alt, hvad vi tror på eller tror, vi ved, ikke sandt. Startende med det uforklarlige mord på Carlo - Deres mands ansatte. Lad os derfor være enige om, at vi snakker om det og fortæller hinanden alt, hvad vi ved - eller har af mistanker til årsagen - uden at være bange for, at de andre betragter en som idiot. Det, jeg går rundt og tænker, ville koste mig min stilling med det samme, hvis ministeriet fik blot skyggen af en anelse om det, for nu at starte med mig selv. Museumsmanden så appellerende på kvinderne, der stiltiende nikkede som svar.

De lavede en hurtig præsentationsrunde, enedes om at være dus og sad derefter tavse og kiggede usikkert på hinanden. Hvor skulle de begynde?

Vibeke kunne ikke slippe skoen med øjnene. Den brune, mudderindsmurte lædersko var umiskendeligt klassevare og dermed efter alle statistiske grundsætninger umiskendeligt Johnnys. Hendes evigt lurende depression ved tanken om Johnnys skæbne stak mere og mere af snuden frem, da hun huskede, at det blandt andet var på grund af Johnnys ekstravagante fodtøj, hun første gang havde lagt mærke til ham. Hendes fnisende bordfæller havde nærmest tvunget hende til at "dyrke det rappe stykke mandfolk - ham ovre ved vinduet!", som Laila smålideligt hviskede. Vibeke kastede et uinteresseret blik på "fyren" og opdagede til sin forfærdelse, at selv de bedste og stædigste fortsat kunne svinde bort uden varsel. For det første havde hun svoret aldrig mere at se på en mand efter bruddet med Birger. For det andet havde hun ingen intentioner om at lade noget "af den slags pjat" komme i vejen for hendes barske beslutning om at lave sin prisopgave på rekordtid. Arbejdet var dejligt tids- og tankerøvende, når man led af kærligheds-tømmermænd, syntes hun. Mens de tre andre

fnisende og drømmende kommenterede "det tæskelækre mandfolks" dyder og formodede talenter i vandret position, måtte hun til sin store ærgrelse konstatere, at hendes eget blik - og en faretruende stor del af hendes "skarpe studie-hjerne" - koncentrerede sig alt for meget om de famøse håndsyede hyttesko. Og - suk! - deres indhold. Hun holdt stand i to måneder (og tre dage) - bævede ved hvert rygte, hun hørte om hans eskapader - og - ... i torsdags! Hvis ikke hun passede på, ville depressionen slippe helt ud - og kvæle hende. Vibeke skuttede sig og sukkede dybt.

Angelus, Johnnys chef, viste ingen ydre reaktioner ved tanken om, at hans bedste - og mest øretæveindbydende - medarbejder sandsynligvis rendte omkring som en vildmand, uden sko(!) og jagtede sagesløse kvinder rundt i deres huse. Vel at mærke med et langt alvorligere formål end det, han ellers var kendt for. Angelus havde vedtaget med sig selv, at eftersom sagen var af en karakter, der vanskeliggjorde enhver henvendelse til myndighederne, måtte en eller anden bevare overblikket og finde hovedet eller halen på miseren. Han gennemgik sin interne opstilling af deltagerne i spillets "hovedfelt". Listen var bedrøveligt fuld af "sorte heste": Vibeke, en pige med ben i næsen, men måske for handicappet af sin romantiske indfaldsvinkel til affæren; Rasmus, bevisligt handicappet af et brækket ben - og ikke mindst af den sørgelige kendsgerning, at han, som havde vist sig mest snarrådig ved mødet med monstret, var sølle fjorten-femten år gammel. Angelus savnede sin gode, gamle fjende. (- Hvorfor Fanden skulle H. også gå hen og blive såret!)

Angelus betragtede H.s kone på den anden side af bordet. Hun var lille og rund - at forestille sig hende ved siden af H. ville være som - ... Angelus skyndte sig at tænke på noget produktivt. (- Jeg kan ikke sidde her og grine hende op i ansigtet, bare fordi hun og H. er - ... fy, hr. Jensen!)

Amalie, som hun præsenterede sig, var muligvis et bedre kort end den unge kvinde - hvis hun overhovedet kunne medregnes som aktiv medspiller. Hun havde overlevet et livsfarligt angreb - hvordan vidste han ikke - og han huskede tydeligt hendes rolige og fattede stemme, da hun ringede til ham. Han forstod hendes uro, når hun fortalte om overfaldet. Han var meget imponeret af Amalies fremtoning. Hendes holdning mindede ham om en sergent, han i sin tid havde tjent under. Ikke værst!

Nå, sidst men ikke mindst var der ham selv. Angelus lukkede ikke øjnene for sine egne kvaliteter. Hverken de gode eller de dårlige. Alderen havde slebet de værste bøllemener af ham - og vist ham, at han ikke var fejlfri. Med et indvendigt suk påtog han sig ubeskedent det uofficielle lederskab af holdet.

Næste del af dette improviserede strategimøde måtte så helliges det altafgørende spørgsmål: Hvad i hede, hule Helvede drejede sagen sig om?!

Rasmus vidste naturligvis ikke, at hans egne tanker fik dette mentale ekko i den anden ende af Smørum. Han trillede op ad Himmelspjæts havegang og blev modtaget af den gamle dame, der møjsommeligt støttede ham på vejen fra kørestolen til en blød stol i hendes overpyntede dagligstue.

Til Rasmus' milde overraskelse var der hverken te eller småkager parat - end ikke et lille, hyggeligt glas likør. Hvorfor han forventede den slags af Frk. Himmelstrup kunne han ikke præcisere, for han havde altid kun set hende rumstere omkring med havesaks

og rive. Måske var det stuen - fuld af nips og gamle, runde møbler med snore langs kanterne, små borde med kniplingsduge, uanede mængder af grønne planter i vindueskarmene og på sjove høje søjler - der mindede ham om en film i fjersynet, hvor gamle damer i sorte kjoler serverede et eller andet for deres gæster - og forgiftede dem! huskede han chokeret. (- Jeg skal i hvert fald ikke have te!) besluttede Rasmus gysende.

Frk. Himmelstrup lod ham ikke sidde og smovse i disse dystre spekulationer ret længe. Uden store dikkedarer placerede hun en papæske på hans skød, løftede låget og så direkte ind i hans øjne. Rasmus vidste ikke, om han skulle (turde!) se ned i æsken eller hvad.

- Har du nogensinde set denne her før? spurgte hun. - Skoen, mener jeg. Himmelspjæt vippede æsken en smule op mod ham. Rasmus flyttede blikket. Stirrede på den store herresko, der lå i papæsken.

- Øh-... nej, det ... tror jeg ikke ... eller skulle jeg måske vide, hvad det er for en sko - ...?

- Det er fuldstændig ligegyldigt, hvad det er for en sko, bortset fra, at første gang, jeg så den, blev den båret af den unge mand, der arbejder ved museets udgravninger hernede for enden af vejen. Hun så fast på Rasmus.

- De mener, - ... hvilken mand, tænker De på? Svaret stod lysende klart i Rasmus' hoved. Han turde ikke - ville ikke se det i øjnene. Det betød ikke spor, hvis det var ...!

- Den dag, du kom til skade, var der kun to museumsfolk til stede, husker jeg. Jeg har efterhånden hørt adskillige versioner af, hvordan du blev hjulpet af en høj, flot fyr den dag, ikke? Rasmus var egentlig ikke overrasket over Himmelspjæts viden. Vejen havde mange hække og megen snak på tværs af samme hække. - Den mand, som hjalp dig efter styrtet, har efterladt sin ene sko i min have. I går nat.

Kors, hvor var det svært at holde til det blik! Rasmus fornemmede, at Himmelspjæt ligesom varmede op til et eller andet vigtigt, måske noget uhyggeligt. (- Men hvad kan hun vide om det, der skete i skurvognen?) slog det ham ulogisk. Frk. Himmelstrup vidste mange ting. Kunne hun også læse tanker og den slags? Så vidt Rasmus vidste, var der ingen af de fire, som havde fortalt nogen, hvad der virkelig skete.

- Siden i fredags er der foregået mange besynderlige ting her på vejen og på de næste veje. Den gamle kvinde lukkede æsken, stillede den ind under et lille bord og satte sig på en broderet skammel foran Rasmus. - Når jeg sådan farer omkring i haven, ser og hører jeg både det ene og det andet. De sidste to morgener har jeg for eksempel set fodspor i mine bede - fodspor efter mennesker med - og uden - sko.

Rasmus turde knap trække vejret.

- Desuden har jeg set skygger ved "Eventyr-slottet" oppe på hjørnet lige før solen gik ned i går. Der er ingen købere til Slottet for tiden og ejendomsmægler Friis er på ferie. Det kan altså ikke være folk med lovligt ærinde, vel. I eftermiddags var jeg et smut forbi og det jeg så - det var ikke de sædvanlige cigaretstumper og præserva- nå, ja ... lad os bare sige, at der var tydelige tegn på, at "nogen" havde opholdt sig der. Og det var hverken dyr eller mennesker! Så meget er sikkert.

- Hv-... hvad var det så? hviskede Rasmus. Han forestillede sig det ulækre monster, den sårede vampyr/zombie, ligge og gnaske på en stor lårknogle. Havde Himmelspjæt fundet menneskeknogler ved Eventyr-slottet?

- Kort sagt, Rasmus, grunden til at jeg sådan sniger over og vækker dig, er, at jeg har en fornemmelse af, at du - sammen med de andre i skurvognen - er de eneste mennesker

heromkring, der vil forstå betydningen af det, jeg har set. Rasmus vidste ikke, at hans mund stod pivåben. Han lyttede til den gamle frøken og prøvede at finde - ... nej, han lyttede bare. Ventede på en forklaring. Frygtede, at den aldrig ville komme. Frygtede, at den ville komme.

Frk. Himmelstrup fortsatte. - Og endelig: jeg er nødt til at få fat i nogen, der kan ordne denne historie uden at stirre sig blind på de besynderlige ting, som sker. Folk, som forstår, at der ikke nødvendigvis skal findes en fornuftig forklaring på det rædselsfulde, jeg har mistanke om. Rasmus, du ved forhåbentlig, hvordan vi kan få fat i nogle af dem, du var sammen med i eftermiddag?

Drengens blik gik tværs igennem hende, øjnene var dybe og fjerne. Munden stod åben. Det var langt fra sikkert, han havde hørt hende. Frk. Himmelstrup var lige ved at række hånden frem for at gribe ham om hagen, da han kom til sig selv. - øh ... nogen af dem, jeg - ... Åh, De mener Vibeke og de to mænd? Næh, ... det tror jeg ikke, jeg ved - ...

Rasmus opdagede til sin rædsel, at han kun vidste, at Vibeke hed Vibeke; han kendte hverken hendes efternavn - havde han ikke hørt hende sige det på et tidspunkt? - eller hvor hun boede. De to mænd kendte han ikke engang fornavnene på! Kunne i hvert fald ikke huske, at have hørt dem. Beskæmmet sænkede han hovedet. Han var slet ikke til nogen hjælp.

- Det er meget vigtigt, at vi får fat i dem, Rasmus. Den ene var entreprenør Eskildsen, men han er indlagt. Kan du slet ikke huske de andres navne?

Frk. Himmelstrup fik svaret i det ekstra nøk, drengens hoved tog ned mod brystet.

- Åh, pokkers også! Hvis vi ringer til politiet, er jeg bange for, at alting bliver helt forkludret. Og guderne skal vide, at det allerede er langt værre, end man kunne ønske sig! Både med det uhyggelige fund i eftermiddags og den megen påstyr ovre på vejen bag anlægget. (Rasmus anede intet om politiets fordækte aktiviteter ved Anne og Henry Kristensens hus. Naturligvis havde Himmelspjæt hørt om de mange patruljevogne og ambulancer på stedet uden dog at kende de nærmere omstændigheder) - Hvad skal vi gøre, Rasmus? Hvem skal vi få fat i? Din far og mor vil heller ikke tro os, hvis vi prøvede at forklare dem - ...

- Hvad er det, De har set, som gør det så vigtigt, at vi får fat i nogen her midt om natten? Hovedet hævede sig en lille smule.

- Jeg ved ikke, om du er gammel nok til at tåle den slags, men øh - ... Jo! Jeg har set flere skygger liste omkring i haverne de seneste nætter. Jeg var naturligvis nysgerrig efter at vide, hvem der rendte rundt uden sko på i den kulde. Tre gange har jeg set skikkelser snige sig gennem min baghave. En af dem kom helt op til vinduet og satte straks i løb, da jeg tændte for lyset - ligesom du gjorde ved mig - og, ja han var næsten ukendelig og jeg fik kun et kort glimt af ham, men jeg er sikker på, at jeg har set den fyr før - eller rettere mand. Han bor på den næste vej. Han er gift med hende den forfærdelige gås, Solvej, som aldrig er til at slippe af med, når man møder hende, og - ... Stemmen svigtede hende. - Herbert, som han hedder, var helt indsmurt i - i ...

- I blod? spurgte Rasmus stakåndet. - Ligesom ham, der kom ind i vognen?

Den gamle kvinde så sorgmodigt ned på sine hænder, der lå slapt i hendes skød. - Ja, jeg er bange for, at det var - ... blod.

- Hvornår så De ham? Måske var det ham, der overfaldt os.

- Nej, det kan det ikke være, for jeg så ham trække op mod centret, da jeg var ovre ved Eventyr-slottet tidligere på aftenen. På det tidspunkt så han helt normal ud. Men jeg så ham altså igen - ... for en time siden.

- Vil det sige, at - ?!

- Ja, Rasmus. Jeg er frygtelig bange for, at det forfærdelige, som sker her i kvarteret, forvandler almindelige mennesker til blodindsmurte uhyrer - på ingen tid! Jeg har prøvet at ringe til Solvej - jeg lod den ringe i fem minutter, så selv den mest sløve ville vågne ved det, især Solvej, skulle jeg mene, men selv om der er lys i deres vinduer, var der ingen der svarede. Og det var Herbert, Solvejs mand, jeg så. Forvandlet til ukendelighed og med blod smurt ud over det hele!

Rasmus sank en meget stor og tør klump. Det uventede syn af den flinke Johnny på gravepladsen dukkede op igen. Han savnede ikke længere sine GRU-blade. Dette her var alt, alt for slemt. Som ti numre lagt sammen. (- ... men det skete VIRKELIGT!).

Fra GRU-bladene vidste han nok, hvilke væsener, der opførte sig på den måde, Frk. Himmelstrup fortalte. Ganske som han havde tænkt om uhyret, der blev såret af ravklumpen. (- det var en - en ...) Hans stemme kom et eller andet ukendt sted fra, da han sluttede med at sige det højt:

Den spillende "træner", Angelus Jensen, overskuede sit hold.

(- lige nok til en toer med styrmand), sukkede han indvendigt, stak hænderne i frakkelommerne og tømte deres indhold ud på sofabordet.

Amalies øjne spærredes op i betagelse ved synet. Vibeke havde set ravet før men udstødte uvilkårligt et gisp. Ni klumper oldgammelt harpiks, forstenet til en hidtil uset størrelse og efter Angelus' oplevelser tidligere på dagen, et skrækindjagende middel mod overnaturligt stærke, bestialske væsener.

- Ja, jeg ved ikke, hvor mange vampyr- eller splatterfilm I andre har set, men hvis jeg skal sammenligne disse uvurderlige skatte med noget fra denne overgearede genre, må det blive den hvidløg, man hænger op over dørene eller det Kristus kors, man bruger til at holde vampyrer fra livet. Bortset fra, at jeg har svært at tage den slags overnaturligt vås i min mund, er jeg nok deprimerende nødt til at indrømme, at den stabejser, jeg forgæves kæmpede mod, blev frygteligt forbrændt af netop sådan et stykke rav. Overtro, måske ... men det SKETE sgu!

- Blev han såret af et stykke rav? spurgte Amalie vantro. Hendes hånd rykkede sig væk fra det stykke, hun havde tænkt sig at tage op til nærmere beundring. I stedet berørte hun usikkert den gamle kæde, hun bar om halsen.

- Det lyder som syg fantasi, indrømmede Angelus, - og desværre kan kun H. og drengen bekræfte det, jeg siger, men jo, han blev ikke alene såret, han brændte ved den blotte berøring med ravet. Han skreg i vilden sky, mens Rasmus kørte ravstykket over hans ryg og han styrtede ud af vognen, som skudt ud af en kanon.

- Da jeg lidt efter stødte ind i ham, lagde jeg ikke mærke til nogle sår, fortsatte Vibeke beretningen. - Til gengæld fik både jeg og min gamle - øh, bekendte, Solvej, alt for god lejlighed til at se, at han var smurt ind i noget, som jeg stadig har svært ved at tænke på som blod.

Amalie så vurderende på den unge kvinde. Hun virkede hverken hysterisk eller overgearret. Bare træt. - Blod? Tja, efter mine oplevelser med den samme type person, er jeg ikke overrasket. Jeg var sikker på, at min sidste time var kommet, da han fulgte efter mig ned i kælderen.

Angelus lænede sig pludselig tilbage i lænestolen. Klaskede begge hænder i armlænene og så skiftevis Amalie og Vibeke stift i øjnene.

- Sig mig, er I klar over, hvad vi i den dybeste alvor sidder og vedtager, at vi er oppe mod, hva'? Er I klar over det?

Det lykkedes Amalie at fremtvinge et lille smil. - Ja, jeg er desværre ikke i stand til at overbevise mig selv om, at jeg drømte. For det er ikke rart at indrømme overfor sig selv - og slet ikke for andre - at man har styrtet huset rundt, jagtet af en - en ... hvad er det nu de hedder? Ikke en vampyr, men en - ...

- Zombie!

Frk. Himmelstrup hørte kun ordet svagt. Hendes hørelse var ikke, hvad den havde været.

- Hvad kaldte du det? spurgte hun.

- En zombie. En levende død, der går rundt og spi- ...! Tror De virkelig, at det er det, der sker lige nu? Her rundt omkring i de andre huse?! Foden protesterede vildt, da han rykkede for voldsomt frem på stolen. Jamrende kastede han sig bagud og tog sig til benet.

- Så, så. Rasmus. Sid helt stille. Skal jeg hente noget? En pille?

- Nej, nu går det bedre, stønnede han. - Jeg kom bare til at trykke foden i gulvet. Rasmus var næsten glad for den pludselige smerte. Så havde han da en "fornuftig" forklaring på koldsveden, som løb ned over hans tindinger.

- Efter det, jeg har set i de sidste to dage, er jeg frygtelig bange for, at der foregår noget i den retning, ja. Frk. Himmelstrups stemme var meget stille. - Og derfor er det utroligt vigtigt, at vi får fat i nogen, der kan hjælpe os, Rasmus. Men hvem?

Mat, afventende stilhed sænkede sig over den overpyntede og overfyldte stue. Et sted bag Rasmus tikkede et ur højt og gennemtrængende. Skarpe "tik-tak tik-tak" hakkede tiden i små, klart afgrænsede stumper.

- Måske kender ham den stores familie den anden mands navn, foreslog Rasmus. Han kunne stadig ikke huske nogen af navnene.

- Mener du Eskildsen. Ja, han har da en kone, men tror du - ... Tja, deres diskussioner kan høres helt op i min have, og så gode "venner", som de efterhånden er blevet, er det da ikke umuligt. Jo, hvorfor ikke? De er i det mindste nødt til at vide så meget om hinanden, at de kan mødes og skændes regelmæssigt. Måske er det ikke så tosset en ide, Rasmus. Jeg ringer med det samme.

Energien havde Rasmus set så tit og stuen mindede en hel del om den jungleagtige have, Himmelspjæt hakkede sig igennem til daglig, blot var det lokaltelefonbogen, hun nu fandt frem fra en bunke. Han kunne ikke se telefonen, men hun stod med et sjovt krummet rør i hånden og så ud til at dreje på et eller andet.

- Jamen, Frk. Himmelspjæt (- ups, der smuttede den sgu. Bare hun ikke hørte det!)

- Du mener ikke, vi kan ringe til folk klokken halvt om natten, hvad? Du vil blive overrasket over, hvad gamle "Himmelspjæt" kan og ikke kan, min fine ven.

Rasmus drejede hovedet, tog en lang, dyb indånding og pustede forsigtigt ud. (- Åh, gudskelov). Hun syntes ikke at blive vred over hans fortalelse!

Frk. Himmelstrup mumlede for sig selv, kunne han høre. Måske snakkede hun med sig selv, siden hun talte så lavt. Måske øvede hun sig på, hun ville sige, hvis og når telefonen blev taget i den anden ende. Rasmus havde aldrig ringet til vildt fremmede mennesker om natten. Mon ikke man skulle have en meget god forklaring parat? (- Som for eksempel en sød lille historie om zombier, der render frit omkring og spiser ens naboer, hm?) Han var glad for, at det ikke var ham, der skulle komme med lige præcis den gode forklaring.

Uret opregnede koldt og upersonligt, hvor lang tid, der gik, uden der blev svaret på Frk. Himmelstrups opringning. Uhyggelig lang tid. Der var nok ingen hjemme.

22. afsnit

- Hvem kan det mon være? Amalie så tvivlende på sine gæster. - Klokken er snart halv to. Åh - bare det ikke er hospitalet!

Hun rakte armen ud for at tage den fikse bordtelefon, som stod på et lille sidebord for enden af sofaen. Hun standsede med hånden svævende fem centimeter over røret.

- Eller kan det være - ...?

- På dette tidspunkt er jeg forberedt på, at det kan være hvemsomhelst, brummede Angelus. - Jeg tror dog ikke, der er tilstødt H. noget alvorligt. Det var kun kødsår, han fik.

Apparatet udsendte den fjerde metallisk-melodiske bippen.

Amalie rykkede sin robuste krop tættere på telefonen. - Nå, men der jo kun een måde at få svaret på. Åh, Gud. Jeg vil næsten ønske, det er en stønner!

Vibeke og Angelus forsøgte hver for sig at holde en pæn og civiliseret, god mine til det uforklarlige spil. Denne opringning midt om natten kunne sagtens vise sig at være en grotesk ligegyldighed. På den anden side ville det være for grumt. Skæbnen kunne ikke være så ondskabsfuld.

- Hallo, sagde Amalie neutralt. Hendes krop viste ingen ydre tegn på anspændelse. Stemmen var helt rolig. De andre ventede åndeløst.

- Åh, jamen, er det Dem, Frk. Himmelstrup?! Jamen, - ... åh, jeg ved ikke - ... hvad siger De? ... nej, men jeg blev bare så overrasket over, at det var Dem, der - ... lige et øjeblik. Amalie lagde hånden over røret. - Det er en gammel kone, som kender Gud og hvermand i kommunen. Hun lyder lidt forvirret. Måske er det ingenting.

Angelus pegede spørgende på telefonapparatet. - Er der medhør på den tingest? Måske vi andre skulle - ...?

Amalie trykkede uden dikkedarer på en knap. - Ja, Frk. Himmelstrup, så er jeg her igen, men - ...

Hun blev afbrudt, ikke af en forvirret gammel kone men af en forsigtig drengestemme.

- øh, hallo. Fru øh ... Eskildsen (alle tre kunne høre Frk. Himmelstrup sufflere i baggrunden) ... vi er frygteligt kede at vække Dem, men det er altså meget vigtigt, at øh ... vi får fat i den lille, tykke mand, som Deres mand kender, altså ham fra museet. Forstår De, der er sket det, at Frk. Himmelstrup her - ... (drengen mumlede væk fra røret) ...

Angelus fortrak ikke en mine, da Rasmus gav sin beskrivelse af hans kropsformer. Han var vant til langt mere farverige fornærmelser. Drengen vidste ikke bedre. Han var derimod langt mere optaget af selve den kendsgerning, at den unge knægt og en gammel "forvirret" kone havde åndsnærværelse nok til at gøre et forsøg på at kontakte ham. Begivenhederne begyndte efterhånden at danne et mønster i Angelus' hoved. Han var ikke nået så langt indenfor arkæologien uden en meget fritvoksende form for fantasi - "at knytte forbindelsen mellem gamle potteskår, knuste knogler og forstenede rester af træstolper kræver nogle gange en kriminalforfatters snedige hjerne, forkvaklede livsholdning - og dårlige smag!", havde han tit forklaret sine studerende - en indstilling, som hjalp ham til at sluge en del af de logiske "kameler", der dansede omkring i denne forrykte affære.

Før drengen genoptog sin hakkende forklaring, strakte Angelus sig frem og talte langsomt, højt og tydeligt: - Hallo, Rasmus! Du skal ikke blive forskrækket, men det er ham "den lille tykke". Ja, jeg er her hos fru Eskildsen sammen med Vibeke!

Der var død stille i røret. Angelus ventede.

- Det var dog en dejlig nyhed, lød nu den gamle kvindes stemme. - Så tror jeg, alting bliver meget nemmere. Men sig mig? Det var vel ikke muligt, at De, øh hr. - ...

- Angelus Jensen, sagde museumsmanden.

- Hr. Jensen. Jeg tænkte, om ikke vi ville spare os selv for en masse unødige snak - for ikke at tale om en masse tid - hvis vi hurtigst muligt blev samlet?

- Jeg er tilbøjelig til at give Dem ret, Frue, og jeg vil foreslå, at - ...

- Skal vi så ikke mødes her? Der er nok her lokummet brænder mest, afbrød Frk. Himmelstrup. - Rasmus har lidt svært ved at komme omkring, forstår De, og jeg er bange for, at de ting, vi alle frygter for, finder sted omkring ørerne på os i dette øjeblik. Jeg bor i huset lige overfor Rasmus. Himmelspjæt sluttede med at give den præcise adresse.

- Ja, det er svært at argumentere mod Dem, Frk. Himmelstrup. (Han valgte at springe over den detalje, at tingene allerede havde bredt sig. Til Amalies hus mere nøjagtigt). - Jeg vil tro, vi kan være hos Dem og Rasmus om ti minutter.

- Glimrende, hr. Jensen. Så siger vi det. Frk. Himmelstrup lagde på.

Tavsheden herskede ubetinget i ti sekunder, mens de tre kiggede både forvirret og lettet(?) på hinanden. Angelus brød stilheden først.

- Nu står verden ikke længere! Ja, jeg ved ikke, hvad I tror, vi er oppe mod, men nu kan de bare komme an!

- Hvad mener du? spurgte Vibeke. Hun havde ingen anelse om hans private, mentale holdopstillinger.

- Hvad skal jeg sige? næsten nynnede museumsmanden. - Ja, det er måske ikke ligefrem landsholdet, men plejer de undertippede ikke ofte at vinde?

Kvinderne så på hinanden. (- Hvad var der faret i manden?)

Angelus fortsatte muntert: - Hvilke kræfter på denne jord kan modstå et super-liga-hold bestående af os tre: en gammel mand og to kvinder - og så vore uforudsete,

uovervindelige forstærkninger: en dreng i kørestol og en ældre, absolut ikke-forvirret kone, hva'? Ja, jeg spørger bare!

I den sene nattetime, hvor noget unaturligt og uforklarligt måske hærgede blandt forsvarsløse mennesker, virkede det absurd at forestille sig netop de fem umage personer i træningstøj, parat til at løbe ud på banen i et spil, som kunne vise sig at være uden regler, uden dommer og uden barmhjertighed. Absurd, jo, men netop derfor også i høj grad befriende morsomt. Angelus' pudsige sammenligning med et sportshold gik rent ind hos Vibeke og Amalie.

Vibeke klukkede, holdt en rystende hånd for munden - og gav så efter. Amalie blev nærmest blå i hovedet af indeklemt fnisen. Et blik på Vibeke, og så var hun leveret. Angelus, der uden at kunne modstå det, lod billedet synke godt og grundigt ind hos de andre uden at fortrække en mine, overgav sig sidst. Alle tre brød ud i jublende latter.

Kraften havde ingen tjenere eller zombier i nærheden af H. og Amalies hjem på dette tidspunkt. De var travlt beskæftiget med at skaffe føde til deres herre. På de lange, stille veje strejfede skygger omkring med større og større frimodighed, listede vinduer op, ventede tålmodigt på mennesker, der som følge af samfundets krav trodsede naturen og stod op på dette ukristelige tidspunkt for at tage på arbejde; en selvsikkert fløjtende natsygeplejerske blev forvandlet og drog - uden en lyd - hjem for at fuldføre sit nye, blodige hverv på sin sovende mand; en systemprogrammør, tilkaldt til et problematisk nedbrud på Pengeinstitutternes BetalingsSystemer vendte træt og klatøjet hjem, betalte taxichaufføren og sjuskede op til hoveddøren, hørte en svag lyd bag sig og forlod kort efter huset på jagt efter andre velegnede ofre; to unge piger, der fuldt bevidst trodsede deres forældre ved at tage i byen søndag aften, stod af natbussen for blot at ende som dampende hors-d'oeuvre for Kraften, der uhæmmet svælgede sig i de rigelige forsyninger. Den havde ikke længere de store betænkeligheder ved at lade zombierne angribe mennesker, som ikke var alene. Den voksede sig stærkere for hver time, rakte sine bestialske kræfter ud i større og større cirkler. Og nød sin hævn.

Blodorgiet rullede over Smørum. Amalies hjem var ikke fredet, men lå på det tidspunkt væk fra begivenhedernes centrum. Kraften overværede derfor ikke det særprægede strategimøde. Havde Kraften overværet det, ville den ikke have forstået morskaben. Latter var den totalt ukendt.

Men den ville mærke en farlig følge af latteren: latter bringer mennesker sammen.

Og der var én ting, som Kraften ikke kunne tolerere hos sit skæbnebestemte jagtbytte - den eneste ting, som for alvor kunne forvandle de forvirrede og forsvarsløse kryb til en form for modstandere:

Sammenhold.

Rasmus havde forlængst tilgivet Himmelspjæt hendes uventede manøvre med at lade ham tale med den fremmede kvinde. Det havde ikke været så slemt alligevel - slet ikke, da det altså viste sig, at netop de mennesker, de ville have fat i, befandt sig hjemme hos

entreprenørens kone! Af en eller anden grund syntes Rasmus, at alting var helt OK. Nu skulle de nok finde en løsning på den uhyggelige historie!

Frk. Himmelstrup forsvandt i et par minutter. Han kunne høre hende rumstere med kopper et sted, køkkenet formodentlig. Ganske rigtigt kom hun tilbage til stuen med en bakke fuld af små sirligt bemalede porcelænskopper. Hun fjernede en vase fra et aflangt sofabord og fordelte kopperne.

- Drikker du kaffe, Rasmus? Frk. Himmelstrup virkede på samme tid spændt og afslappet. Rasmus kunne ikke vide, at han og de tre andre forventede gæster var de første mennesker, der havde besøgt hende i umindelige tider. Frk Himmelstrup passede og plejede sit indbo med lidt større held end haven og kopperne var skinnende rene selv efter tolv års uvirksom venten i det øverste køkkenskab.

- Nå, mon ikke vi kan springe småkagerne over, hvad? Det vi skal tale om indbyder ikke ligefrem til hygge, men kaffen kan nok gøre sit til, at vi holder os vågne. En gennemtrængende fløjten fra køkkenet kaldte hende væk fra stuen. Rasmus, der aldrig havde set kaffe tilberedt på anden måde end på en kaffemaskine, fik en masse rynker i panden, mens han forestillede sig en kaffemaskine på størrelse med et mindre damplokomotiv. Den fløjten - hvad kom den fra? I to minutter glemte Rasmus nattens mysterium.

Frk. Himmelstrup plantede en morsom blå kande på kaffebordet og vimsede lidt omkring. Til sidst satte hun sig igen på skamlen foran Rasmus. - Tja, så venter vi blot på kavaleriet - er det ikke sådan, man siger, Rasmus?

Der var trangt på forsædet, hvor Vibeke blev klemt på begge sider af de andres tætbyggede kroppe. Angelus' stationcar var ikke beregnet til persontransport. I bagagerummet raslede alskens graveudstyr omkring. Turen var ikke lang, til gengæld blev det en tur, ingen af dem nogensinde ville glemme.

Amalie og Angelus vidste, at det faktisk ville være hurtigere at gå ad et par villaveje og tværs over det normalt så hyggelige parkanlæg mellem villakvartererne for at komme til Frk. Himmelstrups hus, men tanken om at færdes til fods denne nat strejfede dem overhovedet ikke. Alle tre fandt plads i bilen uden at sige et ord. Munterheden havde forlængst lagt sig. De sad alle tre og stirrede ud gennem forruden i vekslende grader af sammenbidthed og nervøs venten.

Bilen drejede ud på Flodvej og kørte langsomt gennem den mennesketomme og nattestille kommune. De drejede ind på Smørum Parkvej og fandt hurtigt frem til Blomsterhaven, som skar sig gennem det kvarter, hvor Rasmus boede. Efter et par hundrede meter passerede de to lamper, som markerede en sidevej. Farten var ikke høj og Amalie drejede uvilkårligt hovedet for at se ned ad vejen. Hun udstødte et gisp. Sidevejen var mørk bag de to lamper. Alligevel var hun ikke i tvivl. Der var den! Hun så den tydeligt. Skyggen! Skyggen, som havde forfulgt hende gennem huset, ned i kælderens, ned i sindssygen!

- Åh, der er han! Ham, der - ...

Angelus og Vibeke vendte sig som på tælling.

- Hvor?! råbte de i munden på hinanden. - Var det ham? Er du sikker?!

Angelus udstødte en dæmpet ed og bremsede bilen. - Lad os straks se efter.

Der var ikke megen plads til at vende bilen. De holdt på tværs af vejen, Angelus baksede med gearstangen for at ramme bakgearret og Amalie kæmpede en stakåndet kamp med sin frygt for at gense sin natlige overfaldsmand, da det blev Vibekes tur til forskrækket at pege gennem sideruden. Stemmen svigtede hende et øjeblik.

- An-an- ... Angelus. Dér henne. Se dér! Lige frem!

Alle tre stirrede i den retning, hun pegede. Myrekryb og gåsehud bredte sig uden hævninger. Kørebanen var lysere end rabatten og hækkene, som kransede vejen; de så noget bevæge sig mod den grå-sorte asfalt. Bevægelserne, der anedes som dansende skygger, var ikke til at tage fejl af. Der gik nogen midt på vejen. En enlig skikkelse vandrede stift og unaturligt væk fra dem, slingrede ind mod kantstenen og drejede op ad den næste sidevej. I et ganske kort glimt blev skikkelsens silhouet tydelig - og menneskelig - i skæret fra lampen på hjørnet. Det var ikke Johnny. Ingen af dem følte lettelse derved. Skikkelsen havde selv på den lange afstand virket - ... forkert - ikke-menneskelig - uden at de kunne forklare hvorfor.

- Åh, hviskede Amalie, - det lignede ham også!

- Jeg regnede godt nok med, at der var mere end én, men det her - ...! Angelus fandt langt om længe bakgearret, svingede bilen tilbage og drejede rattet voldsomt for at fortsætte i samme retning som før. - Jeg tror, vi hellere må se at komme hjem til den gamle dame i en fart. Hvis der er flere af den slags på fri fod, kan det ikke nytte at rende rundt efter hver enkelt for at se, om det er Johnny.

Kvinderne modsagde ham ikke. Synet af to (!) "personer" så kort tid efter hinanden var stærkt foruroligende. Noget, som måtte være indbildning! Deres maver fortalte dem noget andet.

Angelus lod bilen rulle mere forsigtigt fremad. De var ikke langt fra vejen, de skulle finde. Kun to sideveje mere at passere. De sad tavse og anspændte. Som børn, der spejder til alle sider for at tælle juletræer med lys på, søgte deres øjne at trænge gennem skyggerne for at få øje på flere af de flygtige skikkelser - de formodede(!) zombier.

Ingen af dem turde tale. Hvert ord, som faldt dem ind, ville blot øge deres rådvildhed og rædsel, bekræfte det vanvittige mareridt. Den trygge brummen fra bilens motor, derimod, var en lyd, de kendte, en lyd, der tilhørte en verden, hvor alt kan gøres op i præcise dele og enheder. En verden, hvor blodindsmurte zombier ikke kan eksistere, hvor enlige nattevandrere er levende og dødsens-almindelige mennesker. Amalie pegede blot, da de skulle dreje. Ved Frk. Himmelstrups havelåge standsede Angelus bilen midt på vejen og drejede nøglen om. I nogle sekunder sad de urørligt, hver for sig grundende over det, de havde set - og som de stadig nægtede at betragte som det, det var. Det, som de vidste, det var. Angelus åbnede bildøren, det samme gjorde Amalie, og de stod ud.

Frk. Himmelstrup ventede - stadig med frakken over den lyserøde natkjole - foran hoveddøren. Det eneste lys kom fra entreen bag hende. Hun vinkede dem nærmere. Uden at sige noget trådte Angelus, Vibeke og Amalie ind i den lille tilvoksede villa.

- Lige frem og til venstre, hviskede Frk. Himmelstrup og lukkede døren bag dem. - Rasmus sidder inde i stadsstuen.

Fire vildtfremmede personer fandt efter nogen trippen hver sin stol - Frk. Himmelstrup valgte skamlen - og gennem fem lange sekunder herskede der udadtil den perfekte orden i lokalet. De tumultiske tanker kunne ikke ses på deres ansigter. De kunne kun mærkes på stemningen. De nyankomne sad lidt beklemt, hver for sig uden at

kunne bestemme sig for at være den første, der åbnede munden. Himmelspjæt rejste sig. - Nå, men lad os starte med en kop kaffe, ivrede hun. Taknemmeligt ventede de, mens kaffen blev skænket i nips-kopperne. Rasmus tog tøvende den tilbudte kop. Frk. Himmelstrup havde ikke ventet på hans svar, da hun spurgte ham tidligere, men han havde faktisk aldrig smagt kaffe før. Hans mor syntes ikke, at det var sundt for børn at starte med den slags "gift" for tidligt. Hver sad med en skrøbelig kop i hænderne. Ingen af dem drak.

Det blev igen Frk. Himmelstrup der brød tavsheden. Denne gang for alvor.

- Ja, Rasmus og jeg har talt lidt om de besynderlige ting, som er sket de seneste dage - og vi har forsynet os med nogle af mine gamle smykker. Himmelspjæt vippede nonchalant med en tung broche på det ene frakkerevers. - Efter hvad Rasmus fortæller, skulle rav være det eneste middel til at holde det skab på afstand, ikke sandt?

- øh, ... Jo, sagde Angelus. Han sad på en alt for lille stol, armlænene klemte sig trangt om hofterne; hans underliv, hvis dunkende smerter han stadig ikke havde affundet sig med, led nye, uprøvede kvaler i det velpolstrede torturinstrument.

- I hvert fald var det nok til at - ...

- Ja, det har Rasmus fortalt mig om, afbrød Frk. Himmelstrup, - men det korte af det lange er vel: hvad er der sket helt præcist, hvor mange mennesker er kommet til skade - og sidst men ikke mindst: hvad i alverden kan vi gøre for at stoppe det?

Stilheden bragede atter frem.

Angelus maste sig fri af stolen, satte koppen på bordet og stillede sig efter lidt betænkningstid ved siden af stolen og lagde hånden på ryglænet.

- Der er under alle omstændigheder ingen tid at spille, så skal vi skære durk igennem og være enige om at glemme alle forbehold og al "fornuft" og koncentrere os om en løsning. Jeg har spekuleret meget over de ting, som enten jeg selv eller I andre har oplevet og jeg er kommet til nogle konklusioner, som jeg vil prøve at ridse op, så hurtigt jeg kan.

(- Velkommen til Vanvids-Universitetet), tænkte han mørkt. (- Professor Jensen vil i dag foredrage over emnet: "Hvor mange zombier kan der sidde på bagsædet af en middelstor familiebil?")

Hans stemme afspejlede på ingen måde hans forkvaklede morsomhed.

- Da Rasmus faldt i udgravningen i fredags, blev en håndfuld ravstykker revet fri af jorden. Dette historiske fund blev midlertidigt holdt hemmeligt af min medarbejder, Johnny Samuelson og i mindre grad af vor ven, Rasmus, her. Lad det hvile. Samtidig - eller snarere senere på aftenen, da Carlo gravede videre samme sted, slap "et-eller-andet" - hvad, kan vi kun gisne om - fri. Dette "et-eller-andet" er i stand til at overfalde og - (Angelus holdt kun en brøkdelt af en pause; de vidste, hvad det handlede om) - dræbe mennesker.

Han så rundt i stuen. Kvinderne og drengen sad stille. Ingen af dem gjorde mine til at komme med afbrydelser eller kommentarer. Han fortsatte "forelæsningen".

- Der er ikke tale om et "dyr", eftersom politiet ikke fandt andre spor ved udgravningen end aftryk efter sko og gummistøvler. Eller: der er tale om et væsen, der - jeg kvier mig for at sige det, men altså: et væsen, der lever i jorden. Ikke under jorden - men i jorden!

Stadig kun tavs lytten.

- Dette væsen har været indespærret på en eller anden facon. Mit gæt er: ved hjælp af ravet. Da ravet blev fjernet fra stedet, kunne væsenet slippe ud af sit fængsel og som andre dyr kaste sig over det første det bedste spiselige, det stødte på.

- Betyder det, at "væsenet", som du kalder det, har siddet indespærret i lang tid. Amalies stemme var dæmpet. - Det vil sige, at væsenet er meget gammelt.

- Ja, men ikke så gammelt som ravet. Rav er tusinder, om ikke millioner af år om at blive forstenet. Men hvis vi antager, at væsenet er blevet spærret inde på et tidspunkt, hvor denne del af landet har været øde og tomt moseland, skal vi nok tilbage til den sene bronzealder, måske den tidlige jernalder. Jeg er aldrig før i min forskning stødt på lignende samlinger af rav på ét sted, hvilket jeg nu er evig taknemmelig for, men hvis mine teorier er korrekte, vil det betyde, at en stamme oldtidsmennesker har "indfanget" væsenet og tvunget det til ligge fængslet i jorden i tre til fire tusind år. Kun fastholdt af en samling - en ring formodentlig - af store og efter deres målestok meget magiske ravstykker.

Den vanvittige redegørelse nåede sit sværeste punkt.

- For at springe hovedkulds ud i det - og lad min spændetrøje være varm og ikke for stram! Dette væsen er - foruden at det lever af menneskekød og blod - sandsynligvis i stand til at påvirke mennesker på anden vis. "Besætte" dem, så at sige. Jeg føler mig overbevist om, at Johnny har været på gravepladsen fredag aften. Rasmus er sikker på, at han så Johnny derude dagen efter. Eftersom Vibeke og jeg har set beviser på, at Johnny har været i Amalies hjem i aftes - skoen kan ikke betyde - ...

- Skoen! råbte Rasmus. - Hvordan kan I have set skoen? Frk. Himmelstrup. De har da ikke vist skoen til andre, har De vel?

- Gud, ja. Det er sandt. Jeg viste Rasmus den sko, som - ... (Frk. Himmelstrup rakte ned under bordet og trak papæskan frem) - det er denne her. Jeg fandt den i min have i går morges.

Reaktionerne på synet af Johnnys hyttesko var forbavsende små. Vibeke og Angelus havde fortvivlet kæmpet med visheden om Johnnys skæbne, siden de så den første hjemme hos Amalie og denne anden sko - hvor meget den end bestyrkede dem i deres "viden" - kunne ikke gøre deres gru større. Amalie skuttede sig ved synet men sagde intet.

Angelus tog ordet igen. - Amalie fandt en tilsvarende sko hjemme på sit gulvtæppe, hvor den blev tabt af Johnny - må vi desværre nok regne med - da han blev skubbet omkuld. Jeg har svært ved at forestille mig en anden person stjæle Johnnys fodtøj for derefter at gå omkring og miste dem i hver sin ende af byen her.

Angelus sænkede hovedet. Ledte efter den næste sætning. Der blev stille i lang tid. Kun urets tikken herskede i stuen. Angelus rankede ryggen, så fast og koncentreret mod et fjernt, fjernt punkt og genoptog sine udredninger.

- Desværre - ... Angelus greb hårdt fat om ryglænet, - ser det ud til, at Johnny er blevet besat af dette ukendte væsen og siden fredag aften har været beskæftiget med at bedrive diverse uhyggelige gerninger i dets navn. Hvilke gerninger hverken kan eller vil jeg gå nærmere ind på nu. Men de er formodentlig allesammen af en voldelig og dødelig natur!

Vibeke så op, drejede hovedet fra side til side for efter tur at se de andre i øjnene. Først Frk. Himmelstrup, derefter Rasmus, Amalie og sidst Angelus. De andre ventede åndeløst.

- Og han er ikke alene. Ikke længere. To lange, blanke tårer gled sagte ned ad Vibekes kinder.

- Der er flere derude - måske mange - ... vi så to på vejen herover. Der er flere af dem. Det er ikke kun Johnny - ...

23. afsnit

Martin og Birthe så ingen skygger på vejene i Smørum. De burde se dem, de var nemlig sendt ud for at lede, ikke efter zombier, men efter et menneske: Henry. Problemet var, at de ikke gjorde ret meget for at lede efter noget som helst. Derfor så de ingen skygger.

Det havde været en lang og træls vagt siden fundet af Anne Kristensens rester. Birthe havde afsendt kode-meddelelsen til vagthavende, mens de tilsendte forstærkninger var travlt beskæftiget med at følge hendes og Martins eksempel på kvalmefronten. Den ene kollega, Svend, orkede akkurat at stamme koden til hende mellem sprøjtene og gispene. Martin var længe om at rejse sig fra stenen, han havde sat sig på.

Da ambulancen og kriminalfolkene fra København var ankommet, blev de lokale betjente sat til at forhindre nysgerrige naboer i at komme for tæt på. De officielle køretøjer fik naturligvis folk frem fra de omkringliggende huse, et par snese tilskuere spekulerede ikke uventet på, om der var sket noget lignende det, flere af dem havde overværet om eftermiddagen. Eftersom politiet gjorde et stort nummer ud af at underspille betydningen af det skete, måtte man endnu engang nøjes med gætterier.

For at få sagen til at virke ubetydelig, måtte efterforskningsarbejdet overlades til en håndfuld teknikere, som arbejdede for trukne gardiner inde i huset. De uniformerede betjente blev snart efter sendt derfra, Martin og Birthe for at skifte bukser og sko og for derefter at tage den lange tur til Korsør for at hente Anne Kristensens mand, Henry, som kollegerne på Fyn havde sat på færgen klokken ti. Vagthavende mente nok, de kunne klare turen, påstod sågar, at de ville have godt af den efter det makabre fund.

De udvekslede kun enstavelser på vej til færgen og med den forstenede Henry på bagsædet faldt talefrekvensen på tilbageturen til et absolut nulpunkt. Birthe havde nok en mistanke til kollegaens sammenbidte mine. Det var ikke rart for en mand med hans - i egne øjne - store faglige erfaring at opleve en ung kvindelig betjent klare sig bedre ved synet af blodige menneskerester. Birthe var ikke spor kry over dette. Synet havde i høj grad påvirket hende. Hvorfra hun hentede de ressourcer, som var nødvendige for at holde hovedet koldt, havde hun ikke den ringeste ide om. Denne, hendes første virkeligt alvorlige sag, havde afsløret helt nye sider af hende, som hun ikke vidste hun havde. Nå, hun forstod glimrende Martins tavshed. Hun havde sandt at sige ikke særlig megen lyst til at snakke selv. Hun syntes, hun stadig kunne lugte opkast, skønt de begge havde rene uniformer og sko på. "Lugten" blevet til dels overdøvet af den endeløse strøm af cigaretter, Martin røg. Det lykkedes hende at få ham til at ryge mindre på tilbageturen for ikke at kvæle deres stumme passager, men hun fornemmede hans trang gennem måden han holdt rattet og hans til tider nærmest hensynsløse kørsel. Hendes forslag om

at tage rattet ofrede han end ikke et svar. Birthe holdt derefter sin mund og nøjedes med at stirre ud i det ensformige, mørke landskab langs motorvejen.

De ankom til villaen i Smørum og førte Henry ind til en temmelig intetsigende række spørgsmål fra en kriminalbetjent, der lod dem forstå, at de endelig måtte forhindre ægtemanden i at vandre omkring i huset på egen hånd. Henry svarede livløst og monotont på spørgsmålene, han virkede fjern, uinteresset, da kriminalbetjenten i vage omskrivninger forsøgte at forklare ham, hvordan hans hustru var kommet af dage. Birthe så fra Henry til sin kollega Martin. Hun syntes, de lignede hinanden, måske fordi de havde det samme tomme udtryk i ansigtet, som om tingene skete uden at påvirke dem.

Mens Henry fik stillet de sidste spørgsmål drejede Martin pludselig rundt på hælen og forlod stuen. Birthe så efter ham og overvejede, om hun skulle tjekke, hvor han gik hen. Hun havde en nagende frygt for, at Martin ville bryde sammen, så stift og unaturligt han opførte sig. Det så ud til, han blot skulle på toilettet. Martin krydsede gangen og forsvandt ind bag WC-døren. Birthe sendte kriminalbetjenten et spørgende blik og gjorde tegn mod gangen. Kriminaleren nikkede svagt og vendte tilbage til Henry. Birthe listede over mod toilettet for at høre, om der kom alarmerende lyde derindefra. Der var helt stille i huset, køkkendøren stod på klem, og hun kunne se teknikerne rumstere omkring. Hun hørte Martin trække i stangen til toilettet og trådte hurtigt væk fra døren for ikke at stå i vejen, når han åbnede den. Der var ingen grund til at afsløre hendes velvillige spioneren. Hun listede hen til køkkendøren, lindede på den og smugkiggede på en af teknikerne, som var ved at puste rødt fingeraftrykspulver på køkkenskabene. Birthe prøvede forgæves at negligere den anden røde farve, der bredte sig over gulv og skabe i forrykte mønstre. Teknikeren flyttede sig og gav hende frit udsyn til en lang tot hår, der stadig sad fast på - ...! Birthe lukkede øjnene hårdt i, rettede sig op og støttede sig til væggen. Langsomt genvandt hun kontrollen over sin vejrtrækning. Hun blev stående og ventede på at karrusselturen og den gyselige susen for ørerne skulle fortabe sig.

Birthe så derfor ikke Henry forlade stuen, vandre stift gennem gangen og ud ad hoveddøren.

Tre minutter senere måtte Birthe og Martin beskæmmet indrømme, at en kombination af hans tissetrang og hendes nysgerrighed havde forhindret dem i at holde øje med Henry, som nu var sporløst forsvundet. En hurtig tur rundt om huset og på vendepladsen gav intet resultat. Da hverken kriminalbetjenten eller vagthavende mente, at det var forsvarligt at lade ægtemanden strejfe omkring uden opsyn den første dags tid eller to, fik de uheldige betjente til opgave at finde Henry igen så hurtigt som muligt og bringe ham ind til stationen.

En opgave de havde utroligt svært ved at gøre noget effektivt for at løse. Klokken havde passeret midnat. De mørke, sparsomt oplyste veje var totalt affolkede og deres selvforskyldte opgave gjorde sit til at stemningen i patruljevognen var trykket og deprimeret. Martin nægtede stadig at lade Birthe køre, men til forskel fra hans hidsige kørsel på motorvejen lod han nu bilen rulle afsted i en søvngængeragtigt tempo. Ingen af dem studerede omgivelserne specielt koncentreret, ingen af dem regnede med at få øje på den eftersøgte ved et tilfælde, sagt på en anden måde: begge var aldeles ligeglade med Henrys videre skæbne. Hvis han havde behov for at vade bevidstløst rundt på vejene efter chokket, var det hans egen sag.

Birthe rakte armen frem og drejede armbåndsuret i lyset fra instrumentbrættet og fik derfor tilfældigvis det nøjagtige tidspunkt, da Martin uden varsel standsede patruljevognen midt på vejen: klokken 00.48, mandag morgen.

Hun vendte og drejede hovedet for at se, hvad der havde fået ham til at stoppe. Der var intet usædvanligt at bemærke rundt om bilen, blot et stykke øde vej og to rækker hække. Birthe stirrede på Martins profil. Ubevidst var hun klar over, at det ikke kunne nytte at spørge ham, hvad der var i vejen. I mørket var det svært at se hans ansigt tydeligt. Martin så ret frem for sig, lyset fra en gadelampe skinnede i hans øjne og nu så hun noget ganske uventet - eller var det egentlig ikke noget i den retning, hun havde ventet på de sidste timer? I blandingen af grønt lys fra instrumentbrættet og gråhvidt lys fra lampen virkede de lange våde striber på Martins kinder nærmest selvlysende.

Martin græd uden en lyd, uden en bevægelse. Tårerne rullede blot ned over kinderne, rundede hagen og dryppede ned på uniformsjakkens krave. Birthe troede ikke sine egne øjne - og hun troede ikke sin egne reaktioner. Hun havde aldrig set en voksen mand græde - udover på film, naturligvis - og synet fik en strøm af modstridende men overvejende positive og kærlige følelser til at vælte op i hende. I det øjeblik var Birthe ikke småforelsket i sin kollega. Hun blev uden at kunne bekæmpe det rigtigt godt gammeldags smaskforelsket.

Hun ønskede kun at trykke hans tårevædede ansigt ind til sit bryst og trøste ham, give ham al sin kærlighed, få ham til at forstå, at hun ikke havde det ringeste imod hans gråd, tværtimod.

Hun anede blot ikke, hvad hun skulle gøre.

- Mar- ... Martin. Vi bliver nødt til - ... Martin, skal jeg ikke tage rattet?

Martin svarede ikke. Netop som hun skulle til at gentage spørgsmålet, åbnede han sidedøren og stod ud. Birthe skyndte sig ligeledes ud i sin side, stirrede intenst på ham, mens han langsomt gik rundt om køleren. Stadig uden at sige et ord satte han sig ind på passagersædet. Lettet, og samtidig dybt bekymret, løb Birthe bag om bilen og fandt ind bag rattet. Hun turde ikke kigge på ham af frygt for, at han ville finde det pinligt, at hun så hans tårer. Hun vidste, han var ærekær. Det var ikke svært at forestille sig, at han ville skamme sig over sin gråd, når anfaldet, hvad det så skyldtes, var ovre. Hun satte bilen i gear og lod den rulle fremad i samme langsomme tempo som før. Der kunne ikke blive tale om mere eftersøgning den nat, vidste hun, så måtte de tage skraldet fra vagthavende næste morgen. Birthe vidste, hvor de skulle hen. Martin trængte til fred og ro, trængte til en venlig og forstående skulder at græde ud ved, en skulder hun hellere end gerne ville stille til rådighed. (Birthe skammede sig lidt over den næste, snublende nærliggende tanke hun fik i den anledning). Hun kendte efterhånden egnen så godt, at det ikke var svært at bestemme sig for et sted, hvor de kunne parkere i ubemærkethed. I nærheden af mini-centret lå et lige så småt erhvervsområde med blinde veje mellem de lokale lilleput-virksomheder og lagerbygninger. Der boede ingen mennesker på disse veje, hvorfor de var totalt uddøde udenfor normal arbejdstid. (- Bare der ikke er nogle indbrudsforsøg netop i aften), tænkte hun. De kørte forbi centret, hvor deres hidtil mest spændende opgaver havde været udsmidning af besværlige bodega-gæster, fandt den planlagte sidevej og parkerede snart efter i indkørslen til en kombineret planteskole og maskinudlejning.

Birthe slukkede for motoren og politiradioen, steg ud og gik hen til hegnet rundt om forretningen, hvor der var opstillet en bæk. Endnu en grund til at vælge stedet. Hun

satte sig og tillod sig for første gang den aften at tage en cigaret selv. Siden fundet af Anne Kristensen var rygning en af mange ting, som gav hende kvalmefornemmelser. Martins kæderygning havde været en prøvelse uden lige. Nu derimod var cigareten dejligt beroligende. Hun vidste ikke hvorfor, hun følte sig anspændt. Guderne skulle vide, at der havde været andre øjeblikke den aften, hvor hendes hjerte burde have banket med denne voldsomme kraft. Synet af Martins tårer havde vakt en række foruroligende følelser i hende og - værst af alt - havde givet hende den alt-opslugende tanke, baseret på en komplet urimelig og ulogisk sikkerhed, at dette var den chance, hun i lønlige stunder havde drømt om.

(- Hvis bare han ville sætte sig herud ved siden af mig!)

Som svar på hendes tanker gik bildøren op. Martin steg ud. Birthes hjerte bankede endnu højere. Han satte sig på bænken. Hun rystede en cigaret ud af pakken og rakte ham den. Han tog den og holdt selv hånden skærmende op, mens hun gav ham ild. De røg i tavshed i flere minutter.

Da Martin begyndte at tale, var sikkerheden for, at hun ville få opfyldt sine dulgte ønsker, nær ved at kvæle hende. Der var ingen håndgribelig grund til at være så sikker på hans reaktioner. Ikke desto mindre var hele hendes krop opfyldt af forventning om det, hun vidste ville ske, ikke nu med det samme, men snart.

Egentlig var der ganske ligegyldigt, hvad Martin fortalte. Ikke fordi hun ikke ville høre på hans problemer, men hendes hoved var fuldt af hendes egne tanker. Han snakkede usammenhængende i starten. Det drejede sig om en svoger eller lignende, der plagede Martin med noget, han ikke brød sig om. Hun lod ham snakke, kom med små sympatiske lyde og fornemmede, hvordan stemningen mellem dem blev mere varm og fortrolig. Hun rykkede nærmere. Lod ham føle sin skulder mod hans og mærkede til sin tilfredshed, at han villigt lod hende komme tæt på.

De slukkede cigaretterne samtidig. Martins stemme fortsatte med at opregne hans fortrædeligheder. Aftenens begivenheder havde brutalt kastet rundt med hans opfattelse af mange ting, ikke mindst af ham selv. At Birthe havde udvist større robusthed end han havde forestillet sig, og langt mere end han altså selv kunne præstere, var blot en lille del af det. Faktisk havde han for længst glemt netop denne detalje i den hvirvelstrøm af frustrerede tanker, som herskede i hans sind. Hans tilværelse havde antaget en ny og ganske ubehagelig form, siden de ankom til villaen med de blodige ligrester. Hvorfor, vidste han ikke præcis. Han var ude af stand til at udskille den handling eller hændelse, der så afgørende havde fået skovlen under ham. Han vidste kun, at han i de sidste par timer havde følt et stigende behov for at ændre sit liv.

Martin talte mest for sig selv - hvilket han udmærket var klar over - men følelsen af at få rensset ud i de forvirrende tanker, han gjorde sig, fik ham gradvist til at slappe af. Hans krop, der i timer havde følt som et snærende panser, løsnedes langsomt op og den kvælende fornemmelse i halsen svandt bort. Han vendte sig mere og mere mod Birthe, forklarede hende, hvor svært det var med store ambitioner i det kedelige job, hvor slemt presset var fra konen for at blive kompagnon til hendes åndssvage bror. Eftersom Birthe kun viste ham varme og sympati, blev hans behov for at søge yderligere støtte og trøst hos hende stedse mere påtrængende.

Birthe var mere end villig til at holde hans hænder og senere til selv at lægge hans ene arm omkring sine skuldre. Da hans hoved søgte ind i den varme hule ved hendes hals, mens hans frie hånd famlende fandt frem til hendes venstre bryst, faldt den sidste brik

på plads i det puslespil af længsel og uforklarlig sikkerhed, hun hele tiden havde set for sig. Et varsomt suk steg op gennem hendes strube, mens Martin lagde hende bagover på bænken. Hun anede intet om hans hidtil lettere nedvurdering af hendes kropsformer og i de følgende minutter havde hun kun grund til at mærke hans stigende krav efter at komme tættere til samme krop. Hans hænder fandt forbavsende let frem til knap og lynlås i hendes uniformsbukser. Natten var kølig, mere end kølig. Birthe mærkede det ikke. Varmen og forventningen i hendes skød var rigeligt til at opveje endnu lavere kuldegrader.

Martin trængte ind i hende (tog i parentes bemærket hendes mødom) og de var begge så opslugt af elskovsakten, at de hverken følte ubehag ved at ligge skævt på den ru bænk, ej heller bemærkede de to skygger, der målbevidst kom ned ad vejen i retning mod bænken.

Frk. Himmelstrups stue bar præg af aktivitet og oprud. Bortset fra Rasmus, der af gode grunde måtte blive siddende, var alle tilstedeværende i fuld gang med at forberede sig på den nys planlagte ekspedition.

Angelus havde fortalt dem om sine teorier, de havde brugt nogen tid med at afklare deres store mangel på konkret viden om de overnaturlige hændelser og til sidst havde museumsmanden, der på alle måder var en handlingens mand, skåret igennem og foreslået, at han og de to "yngste" damer i samlet flok drog til gravepladsen for at lede efter eventuelle håndgribelige beviser på eksistensen af et væsen eller en skabning, der måtte have de fantastiske og rædselsvækkende egenskaber, han havde ræsonneret sig frem til.

I mangel af andre og mere konstruktive forslag gik damerne tøvende med på hans ide. Først fordeltes de historiske ravklumper ligeligt mellem dem alle, to til hver, også Rasmus og Frk. Himmelstrup. De var lidt usikre på, hvordan de nemmest kunne få fat i ravstykkerne, skulle de få brug for dem. Hvis de hele tiden måtte holde ravet i hænderne eller gå med hænderne i frakkelommerne for at kunne få fat i det, ville de ikke kunne holde lygter, bruge skovle eller foretage sig andet fornuftigt. Rasmus fik en god ide.

- I kan bære dem i en pose ligesom mig, sagde han til Vibeke.

- Jo, men vi har ikke sådan nogle poser allesammen. Og forøvrigt, så skal ravet vel ud af posen for at virke, ikke sandt.

Angelus brød ind. - Drengen er inde på noget. Vi skal bare have en anden slags pose, hvor ravet ikke er dækket helt til. Lad mig se - ..? Frk. Himmelstrup, De skulle ikke tilfældigvis have købt appelsiner fornylig?

Den gamle dame, der netop kom ind i stuen med et par varme trøjer til Vibeke og Amalie, så forvirret på Angelus.

- Appelsiner? Jo, det har jeg, men jeg forstår ikke - ...

- Var appelsinerne pakket i et net? De ved, sådan et stormasket plasticnet; det plejer at have en eller anden gyselig farve, rød som regel.

- Tjo, det var de da, men jeg er bange for at nettet blev smidt i skraldeposen - ... vent lidt, jeg tror, det stadig ligger herude.

Frk. Himmelstrup rakte trøjerne til Vibeke og Amalie og gik ud i køkkenet. Kort efter vendte hun tilbage med et slattent plasticnet i den ene hånd.

- Er det sådan et, De mener, hr. Jensen?

- Ganske rigtigt. Angelus tog nettet, dumpede en ravklump ned i det. Maskerne var ikke større end, at ravet blev hængende på bunden. Han svingede nettet fra side til side.

- Tja, det udgør faktisk et glimrende slagvåben, skulle jeg mene. Og hvis virkningen er den samme, som vi så i eftermiddags, mon så ikke det skulle være effektivt nok?

Kvinderne så tvivlende på det primitive våben men afholdt sig fra yderligere kommentarer.

- Men vi har altså kun eet net og vi er tre, der vover os ud i natten? Angelus så sig søgende omkring i Himmelspjæts overdådigt udstyrede dagligstue. - Der skulle vel ikke være et eller andet - ...

Hans blik strejfede Vibeke, gled ned ad hende og så klukkede den lille, brede mand. - Oho, ja, det var da en mulighed - ...! Øh, Vibeke, tror du, at du ville ofre en enkelt ting i den gode sags tjeneste?

Vibeke - og alle de andre for den sags skyld - så på Angelus med store spørgsmålstegn i øjnene.

- Hvad mener du? spurgte Vibeke befippet. Hun så ned ad sig selv, rystede på hovedet og gentog, - hvad mener du, Angelus?

Amalie gav sig til at fnise. Hun forstod, hvad det drejede sig om. Vibeke sendte hende et dybt forvirret blik. Angelus forbarmede sig over hende.

- Dine nylonstrømper, mener jeg. De har godt nok ikke store masker ligesom nettet her, men i mangel af bedre - ...?

- Åh, dem. Vibeke så ned på sit sidste par brugbare strømpebukser. Det spinkle, sorte nylonnetværk blev i hele benets længde gennemskåret at et lækkert og raffineret blomstermønster, som bestod af en stribe forholdsvis store huller. Strømperne var alt for fine til daglig brug, faktisk var de specielt indkøbt til fredag aften, hvor Johnny - ... Vibeke rødmede. - Dem tog jeg kun på, fordi mit sidste almindelige par blev revet i stykker. Det er ikke - ...

- Åh, hvor er jeg dum, lød det fra Frk. Himmelstrup. - At jeg dog ikke tænkte på det før.

Rasmus, der oprindeligt var kommet med ideen, følte sig totalt hægtet af begivenhederne. Han var dog ikke alene om at stirre forundret efter Himmelspjæt, da hun igen forlod stuen. Denne gang varede det noget længere, før hun kom retur, til gengæld klarede de op ved synet af det, hun bragte med tilbage.

- Hvis der er nogle de damer og herrer, der tror, at jeg nogensinde har båret disse - ... sagde hun "truende". Himmelspjæt rakte Angelus en håndfuld netstrømper.

Museumsmanden holdt en af strømperne ud mellem udstrakte fingre og fløjtede dæmpet. - Oh la la, det må jeg sige, Frk. Himmelstrup, De er sandelig fuld af overraskelser.

- Hvor jeg har dem fra, er aldeles ligegyldigt, men de kan vel bruges. Det er ægte silke, så jeg vil tro, de nok kan holde til et og andet.

Stemningen var mere munter end situationen reelt kunne give anledning til. Det var unægteligt morsomt, at gamle Frk. Himmelstrup netop skulle være i besiddelse af op til flere eksotisk farvede netstrømper a la fransk Pariser-can-can, røde, orange, sorte, hvide og et enkelt par gule. Klogeligt afholdt de tre voksne sig fra at komme med bemærkninger. Angelus, Vibeke og Amalie var snart udstyret med to strømpe-rav-

våben hver, den ene i frakkelommen, den anden bundet løst om håndledet, hvorved de nemt kunne gribe om strømpen og svinge ravstykket som en hammer.

Kvinderne trak trøjer og frakker på, Angelus overskuede tropperne og brummede lidt for sig selv. - Lad mig se, vi aftaler altså, at Vibeke, Amalie og jeg undersøger pladsen dernede for spor, som ingen tidligere har ledt efter eller interesseret sig for. Jeg har en del udstyr i vognen og om ikke andet må vi brække ind i skurvognen og finde, hvad vi ellers skal bruge dér.

- Hvor længe skal vi vente - ... Frk. Himmelstrup kiggede over på Rasmus, der i de sidste ti minutter havde været splittet mellem dels et svagt ønske om at følge de tre voksne, dels en langt stærkere lettelse over, at han ikke skulle ud i mørket og lede efter noget, der måske kunne vise sig at være meget farligere end den sindssyge vampyr, han havde såret i skurvognen. Den sidste følelse blev hjulpet godt på vej af en mere og mere mærkbar træthed, han gjorde sig store anstrengelser for at skjule.

- Skal vi sige en time? foreslog Angelus. - Det er godt nok ikke lang tid, men skulle der være behov for det, kan vi blot gå derned igen. Jeg tror, det er bedst, vi holder os i kontakt på den måde, så hvis ikke vi - eller mindst en af os - er tilbage senest om en time, det vil sige klokken kvart over tre, så må De hellere tilkalde politiet. Om ikke andet, kan De så bede dem om at finde os.

- Nå, nu må vi se. Himmelspjæt gik ind mellem Angelus og Amalie og førte an mod entreen. - Rasmus og jeg venter her. Skulle det gå så galt, må vi finde på et eller andet.

Rasmus hørte, hvad Himmelspjæt sagde. Han kunne absolut ikke forestille sig noget fornuftigt at sige til politiet, der kunne få dem til at tro bare en lille smule på ham og den gamle dame. Bortset fra det, var han ved at være ligeglad, for øjenlågene var efterhånden blevet utroligt svære at holde på plads. Mens de voksne gik ud i entreen for at sende ekspeditionen afsted, begyndte den varme stue, den forvirrende snak, de frygtelige begivenheder og ikke mindst hans unge krops behov for mindst otte timers søvn at kræve deres ret.

Frk. Himmelstrup låste og boltede hoveddøren, hvorpå hun vendte tilbage til stuen. Et enkelt blik på Rasmus og hun smilede. Drengen sov fast i den bløde lænestol. Han sad med hovedet hældet faretruende bagud. Hun greb en blød pude fra en anden stol og anbragte den bag hans nakke. Lidt besværligt fik hun trukket ham fremad i sædet, så hans hoved kunne synke ned og hvile mere behageligt. Derefter lod hun ham sidde i fred.

- Tsk, tsk, tsk, selv i de værste tider kan børn sove, mumlede hun, satte sig på en stol overfor Rasmus, trak et strikkesæt frem fra en flettet kurv på gulvet bag stolen og satte sig til at vente. Det gamle ur på væggen tikkede ventetiden ud i sine skarpe, præcist afmålte stumper.

24. afsnit

Gravepladsen var naturligvis mennesketom her klokken halv tre om natten. Alle tegn på aktiviteterne efter fundet af Carlos lig var væk. Politiet havde ikke mere at foretage sig på stedet og så vidt Angelus vidste, var der ingen grund til at antage, nogen holdt øje med stedet på dette sene tidspunkt.

De ankom belæsset med en skovl, to hakker, to batteridrevne arbejdslygter samt et koben. Skurvognen lå stadig på skrå, traktoren ligeså. Jorden var blot en utydelig flade, hvor sporene efter det unaturlige jordskælv til Vibekes store lettelse ikke kunne ses tydeligt. Entreprenørfirmaets lysmaster anedes som grå streger mod de sorte skyer, som kun sparsomt lod en næsten fuld måne kaste sine blege stråler over landskabet. Skyerne bevægede sig langsomt og tungt over himlen. Når månen endelig fik chancen til at titte frem, var det kun lige for at vise dem, hvor hurtigt den igen ville gemme sig bag den næste sky. Natten var buldermørk under de grå skyer. Hvis de skulle lede efter spor af sære, overnaturlige væsener, måtte de have lys.

Angelus lyste hen over jorden mellem skurvognen og det sted, hvor han mente at kunne huske, at Rasmus var styrtet ned. Ud over de naturstridige snoninger i græsset var der ingen forandringer fra om eftermiddagen.

- Tja, de smålamper her er ikke nok. Lysskabet er sikkert låst, men det ordner sig vel. De to kvinder behøvede ikke at svare. Angelus rakte Vibeke den skovl, han bar på. Fra hans højre håndled dinglede ravet i sit appelsin-net og i venstre hånd havde han det for en oldtidsforsker knap så indlysende instrument: brækjernet. Uden at sige mere gik Angelus om bag skurvognen, de hørte ham rumstere med noget metallisk, der lød et skarpt knæk og pludselig bredte et blåhvidt lys sig over pladsen.

- Jeg er sikker på, at H. tilgiver mig, tror du ikke, Amalie, sagde Angelus, da han vendte tilbage fra sikringsskabet. - Hvis ellers vi kommer frelst gennem denne historie, må jeg hellere vedkende mig mine kriminelle tilbøjeligheder og betale for skaderne. Lige nu er det vigtigere, at vi kan se, hvad vi foretager os.

Hverken Amalie eller Vibeke blev forbavset, da han derpå pressede kobenet ind i sprækken mellem karmen og døren på skurvognen og med et enkelt sving af de muskuløse arme vred døren fri. Han rakte ind i vognen.

- Mon det stadig virker? Der lød et klik og endnu mere lys strømmede ud på jorden. Strømledningen fra sikringsskabet til skurvognen var ikke blevet beskadiget af de vanvittige rulninger. Angelus trådte væk fra døren. Han holdt kobenet ud i strakt arm og gjorde tegn mod vognens indre.

- Hvis de damer undskylder rodet.

- Jamen, der kan umuligt være noget at - ...

- Muligvis ikke, min kære Vibeke, men indtil videre har jeg det bedst ved, at vi alle tre er samlet hele tiden. Jeg har ikke tænkt mig at bruge al for megen tid på de sølle rester herinde, men der er altid en spinkel chance for, at vi får øje på et eller andet, som kan fortælle os noget om for eksempel Johnnys tilstedeværelse i fredags, hm?

Vibeke og Amalie gik over til skurvognen og så ind på Angelus, der med en smule overdreven professionalisme begyndte at rode i virvaret af arbejdsredskaber, møbler, kaffegrums og glasskår.

- Ja, se bare her. Den var der ingen af os, der bemærkede tidligere, vel? Triumferende trak han i et eller andet, som lå begravet under snavset-gult regntøj.

- Åh, det er Johnnys! gispede Vibeke. Den sportstaske havde hun set ved flere lejligheder. Tasken raslede sigende, da Angelus anbragte den på gulvet og lynede den lange lynlås op. Indholdet bestod øjensynlig mest af værktøj.

- Som du ser, Vibeke, prismærkerne fra skibsprovianten sidder stadig på kosten og øksen.

Amalie, der ikke forstod, hvad han hentydede til, nøjedes med at betragte indholdet i sportstasken. Ud fra det, de andre havde talt om, kunne hun nok regne ud, at den omtalte Johnny virkelig havde været på gravepladsen, ganske som Angelus regnede med. Hun kendte ikke denne Johnny ud over en enkelt historie, H. havde fortalt om mandens tilsyneladende store kvindetække, men hvis museumsmandens andre teorier skulle vise sig at være lige så rigtige som gætterierne om mandens gøren og laden, var de måske ved at rode sig ud i noget, der overgik deres evner. Amalie præsterede et enormt mentalt arbejde for at skubbe erindringerne om den mystiske overfaldsmand i baggrunden. Synet af det utrolige kaos i skurvognen og nu denne sportstaske, der i al sin ubetydelighed gav historien netop den konkrete drejning, de vel allesammen havde efterlyst (og frygtet!), gjorde det med ét svært, uhyggeligt svært at glemme flugten gennem huset, faldet ned ad trappen og den sindssyge ventetid i mørket. Trods lyset virkede stedet pludselig truende, ondskabsfuldt. Amalie turde knap tænke på at se bagud på pladsen. Hun fik en voldsom trang til at blive stående tæt på vognen, der trods sit smadrede indre stadig gav udseende af at være af denne verden, ikke af en forvreden, afsporet fantasiverden, hvor sorte skygger jagter en gennem ens eget hjem, hvor ens mand bliver dødeligt såret under jordskælv, som trodser naturlovene og hvor voksne mennesker i dybeste alvor sidder og diskuterer zombier klokken to om natten.

Angelus og Vibeke så blot på hinanden. De behøvede ikke at sige mere for at forstå betydningen af sportstaskens tilstedeværelse i skurvognen. Deres tanker gik i nogenlunde samme baner som Amalies. Tasken betød, at det første element i Angelus' udredninger med ét slag var forvandlet fra teori til skinbarlig virkelighed. Johnnys taske stod på det møgbeskidte gulv. Tre mennesker, der under andre omstændigheder køligt og uden bange anelser ville betragte den som det, den egentlig burde være, tillagde den en lang række hårrejsende egenskaber og betydninger, opfattede tasken som beviset på, at verden, som de kendte den, var ved at gå i opløsning, beviset på, at en ondskab uden grænser var sluppet løs.

Uden at vide hvor ens deres reaktioner på tasken var, blev det Vibeke, der gav følelserne ord.

- Den ser ond ud! Hun vendte sig væk fra tasken med afsky malet i alle træk. Hun kunne ikke forklare, hvorfor hun syntes, tasken så ond ud. Det var det eneste ord, som faldt hende ind. De andre stod tavse.

Vibeke støttede sig til Amalies skulder og så sammenbidt ud over den bagvedliggende graveplads. Ude på den lille stump klart oplyste jord, hun kunne se fra skurvognen, var "hendes" Johnny kommet ud for et eller andet fremmed og uhyggeligt, som dels havde forhindret ham i at hente hende fredag aften, dels betød, at han sandsynligvis flakkede omkring som et spøgelse - som Rasmus havde set! - et spøgelse, der overfaldt mennesker - måske for at dræbe dem! Hvis Angelus' andre vanvittige teorier skulle vise

sig at holde stik, var der kun al mulig grund til at frygte for Johnnys skæbne. En grim klump af gråd pressede sig mod hendes strube.

Den trinde Amalie mærkede rystelserne i Vibekes krop. Hun trak den yngre kvinde ind til sig for at give hende sin støtte. Hun kunne ikke vide, præcis hvilke tanker eller følelser, der gennembløb den anden, men hendes egne forudannelser om ondskab og død gjorde det til den naturligste ting af verden, at de måtte hjælpe og trøste hinanden. Og forhåbentlig give hinanden den styrke, som måtte kræves for at komme uskadte igennem mareridtet.

Johnnys chef, der så sine udredninger så grufuldt underbygget, fornemmede kvindernes desperation, følte selv en væmmelig hoben deprimerende tanker bemægtige sin hjerne. Det måtte der gøres noget ved!

Han trådte hen over sportstasken, sprang ned fra den skæve skurvogn og lagde sine hænder på Vibeke og Amalies skuldre. Straks strømmede en blanding af deres dystre følelser gennem ham. Angelus gøs. Han syntes, han kunne læse deres tanker, mest fordi de var en afspejling af hans egen sindsstemning. Sammen med frygten og håbløsheden mærkede han dog også deres ønske om fællesskab, om sammenhold mod ondskaben. Uden betænkning tog Angelus begge kvinderne om skuldrene og krystede dem ind til sit bryst. Vibeke og Amalie trykkede sig ind til hinanden og til Angelus. Uden at vide det, øgede de således deres chancer for at bekæmpe det ukendte, som lurede i natten. Deres kroppe søgte og fandt følelsen af sammenhold hos hinanden. Blot ved at stå helt tæt og mærke hinanden forenedes de tre vidt forskellige mennesker i en fælles stemning og fik derigennem genoprettet en del af troen på, at der stadig findes et formål med tilværelsen.

Et minut senere slap Angelus sit bjørnegreb, sendte kvinderne et opmuntrende nik og buldrede, - og lad os så komme i gang med noget fornuftigt.

Kraften sydede. Vrede og ondskabsfuldhed sloges om pladsen i dens sind ved synet af de usle skabninger på dens jord.

De mange blodrige måltider, de efterhånden talrige tjenere, som skaffede den endnu mere energi, den tilsyneladende ubegrænsede bestand af hjælpeløse ofre, havde givet den en klippefast tro på sin egen uovervindelighed. Det var kun et spørgsmål om tid - en af de ting, Kraften havde rigeligt af - før disse svage skabninger måtte underkaste sig dens ubetingede herredømme.

Nu oplevede den dette!

Den havde oplevet ubetydelige afbrydelser i den ubrudte strøm af energitilførsel; de var for intet at regne i sammenligning med det, Kraften her bevidnede. For første gang siden frigivelsen registrerede den, at nogle af skabningerne var klar over dens eksistens og ikke blot affandt sig med resultaterne af dens virke. Hvad værre var - det var dette punkt, som pressede Kraftens raseri op til nye højder - skabningerne besad et frygtsomt men ikke desto mindre tydeligt ønske om at komme den til livs. De tre ubetydelige mennesker, som tankeløst havde nærmet sig dens domæne, var hver for sig ingen trussel mod den i dens nuværende position, men i samme øjeblik Angelus lagde armene om de to kvinder og på denne måde samlede dem til en gruppe med et fælles ønske, forstod Kraften, at disse skabninger besad en frygtelig evne, som kunne være farlig for den.

Ganske som den havde oplevet en gang før, da en lille gruppe mænd ofrede deres eget liv for at sikre resten af menneskeheden.

Kraften kunne ikke tillade disse væsener at nå den samme grad af farlighed. Den måtte fjerne truslen. Udrydde skabningerne.

Det kunne blive et problem, at skabningerne bar på det giftige stof, det eneste Kraften frygtede. Det kunne blive nødvendigt for den at samle al sin styrke og ikke mindst hidkalde en skare af tjenerne som forstærkning, hvis den skulle øge sine chancer for at uskadeliggøre de formastelige.

Kraften var ikke vant til at lade sine beslutninger gennemgå en længere udvalgsbehandling. Den sendte sine ordrer ud.

Birthe og Martin sansede intet omkring sig. De var fortabt i elskov. Birthe for første gang i sit liv, Martin for sidste.

De to zombier rundede patruljevognen, trådte uhyggeligt let hen over det grove grus, der gjorde det ud for fortov langs hegnet og nærmede sig bænken, hvor synet af Martins hoppende bagdel nok ville få mere menneskelige væsener til at trække på smilebåndet. Zombierne besad ingen menneskelige egenskaber. De stoppede ikke op ved synet af to menneskers korpulere hverken for at ophidses eller more sig over synet. De kom med ét klart formål.

To ting reddede Birthe. Først og fremmest lå Martin øverst og var derfor den, zombierne rakte ud efter. Dernæst var der overhovedet ikke tale om samarbejde mellem de to levende døde. De havde ikke lagt slagplan, havde ikke aftalt, hvem der angreb hvilket menneske. Med andre ord: Kraftens tro tjenere ragede i blinde ud efter det første det bedste stykke menneskekød, de fik øje på og overså Birthe i deres iver for at skaffe blod og energi til deres herre.

Begge zombier greb fat i Martin, løftede ham i luften ved fælles (tilfældig) hjælp, slyngede ham bagover på jorden og stødte panderne sammen som to arrige bukke i kampen om at bide halsen over på deres offer. Martin, der ikke fik en gnist af anelse om, hvor få sekunder, han havde tilbage at leve i, opfattede blot hvordan han fløj gennem luften, mærkede slaget af gruset mod sin nakke, hørte et besynderligt hult dunk et sted i det fjerne, følte grove, aldeles uegnede mennesketænder gnave mod sin hals og var i al den tid mest beskæftiget med at beskytte sit blottede, stive lem med begge hænder.

Martin døde blufærdigt afskærmet mod nyfigne blikke.

Nyfigne blikke, som ikke var til stede. Zombierne snerrede som sultne løver, greb ud efter hinanden, mens de flænsede i det dampende kød på Martins hals og skuldre. I nattemørket, hvor kun det lovbefalede parkeringslys på patruljevognen gjorde omgivelserne en anelse mere tydelige, kunne Birthe skimte, hvordan hendes elskers blod pumpede i vejret fra en læderet halspulsåre.

Birthes sind sprængtes i tusinde stykker.

Det, som skete, skete ikke. Overfaldet på Martin nægtede at antage det virkelighedens skær, som kunne få hende til at acceptere, at det fandt sted. Man kan ikke det ene sekund ligge under en vidunderlig mand for første gang i sit liv og mærke ham, mærke

hans lem, mærke ham helt og fuldt - og elske at mærke ham, for i det næste at se ham blive væltet omkuld på jorden og få revet struben op af to sindssyge personer!

Intet i Birthes tilværelse, hverken hendes forældre eller kammeraterne i villakvarteret i Rødovre, ejheller Folkeskolen eller Politiets Træningsditto havde på noget tidspunkt givet hende så megen ballast, at hun kunne overtale sig selv til, at det, hun var vidne til, virkelig kunne foregå.

Det kunne ikke ske!

Lammet af chok, næsten nøgen, med det ene ben snoet over bænken ryglæn, halvt lå, halvt sad Birthe i fire sekunder og stirrede fortabt og vantro på noget, som måtte være et mareridt, et ondt påfund af en grusom og uretfærdig magt.

Birthe var - bortset fra sin svaghed for Martin - i bund og grund en praktisk anlagt kvinde, hvilket hendes opførsel efter synet af Anne Kristensens jordiske levninger havde vist hendes før så overlegne kolleger. Efter de fire sekunder begyndte hendes rygmarv at sende forskellige beskeder til hendes mere overordnede tankeorganer.

(- VÆK HERFRA!) var det tydeligste signal, hendes hjerne modtog.

Hun adlød sine instinkter. Uden at reflektere mere over det groteske optrin foran bænken eller den uordentlige bunke benklæder og sko på jorden rejste hun sig, sprang i to lange spring ud over enden af bænken, fandt vakkelvornet fodfæste i gruset og løb. Løb alt, hvad hun kunne, alt, hvad hendes kraftige ben orkede. Martin kunne måske synes, at Birthe var forsynet med en for kraftig bagdel, hendes ben var måske en anelse for runde, men nu var disse stærke og muskuløse ben hendes bedste aktiv i opfyldelsen af hendes nye livsindhold: at slippe så langt væk som overhovedet muligt fra bænken, den døde Martin og de to - de to - ja, to hvadfornogle?

Hun spurtede afsted, rundede hjørnet ved indkørslen til den afsides vej og var et ganske kort øjeblik fristet til at sænke farten og se tilbage mod stedet, hvor det utænkelige skete. Hun tog sig i det. Der var ikke tid til at standse og forsøge at se noget i øjnene, som var uladsiggørligt. Birthe var ikke bevidst om tårene, der strømmede ned over hendes kinder, hendes strømpfodder ænsede ikke de små spidse sten på asfalten, hendes blottede underliv var komplet ufølsomt overfor nattekulden, der susende og svidende piskede forfrosne plamager frem på huden. Hun skulle bare væk fra mareridtet.

Mareridt havde hun ofte haft. Dette ville ophøre ligesom de andre. Hvis hun løb længe nok, ville hun på et tidspunkt vågne op badet i sved og glæde sig over, at hun kun kunne huske fragmenter af det onde, hun havde drømt.

(- OK, et mareridt, altså. Lad os få det overstået!) Birthe gjorde, som hun skulle. Hun løb - lige efter bogen; hun løb i mørke - fint; traditionen krævede, at hun vedblev med at løbe, mens det grufulde syn forvandlede fra en surround-stereo-wide-screen-Technicolor-helaftensfilm til en uklar tåge i et hjørne af hendes erindring, krydret med tilfældige glimt af små og store begivenheder fra de sidste dage - ligeledes en normal ingrediens i et middelsvært mareridt; hør, hvad er nu det? Jorden synker ikke sammen omkring hendes fødder, der er intet tykt mudder til at hindre hendes spurt - nå pyt, måske var der enkelte detaljer, som ikke fulgte reglerne. Birthe hulkede. Mareridt eller ej, der måtte være en eller anden grund til, at hun stormede op ad en smal villavej midt om natten, på vej væk fra et hedt elskovsmøde. Hysteri og fornuft skiftedes til at give deres forklaringer. Birthe droppede ethvert håb om en afklaring. Hun fandt trøst i tanken om snart at vågne. Længtes efter at vågne.

Kulden, mørket og ikke mindst jaget fra skarpe sten, som stak gennem hendes tynde ankelsokker, fik bugt med virkelighedsflugten. Birthe var tæt ved Flodvej, den lange gennemgående vej, som deler kommunen i "gamle" og "nye" Smørum, da hendes virkelige jeg trængte gennem de primitive følelser og koldt og klart deklamerede: "- Birthe, du er ved at løbe ud på en rimeligt trafikeret vej ikklædt opknappet skjorte, vindjakke og ankelsokker! Og som om det ikke var nok, sidder din BH omkring halsen på dig. Tænk dig om!"

Hun tillod sig et blik over skulderen. De bestialske overfaldsmænd var ikke efter hende. Der var ikke et menneske i syne, hverken foran eller bag hende. Polititræningen begyndte så småt at stikke hovedet frem. Den paniske side fortrak lidt. Meget lidt.

Der var noget galt! Ja, selve det, at Martin blev overfaldet og fik bidt halsen over var selvfølgelig rablende galt, men der var noget andet, som pludselig plagede hendes rationelle jeg. Der var to overfaldsmænd - men de havde kun overfaldet Martin. De havde ikke så meget som set på hende, som hun lå der på bænken!

Hvilke forbrydere overfalder folk på den måde - ovenikøbet to mennesker, som er i færd med noget meget privat, så privat, at man under normale omstændigheder ville forvente at fremmede i stedet holdt sig på afstand - hvem overfalder tilsyneladende ganske uden logisk grund og uden omtanke kun det ene menneske (- og bi-i-ider halsen - ...) og lader det andet tilbage?

Som en håndfuld feriefotos dukkede de klinisk nøjagtige snapshots af menneskeknogler og kødrester fra vagtstuen op for Birthes forgrædte øjne, stakken suppleredes velvilligt med motiver fra Anne Kristensens køkken; nederst i bunken genså hun langt mørkt hår og resterne af et blodigt - halvt - hoved på et køkkenbord. Inden for tolv - nej seks timer, havde man fundet resterne af to mennesker, som var blevet spist. Og Birthe var i fuld fart på vej væk fra synet - og lydene - af mennesker, som åd Martin, hendes første elsker.

Foran hende strakte vejen sig langt til begge sider. Ingen mennesker, ingen lyd af biler. Hun satte tempoet ned og begyndte at samle sine tanker. Hun forsøgte at opremse de umiddelbare fordele og ulemper ved situationen.

"Kannibalerne" var ikke i hælene på hende. Fordel.

Der var ingen i nærheden til at se hendes meget sparsomt beklædte legeme. Fordel.

Der var ingen i nærheden til at hjælpe hende. Ulempe.

Patruljevognen med radiokontakt til stationen - og med de to tjenestepistoler under sædet - holdt på det sted i verden, hun mindst af alt ønskede at gense. På samme sted lå resten af hendes uniform, bukserne især. Ulempe.

Vejen var øde, husene var mørke. Den nærmeste telefon befandt sig i et af de mørklagte huse, hvor beboerne ville få meget svært ved at kapere synet af en nøgen, kvindelig betjent klokken to om natten. Ulempe.

Hendes fornuft var ved at få overtaget. Fordel.

- Måske skulle man nøjes med at opregne fordelene, hulkede hun for sig selv. I samme øjeblik fik hun øje på et lysskær mellem hækkene.

Der var mennesker vågne i et af husene!

Hun så sig hurtigt omkring og ændrede tempo til gang. Der var virkelig lys i det næste hus på vejen. Hun studerede det, hun kunne se gennem vinduerne fra vejen. Der var ingen beboere at se, skønt huset var oplyst som til fest. Hun standsede i carporten, hvor en rød Volvo skinnede i lyset fra den første af tre skarpe pærer på muren, som førte op

til hoveddøren. Hun besluttede sig for at undersøge, om hun kunne skjule sin nøgenhed på en eller anden måde, før hun ringede på. Carporten var af den gode traditionelle, danske udgave med et diminutivt skur for enden af den nøje afmålte bilholdeplads. Birthe hev i døren til skuret. Låst.

Hun så ned af sig selv for første gang. Hun var nøgen fra brystet og ned, BH'en lå sammenrullet hen over barmen, skjorten var af tids- og hysterimæssige årsager endnu ikke blevet knappet og vindjakken med det matgule, respektindgydende emblem over brystlommen hang nærmest bagud over skuldrene. Hurtigt vred hun BH'en på plads, knappede de midterste knapper i skjorten og trak frysende vindjakken sammen om sig. (- Men hvad Fanden gør vi med resten? Jeg kan sgu da ikke komme anstigende hos vildt fremmede mennesker i bar røv og måneskin! Og slet ikke med denne sindssyge historie!) Hun søgte rundt på jorden i carporten og under bilen. Der skulle vel ikke tilfældigvis ligge et dejligt lunt uldtæppe og flyde? (- Eller måske et par herrebukser, størrelse 37, tak!)

I mangel af mirakuløst henslængte tæpper eller andet numsedækkende måtte hun løse problemet på anden vis. Efter lidt betænkningstid - samt et par hurtige kig op og ned ad vejen - hev hun armene ud af jakkeærmerne, lod lynlåsen være trukket halvt op og krængede jakken ned over hofterne. De løse ærmer bandt hun rundt om maven. Elastikbremmen, som var beregnet til at holde den kolde vind væk fra sarte betjentmaver, strammede en smule over hendes knæ. Hun overvejede hyperkort, om hun kunne rive den i stykker, men droppede det igen. Hun trippede forsøgsvis et par skridt frem og tilbage foran Volvoen. Det var trods alt muligt at gå næsten normalt. Tilfreds med sin nødtørftige påklædning - omend stærkt frysende i skjorteærmer - løb hun de små ti meter op til husets hoveddør.

Beboerne måtte være ualmindeligt mørkerædde, for lampen over hoveddøren var mindst på hundredoghalvtreds watt. Hun trykkede på ringeklokken og forberedte sig på, hvad hun skulle sige, når der blev åbnet. Ingen reaktion. Hun trykkede på ringeklokken igen. Den skingre klokke kunne umuligt overhøres. Af gammel vane så hun sig nærmest forlegent omkring. Resten af villakvarteret måtte kunne høre dén klokke. Hun trykkede tredje gang, blæste på alle konventioner - det var en katastrofesituation - og lod fingeren blive på knappen.

Stadig ingen der åbnede døren.

Mareridtsfornemmelsen væltede ind over hende igen. Hun var pludselig sikker på, at hun kunne stå og ringe på denne dør i ti evigheder. Den ville aldrig blive åbnet. I stedet ville kannibalerne komme syngende op ad havestien og kaste sig smilende over hende, flå hendes hals op med deres rådnende tænder og drikke hendes varme blod.

Altsammen, mens hun var ved fuld bevidsthed - grundprincippet i de bedste mareridt.

- Hold op med at tænke sådan noget vås, vrissede hun. - Selvfølgelig er der nogen hjemme. Ingen mennesker forlader deres hjem med elmåleren snurrende for fuld drøn. Jeg må en tur rundt om hytten.

Som sagt så gjort. Fra vejen havde hun set, at vinduerne i husets stue nemt kunne overskues fra en overdækket terrasse, som løb i næsten hele husets længde. Hun kastede et blik mod vejen - stadig øde - trippede om hushjørnet i sin improviserede nederdel og fortsatte langs en lav mur med glasruder foroven, som udgjorde terrassens ene ende. Der var kun mur/glas de første tre meter, derefter var der uhindret adgang til at kigge ind i stu- ... mareridtet, tak!

Birthe standsede. Ikke som ramt af lynet; hendes sidste bevægelser, før hun stod helt stille, føltes som var hun blevet sænket ned i en tank fuld af tyktflydende vædske. Hun ønskede nærmest at blive ramt af lynet. Alt andet end at stå på denne terrasse foran fremmede menneskers hus og stirre sit eget private mareridt stift i øjnene!

Kannibalerne havde overhalet hende! Hun var halset afsted som en gal, ingen var løbet efter hende, alligevel sad kannibalerne - eller i det mindste en af dem - derinde i stuen og spiste videre. Den havde ovenikøbet slæbt Martin med sig, kunne hun se.

Eller kunne hun?

Det var da ikke Martin, var det vel? En syg tanke sneg sig ind i hendes tomme hjerne. Nej, det var Martin, der sad og spiste en af kannibalerne! Ethvert ordentligt mareridt er fuldt af den slags forvekslinger og udskiftninger. Naturligvis var det nu Martin, der optrådte som kannibal.

Så vendte kannibalen sig og flåede blusen af kvinden på stuegulvet. Det blodindsmurte ansigt var et kort øjeblik hævet som i trance, før det atter sank ned for at flå og bide i det bløde brystkød. I samme tidsrum skred verden totalt væk under fødderne på en stakkels kvindelig betjent, der i et sidste anfald af normalitet troede, at hun havde set alt. Blot fordi hun havde overværet et par sindssyge morderes arbejde, tsk, tsk, tsk.

Birthes rationelle selv afleverede sagens sidste plæderen:

(- Der findes principielt ikke kannibaler. Mordere, uanset hvor sindssygt de opfører sig, bliver fanget, dømt og puttet langt væk. At anklagede, Birthe Louise Svendsen, har døbt dem "kannibaler", er ikke unaturligt, sagens kendsgerninger taget i betragtning, men de er og bliver et enestående fænomen, skulle man mene, ikke sandt? Kannibalerne, som i dette øjeblik er ved at fortære Martin, kan imidlertid umuligt være nået til dette hus på den korte tid, især ikke uden at anklagede ville have hørt det. Hvad vi her er vidne til, stiller derfor tingene i et nyt lys. Den person, som netop nu er i færd med at fortære - sin mor? - må naturligvis rubriceres på linie med tidligere omtalte "kannibaler" uden hensyntagen til gængse normer. Høje Ret, sagen er hermed klar: Må vi præsentere Dem for endnu et pragteksemplar af racen: HOMO CANNIBALIS!)

Birthe skreg.

Det var ikke et mareridt. Det, som var overgået Martin, mens hun rædselslagent havde set på, var ikke et enestående tilfælde. Inde i den brutalt oplyste dagligstue, med sne på TV-skærmen, med store dybrøde plamager på det råhvide tæppe, med et ben skødesløst henkastet under det kakkelbeklædte sofabord, sad en cirka syttenårig dreng og spiste en kvinde. Drengens ansigt og overkrop var røde og slimede, hænder og arme ligeså.

Drengen vendte sig.

Birthe skreg igen.

Hun kunne ikke forhindre det. Hun havde forlængst glemt, at hun tre gange havde kimet huset ned, uden at det åbenbart havde forstyrret drengen i hans forehavende. Hun så, at han vendte sig ved lyden af hendes skrig. Alligevel kunne hun ikke forhindre det næste skrig i at komme hvinende.

Hun skreg, mens hun svajede baglæns på gelébløde og tonstunge ben. Forskellen mellem at skelne detaljerne på en mørk sidevej og få dem kastet i ansigtet gennem fintpuddede panoramavinduer forvandlede alle Birthes teorier om overfaldsmændene til platte vitser. Der var mere end to mennesker, som overfaldt andre for at drikke blod

eller spise kødet og de fandtes åbenbart overalt. Hvad kunne det nytte at løbe fra den ene eller den anden, når man blot stødte ind i flere af slagsen?

Sindssygens logik eller logikkens sindssyge? Uanset farven og størrelsen var vanviddet, der slyngede sig om Birthes hjerne effektivt.

Hun vendte ryggen til vinduerne, vendte ryggen til synet af en halvvoksen knægt og en halvt spist kvinde.

Og løb.

25. afsnit

Kraften var i vildrede. De tre skabninger var udstyret med giftstof. Hverken den selv eller dens zombier kunne uskadt komme i berøring med det gule snot. Der måtte planlægning til.

Nu var planlægning ikke Kraftens stærke side. Den var vant til at slå til, kræve sin ret og - som et eger, der samler nødder til vinteren - sikre sig, at der var rigeligt med føde og tjenere til at indsamle den. I dens simple sind måtte det derfor blive et spørgsmål om antal tålelige ofre, før fjenden var besejret. Den kunne ikke tilkalde alle sin tjenere. Der blev kun tale om få, særligt udvalgte.

Seks zombier reagerede på Kraftens ordre. Fem af zombierne fulgte ordren og forlod deres udkigsposter eller delvist spiste ofre for at stå deres herre bi mod de ubudne gæster på gravepladsen.

En enkelt zombie ignorerede Kraftens kalden. Den valgte i stedet at blive stående bag det skur, hvorfra den følte sødt lokkende stemninger komme strømmende. Den tidligere Lars havde flere gange fulgt sine egne indskydelser. Zombien var ikke længere i besiddelse af hukommelse eller menneskelig intelligens, til gengæld var de primitive instinkter, den havde dyrket i dølgsmål som menneske, blomstret frem i fuldt flor. Når disse instinkter fik frit løb, behøvede den ikke Kraften til at lede sig.

Kraften havde hver gang registreret afvigelserne hos sin præmie-zombie som et enkeltstående, lidt forvirrende problem. Når forbindelsen til zombien blev genoptaget, gled hændelsen i baggrunden og blev glemt. Kraften forstod ikke, at den tilkaldte zombie ikke handlede som befalet. Ordren var krystalklar, zombien overhørte den blot. Kraften koncentrerede sig om at samle de andre fem og pønse på egne midler til at overvinde de farlige - de sammenknyttede - skabninger, der ville den til livs.

Zombien, som tidligere hed Herbert, rejste sig fra liget af politibetjent Martin Clausen. Den havde for længst jaget sin med-zombie derfra for at spise alene. To af Kraftens tilsagte hjælpere fik en længere gåtur end påregnet, da de ved et uheld havnede på togsporene mellem Måløv og Ballerup. Før de fandt et sted at kravle op fra den lange sænkning i landskabet, var de så langt fra gravepladsen, at det tog dem en halv time at tilbagelægge strækningen. Den fjerde zombie vågnede af sin dvale under et udhus bag en prægtig villa, hvor de fire beboere afventede deres egne ordrer. Ex-Erik, der aldrig nåede at blive anklaget og dømt for den værste forbrydelse en voksen kan begå mod et barn, især sit eget, stillede ikke spørgsmålstejn ved Kraftens befalinger. Når Kraften ville have to voksne og to unge tjenere til senere brug, var det ikke noget problem at

snige sig ind ad et vindue og give en hel familie døds-kysset. Zombien Erik fik en ny ordre og ilede afsted.

Første zombie på gravepladsen var ironisk nok den, hele sagen var startet med - og Kraftens største misforståelse.

Pige-charmøren Johnny, der i sine sidste timer som menneske havde svigtet sit livs første virkeligt alvorlige forelskelse, var ikke til at genkende. De håndsyede italienske hyttesko var for længst forsvundet, plamager af blod dækkede ansigt og hænder og gjorde resterne af hans tøj til en parodi. Zombien sneg sig frem mod gravepladsen og standsede på Kraftens bud i et buskads, hvorfra der var frit udsyn over den kraftigt belyste arbejdsplads. Ex-Johnny havde ikke den ringeste ide om, hvad det drejede sig om. Den ventede roligt.

Birthe krøb i skjul bag en hæk. Hun rystede over hele kroppen. Ikke på grund af nattekulden. Det var en kulde, som var langt værre, som var allestedsnærværende, som besad hendes krop og sjæl mere frygtindgydende end selv den værste polarkulde.

Hun havde set mindst fire kannibaler.

Fraregnet de to, som overfaldt hende - nej, Martin.

Under flugten fra den oplyste stue, hvor den unge mand smovsede i kvindeligt, havde hun langsomt genfundet noget, der mindede om resterne af hendes sunde fornøft. Hun nåede frem til et park-anlæg. Her fandt hun en ring af buske midt på en stor græsplæne. Hun kravlede ind mellem buskene og strakte sig, så lang hun var. Det var et bedre gemmested end de pænt holdte haver med mørke kroge, hvor kannibalerne ventede på hende. Her mente hun i det mindste at kunne se, når nogen nærmede sig. Hvis blot månen ville titte frem lidt oftere. Liggende mellem de skjærmende buske brugte hun lang tid på at sætte sine oplevelser i perspektiv.

Utroligt, så meget der kunne foregå på de lange stier, som snoede sig ind og ud mellem haverne i denne kommune. Hun havde med vilje holdt sig fra vejene. Til gengæld var hun to gange stødt ind i skikkelser, der ved synet af hende reagerede som magneter med modsatrettede poler. På et tidspunkt var hun drejet om et hjørne og var nær braset ind i en lavstammet, gammel mand, der straks rakte armene frem mod hende og blottede tænderne. Kun hendes dyriske flugtinstinkt havde reddet hende dengang. Lyden af mandens skuffede savlen fik hårene på hendes arme til at rejse sig, da hun genkaldte sig episoden. Den næste kannibal havde hun kun set på afstand. Klog af skade listede hun forsigtigt nærmere og så til sin undren, at kannibalen havde kjole på. I et ubetænksomt øjeblik var Birthe kommet nærmere - ud fra den tåbelige misforståelse, at kannibalerne nødvendigvis alle var mænd - og først da hun genkendte kvindens besynderlige bylt som en menneskearm, gik fejltagelsen op for hende. Hun slap væk uden at tiltrække sig kannibal-kvindens opmærksomhed.

Før hun fandt sit skjulested i parken, var hun yderligere to gange blevet tvunget til at dreje ned ad en sidesti ved synet af kannibaler foran sig. Hun var for længst holdt op med at undre sig over, at kannibalerne færdedes frit på egnen. Hun var i det hele taget holdt op med at undre sig over alt, hvad der faldt eller snublede ind i hendes bevidsthed. Kannibaler var nattens orden i Smørum.

Buskene raslede svagt i vinden. Birthe tillod sig den luksus at lukke øjnene og drømme sig tilbage til dengang verden ikke bestod af kannibaler. Hun forestillede sig en sommerdag med høj, klar himmel. Hun var på skovtur med sin far og mor, nå ja, og hendes lillebror, naturligvis (han druknede jo, før han blev fem, tænkte hun sørgmodigt) men denne dag var han helt sikkert med. Hun løb rundt og legede med sin lillebror. Der var ingen kannibaler. Hendes forældre sad under et træ og spiste - ... hendes forældre sad og spiste - ...

Hver gang, ordet "spiste" dukkede op i hendes tanker, blev billedet af hendes forældre forvansket. I stedet så hun to gigantiske skygger gnave menneskeknogler. Hun åbnede øjnene, lagde sig om på maven, følte knuden, ærmerne var bundet i, presse mod maven. Hun orkede ikke at flytte sig igen. Hun scannede græsplænen -
- og fik øje på kannibalen.

Den kom gående hen over græsset mindre end tyve meter væk. Den havde retning mod buskene. Birthe var egentlig hverken overrasket eller forskrækket. Hun havde indstillet sig på, at kannibalerne herskede over hele verden. De var alle vegne, så hvorfor ikke også her i et øde parkanlæg midt om natten?

Der var ikke tid til at flygte.

Birthe trak lydløst benene op under sig. Hun stirrede intenst på den gråsorte skygge, som langsomt men usvigeligt nærmede sig hendes alt for simple skjulested. Birthe var aldeles ligeglad med, hvordan den havde opsporet hende. De andre kannibaler, hun havde mødt, virkede ikke særligt intelligente og havde reageret næsten lige så overrumplet som hun selv. Måske kunne nogle af dem lugte sig frem til menneskekød.

Skyggen - kannibalen var af hankøn, kunne hun se på silhouetten - var fem meter fra buskadset. Birthe spændte alle muskler i kroppen. Ventede på det rette øjeblik.

Kannibalen gav hende pludselig chancen. Den stoppede to skridt fra den busk, som forhindrede den i at se Birthe direkte i øjnene og forunderligt nok begyndte den - i stedet for at rage ind over busken for at gribe fat i hende - at famle ved noget foran på sine bukser.

Birthe sprang. Stemte fødderne mod jorden, rettede lårene ud som fjederstål og med alle ti fingre fremstrakt, kastede hun sig over den nu ganske tydelige mandsskikkelse på den anden side af busken. Hendes vægt og den store fart, hvormed hun sprang, væltede kannibalen bagover. Birthe hagede sig fast i skikkelsens arme. Hun vidste, at hvis hun gav selv den mindste blottelse, ville kannibalen bide ud efter hendes strube for at dræbe hende.

Kannibalen landede på siden. Hun vendte den omkring, pressede den ned i græsset med hele sin kropsvægt og trak benene opad, indtil dens arme lå fastklemt mellem hendes knæ.

Så begyndte hun at tærse løs på den. Alt, hvad hun havde oplevet i den sidste time, fra overfaldet på Martin til skjulestedet mellem buskene, hvert millisekund hun havde været tvunget til at overvære de groteske og bloddryppende scener, al hendes sammensparede frygt og rædsel i flugten fra de allestedsnærværende monstre samledes til en energiudladning af gigantiske dimensioner. Den eneste måde, hun kunne slippe af med denne energi, var igennem at mase denne kannibal til atomer, smadre denne hidtil sikkert ganske almindelige mand, der uvist hvordan var blevet forvandlet til et blodtørstigt uhyre, udrydte ham, lade ham være et symbol på de andre, hun ikke havde evnet at udrydde i tide. Hun slog og slog og slog, trak ham i kinderne, rev ham til blods

med sin negle, hev og flåede i hans hår og ører og følte kun alt for sølle udløsning for sin vrede og frustration og frygt og - ...

Simpel udmattelse gjorde en ende på afstraffelsen af kannibalen. Hendes arme nægtede til sidst at hæve sig i vejret, hendes vejtrækning var anstrengt og hivende. Hendes hjerte dunkede vildt som jungletrommer i hendes ører, i hele hendes krop, hun svajede fra side til side i takt med de galopperende hjerteslag. Birthe så ned på sit værk.

Kannibalen lå stille.

Den havde intet gjort for at forsvare sig. Hun havde været den for hurtig. Triumfen brusede gennem hende. Hun havde nedlagt et af disse naturstridige monstre, og bedst af alt: det trak stadig vejret, så hun kunne trække den med sig til stationen som bevis på alt, hvad hun havde oplevet. At hun uden held i over en time havde forsøgt at udtænke en metode til at komme i kontakt med politistationen i Ballerup, var glemt ovenpå hendes monumentale sejr.

Før hun nåede at indse det besværlige, for ikke at sige umulige i at trække en bevidstløs kannibal tværs gennem en egn, der vrimlede med horder af dens stadig aktive og dødsensfarlige artsfæller, vågnede hendes bytte op til dåd.

Birthe var totalt udkørt og hun var desværre lidt for dybt betaget af sin præstation til at være på sin vagt. Hun sad stadig overskrævs på mandens bryst med et knæ klemt om hver arm, men just som hun følte sig overbevist om, at han var godt og grundigt bevidstløs, fik hun et knæ i ryggen. Og et til. Chokket var værre end selve slagene. Birthe tabte hovedet. Kannibalen kunne ikke besejres! Intet væsen på jorden kunne modstå den omgang tæsk, hun havde givet den. Alligevel var den vågen og farlig.

Hun rullede væk fra monstret, fortsatte med at rulle rundt og rundt, ned ad den svagt skrånende græsplæne, indtil hun mente, afstanden var sikker nok til, at hun turde rejse sig og styrte fra stedet. Hun så sig ikke tilbage. En tåbelig sætning dukkede op i hendes hede hjerne, ekkoede frem og tilbage i takt med hendes hårdt pumpende ben: "Se dig ikke tilbage, så er den der bare - Se dig ikke tilbage, så er den der bare se dig ikke tilbage så er - ..."

Birthe løb, som hun aldrig havde løbet før - og hun havde efterhånden fået en del træning den aften. Uniformsjakken gled nedad, når hun løb så stærkt. Hun trak den op over maven og bandt ærmerne ekstra stramt. Hendes nøgne underliv var efterhånden så inferiørt et problem, at hun ikke skænkede det en tanke. Der fandtes kun sort nat, som susede forbi i hendes evige flugt fra menneskeæderne.

Med alle sanser åbne genoptog hun sit formålsløse løb op og ned ad vejene og stierne. Et eller andet sted måtte der findes en mulighed for at kontakte rigtige mennesker.

Hun foretrak at løbe på åbne strækninger, hvor der ikke var buske, træer, biler, huse eller andet, hvor kannibalerne kunne stå på lur og lange ud efter hende. For enden af en sti fandt hun flere fritliggende græsplæner med lange stier i sikker afstand fra hækkene. Gruset på stien knasede for meget, hun løb ind på græsset. Benene dunkede taktfast i det våde græs. Græsset ændrede struktur. Hun opdagede, at hun løb på blød, opgravet jord. Knolde og klumper af halv våd jord fik hendes ben til at vakle faretruende. Hun sprang til siden og fandt tilbage på græsset. Den opgravede jord strakte sig fremad i en lang, sort bue i græsset. For enden af buen var der lys!

Birthe troede ikke sine egne, forgrædte øjne. Hun så lys - og mennesker! Menneskene stod stille. De var ikke i færd med at fortære hinanden. Kunne det virkelig være sandt? Hun satte farten ned. Erfaringen havde lært hende, at folk ikke længere var, hvad de gav

udseende af. Hun kneb øjnene sammen mod det uvante lys, studerede de tre mennesker, som stod bøjet over et eller andet på jorden.

Netop som Birthe mente, at de tre personer så fredelige og menneskelige nok ud, rejste den ene person sig med noget i hånden, vendte sig mod de to andre og viste det frem.

Det var en arm.

Birthe registrerede overhovedet ikke, at de to personer, som fik armen fremvist, stak i hvert sit pragtfulde hvin. Hun drejede rundt på græsset uden at tabe et skridt, løb få meter den modsatte vej og fandt en sidevej. Tilbage i sit vante tempo, drønedede hun op ad vejen. Stationcar'en midt på vejen evnede ikke at frembringe den mindste reaktion hos den hidindtil så pligtopfyldende ordenshåndhæver. Et stykke fremme så hun lys i et af husene.

- Det nummer hopper jeg ikke på én gang til, hvæsedede hun og forberedte sig på at løbe hurtigt forbi de oplyste vinduer uden så meget som at skele derover, men hendes blik søgte ved egne kraft hen over taget på den ulovligt parkerede bil, over mod de hvide gardiner og spejdede hungrigt ind ad ruden så langt, hun kunne fra det modsatte fortov. Da den gamle dame inde i stuen trissede forbi vinduet, blev Birthe så overrasket, at hun trådte galt og faldt.

Fødderne kunne ikke kapere de modstridende ordrer, som kom fra hjernen. Der lød "Stop!" og "Videre!" på samme tid. Fødderne valgte at deles om kommandoerne. Venstre fod blev stående på kantstenen, mens højre forsøgte at fortsætte ud på kørebanen. Birthe, der et eller andet sted imellem disse modstridende kræfter lod sin krop gøre, som den lystede, trimlede hårdt og brutalt ud på kørebanen, rutschede på skulderen over den nubrede asfalt og skreg i vilden sky. Uden tanke på, hvor mange kannibaler, der ville blive lokket til af hendes skrig, reagerede hun udelukkende på synet af en gammel kone - en ganske almindeligt udseende gammel kone i et ganske almindeligt stuevindue - det sidste, Birthe havde forestillet sig at få lov til at se i dette liv!

Hun snoede sig op på den ene albue og så mod vinduet. At den gamle dame var et drømmesyn, var hun forlængst overbevist om. Når hun atter fik øje på hende, ville damen naturligvis være et stort, langarmet monster, som sprang gennem ruden for at kaste sig over hende og spise hende rå.

- Helledusseda. Jamen, hvordan er det dog De løber, unge dame. Og så i den påklædning?

Ordene dansede omkring Birthes grædende ansigt. De kunne ikke rigtig finde ind til trommehinderne. Mareridtet havde taget en ny drejning, forstod hun. Måske skulle det forestille at være hendes elskede Mormor, som mareridt-bestyreren havde valgt til næste blodige afsnit. Hvem ved? Birthe var ligeglad. Det var snart forbi, måtte være forbi. Og hvis det ikke var tilfældet, så skide være med det! (- Lad Mormor æde mig), tænkte hun sørgmodigt, (- nu orker jeg ikke mere!)

Lyden af sjoskende tøfler på asfalt fortalte hende, at kannibalen blev i rollen til det sidste. Monstret kom trillende med en kørestol. Det var måske at overspille dramaet en smule, men hvem var hun, at hun skulle beklage sig over sådanne småting. De varme, venlige hænder, som strøg hendes filtrede hår til siden, var en fiks detalje. Den forklædte kannibal lignede ovenikøbet hendes gamle Mormor en smule. Birthe fniste. - Goddag, Mormor. Hvorfor har du sådan nogle store tænder?

- Jo, det er for at jeg bedre kan æde dig, lille Birthe, fortsatte hun selv eventyret. - Ja, se engang, jeg kender hele historien i forvejen, betroede hun monstret og grinede. - Du behøver slet ikke sige noget, jeg klarer resten.

Mens Frk. Himmelstrup baksede den halvnøgne og hysterisk grinende kvinde op at sidde i Rasmus' kørestol, fik et par vidt opspærrede drengøjne bag gardinerne travlt med at forsøge at kigge på alt andet end den utrolige kendsgerning, at kvinden på asfalten var nøgen fra livet og ned.

26. afsnit

Vibeke og Amalie var dybt fascineret af Angelus' arbejde med skovl og koste. Museumsmanden var overbevist om, at der måtte være flere interessante ting at finde på det sted, hvor Rasmus var styrtet i renden og hvor han og Johnny havde fundet de store stykker rav. Stedet havde undgået hans unge kollegers opmærksomhed og politiet havde ikke fundet anledning til at grave i den del af renden, eftersom Carlos lig blev fundet flere meter derfra i den anden side. Angelus kom kun med spredte kommentarer, mens han borede, gravede og fejede jorden væk i det område, han havde afstukket. Skovlen var en sær krydsning mellem en børneskovl og en planteske, kostene, tre af slagsen, havde henholdsvis stive, mellemhårde og bløde børster. Redskaberne skiftede plads i Angelus' hænder som stokke, kort og blomster i en tryllekunstners forsvindingsrutine. Den store, almindelige skovl og hakken regnede han ikke med at få brug for, eftersom det, han ledte efter, måtte være tæt på overfladen. Ravet var dukket frem ved, at Rasmus rev jorden løs i faldet, ergo var der stor sandsynlighed for, at resten af fundet - hvis der var mere at gå efter - lå indenfor den næste kubikmeter jord.

Kvinderne så på, lyttede til hans spredte og mestendels private kommentarer, flyttede rundt på de to arbejdslamper på hans dæmpede ordrer og havde ikke den fjerneste ide om, hvad han regnede med at finde. Tiden gik, jordklumper, sten og noget, Angelus betegnede som "måske positivt materiale" susede fra skovl og koste, bunker af fjernet materiale dannedes forbavsende hurtigt på hver side af den knælende museumsmænd. Han fandt ikke noget afgørende. Eller gjorde han? Hvad var det - ...?

- Næ, men se, mumlede Angelus. - Hvad har vi her?

Skovlen og kostene arbejdede mere målrettet på et bestemt sted i jorden. Angelus bad Vibeke flytte den ene lampe nærmere, bøjede sig frem og formelig sprøjtede jord til begge sider. Hans brede ryg skjulte fundet fra kvinderne. Vibeke sendte Amalie et spørgende blik, men ingen af dem kunne se, hvad der havde vakt hans opmærksomhed. Graveriet fortsatte et par minutter. Angelus rankede ryggen, strakte armene frem, greb fat i et aflangt, grenlignende emne, som hang på den lange led over hullet, han havde gravet ind i bakken. Uendeligt forsigtigt lirkede han genstanden fri. Han gjorde sig store anstrengelser for ikke at tabe fundet. Genstanden var lang, for lang til, at han kunne holde det i hænderne. Han bøjede sig frem, anbragte den ene ende af fundet på venstre underarm, vrikkede den anden ende fri og greb den forsigtigt med højre hånd. Langsomt - en anelse teatralisk, måske - vendte han sig mod de spændt ventende kvinder og løftede genstanden op i lyset.

Vibeke gav et hvin fra sig. Nærmest som en sympatitilkendegivelse fulgte Amalie lige efter.

Angelus vågnede af sin faglige fortabelse. Han havde i "kampens" hede aldeles glemt, hvorfor og under hvilke omstændigheder han var i gang med at grave på dette sted. Kvindernes skrig fik ham lynhurtigt tilbage til virkeligheden.

- Åh, jeg skulle have advaret Jer. Der var sandelig ikke min mening at forskrække Jer, men den er altså mindst tre tusind år gammel.

Angelus så ømt ned på sit fund. Hvilende i hans favn, som bar han et lille barn, lå en menneskearm, revet eller skåret af ved skulderen. Selve armen, det vil sige overarm, underarm og hånd var forbavsende velbevaret, kødet var væk, men knogler og sener var tydeligt aftegnet under den jordfarvede, læderagtige hud.

- Jeg vidste, at der var tale om en offerplads! smilede han saligt. - Jeg er aldrig stødt på større samlinger af værdier i jorden, uden at der har været ofringer i nær tilknytning til dem. Dette beviser om ikke andet, at der er mennesker begravet sammen med ravet. Jeg ved endnu ikke, om det er mig eller tidens tand, som har revet armen løs fra kroppen - egentlig burde det være albueledet, der blev løsnet fremfor skulderledet - men egnen her består stort set af gammel mose og det er ikke usædvanligt, at mosefund, især af mennesker, med et populært udtryk er blevet bevaret for eftertiden i særdeles fin stand. Prøv at se, hvor nydeligt naturen har garvet vor ven her. Huden er simpelthen blevet forvandlet til et ugennemtrængeligt hylster, hvor de sædvanlige nedbrydningsprocesser ikke har kunnet finde sted. Ja, kødet er forsvundet med tiden, men resten er helt intakt. Grauballemanden var for eksempel - ...

Angelus standsede beskæmmet. Han indså, at tiden og stedet ikke var passende til langstrakte, arkæologiske foredrag. Vibeke og Amalie var nok ikke særligt interesserede i de faglige detaljer.

- Hvis du lige vil tage et af de der stykker sejldug, Amalie, bad han. Amalie bredte stoffet ud på jorden, Angelus lagde varsomt armen på det, pakkede sejldugen omkring sit fund og fik hende dernæst til at bære pakken over til skurvognen. Vibeke så let gysende på den anden kvinde, mens hun fulgte Angelus' anvisninger. Skønt armen stammede fra et menneske, der altså var død for flere tusind år siden, var hun glad for, at det ikke var hende, som skulle slæbe rundt på den.

Angelus lagde sig atter på knæ foran udhulingen i bakkesiden. Vibeke rettede på lampen. Amalie råbte til dem fra skurvognen. Vibeke vendte sig og hun forstod på Amalies lidt forfjamskede tegn og fagter, at den anden var nødt til at træde af på naturens vegne. Vibeke vinkede tilbage, at det var helt i orden. Amalie listede om på siden af skurvognen. Vibeke vendte sig atter mod Angelus ryg, da - ...

En bevægelse i yderkanten af hendes synsfelt fik hende til at dreje hovedet.

(- Hvad var det?)

Udenfor lyskredsen på gravepladsen var natten ekstra mørk. Hun kneb øjnene sammen for at studerede landskabet bag de skærende halogenlamper. Hun havde set et eller andet bevæge sig. Det kunne have været en gren, der rørte sig i vinden eller måske en forvirret fugl, der vågnede for tidligt på grund af lyset - og dog; det var snart en halv time siden, de tændte lamperne. Vibeke, der i lang tid havde følt begivenhederne stramme sig sammen til en hård og dirrende knude i maven, opfattede på dette tidspunkt alting med langt større opmærksomhed, som havde hun udviklet en særlig overfølsomhed overfor lys og lyde og stemninger. Hendes sanser arbejdede på højtryk,

registrerede selv de mindste og ubetydeligste detaljer. Hun kunne se sømmen i Angelus' frakke, hun kunne skelne hver jordklump, han skovlede fri, hun hørte hans sko skrabe mod bunden af hullet, hun fornemmede den professionelle iver i hver bevægelse han foretog.

(- og nu der var der igen noget, der bevægede sig! Pokkers også med det lys!)

Det tilsyneladende skær af normalitet, der var over deres undersøgelse af stedet, kunne ikke få hende til at glemme, hvad der havde bragt dem derhen. Ikke et øjeblik glemte hun, at det var Johnnys skæbne, som lå hende mest på sinde. Eftersom Johnny var i hendes tanker hele tiden, havde synet af den afrevne arm tæret hårdt på hendes ressourcer. I et par hårrejsende sekunder havde hun været overbevist om, at det var Johnnys arm, Angelus gravede fri.

Hun så sig omkring. Angelus var dybt optaget af sit arbejde, Amalie var omme bag vognen for at tisse, og - ...!

JOHNNY STOD OG SÅ PÅ HENDE!

Vibeke glippede med øjnene.

Han forsvandt ikke. Han stod få meter udenfor lyskredsen og stirrede direkte på hende.

Hun kunne ikke skribe. Synet lammede hende totalt. Kun hendes venstre hånd svævede ved egen kraft i luften foran hendes bryst uden dog at gribe fat i noget eller nå op til munden for at standse det udbrud, der helt af sig selv sad fast et sted nede i lufrøret..

- ... !

Johnny forsvandt stadig ikke. Hendes øjne nægtede at blinke - for tænk, hvis han forsvandt imens.

Hendes fødder bevægede sig ved egen kraft, trådte usikkert frem mod synet, et skridt, to skridt, tre - ... Vibeke fulgte med uden at vide det. Hun gik uden overgang fra knivskarp sanseopfattelse til selvfornægtende tomhed. Hele hendes univers skrumpede ind, omgivelserne trængte sig sammen til en lang tunnel gennem det blåhvide, skærende lys fra lamperne. For enden af tunnellen skimtedes en skikkelse let sløret på hendes nethinder. Det var ikke Vibeke, der gik frem mod skikkelsen, det var tunnellen, som langsomt blev kortere og bragte skikkelsen nærmere.

Hun havde næsten tilbagelagt turen gennem tunnellen, da synet forsvandt. Hun havde ikke blinket! Tanken gjorde hende gal. Hun havde ikke blinket! Skikkelsen kunne ikke forsvinde, når hun ikke havde blinket!

Ikke desto mindre var han væk. Johnny var som sunket i jorden. Vibeke stod på grænsen mellem lys og mørke og stirrede fortabt ud i natten. Det var Johnny, hun havde set! Hun var overhovedet ikke i tvivl. Johnny havde stået få meter fra dette sted og set på hende. (- Havde han set på mig?) Hun forsøgte at genskabe billedet, som han stod og på samme tid ventede(?) på hende og - ... (- Havde han set på mig, eller - ...?) Der havde været noget underligt ved hans øjne, forstod hun uden at kunne sætte fingeren på, hvad det var. Han havde set på hende - og alligevel ikke. Det mindede hende om - ... med ét gennemrystedes hele hendes krop af kraftige, iskolde gysninger. Havde hun ikke set det blik en gang før?

Hun fik øje på ham igen.

Denne gang et stykke længere ude i mørket. Det var Johnny. Vibeke trådte ud af lyset. Hun måtte have fat i ham. Han kunne ikke dukke op som et spøgelse i natten for blot at

forsvinde, når hun ville gå ham i møde! Det var jo ham, de var kommet for at finde!
Hun gik ind mellem en lille gruppe træer.

Johnny forsvandt igen, viste sig som en mørk skygge bag et træ, synede bort endnu en gang. Vibeke satte farten op. Hvorfor forsvandt han hele tiden? Han måtte for fanden da blive stående, så hun kunne komme hen til ham!

Amalie rundede skurvognen og så over mod stedet, hvor Angelus og Vibe- ...
Vibeke var væk.

Amalie spejdede ud over gravepladsen. Der var ikke mange steder, man kunne gemme sig for lyset fra masterne. Hun vendte sig for at se, om Vibeke eventuelt var bag hende. Måske hun også bare var omme bag en busk for at tisse?

- Vibeke! Hallo, Vibeke. Hvor er du? Amalie begyndte at gå frem mod Angelus og udgravningen, mens hun kaldte.

- Vibeke? Hvor er du?

Angelus vendte sig og så forvirret på Amalie. - Amalie, er der noget i vejen? Hør, hvor er - ...?

- Ved du heller ikke, hvor hun er? Amalie blev kold over hele kroppen. - Hun ville da aldrig gå herfra alene. Vi aftalte jo, at vi skulle blive sammen.

- Åh, for Helvede da også, råbte Angelus. Han smed værktøjet på jorden og sprang op af fordybningen. - Hvor i hede hule Helvede - ...

- ANGELUS - PAS PÅ!! hylede Amalie. Før Angelus kunne reagere, sprang hun frem og hev ham væk fra kanten af den lave fordybning i siden af bakken. Trods mandens større vægt, lykkedes det hende at trække ham ind mod sig. Angelus greb for sig for ikke at miste balancen. I deres samlede forsøg på at blive stående på benene, ødelagde de enhver chance for et godt resultat. De to kraftige kroppe rullede rundt i graverenden, arme og ben filtredes ind imellem hinanden. Angelus endte med at ligge mere eller mindre på tværs ovenpå Amalies ryg. Han satte hænderne i jorden og kiggede over skulderen for at se, hvad der havde forskrækket hende så voldsomt.

- HAN KOMMER EFTER MIG - H., KOM OG RED MIG, LILLE H. - HAN KOMMER EFTER MIG!! skreg Amalie. Hun var landet med hovedet under Angelus' ene ben, hendes mund var halvt fyldt med jord. Alligevel skreg hun. Amalie var tilbage i kælderen, tilbage i det bundløse intet, hvor den ukendte mand var kommet for at dræbe hende. Hun havde set ham tydeligt, han kom ikke gennem kælderen denne gang, nej, han kom op af jorden for at få fat i hende!

Angelus kastede sig til siden for at frigøre Amalie fra den ubehagelige stilling, mens hans vantro gloede på jorden, hvor han netop havde gravet. Skønt han i flere timer havde ledt efter beviser på sine modstræbende og vanvittige teorier om, hvad der var på færde i Smørum, var han totalt uforberedt på at forstå betydningen, af det, som skete for øjenene af ham.

Jorden bulnede op. Der, hvor han netop skulle til at lirke flere rester af det mumificerede lig fri, steg jord og græs til vejrs, som blev det presset op nedefra. Urtidsmennesket, som han forsøgte at grave ud, blev ligeledes skubbet op - og ikke kun det. Der var flere! To, tre, nej fire! mumier kom flaksende ud fra den enorme jordbølge, der tårnede sig op over deres hoveder. Farten og presset fik ligene til at virke levende,

de tynde, kødløse lemmer vinkede og spjættede, kranierne, med huden strammet sammen i groteske ansigtsgrimasser, grinede og vrængede ad de to skrækslagne mennesker på bunden af graverenden.

Amalie og Angelus nåede ikke væk i tide. Fire raslende lig slaskede ned over dem. Angelus slog fra sig så godt han kunne, kæmpede med de uregerlige kroppe, der i en makaber tilsidesættelse af naturlovene slyngede deres døde arme omkring ham og Amalie. Han stablede sig på benene, slog et par formidable sving med armene og løftede og kastede sit livs mest ulækre modstandere fra sig. Amalie var tabt for omgivelserne. Hun lå stift på jorden og mumlede uforståeligt.

Angelus dirrede over hele kroppen, adrenalinet pumpede vanvittigt gennem hans veltrænede (men smertende) muskler. Var der flere modstandere kunne de bare komme an!

Men når modstanderen er adskillige tons jord, sand og grus - og måske flere lig - hvad gør man så?

Ligene af mennesker, døde for århundreder siden, var hverken det sidste eller det værste, Angelus blev konfronteret med. Jordvolden, som nu tårnede sig flere meter over hans hoved, væltede fremover, og det var kun et spørgsmål om sekunder, før den ville vælte ned over dem og både knuse og begrave dem. Der var ingen tid at spille. Angelus trådte hen over Amalie, greb fat i hendes ene arm og trak til.

Amalies frakke tog af for noget af slæberiet, men eftersom Angelus ikke havde tid til at tage specielle hensyn, blev hun et stykke af vejen slæbt med hovedet henover den knoldede jord. Amalie mumlede sanseløst videre. Hun ænsede ikke, hvad der skete. Skoene blev revet af hendes fødder, hun fik lange hudafskrabninger i ansigtet og på benene, det voldsomme træk sled huller på frakken, sved hendes hud gennem stoffet - Amalie mærkede intet, rablede blot endnu flere uforståelige mandenavne af sig.

Pludselig lagde Angelus mærke til lyden. Jordvolden væltede fremover, brusede som en bølge mod det sted, hvor de var faldet omkuld. Bunken af sammenfiltrede lig rystede og hoppede ved de sindssyge rystelser, jordklumper og sten fløj gennem luften - men det var lyden, der virkede allermest skrækkindjagende. Lyden var helt forkert. Det lød absolut ikke som en bølge på havet. Mens han stormede på tværs af graverenden, sprang op på den modsatte side, hele tiden slæbende på den afmægtige Amalie, kunne han ikke få billedet af jordskredet til at passe med den lyd, han hørte. Jordbølgen brusede ikke. Den hylede. Som af raseri. Lyden var meget lig Angelus' egne arrige kampbrøl, blot tusind gange dybere, kraftigere og langt mere frygtindgydende. Det lød, som var jorden levende, som var den et monster, der rasende måtte se sit bytte slippe væk. Angelus hørte lyden, prøvede ubevidst at sætte billeder på den. Det var komplet umuligt. Iskold sved sprang ud over hele hans krop.

Jordbølgen slog ned. Ton på ton kollapsede med et efter omstændighederne mere naturligt brag. Angelus stoppede ikke op for at se, om der kom mere jord. Han fortsatte fremad, kurede Amalie over græsset. Først da manglen på lyde fortalte ham, at der i hvert fald for øjeblikket var stilstand, tillod han sig et blik bagud. Graverenden var på det nærmeste væk over en strækning på ti meter. Jordvolden - bjerget, som var steget til vejrs for at begrave dem, havde udfyldt et hul på mindst tohundrede kubikmeter, løseligt anslået - bulnede adskillige steder til overflod opad i høje, forvredne toppe.

Amalie blev liggende, hvor han slap hende. Da gjorde Angelus noget, han ikke havde gjort siden sine unge, ubesindige kampår. Han gik amok. Vrede, raseri, frygt og

hjælpeløshed mixedes sammen til en eksplosiv cocktail. Ved hans højre håndled dinglede appelsinnettet godmodigt og uskadt. Uden at tænke snoede han nettet om hånden, mens venstre hånd automatisk trak netstrømpen med den anden klump rav op af frakkelommen. Udstyret med disse forrykte våben, trampede den olme tyr fremad, nåede kanten af den nedstyrkede jord - og gik i gang med hævne sig på den.

Han gjorde sig ingen tanker om, hvor sindssyg ideen var. Ejheller spildte han tid og energi på at overveje, hvor tåbeligt det så ud. Angelus smadrede først den ene ravklump ned mod jorden, dernæst den anden, hævede netvåbnene og gentog slagene. Han tampede løs på jorden, så gennem en rød tåge, hvordan græstørv og sten fløjtede til siderne - og bankede videre. Armene gik som plejlestænger. Han trådte op over kanten af bunken, krummede ryggen og lod slag på slag hegle ned over den tilsyneladende ikke-eksisterende fjende. Hvad skete?

Fjenden flygtede.

Raseriet blindede Angelus. Hans øjne så kun den næste stump ler, der skulle have en på godda'en. Og alligevel var der noget, som trængte igennem vanviddet.

Slagene virkede. Hans forstand, tilrettet af årelang uddannelse og kløgtig beskæftigelse med fornuftige og jordnære ting, nægtede i starten at acceptere resultatet. Slagene virkede?! Fjenden flygtede. Foran ham bølgede jorden atter. Var et nyt jordskred undervejs, eller - ...? Angelus tampede uanfægtet løs.

Bevægelsen gentog sig et stykke længere væk. Denne gang så han det tydeligt. Jorden flygtede!! Eller rettere: den eller det, som fik jorden til at leve, flygtede. Flygtede fra hans vanvittige tærskeri. Dette krævede mere end forstand, dette krævede (vanvid!) fantasi. Angelus, der altid havde været stolt af sin frodige fantasi, når den hjalp ham med at knække en umiddelbart uløselig gåde, mærkede en utidig jubel stige op i sig. (- Hvem fanden kunne også vide, at man kunne drive jorden på flugt, hvad?) Han tog et par drabelige skridt fremad, smadrede den højre ravklump i jorden. Straks bølgede nogle græstotter foran ham. Han slog den venstre i jorden, bevægelsen gentog sig en meters penge længere væk.

- TRIUMF! brølede han kamplystent, - kom an, din jordmide. Jeg skal - banke livet - ud af kroppen - på dig, eller hvad - du ellers har af - hylster at vride dig - rundt i! Kom an - din muldvarp! Han pointerede rytmen i sætningerne med taktfaste slag.

Med ét stoppede han. Hvad var det for en lyd?

Bag ham lød kaglende latter. Angelus vendte sig og så på Amalie, der havde rejst sig op på knæene og med vidt opspærrede øjne overværede, hvordan hendes redningsmand fór omkring og teede sig. Synet var for meget for hende. Da han ovenikøbet begyndte at råbe op om mider og muldvarpe, som bare kunne komme an, glemte hun de brændende og smertende sår over hele kroppen og overgav sig til latteren. Hele verden var sindssyg. Levende lig og stumpe mandfolk, der udkæmpede drabelige slag mod den forsvarsløse jord! Det var fandeme kun til at grine ad!

Amalie lo, så tårerne trillede. Saltet i tårerne brændte i hudafskrabningerne, Amalie mærkede det ikke.

Angelus blev stående med sine "drabelige" netvåben dinglede fra hver hånd og stirrede uforstående på den blodindsmurte og møgbeskidte kvinde, som sad et stykke borte og brølede af grin. Han så bagud mod det sted, hvor græsset sidst havde vist en bølgende bevægelse. Alt virkede roligt. Så begyndte han at stavre tilbage over sin

slagne fjende. For hvert skridt han nærmede sig den grinende Amalie skrællede raseriet og kamplysten af ham. (- Det måtte dælenduseme også have set sjovt ud).

- Jamen, så hold da op med grine så åndssvagt, kvi- ... nåede han at sprutte, før han uigenkaldeligt tabte den ulige kamp. Angelus bukkede sammen, hvor han stod - to meter foran Amalie -

- og brølede af grin.

Kraften sivede arrigt rundt under græsset i sikker afstand fra de gloende slag. Den havde passet utroligt meget på de sidste stumper gift, som stadig lå i jorden, hvor skabningerne rodede rundt. Den var søgt langt ned under det farlige sted og havde haft god plads til at presse sig opad i et forsøg på at begrave krybet og trække det ned til sig, helst uden de gule klumper, som den følte brænde ved deres sider. Og hvad var der sket? Skabningerne var undsluppet. For at føje spot til skade, var den ene af dem ovenikøbet gået til modangreb. Havde slået ud efter den! Kraften havde aldrig oplevet noget lignende.

Den sydede af hævnthørst.

Og nu denne rædselsfulde lyd. Hvad skabningerne foretog sig, havde den ikke begrebet om, men lydene - de buldrende brøl og skingre hvin, som rullede den i møde gennem jorden, var de mest forfærdelige lyde, den nogensinde havde hørt. Disse skabninger besad større kræfter, end den var vant til. Hvad var det for kræfter?

Det var på tide at indkalde forstærkningerne.

27. afsnit

Søren Evald Sørensen vendte sig klagende i søvne. Madrassen, han sov på, var tynd og hullet, fyldt stak ud adskillige steder. Søren var desværre vant til at sove på den elendige madras, men det var aldrig rart. Der var heller ikke megen plads til at vende sig. Kasser, tæpperester, et gammelt karlekammerskab og ikke mindst en masse poser med tomme flasker fyldte skuret op, så han akkurat kunne lægge madrassen på den sidste stump gulyplads. Søren sov skidt. Ikke værre end andre nætter i skuret, bare skidt. Rigtigt skidt. Han havde også sovet i skuret natten før. Han sov næsten altid ude i skuret, når "Stodderen" var hjemme. Søren havde aldrig i sine skabte dage fattet, hvad hans mor ville med Stodderen. Han kom kun, når han manglede penge til flere bajere. Så kom han væltende, råbte og skreg af Søren's mor, drak og åd alt, hvad der var i huset. Efter et par dage forduftede han igen med de penge, som Søren's mor hver gang var dum nok til at give ham.

Søren både frygtede og glædede sig til den dag, han fyldte femten. Frygtede det, fordi det var den alder, hvor hans mange småkriminelle aktiviteter kunne honoreres med "rigtigt" fængsel - en ting, Søren var lynende klar over - glædede sig, fordi en eller anden tumpet lærer engang havde fortalt ham, at "sosjalvæsnet" nok skulle finde ham et andet sted at bo, når han nåede denne forjættende alder. Når nu hans mor var så dårlig til at passe på ham. Søren kunne ikke forestille sig noget bedre end at flytte hjemmefra.

Der var et helt kilometerlangt år til Søren's femtenårs fødselsdag. Indtil da var han tvunget til at finde sig i moderens forsumpede og sjuskede tilværelse og - allerværst - Stodderen, når han kom og boede hos dem.

Søren vidste nok, at Stodderen kneppede hans mor, når ellers han ikke var for fuld til det, for når det skete, blev Søren uvægerligt smidt ud i skuret for at sove dér. Dengang Søren og hans mor flyttede ind i det lille gårdhavehus, blev skuret kun brugt til deres cykler og gammelt ragelse, hans mor ikke nænnede at smide ud, men nu havde Søren efterhånden flere af sine egne ting herude end i det rum, som var hans værelse. Eftersom hans mor aldrig gad gøre rent eller rydde op, kom hun heller aldrig i skuret og kendte derfor intet til Søren's samling.

Søren samlede på dyr. Ikke fordi han elskede dyr. Fordi han elskede at pine dem. I perioder glemte han sin samling, det skete ofte at dyrene døde af sult eller sygdomme, når han glemte dem eller blot ikke gad "lege" med dem. Når Stodderen dukkede op i rækkehuset, boede Søren mest i skuret og så kom han i tanke om sin lille, private samling torturofre. Han havde som regel altid et pindsvin eller en mus, måske et par småfugle, i sin stald; engang havde han været utroligt heldig og fundet en hare, som havde fået det ene bagben kørt af. Søren havde mange metoder til at få sine dyr til at lide. Han var helt indstillet på, at de på et tidspunkt ville bukke under for hans opfindsomhed. Så dræbte han dem. Det var ikke så sjovt som at at pine dem, men med fantasiens hjælp var der også gode sider ved aflivningen.

Søren havde uden at spekulere nærmere over betydningen af ordet tvunget sine venner - eller man skulle nok sige: bekendte - til at kalde ham "Dræber". Hans få kammerater lagde et lidt andet indhold i navnet, for Søren var til tider meget glad for at give lange og udførlige beskrivelser af de splattervideoer, han var tvunget til at se sammen med moren og Stodderen. Når Søren lå i skuret og så filmscenerne for sig igen og igen, blev de knap så uhyggelige, hvis han brugte lidt tid på at pine et af dyrene, før han sov.

Søren, kaldet Dræber, lod også megen af sin indestængte vrede gå ud over de fnattede unger, som forpestedede ikke kun rækkehuskvarteret, men stort set hele omegnen. Det var næsten lige så spændingsudløsende som at slå små dyr ihjel. Han vidste nok, at det ikke gik an ligefrem at dræbe vræleungerne, (- men derfor kunne man da godt true dem med det, ikke).

Stodderen var på besøg, havde drukket en utrolig bunke bajere, mens han ugenert gramsede op under Søren's mors nederdel. Søren vidste nok, hvor det bar hen. Alligevel lod han som ingenting og det var først, da han blev fanget i at smugkigge, mens moren lå på knæ foran Stodderen og suttede på hans tissemand, at han blev kostet ud i skuret.

I Søren's hoved blev to billeder ved med at dukke op på skift. Først så han moren ligge på knæ med den beskidte tissemand inde i munden, derefter kom han selv brasende ind gennem betonvæggen, ligesom Bruce Lee i Søren's yndlingsfilm, dog havde han en motorsav i hænderne i stedet for karatestænger, og så zinnngg-zannngg-zappede han først tissemanden og derefter hovedet af Stodderen uden at ramme sin mor. Den scene gentog sig mange gange, før Søren faldt i en klam, urolig søvn på den usle madras.

Zombien ex-Lars havde stået udenfor skuret i lang tid. Den surt-søde hørm af råddent kød blandet med gamle sjatter billig vin og spiritus, fortalte den, at der fandtes ondskab bag den lukkede dør. Zombien var ikke i stand til at fatte betydningen og virkemåden i det simple låsebeslag. Den var afskåret fra at komme ind til skabningen, der befandt sig derinde og som måtte være af samme støbning som den selv. En menneskeskabning, der

omgav sig med død på den måde, kunne blive en perfekt kompagnon til Kraftens første-zombie.

I loftet over døren sad en skarp pære under en glasklokke. Zombien var hverken ræd for lyset eller frygtede opdagelse, mens den stod og sugede dødsstemningen til sig. Den havde foretaget et par særdeles blodige aflivninger i de tilstødende gårdhavehuse og beboerne i dette hus var kun sikre, så længe døre og vinduer var lukkede. Kraften havde to gange forgæves beordret zombien til at komme til undsætning på gravepladsen, men fornemmelsen af noget særligt, af noget helt ekstraordinært bag denne lukkede dør, fik zombien til at negligere ordren. Den tidligere dybt depraverede Lars havde fundet sin ligemand. Det var kun et spørgsmål om tid, før skabningen i skuret kom ud. Zombien havde tid til at vente.

Stodderen skulle tisse. Det skulle han altid midt om natten, især når han drak bajere. Det var ikke så galt med vin eller sprut, så plejede han nok at kunne holde sig, til han vågnede. Men ikke bajere. De sure lagner var godt krølledede. Han huskede knap, at han havde dusket kællingen. Det måtte han have gjort, for hun lå med bar røv og kravlede halvvejs ind i væggen. Nå, han skulle ud og slå den streg.

Han vaklede ud over sengekanten, støttede sig til dørkarmen og så ned gennem den lange gang. Et surt stinkende ræb rullede op gennem halsen og klang gennem huset. For enden af gangen kunne han skimte det snuskede lokum. Ovenlysvinduerne i rækkehuset var møgbeskidte, natten var mørk. Stodderen var både pisseligeglad og ditto trængende. Efter det første usikre skridt faldt hans blik på vinduet halvvejs gennem entreen. Lidt perverst med et vindue lige midt i gangen, især når kællingen ikke gad sætte ordentlige gardiner for. Alle og enhver kunne glo lige ind i huset. (Guderne skulle vide, at han selv gjorde det rundt om i rækkehuskvarteret, når han kunne komme til det). Nu så han altså ud, og hva' fa'n var det? Gennem det snavsede glas fik han øje på en nøgen stodder på miniature-terrassen foran hoveddøren.

(- Hold da kæft, det er fan'me for meget). Stodderen gloede engang til. Jo, den var god nok. Stod der ikke en splitternøgen idiot derude foran hoveddøren og savlede. Han stod måske og spillede den af til tonerne af deres knepperi (hvis der altså havde været noget at spille den af over) (- men han skulle krafteddeme ikke stå her og gokke jern foran deres hus!)

Stodderen vraltede gennem resten af gangen. Med bevidste og fuldemands-præcise bevægelser drejede han dørlåsen rundt og åbnede døren udad med et stort sving.

- Hva' helvede står du her og la- ...

Zombien rakte armen ud og klemte livet ud af Stodderen, før han nåede længere. Den holdt ubesværet den høje, fedladne mand oprejst, mens hans ben dansede en sidste dødsdans på dørtrinnet. Fødderne smattede rundt i en voksende pøl af tis, som Stodderen aldrig nåede at aflevere halvt i tønden, halvt på brættet, som han plejede. Zombien vred hånden rundt og trak mandens strubehoved af. Liget svajede et kort øjeblik op ad dørstolpen, før det drejede bagud og dejsede omkuld i gangen. Zombien skubbede hoveddøren i og rettede atter sin opmærksomhed mod det forjættende skur.

Der kom lyde derindefra. Lyde, som betød, at skabningen var vågen. Zombien skrabede utålmodigt med de nøgne fødder over plankegulvet foran skuret. Flere lyde. Skabningen måtte snart komme ud. Zombien kunne næsten ikke vente længere.

Søren vågnede ved nogle sære lyde udenfor skuret. Han lå musestille og lyttede. Det lød, som om et eller andet fejede henover gulvet derude. Så blev der stille. Han hørte en

smattet, flænsende lyd, som når morderen i "Fredag d. 13" kørte slagtekniven tværs gennem maven på et af sine ofre. Atter stilhed. Var det et dyr, som snusede omkring? En ny skraben. Søren satte sig forsigtigt op, trak tæppet til side og vendte sig for at spejle ud gennem den lille sprække forrest på døren.

Han kunne se en smal stribe af plankegulvet, men der var hverken skygger eller genstande at se. Heller ingen dyr.

Der var helt stille udenfor. Søren rejste sig, var ved at miste balancen i sin iver for ikke at lave støj men nåede at finde støtte op ad skabet. Uendeligt forsigtigt lagde han hånden på dørklinken. Han vidste, han kunne åbne klinken uden en lyd, men selve døren knirkede noget så forskrækkeligt, især når man åbnede den langsomt. Uden at vide det, gjorde Søren præcis de samme bevægelser, som Stodderen. Han åbnede klinken og kastede sig mod døren, så han formelig fløj ud på den lille træterrasse foran hoveddøren.

Søren - og ikke mindst hans hjerte - stoppede.

Det var ikke et dyr - eller var det?

Foran ham stod en ranglet person, nøgen fra top til tå, indsmurt i størket blod (Søren vidste nok, hvordan indtørret blod så ud) og sendte ham - ... et smil?!

Døren til skuret åbnede op mod husets hoveddør. Så længe den var åben, kunne Søren ikke se ind i gangen, hvor Stodderen lå livløs i en hastigt voksende blodpøl. Søren tænkte ikke på at lukke døren. Søren tænkte overhovedet ikke. Den ulækre person foran ham var så ulig alle hans forestillinger om en voldsmand - lignede i hvert fald ikke en masse-morder fra en gyserfilm - alligevel var Søren ikke et sekund i tvivl om, at personen var den mest blodtørstige, mest koldblodige, mest - ... den "mest" af alt vammelt og ulækkert på denne jord!

Og hans øjne!

Søren havde ingen ben. Han svævede på uforklarlig vis et eller andet sted mellem bræddegulvet og det udhængende tag. Eftersom han ikke kunne føle sine ben, kunne han ikke flytte sig fra synet, kunne ikke slippe væk fra øjnene. Morderen rakte sine blodindsmurte hænder frem og greb ham - blidt! - om skuldrene. Morderen sendte sit blik ind i hans, trængte ind i ham, begyndte at tale til ham med sit blik.

Der var mord og blod i det, blikket "fortalte". Der var løfte om mere mord og blod, der var ønsket - håbet om mord og blod!

Splatterfilm på splatterfilm fik nyt liv for Sørens indre blik. Uden statister, uden gummiknive. Med rigtige indvolde, rigtigt blod. Blod, der dannede springvand og floder omkring Søren og den svinske fyr. Blodet flød sammen til en dybrød malmstrøm, snurrede hurtigere og hurtigere, sugede dem ind mod det bundløse Helvede, som skimtedes i hvirvelstrømmens centrum. Søren kunne ikke lukke øjnene. Han kunne intet gøre for at undgå synerne, eller - ...? Jo. Han kunne give op. Kunne ganske enkelt holde op med at trække vejret. Kunne holde op med at leve, ikke?

En forunderlig blanding af kvalme og sød mavekildren brusede op fra hans mellemgulv. I stedet for at snøre hans hals sammen og afslutte hans unge liv ved at blokere luftrøret, fortsatte fornemmelsen op til hans hjerne, bredte sig ud over hans bevidsthed og dækkede den med et barmhjertigt tæppe af glemsomhed. Søren var ikke klar over sin krops sidste reaktioner. På dette tidspunkt var han forlængst bevidstløs.

Zombien kunne ikke tale, kunne ikke fortælle denne herlige skabning, der stank så saligt af død, at den var skabt til at følges med den, leve med dem, dræbe med den. De

døde øjne udsendte det liv, de kunne. Udsendte de følelser, zombien var gennemsyret af, for at fortælle om alt det vidunderlige, de to kunne udføre sammen.

Skabningen faldt sammen i dens arme. Zombien forstod det ikke. Forstod det alligevel. Skabningen var ikke den, zombien troede. Skabningen var ikke værdig til at følges med den. Zombien slyngede den livløse dukke fra sig. Det larmede forfærdeligt, da den ramte trægulvet. Zombien reagerede ikke. Øjnene i det beskidte ansigt afspejlede svagt en form for skuffelse. Zombien havde regnet med denne skabning. Den var bare en almindelig dødelig. I ti afgørende sekunder vaklede zombien imellem sine forvirrende, næsten-menneskelige reaktioner.

Søren faldt halvt ind i skuret. Hans ene arm rev en pose flasker omkuld. Den afsindige klirren vækkede ham. Han forsøgte at rejse sig, kæmpede for at finde et fast holdepunkt og komme på benene. Han havde ingen umiddelbar erindring om manden udenfor skuret. Han forsøgte blot at komme op at stå, reagerede rent reflektorisk på den ubehagelige fornemmelse af flasker, som snurrede og drejede sig under hans hænder, når hans søgte fæste, som rullede under hans fødder, så han ikke kunne rejse sig. Så huskede han. Søren stivnede, forvandlede til en stenstøtte. Hans dybfrosne lemmer lå som brædder ovenpå de sidste tre flasker. Kun hans øjne drejede næsten umærkeligt, foretog en umenneskelig rejse på otte grader (... - han er der stadig!) Morderen stod i lyset fra lampen og så hen over ham. Det virkede som om, han havde glemte Søren.

Så kiggede morderen på ham. Søren trillede ned mellem flaskerne og sad på gulvet. Hans højre hånd fandt en ølflaske, strammede automatisk om flaskehalsen. Morderen bøjede sig frem. Søren sprang på benene. Morderen virkede underligt ligeglad, men den pludselige bevægelse fik ham til at overrasket. Søren sikrede sig, at hans fødder stod sikkert uden fare for at smutte på en flaske. Han vidste, at den blodtilsølede morder ville slå ham ihjel, hvis ikke han gjorde modstand. Modstand med en flaske, havde Søren set i mange karate- og kickboxerfilm. Han havde tit leget, at han skulle forsvare sig eller angribe med en flaske, når han var sammen med sine "venner". Det gav sådan en rar fornemmelse at mærke glasset smadre, mens han holdt flasken i hånden. Bagefter, når han for sjov fægtede ud efter de andre med de spidse takker i bunden af flasken, var det næsten lige så sjovt som på film.

Han svang flasken i en kort, afsnuppet bue mod dørkarmen, mere følte end hørte glasbunden brække af og stak i samme bevægelse flasken op imod morderens ansigt.

Zombien så ikke hånden suse op mod dens ansigt. Den unge skabning stod i skygge, den var selv klart belyst af lampen i loftet. Hånden og armen, der pludselig fór ud af mørket, overrumplede den fuldstændig. Sylespidse glastakker strøg af mod dens hage og hamrede med voldsom kraft ind i dens hals.

Søren var ikke til sinds at blive stående og ærgre sig over, at han ikke havde ramt morderens ansigt som beregnet. Da han mærkede glasset bore sig ind i halsen på modstanderen, iværksatte han næste del af sin hurtigt anlagte plan. I samme nu hånden ikke kunne presse den knuste flaske længere frem, gav han slip, dukkede hovedet ned i hoftehøjde og kastede sig fremad. Efter hans beregninger burde morderen nu være mere end halvdød. Der måtte derfor være plads og tid til at spurte forbi ham, kaste sig under rækværket på den anden side af hoveddøren og stikke af.

Planen fungerede. Søren gjorde intet forsøg på at skubbe morderen omkuld. Han var rigeligt tilfreds med at mærke, at han slap forbi, fandt hullet under rækværket og

trimlede omkuld på den smalle strimmel græs foran rækkehuset. Før morderen kunne sige "ARGH!" som i en rigtig film, var Søren på benene og spæned ned ad flisegangen mellem gårdhusene. Der lød ingen skridt bag ham, et hurtigt kig forsikrede ham om, at morderen ikke var i hælene på ham. Han nåede hjørnet af det sidste hus, kastede sig ind til væggen og spejdede forsigtigt rundt om muren.

Morderen kom gående hen ad flisegangen!

Han vandrede stift men uden vaklen hen mod hjørnet, hvor Søren stod på lur. Søren ønskede, det var en film. Og måske var det en film? Morderen var sminket, den halve ølflaske, som stak ud fra hans strube var bare en flot special effect, ikke?

Søren vidste bedre. Han stødte fra mod muren og løb alt, hvad remmer og tøj kunne holde. Han var færdig med at se på den morder.

Bare væk.

Han løb til hans fødder nægtede at bære ham længere. Han standsede udmattet og støttede sig til et ungt træ. Sidestinget trak sig som pigtråd op gennem venstre side af mave og bryst, stak en gloende håndfuld pigge ind under armhulen og gennemhullede hans lunger. Måske også hans hjerte? Han pressede hånden ind mod ribbenene for at dæmpe smerten. Søren gispede den knivskarpe natteluft ned i sine forpinte lunger. Det gjorde mere ondt end han nogensinde havde prøvet før. Vejtrækning i gængs forstand var der ikke tale om. Nå, alt andet var bedre end at være tilbage ved huset og skuret og - ..!

Langt om længe kunne han rette sig en smule op. Stadig sammenkrummet, med en hånd mod træets dejligt håndfaste bark, med to lunger, der nådigt var ved at vænne sig til tanken om lade luften passere mere normalt igennem, så han sig omkring.

Han var nået frem til en skråning, der førte ned til en lang, tosporet vej. Et stykke derfra så han en gangbro over vejen, passende oplyst af tre lygtepæle. Han gik frem til kanten af skråningen, fandt et andet træ at støtte sig til og spejdede til siderne. Ikke et øje i nærheden. Heller ikke bag ham. Natten var stille. Han kunne nok godt sætte sig og hvile sig lidt, før han løb videre. Han vidste, at han måtte videre. Mordere, især den slags, som ikke dør af at få halsen skåret op af en flaske, ville med garanti følge efter ham, ligemeget hvor han tog hen. Det havde han selv set på film. Men det kunne ikke skade at tage bare et lillebitte hvil. Han slap træet, trådte et skridt frem for at sætte sig på toppen af den stejle skråning, da vejlamperne og lygtepælene gik ud. De få lys i husene på vejens modsatte side gik ligeledes ud. Alt lys forsvandt på én gang. Søren blev så forskrækket over det uventede mørke, at hans fødder snublede i det lange græs. Benene eksede under ham, han mistede balancen og faldt. Et ekstra sort tomrum åbnede sig under hans trætte fødder, tilværelsen indeholdt intet, som baskende arme og hænder kunne gribe fat i. Han ramte græsskråningen seks meter nede, trimlede vildt det sidste stykke og sluttede faldet med at knalde nakken ind i en af de lave stolper i hegnet, som løb langs vejen.

Søren løb ikke længere. Han lå meget stille.

Grineanfaldet var ved at aftage. Angelus og Amalie havde ondt i maverne, foruden deres øvrige skader. Nu kunne det være nok. Situationen var alt for alvorlig til, at de kunne spilde tid på tant og fjas. Begge vidste de, at det kun var en hysterisk reaktion

ovenpå rædslerne og det overnaturlige. Næsten samtidig kom de i tanke om den forsvundne Vibeke. Amalie satte sig udmattet tilbage på jorden. Hun rørte forsigtigt ved sårene i ansigtet.

- Ja, jeg ved ikke om jeg skal takke dig eller være gal over den hårdhændede behandling, Angelus, men hvad gør vi ved Vibeke?

- Hvad er klokken? Angelus så på sit ur. Det var snart tid til, at en af dem gik tilbage til Frk. Himmelstrups hus og satte de andre ind i tingenes udvikling. - Jeg er bange for, det vigtigste for os lige nu er at finde Vibeke så hurtigt som muligt. Så må de andre vente så længe. Hvis bare vi vidste, i hvilken retning hun er forsvundet.

- Hun gik ikke forbi skurvognen, for så havde jeg set hende. Hun må være gået den anden vej, altså den vej, hvor der ikke er gravet.

- Lad os hente lygterne og forsøge os et stykke den vej, samtykkede Angelus og hjalp hende på benene. De børstede i fælleskab det værste snavs af hendes frakke og vendte sig mod skurvognen for at gå derover. De skulle have nye lygter med.

To personer kom gående rundt om skurvognen.

Angelus greb hårdt fat i Amalies arm. Han så med det samme de tegn, som afgjorde sagen for ham.

- De ligner ham, jeg sloges med i går, hviskede han. - Har du ravstykkerne?

Amalie så fra den ene fremmede til den anden. Begge var sjusket påklædt og møgbeskidte. Deres gang var stiv og mekanisk. Hendes højre hånd greb efter netstrømpen. Den var væk. Hun stak hånden i frakkelommen. Taknemmelig trak hun sit reservevåben op.

- Her, tag min. Angelus rakte hende sit ene net og trådte frem mod zombierne. Her var endelig noget mere håndgribeligt at slås med. Angelus vurderede de to. Så vidt han kunne afgøre, var der ingen legemlig forskel på mændene. De var lige høje, lige kraftige af bygning. (- OK, så tager vi dem begge to!) Han stilede lige mod mændene, forsøgte at læse i deres øjne, hvad de kunne tænkes at gøre. Og så intet. Han havde ikke haft tid til at studere sin modstanders øjne den foregående dag, men disse to starutter var afgjort døde i blikket. De så igennem ham. Angelus droppede enhver tanke om et normalt slagsmål, mand til mand (eller mand til mænd, rettere sagt). Her var tale om galninge; altså, bare lige på dem.

Angelus havde ikke forestillet sig andet, end at Amalie på god kvindelig facon ville holde sig diskret i baggrunden, mens hendes tapre ridder kæmpede med dragen. Og se så her! I samme nu han hævdede armen og slyngede sit rav-net mod den ene fyr, så han ud af øjenkrogen en tilsvarende strømpe suse mod den anden. Den nødstedte prinsesse var ganske ferm til nærkamp, viste det sig. Amalie og han var på deres side også af næsten ens bygning og de zombier mødte derfor stort set den samme modstand. Og hvilken modstand. Angelus og Amalie blev dybt chokerede over virkningen af ravet. Han havde set ravet brænde huden på sin modstander dagen før, men dette var meget voldsommere, end han havde regnet med.

De sigtede mod angribernes hoveder. Resultatet var rædselsvækkende. Ravet sydede som flammekastere ved kontakten med mændenes kroppe. Effekten blev ikke forringet af de stormaskede net. Ravet ikke bare brændte, det ætsede sig vej gennem hud og knogler. Hvert slag med de lange poser klippede simpelthen stykker ud af angriberne. Amalie ramte sin modstander sideværts i tindingen. Hele mandens pande sejlede ud til siden og efterlod et gabende hul ind til det, som dagen før havde været en

menneskehjerne. Angelus havde mere højde på sit slag og fik fornøjelsen af at se modstanderens højre øje og kind dratte til jorden.

Zombierne fortsatte fremad.

Det udviklede sig til et veritabelt slagteri. Deres angribere hverken slog fra sig eller forsvarede sig mod de drønende hug. De strakte armene frem med krogede fingre - de af dem, som stadig sad på hænderne - ellers intet.

Der faldt ikke en dråbe blod. Zombierne bestod af en tør og svampet, kødliggende substans, som afgav en smule røg, når det blev skilt fra kroppen. Angelus og Amalie var længe om at finde den hurtigste måde at afgøre kampen på. Angelus havde efterhånden decimeret sin modstander til en parodi på en menneskekrop, uden at det ændrede zombiens kampgejst. Han besluttede sig for at gøre et forsøg. De levende døde var ikke specielt snedige, deres reaktioner blev langsommere og langsommere, omend de stadig greb ud efter deres tiltænkte ofre. Angelus fintede ubesværet udenom en hånd med kun tommelen tilbage, sidestepede om bag zombien og svang posen mod dens nakke. Blodløs hud og flagrende hår brød ud i lys lue, da ravet pløjede sig gennem zombiens halshvirvel og afsluttede kampen for dens vedkommende.

Han gentog successen på den anden. Amalies ansigt fortrak sig i afsky og væmmelse, da Angelus nedlagde hendes stærkt derangerede angriber. Hun var knap i stand til at give ham et tyndt, taknemmeligt og dødt smil.

De stod afventende, med lange, slappe arme og betragtede tvivlende de makabre rester af zombierne. Var det virkelig slut? I halvmørket gjorde det ikke den store forskel, at der ikke var flydt blod. Synet af menneskedele, slynget omkring på jorden, kaldte ikke uventet lede og kvalme frem i forreste række hos dem begge. Angelus tog Amalies hånd og førte hende væk fra stedet. Deres ben sitrede faretruende. Deres eneste fremdrift var længslen efter af komme så langt væk fra stedet som overhovedet muligt.

De havde vundet den absurde kamp. Ingen af dem følte glæde derved. Kun afsky.

28. afsnit

Rasmus rødmede stadig ved synet af den bevidstløse kvinde. Da Himmelspjæt fik hende ned at ligge på en kort, tykt polstret sofa, var hun tilbørligt indhyllet i et tæppe, men han havde haft mere end rig lejlighed til at beskue hendes nøgne underkrop ude på vejen. (Den forkomne kvinde var skabt fuldstændig som hans mor). Frk. Himmelstrup vimsede omkring kvinden, der talte usammenhængende om sin mormor, som ville spise hende og om et eller andet, Rasmus hørte som "marsvin". Kvinden var slet ikke bevidst om hans og Himmelspjæts tilstedeværelse, gjorde blot, som der blev sagt, lagde sig på sofaen og trak benene op under sig. Før de kunne få noget forståeligt ud af hende, faldt hendes hoved bagover. Hun var besvimet.

Frk. Himmelstrup bad Rasmus holde øje med, at kvinden ikke rullede af sofaen, mens hun selv forsvandt ud i køkkenet. Rasmus syntes, der var noget bekendt ved kvindens tøj. Han kunne se det øverste af hendes skjorte(?) De pudsige stropper på skuldrene mindede ham om - ... noget med militær? - ... eller - ... (- ... politi?)

Kunne det virkelig være en politibetjent? Og hvad havde hun oplevet, som kunne få hende til at opføre sig på den måde? Rasmus vidste godt i hvilken retning, svarene på hans uudtalte spørgsmål bevægede sig. Hvis politiet ikke kunne stille noget op mod de ukendte uhyrer, ville deres egne chancer så ikke være helt forsvundne? Rasmus sank en stor klump. Frk. Himmelstrup kom tilbage i stuen med en kop i hånden.

- ... øh, Frk. Himmelstrup. Jeg tror, hun er politibetjent.

- Ja, både skjorten og vindjakken kunne tyde på det, mumlede den gamle dame. Hun satte koppen og rakte ind under tæppet. Hun asede frem og tilbage med den bevidstløse kvinde. Kort efter trak hun en sort eller meget mørkeblå vindjakke frem i lyset. Hun holdt den ud i strakte arme. Rasmus så det gule emblem på jakkebrystet. Hans mistanke var altså god nok. Det var en kvindelig betjent.

- Hun ser ud til at have været ud for lidt af hvert, sagde Frk. Himmelstrup og strøg varsomt kvindens hår væk fra panden. - Hun er helt varm og svedig. Gad vide, hvad hun har set og hørt derude?

- Jamen, hvis selv politiet ikke kan klare zombierne eller vampyrerne - ...?

- Jeg kan forestille mig mange ting om dem, som render omkring og laver ulykker, men måske er denne betjent blevet overrasket, mens hun var alene, prøvede Himmelstrup at berolige drengen. - Du skal se, det kan såmænd være, hun kan fortælle os, at de der væsener er fanget og hele sagen er slut.

Rasmus svarede ikke. Han var ikke overbevist. Over-hele-hovedet ikke spor overbevist.

- Skal vi ikke hellere ringe til politiet og fortælle, at en deres betjente er her?

- Hm, jeg ved ikke rigtigt. Det ville måske være det bedste og på den anden side, kunne jeg mægtigt godt tænke mig at høre, hvad hun har at fortælle, før vi ringer til nogen. Ved du hvad, Rasmus, vi venter, til de andre kommer om en halv time. Så beslutter vi i fællesskab, hvad der skal ske, ikke?

Det kunne Rasmus ikke umiddelbart sige noget imod.

Vibeke var grædefærdig. Johnny blev væk for hende hele tiden. Snart dukkede han op mellem nogle træer, snart bag en busk, snart henne ved hjørnet til endnu en sti. Hun var ved at være godt træt af gemmelegen men fortsatte ufortrødent jagten på den flygtige skygge. Nu havde hun i tre dage ventet og forbandet og længtes og givet op og alligevel håbet at se ham frisk og rørig. Og så blev han ved med at lege kispus med hende på den sindsoprivende måde.

Hun anede ikke, hvor langt hun var fra gravepladsen. De lange lige stier mellem og bag villaerne så i hendes øjne ens ud, de ganske små forskelle var lette at overse i mørket. Udover de obligatoriske gadelygter ved alle sti-sammenfletningerne var månen den eneste - stærkt upålidelige - lyskilde. Hun syntes efterhånden, hun havde fulgt efter den flygtende skikkelse i flere timer, men det måtte skyldes den ophidsede tilstand, hendes sanser befandt sig i. (- Dér var han igen. Ned ad den næste sti. For hundredogsyttende gang!)

Pludselig kom hun ud på en vej. Stien stoppede uden varsel, hverken fortov eller kantstene markerede overgangen til vejens asfalt. Det var en lang, snorlige allé med træer på begge sider af kørebanen. Træerne, som ikke kunne være mere end femten-tve

år gamle, stod på linie i en bred græsribat, afbrudt af mørke bremmer to-tre steder. Vibeke kendte nu egnen godt nok til at vide, at de sorte indhug i græsset var sideveje eller indkørsler til vænger, hver med en større eller mindre klynge huse omkring. Selve alléen var blot en halv kilometer ubrudt asfalt. På det sted, hun var kommet ud fra stien, førte sideveje væk i hver sin retning. Enkelte parkerede biler fortalte, at ikke alle i kvarteret havde dobbelte garager eller carporte.

Vibeke skimtede en bevægelse ved et træ lige før det første vænge. Afstanden var måske fyrre meter. Nu gik en skikkelse under lygten på hjørnet. (- Jo, det er Johnny!)

Hun så sig omkring. Stedet var totalt øde. Den brede vejbane og græsribatterne betød, at hun hele tiden kunne se langt til alle sider. Hun skulle netop til at tage det første skridt, da hun blev grebet af en sær stemning. Uden at kunne sætte en finger på noget konkret, fik hun langt om længe en frygtelig forudfølelse om, at noget var forkert.

Hvorfor ville Johnny ikke lade hende komme tæt på? Hvorfor forsvandt han hele tiden? Var der en skjult mening med at lokke hende afsted på den måde? Pludselig forstod Vibeke, at hun nårsomhelst kunne komme i fare. For hvad, anede hun ikke. Alléen så fredelig nok ud, alligevel fornemmede hun en bølge af vildt, primitivt raseri strømme imod sig. Luften var tyk af ondskab. Stik imod al fornuft fik hun lyst til at trodse denne ondskab. Johnny - hvad han så end var forvandlet til - skulle ikke trække hende omkring ved næsen på den måde. Vibeke gennemrystedes af kampvilje, opfyldtes af en beslutsomhed, hun aldrig før havde oplevet. Nu kunne det være nok! Hun greb ekstra stramt om netstrømpen i højre hånd, trak reserven op af lommen og snoede den om venstre. Med blikket rettet direkte mod hjørnet, hvor "Johnny" var forsvundet, valgte hun at gå fremad midt på kørebanen. Månen forsvandt atter bag en sky. Lygten på hjørnet gemte sig bag trækrone; der var meget mørkt på vejen. Hun nærmede sig hjørnet, forberedt på hvadsomhelst. Sidevejen lignede alle andre sideveje, lygten på hjørnet var den kommunale gennemsnitstype. Der var ingen håndgribelig grund til at betragte netop dette hjørne som værende mere afgørende end alle de andre hjørner, hun havde rundet under forfølgelsen af Johnny.

Forskellen blev tydelig, da hun nåede et stykke ind i vænget.

Bilvraget i hjørnet var blot et bilvrag, patruljevognen med de åbne døre signalerede beskyttelse og sikkerhed, den halve mandekrop på jorden foran patruljevognen betød alt det modsatte. Den lille gruppe skikkelser, klædt i forskellige former for nattøj eller intet tøj overhovedet, betød endvidere, at Johnny ikke var alene, samt at han ikke længere ville stikke af fra hende. Tværtimod. Han og de andre skikkelser var tydeligvis mere end ivrige for at komme hende i møde.

Vibeke skreg.

- Vi må ringe til stationen, hviskede Birthe.

- Ja, ja, lige om et øjeblik, min ven. Drik lidt mere te først. Teen, som Frk.

Himmelstrup rakte betjenten, var rigeligt spædet op med Piratrom, den eneste spiritus, hun havde i huset. Birthe var for svag til at protestere. Hun drak en ekstra stor slurk, spiritusduften snoede sig på én gang kvælende og livgivende op i hendes næsebor og bredte sig brændende i mund og svælg. OK, det kvikkede da en smule.

Da koppen var tom, nikkede Frk. Himmelstrup beroligende til hende. - Vi ringer til stationen lige om lidt, men - ... vi sad netop og ventede på vore venner, og øh - ... det var egentlig vores mening at vente med at tilkalde yderligere hjælp, til vi hører, hvad de har fundet ud af.

Birthe så usikkert på den søde, gamle dame, som talte så uforståeligt. Der var ikke et øjeblik at spille. Hun måtte hurtigst muligt have fat i vagthavende - for ikke snakke om den samlede danske hær og civilforsvaret! Kannibalerne skulle uskadeliggøres. Hun anede ikke, hvor længe hun havde ligget livløs på den bløde sofa, men hvert sekund kunne betyde, at endnu flere mennesker blev overfaldet og spist.

- Jamen, der er ikke tid! Kanni- ...

Birthe stoppede. Hun kunne ikke få sig selv til at nævne ordet overfor en gammel dame og en ung knægt på - hvad? - femten år?

- Har De mødt nogle af zombierne, kom det meget forsigtigt fra drengen.

Birthe vendte sig og stirrede på ham.

- Zombierne??

- Ja, eller kannibalerne, brød den gamle kvinde ind, venligt men bestemt. - Vi skal ikke sidde og skændes om navne. Hvis De har oplevet noget, som indebærer - ... ja, hvordan skal jeg sige det?

- Jeg har oplevet noget i nat, som - ... Birthe tav gysende. Erindringerne forekom hende pludselig abnormt uvirkelige i denne hyggelige, varme stue. Lige med ét kunne hun ikke forestille sig den vanvittige flugt, de blodige syn, den afgrundsdybe frygt. - Jeg har oplevet noget i nat, som ikke lader sig beskrive. Hun satte sig op. - Men det er yderst vigtigt, at jeg kommer i forbindelse med stationen i Ballerup med det samme!

Frk. Himmelstrup holdt hende ikke tilbage men lod hende rejse sig. Birthe skulle til at krænge tæppet af sig, da hun pludselig forstod dets betydning. Der var ikke tid til at rødme over hendes nøgenhed og der var slet ikke tid til at spekulere over, hvor meget drengen eventuelt havde set. Nu var det telefonen, det drejede sig om! (Hun undlod dog at smide tæppet).

Den gamle kvinde gjorde plads for hende. - Telefonen står på det lille bord derhenne.

Birthe løftede røret og drejede hurtigt de tre cifre.

- Dette er et katastrofekald. Sæt mig omgående i forbindelse med politistationen i Ballerup! Nej, jeg har ikke tid! Jeg er - ...

Alt blev mørkt. Lyset forsvandt uden varsel, i huset, ude på villavejen. Strømmen forsvandt overalt.

Telefonen var ligeledes død.

Birthe stirrede blindt ud i luften. En endeløs strøm af følelser sloges om af kvæle hende. Sad nydeligt på række omkring hendes strube og forhindrede hende i at trække vejret. (- Så tæt på! Og nu dette - ...!) Ordene, som skulle have gjort en ende på ulykkerne, blev brutalt undertrykt, blev langsomt og ubarmhjertigt pint ihjel af en mavesugende vished. Nu var det kun et spørgsmål om tid, før de alle var fortabte.

Kannibalerne havde vundet.

Det var ikke Johnny, som først nåede hen til Vibeke. En knægt på cirka seksten år, kun iført boxershorts (og med et lille barns ben og fod i hånden) samt to mænd, den ene

stor og behåret over hele kroppen, den anden lille, svagelig og med en abnormt udspilet vom, rakte i takt armene frem og begyndte at gå frem mod hende.

Vibekes fødder var som støbt ned i asfalten. Synet var så gennemført rædselsvækkende, at hun i et langt sekund troede sig hensat til en anden virkelighed. Der var måske otte eller ni skikkelser på pladsen, og alle vendte ansigterne mod hende, som havde de ventet hende. Johnny havde lokket hende i en fælde! Havde ført hende til dette sted, for at disse gyselige mennesker kunne få fat i hende og - gøre - hvad ...?

I sidste øjeblik kom hun i tanke om ravet. Hun svingede panikslagent med begge arme, slyngede sine to ravvåben frem mod de fremrakte, krogede fingre, mens hun tanketomt begyndte at råbe eder og forbandelser mod de ækle fremtoninger. Teenageren hvædede af hende og trak hånden til sig i tide. Den lavbenede mand var knap så hurtig. Til Vibekes måbende rædsel kappede ravet hans arm af lige under albuen. Den store mand blev forstyrret af sin sidemand, der væltede ind foran ham. Mere så Vibeke ikke. Hun snurrede omkring på hælen og løb.

- Lad os så finde Vibeke, afsluttede Angelus diskussionen. - Hvis vi skynder os, kan vi forhåbentlig forhindre, at hun også støder ind i sådanne nogle løjsere. Denne vej.

Angelus førte an med nettet parat. Amalie, der med et svagt håb om at finde trøst og varme i Frk. Himmelstrups stue havde talt for at vende tilbage, skulle ikke nyde noget af at blive tilbage på gravepladsen. Stumperne af de to zombier lå spredt på jorden og afgav en modbydelig, syg hørm. Amalie ville ikke blive forbavset, hvis resterne gik i forrådnelse med det samme. Hun havde på den anden side ingen intentioner om at blive og overvære processen. På vej over pladsen faldt hendes blik på en aflang gul pose, halvt begravet under en græstørv. Hendes tabte rav-net. Hun trak det fri, snoede silkestrømpen to gange rundt om hånden og fulgte efter Angelus.

De trængte ind mellem nogle unge træstammer for enden af graverenden. Den lille klynge træer gav hurtigt plads for en lang strækning med græs, kantet med strittende, nøgne buske. Det var indtil videre ikke svært at gætte i hvilken retning, Vibeke måtte være forsvundet. Bakken, som løb langs udgravningen, blev højere og mere stejlt. Vibeke måtte være gået til den anden side. Netop som Angelus gjorde tegn til Amalie om at dreje til venstre, fangede han en bevægelse i bakkensiden.

- Næ, nu har jeg aldrig - ...! Hvis ikke jeg tager meget fejl, er vor noble ven fulgt med os!

Til Amalies store undren drejede Angelus ind mod bakken. Det komiske syn gentog sig. Angelus hævdede armen og lod ravklumpen suse ned mod jorden. Nu kunne Amalie også se jorden bølge. Uden opfordring trådte hun op på siden af Angelus og bankede det ene net ned i græsset. De fortsatte med at banke løs på bakken, mens de langsomt og ubønhørligt drev jordrystelserne foran sig. Som efter aftale forsøgte de at genne deres skjulte modstander i en bestemt retning, væk fra menneskelig beboelse. På den anden side af bakken var der kun marker og græsplæner. Det måtte trods alt være bedre at lokke fjenden op til overfladen dér i stedet for mellem villaer og rækkehuse.

Deres ukendte modstander virkede besynderligt uvillig til at flygte op over bakken, men taktikken så endelig ud til at lykkes. Væsenet i jorden fortrak op over bakkekammen, de bølgende jordrystelser fortsatte tværs over en græsplæne, der på dette

sted blev gennembrudt af en anden strimmel nyligt tilkastet jord. Angelus så op. Månen kiggede frem mellem de jagende skyer. I et forvirret øjeblik troede han, at de var løbet i rundkreds og igen var ved at nærme sig graverenden, de netop havde forladt. Så kom han i tanke om, at der et par uger tidligere var lagt telefon- og elkabler til det samme byggemodnede område i kommunens yderkant, som skulle nyde godt af naturgassen. Striben i græsplænen måtte være kabelføringen til de nye huse. Jorden bølgede voldsomt under græstæppet, fjenden hastede mod den tilkastede rende. Den absurde klapjagt nærmede sig sit uventede og katastrofale højdepunkt.

Kraften havde masser af styrke i behold. Den samlede stadig energi utallige steder i omegnen, en samling zombier var ved at løse problemet med den ene, kvindelige skabning, disse to forbavsende modstandsdygtige skabninger udgjorde et problem, men Kraften behøvede blot at trække sig behørigt tilbage for senere at udtænke en anden metode til at udrydde dem. Deres vedholdende bankeri med det gule snot var irriterende, omend ikke direkte dødeligt for den. Kraften sivede gennem jorden for at finde en uoverstigelig forhindring for sine forfølgere. Den søgte frem under græsset, nåede den løst nedkastede jord og kablerne. Skabningerne var tæt bag den. Kraften spildte ikke tiden med at dykke under disse besynderlige strenge i jorden. De lange, hårde og ukendte forhindringer kunne ikke standse den. Hvis den ikke kunne skubbe dem til side, måtte den sprænge dem. Kablerne gav sig ikke, da Kraften masede på. Tænder og kløer fra en fremmed tilværelse skar i en enkel, brutal bevægelse gennem gummi, bly, jern og kobber. Elledninger og telefonkabler brast, som var de spinkle sytråde.

Engang for længe, længe siden var menneskets liv meget simpelt. Tilværelsen bestod af den daglige kamp for overlevelse, for husly mod naturens luner og for beskyttelse mod de få men hensynsløse fjender. Oldtidens mennesker levede et primitivt liv uden de mange forunderlige opfindelser, som moderne mennesker tager for givet. Kraften var vant til den samme primitive verden. Elektricitet, det være sig stærk- som svagstrøm, var ganske ubekendte begreber for den. I de to døgn, den havde hærget egnen, var den stødt på mange ting, den ikke forstod, men den havde ikke taget sig tid til at beskæftige sig med alt dette. Da Kraften stødte ind i kablerne, som skulle forsyne kommunens håbefulde tilflyttere det kommende efterår, var den ganske uvidende om de kræfter, den dermed blev konfronteret med.

Telefonkablerne, de tyndeste af ledningerne, blev revet over, uden at Kraften registrerede det. Den forhistoriske menneskefjende gennembrød derpå stærkstrømskablerne, som førte elektricitet til såvel de planlagte husstande som til de virksomheder, byggemodningen i høj grad var iværksat for, og fik sin eksistens' første elektriske stød. Vel at mærke et koncentreret mega-stød fra otte kabler. Dens naturlige element sørgede for den mest bastante jordforbindelse, man kunne ønske sig. Kraften blev fanget i et gigantisk energifelt, blev naglet til stedet af en elektrisk udladning, som ville brænde et menneske til aske hurtigere, end man kan blinke med øjnene.

Kraften følte elektriciteten dundre gennem den jordbundne del af sin krop og - ... den nød det. Den svulmede op, sugede den ukendte, eventyrligt og ufatteligt rige energi til sig og voksede. Og voksede. Og voksede. Den sprængte jorden til alle sider med sin nye kraft, antog hidtil ukendte former og jublede over sit utrolige held. Det samlede, opadrettede tryk flåede et kæmpemæssigt krater i græsset. Strømkablernes flossede ender fulgte med Kraften op i luften, rev sig løs af jorden og dansede løssluppet

omkring. Gnister og stikflammer startede små brande i græsset. Den fugtige natteluft forhindrede heldigvis, at ilden bredte sig.

Angelus og Amalie standsede som var de løbet ind i en mur. De nåede ikke at fatte, hvad der skete. Det ene øjeblik var verden sort, de forrevne skyer legede kispus med månen, sriben i græsset var blot en tilkastet grøft - det næste eksploderede verden under fødderne på dem. En åndeløs række af blændende lysglimt sprang op fra jorden. Et hårrejsende fyrværkeri af blå, grønne og orange ildkugler hævede sig i stadigt stigende buer og slyngninger over nattehimlen. Så kom trykbølgen. To sølle, almindelige dødelige blev kastet bagover, fløj som flagrende påklædningsdukker gennem luften og klaskede ind i bakken, de kort forinden havde forceret. Angelus og Amalie, dybt bevidstløse, blev liggende få meter fra hinanden.

Kraften ænsede ikke sine slagte fjender. Den havde opdaget et nyt og formidabelt element. Aldrig i dens forkrøblede tilværelse havde den været nærmere noget, som kunne ligne triumf og glæde. Mens universet syntes at splintres omkring den, følte den en verden af nye muligheder strømme igennem sig. De forunderlige jordrør var indgangen til en ny tilværelse for Kraften, var midlet til at skaffe den ubetinget magt over alle skabninger.

Som en kåd unge, der uforvarende dumper ned i en slikfabrik udenfor normal arbejdstid, kastede Kraften sig frådende af lykke ud i sit nye element. Elkablerne førte med diverse forgreninger på kryds og tværs gennem egnen og videre ud til andre og endnu mere lovende jagtmarker. Kraften lod sig villigt trække rundt gennem ledningerne, følte med stigende jubel, hvor vidt forgrenet dens nye domæne var, fornemmede evigheden åbne sig for den. Med ét var alt andet fuldstændig ligegyldigt. Kraften kunne erobre hele denne verden, kunne færdes - og herske overalt.

Kraften var universets ubestridte eneheriker!

29. afsnit

Birthe tampede løs på den forsvarsløse telefon. Lammelsen havde fortaget sig. Var afløst af et sindssygt, nyttesløst raseri.

- ÅRH, SÅ SVAR DOG, DIN INFAME IDIOT! DU KAN IKKE BARE AFBRYDE PÅ DEN MÅDE! SÅ SVAR DOG! Hendes ophidsede stemme kæmpede med en opgivende, hulkende gråd. - Jeg skal have fat ... i vagthavende. Jeg ... er nødt til at advare dem mod kannibalerne!

Rasmus og Frk. Himmelstrup sad som lammede. Ingen af dem behøvede at se ud af vinduet for at vide, at det ikke kun var deres hus, som var ramt. Hele kvarteret, muligvis hele kommunen var mørklagt. Ingen af dem tvivlede heller på, at strømsvigtet havde en klar forbindelse til nattens øvrige rædsler.

Rasmus forsøgte at trænge gennem den kvindelige betjents sønderknuste ordstrøm. - Fru Betjent, De må ikke græde. Når vores venner kommer tilbage, så ved vi, hvad vi skal gøre. Men De må altså ikke græde mere. Det skal nok gå alt sammen, fru Betjent.

Drengen og kvinden overhørte hinanden, fortsatte bevidstløst med hver sin remse.

Frk. Himmelstrup var skrækslagen. Hendes tilsyneladende ro under den lange nats begivenheder kostede hende stadig flere kræfter. Hun var trods alt næsten tooghalvfjers år gammel. Hun havde set mangt og meget mellem år og dag, men intet, selv i hendes erfaring, gav hende de fornødne ressourcer til at forstå endsige udholde de strabadser, de gennemlevede. Frk. Himmelstrup holdt sig for ørerne for at lukke kakafonien af drenge- og kvindestemmer ude. Til sidst blev det for meget. Fra dybe, uudforskede kældre i sin sjæl hentede hun en sidste portion energi frem.

- JAMEN, SÅ HOLD DOG KÆFT, BEGGE TO!! skreg hun af sine lungers fulde kraft.

Stilheden sænkede sig kvikt og velsignet.

- Vi er nødt til at holde hovederne kolde, fortsatte hun efter en lang, trykket tavshed. - Uanset, hvad der er sket her - eller med vore venner - kan det ikke nytte, at vi taber hovedet og flipper fuldstændigt ud.

Det pudsigste ord i Himmelspjæts mund fik Rasmus til at fnise dæmpet. Han havde aldrig troet, at hun kunne finde på at sige "flippe ud". Det var et udtryk, hans far kunne bruge, ord, som stammede fra hans forældres unge dage, hvor en masse mennesker rendte rundt i spraglet tøj og med blomster i håret. Himmelspjæt var meget ældre end hans forældre. Rasmus havde da aldrig hørt så gamle mennesker sige "flippe ud", "det er fedt", "shit" eller andre pudsigheder, som hans far og mor undertiden lod smutte ud, når de blev grebet af noget.

Birthe snøftede og kæmpede for at få sin stemme til at lyde blot en smule normal. - Hvad skal vi gøre? Hvad skal vi dog gøre? Hvis vi ikke kan få fat i stationen, ved jeg ikke, hvad vi ellers kan - ... hvordan vi skal - ...

Frk. Himmelstrup ventede tålmodigt, men Birthe fortsatte ikke. - Vi kan gøre én af to ting, sagde den gamle dame, - vi kan blive siddende her i buldermørke og vente på, at et eller andet kommer og gør det af med os, eller - ...

Hvad Himmelspjæt havde tænkt sig at fortsætte med fik huden til at rejse sig i ærtestore knopper på Rasmus' arme.

- vi kan begive os ud, godt bevæbnet med rav og hvad vi ellers kan finde og lede efter de andre.

Stilheden i stuen blev uden varsel brudt af en forunderlig, myrekrybende lyd.

Larmen, der startede som en svag kimen i det fjerne, steg med afsindig kraft og forvandlede sig med ét til en uudholdelig hyl som af tusinde skingre fløjter. Det var umuligt at bestemme, hvor larmen kom fra. Den steg og steg både i styrke og intensitet, indtil den blev fuldstændig uudholdelig at høre på. En efter en kastede de sig fremover, famlede efter det første det bedste til at dække hoved og ører og forsvandt ind i en grufuld verden af altgennemtrængende hvin. Ingen af dem opfattede, at lyden kom fra husets elektriske installationer, hvor Kraften på sin tour gennem sit nyvundne element var nået til denne del af elnettet. Menneskefjenden fornemmede sine modstandere i huset og slog et ekstra slag gennem de gamle ledninger for at pine dem yderligere.

Hyleriet fortsatte, uendeligt, forekom det. Så svandt det ind, aftog hastigt. Lige så pludseligt, lyden var opstået, forsvandt den igen, hvorhen ænsede de ikke. Der gik flere minutter, før Birthe rørte på sig. Hun stak forsigtigt hovedet frem fra tæppet, hun havde krammet omkring sine ører. Det svage lysskær fra vinduet var langt fra nok til, at hun kunne se de andre, men bevægelserne fortalte hende, at de trods alt havde overlevet. En skarp, dump hyl i hendes hoved - Birthe havde oplevet den samme susen efter en god,

men frygteligt larmende rockkoncert året før - var det umiskendelige bevis på det helvede, som var tromlet hen over dem.

Rasmus tudede. Hans ører gjorde ondt, men pinen var for intet at regne i sammenligning med hans fod. Da han faldt ned fra lænestolen for at søge dækning for larmen, havde han vrikket på sin skadede ankel. Smerterne overdøvede ganske den vedholdende kimen for ørerne.

Frk. Himmelstrup rejste sig og famlede fortvivlet ved sit ene øre. - Sig noget, en af Jer, sig noget, for Guds skyld!

Birthe råbte, - Er der sket noget med Deres ører?

- Så sig dog noget, jeg kan ikke høre Jer. Hvor er I? Desperation og fortvivlelse kæmpede om første-parketet i Frk. Himmelstrups sind.

Birthe kom på benene, trådte hen til Frk. Himmelstrup og vendte hende mod sig. Deres øjne mødtes i et kort øjeblik, da månen sneg sig til et hurtigt kig ned på vejen udenfor. Birthe åbnede munden demonstrativt tydeligt og sagde, - Er der sket noget med dine ører?

En stor, klar tåre banede sig vej i Frk. Himmelstrups venstre øjenkrog. Hendes mund åbnede sig langsomt, som skulle hun øve sig på et langtrukket skrig. Skriget kom aldrig. Lyden blev siddende som en fastlåst blokering i halsen.

- Kan du høre, hvad jeg siger? Birthe stirrede intenst ind i de utydelige øjne.

- ÅÅHH, GUD. JEG ER BLEVET DØV! skreg Frk. Himmelstrup. - Jeg kan ikke høre dig. Jee--gg ee-e-e--er- ...

Birthe faldt hende om halsen og græd selv. Hun var klar over, at hendes egen hørelse var blevet kraftigt beskadiget af larmen, men tanken om, at den gamle kvinde var blevet frarøvet hørelsen fuldstændigt, var alt for sørgelig.

Rasmus, der for tredje gang den weekend levede i sit eget personlige smertehelvede, ænsede hverken kimen for ørerne eller de to kvinders gråd.

Kraften susede videre gennem kabler og ledninger.

Synet af den afhuggede hånd dansede stadig for Vibekes blik, mens hun stormede ned ad den lange allé. Bag sig hørte hun forfølgernes sjoskende skridt, enkelte i en tøffel eller to, de fleste med bare fødder. Vibeke tænkte på Amalies beskrivelse af overfaldsmandens ufattelige hurtighed. Hun kunne ikke forstå, at disse væsener - med Johnny i deres midte! - ikke allerede havde indhentet og overmandet hende. Det måtte være ravstykkerne, som fik dem til at holde sig på afstand. Men hvor længe - ...?

Vejene strakte sig foran hende. Et godt stykke fremme kunne hun se enden. Hun passerede den næste sidevej, kastede uvillkårligt et blik ned ad den - og så endnu flere skikkelser komme stavrende frem mod alléen! I samme nu kom den første person til syne i lygteskæret ved næste sidevej tres meter fremme.

Zombierne strømmede ud fra sidevejene foran og bag hende, som havde en usynlig krigsherre kommanderet alle sine tropper frem på én gang.

Da gik strømmen.

Vejen var oplyst af sammenlagt otte gadelamper, hvilket betød, at store dele af strækningen lå i dyb skygge. Nu forsvandt de otte lyskilder med ét. Mørket væltede uhæmmet frem og lukkede sig sammen om hende. Vibeke vaklede men fortsatte sit løb. Kulsorte silhouetter dukkede op foran hende. Hun svang den ene netstrømpe. Slaget belønnedes med en kort, sydende opblussen af brændende kød og en dump hvislen fra zombien, som mistede en stor bid af skulderen. Uden at tænke, uden at spekulere over, hvor mange zombier, der var omkring hende, fortsatte hun sanseløst fremad, svang ravstykkerne hid og did i det svage håb, at skyggerne ville holde sig på afstand.

Hun var halvtreds meter fra alléens ende, da zombiernes øjne begyndte at skinne. Vibeke registrerede det uden at undres. I hendes endeløse flugt og kamp var de glødende prikker blot endnu et emne, hendes forstand puttete ned kassen med uforståelige, men uomtvistelige kendsgerninger. Zombiernes øjne glødede i mørket - og det var det!

Fordelen - hvis man ellers kunne kalde det en fordel - var, at hun fik et forrygende godt overblik over, hvor talrige zombierne var. Ravstykkerne hvislede - ikke gennem luften - gennem kødet. Når hun ramte den tomme loft, blev det svage luftsus ganske overdøvet af føddernes trampen omkring hende. Når ravet ramte zombie-kød, lød den ætsende syden, som betød, at endnu et stykke zombie ville dratte til jorden. Det gik langsomt, men fremad hun kom da. Hun nåede enden af vejen, hvilket gav hende to muligheder for at komme videre. Den bedre plads i vejkrydset spredte også zombierne en anelse. Hun syntes at ane en chance for at slå ind på vejen til højre. Månen gav hende uventet hjælp med sit gråhvide lys. Der var en mulighed for at bryde gennem zombierne. Hun svingede kraftigt med nettene, forsøgte at ignorere den kvalmende lyd med ledsagende hørm og pressede sig nærmest ved viljens kraft ind mellem to grupper zombier. Da hullet endelig opstod, dukkede hun hovedet som et barn, der "stanger buh" og styrtede væk mellem de fremstrakte hænder.

Vibeke kom til endnu et kryds. Her var ingen zombier. Månen forsvandt igen. Hun nåede at se en lang bakke på sin venstre side. Et eller andet sted i hendes hukommelse mente hun at genkende stedet fra en fredsommelig eftermiddag, hvor bussen havde passeret dette vejkryds. Hvor bakken førte hen, anede hun ikke, men ved at tage den vej måtte hun på et tidspunkt komme rundt og tilbage til den vej, hvor hun mente, den gamle dame boede.

Det var forsøget værd. Hun hørte sjoskende skridt bagude. Det var i høj grad forsøget værd.

Hun spurtede ned ad bakken, ænsede ikke muligheden af at blive kørt ned, når hun løb midt på kørebanen. Et af de smukkeste syn måtte vel være et køretøj, en bil, en bus - en ethjulet cykel! - bare et eller andet til at bringe hende væk fra den ækle allé og (Johnny!) de superulækre zombier.

Nedenfor bakken, hvor vejen foretog et sving, stødte hun i en af dem. Bogstaveligt talt. Hun var alt for koncentreret om at slippe væk til at reagere i panik over det pludselige sammenstød. Til hendes store lettelse, faldt hun ikke. Hun ramte en uset genstand - en zombie - midt på vejen, stødte den fra sig ved en ukendt refleks og fortsatte sit løb.

Zombien, derimod, væltede omkuld og råbte, - Av, for helvede!

Vibeke troede ikke sine egne ører. Hun løb videre. At hun tilfældigvis stødte ind i en snakkesalig zombie, skulle ikke forhindre hende i at komme videre. (- "Av, for helvede!" det var nemt for den at sige - ...? men hvad var du det?)

- Hov, vent et øjeblik. Hør, hov, vent nu lige lidt, ikke?

Stemmen læspede lidt på de sidste ord. (- Zombier kan sikkert glimrende læspe, eller - ...)

Nu lød der tunge trin bag hende. Og mere snak.

- Vent dog lidt, for pokker. Sig mig er alle blevet vanvittige i nat? Hør, De der, vil De ikke nok stoppe?

Vibeke stoppede. De to rav-net dinglede hjemme- og kampvant fra hver sin hånd. - Holdt! Stands! Ikke et skridt nærmere.

Skyggen, som pustede anstrengt, standsede. Hun hørte skyggen flytte på fødderne som en udmattet marathondløber. Den hæse prusten var vidunderlig menneskelig. Men hun ville ikke tage nogle chancer.

- Hvem er det? Fortæl mig, hvem du er.

- Jeg - æh, hedder Henry. Jeg bor her i Smørum - jeg er lige kommet hjem i - øh, aften - pyhh - fordi min kone - ...

Vibeke hørte pludselig en dyb fortvivlelse komme mod sig, da den fremmede fortsatte. Ordene kom fra en fjern og dyb afgrund, ikke få meter gennem mørket.

- Politiet ringede, fordi jeg havde bedt dem om at tjekke, at Anne var OK, men så - altså ringede de, og - ...

- Kom bare nærmere, så behøver du ikke tale så højt, sagde Vibeke uden at tænke over det. Den hjælpeløse desperation i mandens stemme rørte ved noget i hende.

- Siden jeg hørte, hvad der er sket med Anne, har jeg bare gået omkring på vejene. Jeg har stadig svært ved at forstå, at sådan noget kan finde sted i vore dage, men - ... de ville overhovedet ikke lade mig se hende. De sagde, at - ...

Stemmen, der nu tilhørte en mandsskikkelse, standsede igen. Hun kunne ikke se hans ansigtstræk, hans figur virkede almindelig. Det var stemmen, med en sorg så ufattelig tydelig, håndgribelig på en måde, som greb hende. Hun skulle netop til at bede ham fortsætte, da lyden af sjoskefødder nåede dem.

- Lad os se at komme herfra, hviskede hun og greb ud efter den fremmede. Hun fik fat i hans overarm - ravet lavede ingen hvislelyde, manden var helt upåvirket af ravet! det var et menneske! - og trak ham med sig. Hun hørte et svagt suk, der i den længst forsvundne, normale verden ville have betydet "åh, ikke igen!", men han fulgte trop. Vibeke fik en ide. Hvis de kunne få fat i en bil. Umiddelbart dukkede en lang række fordele op i hendes tanker: en bil kunne køre, blot der var benzin nok (- Åh, lad min ukendte følgesvend have kørekort!), dørene i en bil kunne låses, så de gramsende zombier ikke fik fat i dem, selvom de ikke kunne køre i bilen og endelig: så længe der var strøm på batteriet, kunne et bilhorn vække en masse opmærksomhed. I værste fald måtte de vente til andre levende væsener fandt frem til dem.

Altså, en bil!

- Ved du, hvor man kan få fingre i en bil, stønnede hun. Den fremmede havde frigjort sig fra hendes greb og var løbet op på siden af hende. Hans stemme var sløret, ikke kun af anstrengelsen.

- Aner det ikke. Måske på en af de små veje her i det gamle Smørum. Herhenne kan vi dreje til venstre. Hvis vi er heldige, er der måske en eller anden herinde, som ikke har låst bilen af.

- OK, men hvis det ikke er tilfældet, får vi satans travlt med at komme herfra. Vibeke følte ham trække i hendes ærme. De drejede ind på en sidevej. Vibeke ventede hvert øjeblik at se skygger komme mod sig. Hun holdt nettene klar til slag, men de nåede uden problemer forbi en kort stribe rækkehuse. De standsede stakåndede ved en stationcar, der med sine store ruder og formodentlig hvide farve var tydelig selv i den månesvage nat.

En hurtig inspektion afslørede, at de to sidedøre var låst, men - ... bagsmækken gik op! "Henry" kravlede hurtigt ind i bagagerummet. Vibeke fik kun et kort øjeblik til at glæde sig over opdagelsen. Hans skuffede stemme nåede bagud til hende.

- Åh, for helvede da også. Der er hundenet ind til førerhuset. Men måske kan jeg - ... han bandede dæmpet. Hun hørte ham bakse med nettet.

Efter et svedigt halvt minut kom det triumferende, - Sådan, løb over og åben døren i venstre side!

Vibeke løb rundt om bilen. Lydene bag dem var ikke til at tage fejl af. Zombierne var alt for tæt på igen. En hær af skygger med skinnende øjne masede sig op ad vejen. Døren i førersiden gik op. Henry havde fået lirket dørlåsen op ved siden af det tykke net, der adskilte førerkabinen fra bagagerummet. Vibeke forventede, at Henry selv ville komme om til den anden side, men da hun vendte sig om for at høre ham kravle ud, hørte hun i stedet bagdøren smække i. Henry råbte, - KØR, FOR HELVEDE, KØR! DE ER HELE VEJEN RUNDT OM BILEN!

- JAMEN, JEG ANER IKKE, HVORDAN MAN KØRER! skreg hun tilbage. Lyden af kroppe, der arrigt kastede sig mod varebilens sider og bagende, fik det til at løbe iskoldt ned ad ryggen på hende. Inde fra bilen kunne hun ikke true eller skade dem med ravet. Uanset hvor sikre de var inde i bilen, var de hjælpeløst indespærret i denne blikspand, som de ikke havde mulighed for at køre væk i. Hvis ellers Henry kunne køre bil, sad han på den anden side af et kraftigt net, beregnet til at holde en fuldvoksen schæferhund stangen. Og Vibeke havde aldrig siddet bag et rat.

Zombie-muren rundt om bilen pressede tættere på. Nattens sidste, svage lys forsvandt. Vibeke og Henry var fanget.

Alarmcentralen var ved at segne i opringninger. De pludselige strømafbrydelser var omfattende, dækkede åbenbart størstedelen af Hovedstadsområdet. Der syntes gradvist at tegne sig et mønster. Strømmen var forsvundet fra de fleste kvarterer og områder vest for byen med centrum i Ballerup-området. Flere og flere bydele mistede strøm, enkelte steder kun delvist, andre steder totalt. Udover den manglende strøm var det støjen, de fleste klagede over. Ingen kunne sige, hvor den infernalske lyd kom fra. Den kom hylende, hærgede huse eller hele husblokke i flere minutter og forsvandt igen, blot for at plage andre dele af byen. Ambulancer var sendt afsted efter folk, som havde mistet hørelsen eller var gået amok som følge af den hjernevidende støj. Der var langtfra ambulancer nok.

Birthes paniske opkald, som blev afbrudt, da Kraften skar forbindelsen til det meste af Smørum over, druknede i mængden og den vagthavende på Alarmcentralen havde hurtigt glemt det.

Klokken 3.35 fik Alarmcentralen fred. Brutalt og uden varsel. Vagthavende sad udmattet og stirrede på sine svagt susende hovedtelefoner. Forbindelsen til resten af Sjælland var død.

En anden vagthavende, overbetjent Carlo Jacobsen ved Ballerup Politi, havde besluttet sig for at undersøge, hvad i alverden der var sket med hans vogne nummer "Otte" og "Fire". Mandskabet, som skulle passe på Henry og Anne Kristensens hus havde ikke meldt ind i flere timer; Martin og Birthe var sendt ud for at finde den forsvundne ægteemand til samme Anne Kristensen, søndagens andet sønderdelte offer. Han forventede ikke, at de skulle rapportere ind regelmæssigt. Efter deres ulækre oplevelser tidligere på aftenen, var han indstillet på at give dem lang snor. De kunne nok trænge til en hvilepause ovenpå fundet af det menneskelige puslespil i villaen. Turen til Korsør var efter hans mening en glimrende afveksling uden de store problemer, men da de to klovner lod Henry Kristensen vandre uantastet væk fra sit hjem, var det en mild straf at sende dem ud for at gøre fejlen god igen.

Nu havde de ikke meldt sig i over tre timer og Carlos tålmodighed var nået til vejs ende. Han lod dem kalde regelmæssigt hvert femte minut efter klokken to, indtil videre uden resultat. Hvor de var eller, hvad de foretog sig, var nu flintrende ligeegyldigt - hans blide behandling af dem var ligeledes historie - Martin og Birthe stod til en god, gammeldags skideballe - med løvefødder og gesvejsninger, basta!

Carlo, der stadig fik kuldegysninger, når han eller andre over radioen henviste til søndagens første blodige offer, var rasende. Da alle forbindelser til Smørum forsvandt, både radioforbindelsen til de to vogne, han mente var i området, samt alle andre former for kommunikation - hvilket en række resultatløse telefonopringninger til udvalgte personer i området afslørede - blev furen i hans pande dybere og dybere. En snigende frygt for sine folks sikkerhed begyndte samtidig at vise sig oftere og oftere på hans indre lystavle. Hans virkemidler og gamle sikre forbindelseslinier til folkene i "feltet" som han plejede at kalde det, tørrede ubønhørligt ind. Sagen fik i Carlos øjne mere og mere karakter af katastrofe.

Katastrofestemningen ramte ham - og resten af Ballerup - klokken 3.35. Strømmen gik. Alt - inklusive den direkte linie til kriminalpolitiet i København døde på én gang. Skærmterminaler, radiopultene, telex-maskinen - og værst af alt: kaffemaskinen, som én sørgmuntret kommenterede - stod omkring Carlo som uddøde dyrearter på et zoologisk museum.

Hylерiet ramte stationen klokken 3.41 og sluttede 3.47. Carlo og hans forsamlede betjente ville sværge på, at urene var sat ud af kraft i meget længere tid. Efterretningerne om de mange andre tilfælde af strømsvigt og mystiske hyletoner nåede Carlo og kolleger via husets eneste virksomme stykke teknik, en lille transistorradio, som førte en hensygnende og glemt tilværelse netop med henblik på den slags nødsituationer. Radioavisens ekstraordinære udsendelse klokken 3.54 gjorde ikke deres bekymringer mindre. Især ikke da nyhedsoplæserens stemme blev skåret over midt i en sætning. Resten var susen.

Carlo tog en beslutning. Balladen var efter hans mening startet i Smørum. Radioavisen havde været forbilledligt vag på detaljer for ikke at opskræmme folk, men

den utrolige mængde problemer, stationen havde registreret hele søndagen i Smørum, afgjorde sagen for ham. Eftersom han ikke kunne nå sine forsvundne folk via radio, var der kun én ting at gøre. Carlo beordrede to folk med sig.

Turen gennem det mørklagte Ballerup fortalte dem, at alt virkede normalt bortset fra den manglende strøm. De nåede kommunegrænsen. Bilen passerede grænseskiltene for enden af Baltorpvej, det engang "verdenshistoriske" sted, hvor tapre Smørum-borgere, der hårdnakket afviste kommunesammenlægningen med gigant-naboen Ballerup, havde oprettet en grænsepost; ingen slap ind i Smørum uden at vise "pas" eller passérseddel. "Baltorpvej" skiftede passende navn til "Skebjergvej" ved grænsen, skønt asfaltbanen var ganske ubrudt. Kun stedkendte vidste, at man kørte ind i en anden kommune på den strækning.

Patuljevognen trak ind til siden for at dreje op ad Smørum Parkvej, svingede til højre uden hensyn til, at lyskurven viste rødt -

- og standsede med et brag.

Sikkerhedsselerne og den nedsatte fart reddede tre pander fra at blive voldsomt tilredte.

Bilen stod stille på vejen og kunne ikke komme videre. Vejkrydset var øde, intet forhindrede dem i at have frit udsyn til alle sider. De kunne ikke se den mindste grund til ikke at køre fremad. Alligevel var de blevet stoppet af en mur på tværs af vejen. Carlo og patruljefolkene stirrede vantro rundt på omgivelserne. Der var ingen mur, ingen forhindringer. Intet.

Chaufføren gned sig over en flænge ved det venstre øjenbryn og tværede frisk blod ud over tinding og kind. Arrigt kastede han bilen fremad. Med samme voldsomme resultat.

De tre stoute betjente var ganske uvidende om det elkabel, som gik under Smørum Parkvej lige før krydset. De var lige så uvidende om det usynlige energifelt, som Kraften løssluppet havde slået om det meste af Smørum. Bortset fra, at energimuren effektivt blokerede for videre fremfærd. De stødte frustreret ind i den ugenombrydelige mur to gange mere, før Carlo beordrede bilen omkring. Der var andre veje ind til hjertet af den lille kommune.

30. afsnit

Angelus og Amalie var på vej tilbage mod Frk. Himmelstrups hus. Hvad der var sket, mens de jagtede den underjordiske fjende, stod i et tåget skær for dem begge. De huskede knap den vanvittige klapjagt, lysekspllosionerne var små, smuldrede stumper i deres hukommelse; deres mirakuløse redning fra katastrofen kunne de blot tage til efterretning. Amalie var døden nær, hendes ansigt, arme og ben skreg af sår og rifter, en lang flænge bredte sig dramatisk fra nakken, tværs over skulderen og forsvandt barmhjertigt uset ned mellem hendes bryster.

Den muskuløse museumsmand ønskede af hele sit hjerte, at han ikke ejede en eneste muskel. Hver eneste, lillebitte og oversete knogle og muskel i hans firkantede krop sang sin klagesang i en meget atonal toneart. Hvad de store muskler sang var ubeskriveligt.

Luftturen, som han ikke huskede et slag af, havde voldtaget samtlige hans legemsdele. Der var ikke gnist af kampgejst tilbage i ham. Mørket virkede forunderligt balsamerende på dem, mest fordi deres skader, deres humpende gangart, deres tårevædede ansigter og sidst men ikke mindst deres depression over den mislykkede ekspedition dermed var skjult for en eventuel omverden. Vibeke var forsvundet. Deres forsøg på at finde hende var endt på sørgeligste vis. Pudsigt nok var der ingen af dem, som tjekkede uret for at se, hvorlænge de havde været væk. Den aftalte time var forlængst gået, vidste de.

Da de drejede op ad vejen til Frk. Himmelstrups hus, hørte de en rædselsfuld hylen fortone sig i elmasterne langs vejen. I fri luft var larmen og virkningen langt mindre skadelig. Udover at holde sig for ørerne, slap de uhindret frem til huset kort efter at støjen forsvandt.

Angelus bankede mat på døren. Han orkede ikke at svinge næven på sin sædvanlige buldrende facon. Det forbavsede ham ikke, at der gik lang tid, før de endelig hørte metalliske klik fra låsetøjet. Han og Amalie stirrede lamslået på et vildt fremmed kvindeansigt i døråbningen. Kvinden holdt et tændt stearinlys i hånden.

- Er I vores venner? lød den endnu mere forbavsende hilsen. Kvinden talte efter forholdene alt for højt.

Angelus så usikkert på den unge kvinde. - Jo, det må vi være.

Kvinden holdt hånden op bag øret, som en gammel kone, der ikke kan høre. Angelus forstod, det var alvor. Hun havde ikke hørt ham første gang. Han gentog, denne gang højere. - JA, DET MÅ VI VÆRE. VI AFTALTE I DET MINDSTE MED FRK. HIMMELSTRUP, AT VI KUN VILLE VÆRE VÆK EN TIME.

- Kom indenfor, kom indenfor. Kvinden åbnede døren helt og trådte til side. Entreen virkede meget lille i skåret fra stearinlyset, men det værste chok fik de i dagligstuen. Rasmus lå grædende på gulvet og tog sig til benet. Frk. Himmelstrup sad fuldstændig apatisk på sofaen og bare så ud i luften.

Amalie satte sig på hug ved siden af Rasmus og trak ham op at sidde. Hun snakkede beroligende til ham og fik hans gråd til at stilne en smule.

- Jeg er ordensbetjent Birthe Svendsen, råbte den fremmede kvinde. - Jeg er frygtelig glad for at møde Dem, som jeg var glad for at møde drengen og den gamle dame her.

- Hvad er der sket, spurgte Angelus. - Vi hørte en voldsom hylen ude på vejen.

- Det var tusind gange værre herinde, sagde Birthe. - Jeg er bange for, at den gamle dame er blevet døv af larmen. Hun satte sig ved siden af Frk. Himmelstrup og lagde armen beskyttende om hende.

- Telefonen er også død. Den gik mens jeg forsøgte at ringe til stationen. Den gamle frøken har været helt ved siden af sig selv efter larmen, men - ... hvad har I været ude og undersøge. Jeg nåede ikke at få noget at vide, før alting gik i smadder med den hylen.

- Jeg ved ikke, om du er bekendt med det fund, som blev gjort i går eftermiddags hernede ved udgravningen? Angelus dumpede udmattet ned i en lænestol. Birthe nikkede.

- Jeg og mine venner her eller rettere de sørgelige rester af os, mener - og nu er du velkommen til at skrive indlæggelsespapirerne under på os alle sammen - altså vi mener, at en eller anden skabning, som ikke er af denne verden, står bag det fund, altså er årsagen til at den stakkels Carlo og muligvis andre er enten døde eller - ...

Angelus sank en træt klump

- eller er forvandlet til noget langt fra menneskeligt.

- Jeg har set ting i nat, som gør, at jeg desværre ikke kan betragte Jer som sindssyge, råbte Birthe. Hun havde svært ved at kontrollere stemmen. Inde i hendes hoved lød alting, som stod hun bag et tæt fløjsforhæng. - Jeg vil ikke komme med detaljer, men jeg er bange for, at I er inde på det rigtige. Der er i hvert fald nogle mennesker, som ikke opfører sig normalt længere!

En mat og opgivende tavshed bredte sig i stuen. Rasmus blev hjulpet op i sin stol, Frk. Himmelstrup stirrede tomt ud i mørket og i skæret fra et enkelt stearinlys var de sidste rester af menneskelig fornuft på egnen - efter deres overbevisning - meget svære at få samlet.

Angelus brød stilheden. - For at gøre tingene endnu mere komplicerede, må vi nok se i øjnene, at den eller det, som står bag alt dette, muligvis er forsvundet eller - ...

Som svar på hans ord begyndte rummet at gløde. Angelus, Amalie og Birthe rejste sig og så sig vantro omkring. Birthe udstødte et gisp og kom i sin forskrækkelse til at svinge armen rundt bag Frk. Himmelstrup og vælte stearinlyset, som slukkedes mod bordpladen. Det blev ikke mørkt i stuen af den grund. Det uforklarlige skær kom alle vegne fra. Amalie pegede mod gulvet. Det var de elektriske ledninger - langs panelerne, frem bag et skab, op til fjernsynet i hjørnet - som pulserede med et kvalmende, grønligt skær. Lyset blev kraftigere, mens de stirrede på det.

- Han er sgu ikke forsvundet, mumlede Angelus. - Han er inde i ledningerne. Vi jagtede ham gennem jorden og pludselig - ...

Fjernsynet kom til live. Skærmen glimtede i en række langsomme pulsslæg. Deres øjne klistrede hjælpeløst til den grønne firkant. Farven blev klarere, pulsslægene blev hurtigere - ... uden varsel smeltede billedrøret, stadig grønt lysende. Glasset, som beskyttede billedrøret, smeltede ligeledes. Hele fjernsynets indre gled sammen til en uformelig, klart lysende klump.

Det grønne lys forsvandt. Det ene øjeblik var stuen og dens urørlige og tavse beboere badet i et vammelt, grønt lyshav, det næste stod de atter i altopslugende mørke.

Angelus rørte på sig. Alt var gået mod beregningerne. Han havde måske haft ret et langt stykke af vejen, men de sidste begivenheder var vidt fjernet fra alt, hvad menneskelig fantasi kunne muntre sig med. Han så sig omkring i det svage skin fra stearinlyset, som Birthe fumlende havde fået liv i. Frk. Himmelstrup var helt tabt for omgivelserne, drengen Rasmus var for tredje gang paralyseret af sin brækkede fod, Amalie var - som han selv - fuldkommen udkørt efter oplevelserne på gravepladsen og denne fremmede kvinde, betjent Birthe, så ligeledes ud til være nærmere kirkegården end forlystelsesparken. Angelus orkede ikke længere at sammenligne dem med noget som helst sportsligt.

- VIBEKE! råbte Amalie pludselig, - Vibeke forsvandt for os. Vi aner ikke, hvad der er sket med hende!

- Ganske rigtigt, nikkede Angelus, - men hvordan i alverden skal vi få at vide, hvad der er sket med hende. Sådan som tingene ser ud i øjeblikket, er det ikke godt at vide, hvad - ...

- Stop et øjeblik, lød det pludselig fra den unge, kvindelige betjent. - Er der andre mennesker derude lige nu? Ja, undskyld, jeg spørger på denne måde, men siden jeg mistede - ... siden jeg så min makker sidst, har jeg kun mødt disse umenneskelige uhyrer. Ja, hver gang, jeg troede at se andre mennesker, viste de sig hver gang at være

forvandlet til rædsler. Men hvis I er sikre på, at der er andre mennesker ude i det dér, hvad det så end er, så mener jeg, at vi må ud og redde dem!

Angelus og Amalie så udmattet på hende.

- Ja, jeg mener det sgu. Vi kan ikke tilkalde hjælp. Hvad der foregår andre steder, kan vi kun gætte på, men jeg mener, at hvis der er andre mennesker ude i nat, er det vor pligt at komme dem til undsætning.

- Hvordan? var alt, hvad Angelus orkede at sige, - som du ser, er vi en sølle forsamling. Jeg tror næppe, at vi - ...

- Og jeg siger, at vi skal gøre det, afsluttede Birthe diskussionen hårdt. Hendes hørelse var måske beskadiget, hendes følelse af ansvar og hendes forpligtelser som ordenshåndhæver fejlede intet (og en stigende og maveknugende hævntrøst mod de modbydelige svin, som havde overfaldet og dræbt "hendes" Martin boblede meget tæt på den tilsyneladende rolige overflade).

- Lad os finde en bil og komme afsted. Kan vi ikke umiddelbart finde hende, I snakker om, eller andre overlevende, får vi i det mindste mulighed for at komme væk fra dette forpestede hul!

Kraften boltrede sig som en fisk i vandet. Den sugede til sig af de uanede mængder energi, fandt nye spændende veje at gå og hele tiden mærkede den sin magt vokse. De ubetydelige skabninger svandt mere og mere i dens bevidsthed. Kraften var uovervindelig. Intet kunne standse den.

Den behøvede ikke længere sine tjenere til at skaffe sig føden. Den slap med - efter Kraft-målestok - en hånlig fnysen forbindelsen til de omvandrende zombier og kastede sig hæmningsløst ud i den altopslugende fornemmelse af uindskrænket magt. Hvor den kom, viste den ved sin vedholdende tuden, at det var den, Kraften, og den alene, som kontrollerede dette vidunderlige og udstrakte element. Elektriciteten (hvilket Kraften ikke benævnedes det) var dens domæne.

De forladte tjenere mærkede ikke umiddelbart deres herres fravær. Deres skinnende øjne blev matte igen, hvilket ikke gjorde nogen forskel for dem. Deres blodtørst, deres ensporede jagt på blod fortsatte ufortrødent et stykke tid endnu. Først senere blev deres egen energi, som indtil da var nøje styret af Kraften, udtømt for til sidst at ebbe ud. Hvilket dog tog sin tid.

Vibeke og den fremmede, Henry, mærkede ingen forandring. Flokken af arrigt snerrende zombier rundt om den hvide varevogn var ikke formindsket. Deres blodtørst ikke heller.

Henry var ligeså grædefærdig som Vibeke. Hans vejledninger og kommandoer var nyttesløse. Vibeke forsøgte febrilsk at følge hans anvisninger, men uanset, hvad hun gjorde, nægtede bilen at starte. Henry brugte halvdelen af sin opmærksomhed på at forsøge at forklare Vibeke, hvordan man kortslutter kablerne på en bil; en ting, han selv kun havde gjort én gang i sit liv. Den anden halvdel brugte han til at gennemrode bagageafsnittet af bilen for at finde en genstand, som var skarp eller spids nok til, at han

kunne vride, save, klippe eller på anden måde skaffe sig vej gennem det solide netværk, som forhindrede ham i selv at forsøge sig med at starte køretøjet.

Larmen fra de savlende zombier virkede som underlægningsmusikken til en syg gyser, forekom det ham. Vibekes mere og mere modløse svar på hans råb, gjorde ham til sidst så deprimeret, at han var på nippet til at give op. Måske var deres bedste chance at vente belejringen ud, simpelthen blive siddende på hver sin side af nettet og afvente dels daggryet, dels den redning, som måtte - som skulle - komme på et tidspunkt.

Vibeke græd. Ikke så stille, som hun kunne ønske sig, for hun vidste, at gråden og den tydelige desperation i hendes stemme ikke ligefrem forbedrede deres situation. Hun forsøgte at beherske tårerne, hun prøvede at bide skammen og frustrationen i sig, hver gang hun modløst måtte opgive at gøre, som han sagde. Hun kunne ikke. Hun tudede som en lille pige. Mere og mere febrilsk forsøgte hun at gøre det rigtige, men mørket, rattet, tårerne, de genstridige ledninger, hendes våde hår om kinderne, de dinglende ravnene, alting havde rottet sig sammen for at tæske de sidste rester af energi ud af hende.

Det værste var lydene.

De klatrende, kravlende og krattende fingre, den glidende susen af tøj eller fodtøj mod ruderne, undertiden en smattet piven, hun langt om længe identificerede som våd, nøgen hud mod plexiglasset og endelig - den ækleste lyd af dem alle sammen! - neglene! Enhver som har krympet sig gysende ved lyden af et stykke kridt mod en tavle, en gaffel mod en tallerken, en kniv mod en rude, skulle prøve i bare to minutter at sidde i den stationcar og høre zombiernes lange, korte, afbidte, velmanicurerede, beskidte og rene negle skrabe med ruderne og metallet. Glimtvis dukkede grønt skinnende øjne frem, men det var lydene, som plagede dem.

Vibeke følte nervespidserne trænge ud gennem tøjet, mens sekunderne sneglede sig afsted til akkompagnement af disse lyde.

Henrys stemme skiftede toneleje. Den lød pludselig knap så frustreret.

- Hold kæft! Hold kæft, holdkæftholdkæftholdkæft- ...

Vibeke gjorde ubesværet, som Henrys vanvittige udbrud dikterede. Hun holdt kæft.

- Hvor dum har man lov til at være, jamrende den fremmede mand fra bagagerummet.

Vibeke standsede sine hjælpeløse fumlerier med den skov af ledninger hendes fingre havde fundet frem til bag et stift panel, der trak smertefulde rifter over blommen på flere af hendes fingre, da det endelig lykkedes hende at rive det løs. Det udstrømmende blod fra fingerspidserne havde ikke gjort forsøgene på at starte motoren nemmere

Der lød en række høje klik bag hende, derefter et voldsomt brag. Til hendes store overraskelse lød Henrys prusten og stønnen derpå ganske tæt ved hende øre. En række glidende lyde, en enkelt undertrykt banden, så kom det fra passagersædet, - En hund havde fundet de hængsler hurtigere end mig.

- Jamen, hvordan? Vil det sige, at - ...

- Ja, det vil sige, at jeg er en præmie-idiot. Nettet var sat fast med fire bøjler, der blot skulle vippes fri. Nok til at holde en hund tilbage - og altså nok til at holde Deres udvalgte præmie-idiot stangen i al, al for lang tid.

De sad forpustede og prøvede at trænge gennem mørket. Lydene susjede og svisjede omkring bilen, men deres eneste - fælles - tanke var i et kort øjeblik:

(- Hvordan ser hun/han ud?)

Vibeke følte en hånd på sit lår. Hånden lå der bare, uden at hun havde følt den komme. Det var en rar hånd. Hun lagde sin egen hånd oven på Henrys. I et par herlige

sekunder glemte de begge de slimede, glidende lyde rundt om dem, følte kun kontakten gennem deres svedige og blodtilsølede hænder.

- Goddag, Henry, sagde Vibeke. - Hvis du vidste, hvor glad jeg er for at møde dig.

- I lige måde, øh - ...

- Vibeke. Vibeke mærkede, hvordan rødmen bredte sig over hals og ansigt. - Jeg hedder Vibeke.

- Goddag - ... Vibeke. I lige måde.

Berøringen varmede dem begge. De sad i et halvt minut uden at sige noget. Henry trak varsomt sin hånd væk fra hendes lår. Vibeke savnede den i samme sekund, den var væk. Så mærkede hun den igen, blot søgte hånden denne gang efter hendes skulder. Hun ventede tålmodigt, til den fandt sit mål. Hun vidste, at den hånd ville aldrig gøre hende ondt. Det var en vidunderlig og rar hånd.

- Lad os bytte plads, lød Henrys stemme. Han talte højt for at overdøve lydene udenfor.

- Ja, men hvordan, råbte Vibeke tilbage.

Med hiv og sving lykkedes det hende at presse sig henover Henrys skød og kante sig ned ved siden af ham. Da han samtidig gled den modsatte vej på sædet og svang lårene over gearstangen imellem sæderne, fandt de frem til deres nye pladser. Hun hørte Henry fumle med ledningerne. Lydene rundt om vognen fortsatte ufortrødent.

Så kom den smukkeste lyd i verden til live, hostede en gang, to gange, fik klaret halsen og brummede derefter veltilpas og beroligende i den lummervarme og svedstinkende kabine.

- HURRA!! skreg de i kor. Ingen af dem skammede sig over det spontane udbrud. Henry famlede fødderne op på pedalerne, gassede forsøgsvis op et par gange, fandt baggearet - det ville være smartest at rense forruden for uvedkommende menneskeædere først - og trådte speederen i bund.

De forsøgte at lukke deres sanser for det, som skete omkring bilen. Henry bakkede meget hurtigt. Der lød adskillige hule drøn mod metallet, bilen hoppede og dansede, som kørte de henover et gigantisk vaskebræt. Samtidig blev lydene af fingre - og negle! - mod forruden svagere for til sidst at forsvinde helt. Henry tændte forlygterne, da bilen var tromlet en halv snes meter bagud. Synet fyldte dem begge med rædsel.

De mennesker, Vibeke havde fået et hurtigt glimt af, før hun hovedløst flygtede fra dem, havde været almindelige mennesker, havde lignet almindelige mennesker, blot med to mærkbare forskelle: deres blik var dødt og deres arme var konstant rakt frem i en sygeligt krævende søgen efter hende, efter hendes blod.

Forsamlingen af mere eller mindre tilskadekomne skikkelser, der alt for klart dukkede frem i bilens skærende forlygter, var ikke længere almindelige af udseende. Mænd, kvinder og børn i alle afskygninger lå eller stod vendt mod bilen. Nej, de lignede ikke mennesker mere. Den tredie og afgørende forskel sprang Vibeke og Henry brutalt i øjnene. De levende døde var forvandlet til forkvaklede parodier på menneskeskikkelser, omskabt til forvredne vanskabninger, der langt oversteg alt, hvad selv de gyseligste Freak-Shows kunne fremvise.

Vibeke så med store tårer i øjnene, at der var flere børn og unge imellem. Hvor mange personer det kunne dreje sig om, var umuligt at vide, for der kunne stadig være flere udenfor lyskredsen, på siden af bilen, bag bilen. Men synet af zombierne foran deres

"lånte" køretøj var tilstrækkeligt til at fylde resten af deres livs nætter med mareridt uden ende.

Utroligt nok var der intet blod. Bilen havde lemlæstet adskillige af zombierne, alligevel flød der intet blod! Den røde farve, som bredte sig over skikkelsernes ansigter og legemer stammede ikke fra deres egne afskårne lemmer. Det måtte være deres ofres blod. Jorden var overstrøet med menneskedele. Men intet tyktflydende blod. Vibeke og Henry forstod ikke at værdsætte denne detalje. Der var rigeligt at få kvalme over.

En kvinde forsøgte at rejse sig, skønt hendes venstre ben var kørt af under bilens hjul; et barn manglede halvdelen af kraniet, det enlige øje dinglede fra sin hule i en lang, tynd sene; to mænd vraltede frem mod billygterne, den ene manglede højre arm fra albueleddet, den anden havde ingen fødder; i et forfærdeligt déjà vu genkendte Vibeke teenageren, som allerførst havde rakt sine arme frem mod hende, nu manglede han begge arme; en ung kvinde med blod tværet ud over sin nøgne overkrop, manglede det ene bryst og halvdelen af en knæskal, hun trådte frem i lyset og de så, at hendes underkæbe hang skævt ned over kravebenet; et barn på omkring syv år - ...

Vibeke lukkede øjnene hårdt i. Hun ville ikke se mere. Hun ville ikke tænke på, hvordan disse mennesker var kommet til at se sådan ud. De var forvandlet til tomme dødnings - ... men før bilen havde såret og lemlæstet dem, var det hendes slag med ravstykkerne, som havde mishandlet deres kroppe, havde slået deres hænder af, havde flænset klumper og stykker ud af deres kroppe. Hendes ører genlød af den hvæsende syden fra ravet, som skar sig vej gennem de døde kroppe.

Henry speedede op igen, denne gang fremad i første gear. Flokken foran bilen rørte sig ikke, stod ubevægeligt og lod sig køre i smadder under det kraftige køretøj.

Vibeke skreg.

Henry satte farten op, drejede rattet skarpt til venstre og fandt en bugtet sidevej, der åbenbart førte tilbage mod den gennemgående vej, hvor han havde mødt Vibeke. Lettelsen over at se den tomme kørebane i forlygternes skær var dog langt fra nok til at fjerne synet af massakren fra deres nethinder. Bag varevognen begyndte de maltrakterede zombier at miste skæret i øjnene, bevægelserne blev træge og formålsløse. Enkelte skikkelser søgte væk fra stedet. De nåede ikke langt, før de segnede omkuld på asfalten, opad stakitter, ind i buskadsen og på tværs af lave hegn.

Kun én zombie, den tidligere Johnny, slap uskadt væk fra den lille sidevej i Gamle Smørum. Kraftens allerførste tjener følte sig svag. Alligevel fortsatte den frem langs stierne bag de små, velrestaureerede huse. Den nåede frem til det langstrakte parkanlæg, hvor Birthe havde gemt sig - og uvidende havde gennembanket en overrumplet og forvirret Henry. Zombien mærkede Kraftens magt svinde ind. Den vedholdende ordre til at skaffe føde og flere tjenere sygnede bort. Zombien var "fri".

Den gik gennem parken - styret af en næsten ikke-eksisterende menneskelig drift, den sidste rest, som Kraften ikke havde kunnet fjerne. Zombien vidste ikke, hvor den skulle hen - den adlød blot et instinkt, som fortalte den, at der var noget, den manglede at gøre.

31. afsnit

- Min bil holder udenfor, sagde Angelus, - men jeg ved ikke - ...
- Glimrende, afgjorde Birthe. Hun rejste sig, trak i et perfekt brandmandstags Frk.

Himmelstrup op over sin ene skulder og begyndte at stampe ud af stuen.

- Skal vi så se at komme afsted, råbte hun over sin fri skulder.

Angelus så betuttet efter de utydelige silhouetter. For første gang i hans liv var der andre til stede, som udviste større beslutsomhed end han, som handlede mere sikkert og beslutsomt. Han noterede sig sin egen mangel på sikkerhed og valgte at følge den handlekraftige kvindes eksempel. Han trådte hen foran Rasmus, rakte hånden frem og fik med besvær hevet den tunge dreng op af stolen og op på skulderen. Rasmus var kun lykkelig over, at smerten i hans fod ikke slog sine hidtidige rekorder ved den pludselige lufttur. Hvad det hele efterhånden drejede sig om, havde han hverken lyst eller kræfter til at beskæftige sig med. Han accepterede hvad som helst, blot hans fod ville holde op med at gøre så s..... ondt hele tiden.

Amalie fulgte modløst efter de andre.

Zombierne var nær ved enden. Undtagen de sidste sejlivede - eller sejdøde - eksemplarer.

Da Vibeke og Henry kvaste en håndfuld af dem med varevognen, sang de fleste af dem allerede på sidste vers. Kraften havde forladt dem, deres kortvarige, syge tilværelse havde ikke længere den nødvendige baggrund. Zombierne gled umærkeligt fra tilstanden som levende døde til døde døde.

Kraften, der ikke længere behøvede sine tidligere tjenere, sang derimod sit livs sang. Den cirkulerede hurtigere og hurtigere gennem et uendeligt antal kabler og ledninger, boltrede sig løssluppet i alle de elektriske installationer, den kom i berøring med på sit "trip". Kraften var - for at sammenligne med en tilsvarende menneskelig tilstand - høj af elektriciteten. Som en hyggelig bibeskæftigelse lagde den telefonnettet øde.

Problemerne for samfundet, der sædvanen tro startede sin mandag-morgen-rutine, var kolossale. Intet fungerede. Telefonnettet afgav pibende hyl og hæse drøn, elektriske apparater strålede i mørket, højspændingsledninger faldt rødglødende til jorden. Kun duggen og den fugtige luft forhindrede at katastrofernes omfang blev større. Enkelte steder gik det dog galt. Et tømmerlager ved Lyngbyvej brød ud i lys lue, da lysmaster og neonreklamer sprang i luften; et snusket autoværksted, som langtfra levede op til Arbejdstilsynets regler om forsvarlig opbevaring af spildolie, gik ligeledes op i flammer, mens fire højspændingskabler muntrede sig med en danse macabre på jorden mellem de væltede tønder; et ældre ægtepar, der i panik forsøgte at finde ly i kælderen, hvor grundvandet stod alt for tæt på den sprunkne cement, nåede aldrig at fortryde den mangelfulde isolering på ledningerne mellem målerskabet og fryseren; to søvnige medarbejdere på Københavns Lokalradio, der troede, at resten af staben havde sovet over sig, forsøgte selv at starte stationens sender og endte som forkullede lig sammen med sendeudstyret, der blev spredt omkring i den brændende bygning.

Kraften brugte stadig Smørum som sit udgangspunkt. Kilden til dens umådelige magt var sprunget af jorden under en kommunal græsplæne i denne fjerne forstadskommune, der i storbyens øjne ikke engang var en ukendt plet på S-togenes linie-oversigt. Smørum eksisterede ikke i en masse menneskers bevidsthed. Kraften var i fuld gang med at gøre disse menneskers ignoreren til brutal virkelighed. Smørum var ved at ophøre med at eksistere.

I løbet af en enkelt weekend havde Kraften forvandlet en umådelig mængde indbyggere i Smørum til enten viljeløse zombier eller nærende måltider for sig selv. Den ubarmhjertige kædereaktion havde bredt sig med foruroligende hast ad de øde veje og stier, havde fundet ind i de spredte og ofte fjernt beliggende huse og villaer. Rækkehuskvarterer havde skiftet karakter fra behersket aktivitet til dødsens tavshed, villaer, der set fra vejen virkede ubeboede, blev ubeboede, undertiden med beboernes rester fordelt over flere værelser.

Dødens skygge stod op sammen med forårssolen i Smørum.

Overbetjent Carlo Jacobsen og hans to menige betjente gav op klokken fem. De havde efterprøvet fire indfaldsveje til Smørum, alle blokerede af en usynlig men ubrydelig "mur". Deres forsøg på at forcere forhindringen til fods var lige så forgæves som forsøgene med patruljevognen. Radioen på instrumentbrættet var ubrugelig. Carlo Jacobsen kastede sig træt og ulykkelig i en grøftekant udenfor Ledøje Kirke og sendte for første gang i mange, mange år en bøn op til Vorherre: "Mine folk er inde bag den usynlige mur. Jeg vil ind til dem". Vorherre var ikke stået op endnu.

Energimuren stod urokkeligt hele vejen rundt om Smørum.

Smørumnedre - som det lå i fredelig forstadsslummer indtil denne bloddryppende nat og morgen - var geografisk set klart afgrænset på alle sider. Mod syd strakte store marker sig mod Ledøje, mod vest lå flere og større marker, mod nord skar S-toget og Frederikssundsvej sig parallelt ind mellem Smørum og Måløv og angav på flere måder en skarp afgrænsning mellem villakvarterer og det lille bysamfund, endelig bestod området mellem Smørum og Ballerup - eller rettere den velbevarede museumslandsby, Pederstrup - for en stor dels vedkommende af mose, resten var marker. Kraftens energifelt gennem elkablerne fulgte med et sving hist og pist disse naturlige grænser og indkapslede et område på næsten præcis to gange to kilometer.

Resten af Nordsjælland, som havde nok af besværligheder at slås med, overså fuldstændig det lille isolerede samfund.

Postbiler, busser, lastvogne med mælk og andre fornødenheder, avisbude og alskens andet godtfolk, der vovede sig ud i den årle morgen - trods egne problemer med manglende elektricitet og apparater, som opførte sig vanvittigt eller var døde - stødte ind i den forvirrende (og lemlæstende) forhindring. De fleste gav hurtigt op. Ingen ville tro dem, hvis de fortalte om en mur, som bestod af tom luft. De få indrapporteringer, som nåede frem til myndighederne, blev enten forkastet som opspind eller druknede i bunkerne med presserende og langt vigtigere sager. Verden udenfor Smørum var endnu ikke ramt fuldstændig af Kraften.

Smørum var.

En lille, træt flok mennesker kravlede møjsommeligt ind i Angelus' skrammede stationcar. Birthe sørgede for, at Frk. Himmelstrup lå rimeligt i bilens bagagerum, Rasmus blev lagt ved siden af. Amalie krummede sig sammen allerbagest i det overfyldte rum. Birthe satte sig ind på passagersædet ved siden af Angelus. Tiden stod stille, mens Angelus baksede vognen omkring i en indkørsel og rettede køleren mod vejens udkørsel. Birthe sank sammen i sædet, da - ... hun rettede sig op og stirrede fast gennem forruden. Angelus var lidt længere om at reagere på den anden bil.

En bil! Han troede ikke sine egne øjne. Jo sgu, en bil. Den var virkelig nok. Angelus satte foden på bremsen.

Uden at nogen af dem havde orket at bemærke det, var mørket blevet tyndere. Natten var på retur, dæmringen var over dem. De skarpe forlygter, som drejede ind på vejen et stykke borte, bemægtigede sig dog ubesværet deres fulde opmærksomhed. Nu kunne de ovenikøbet tydeligt se omridset af det lyse køretøj bag skæret.

Vibeke og Henry skulle tættere på, før de så, at bilen, der holdt midt på villavejen var fuld af mennesker. Da hun genkendte Angelus bag rattet, skreg Vibeke lykkeligt, - Dér er de. Jeg kan kende dem. Det er dem! Hun hoppede i sædet og omfavnede den vildtfremmede Henry, som fik store problemer med at holde bilen på ret køl.

- Se Henry, der er Angelus og - ... og - ... Vibeke kendte ikke kvinden ved siden af Angelus.

Angelus, der heller ikke kendte manden, som kørte den anden bil, følte en strøm af lettelse bruse gennem sin krop ved synet af den uskadte Vibeke.

- For satan da, det er hende. Se, Amalie, det er hende. Vores Vibeke! Angelus drejede tændingsnøglen tilbage. Der var ingen grund til at køre lige nu. Han åbnede sidedøren og løb frem mod den anden bil.

- VIBEKE! råbte han, - jeg - ...

Angelus anede ikke, hvad han skulle sige. Den hvide bil standsede, sidedøren fløj op. Vibeke løb ind i hans favn. Langsomt steg de andre rørlige passagerer ud af Angelus' bil. Amalie fandt det indvendige håndtag i bagdøren og kravlede ud, Birthe studerede de to nyankome nøje, før hun langsomt trådte ud på asfalten. Henry blev siddende bag rattet og stirrede på det rørende gensyn.

- Jeg så Johnny, græd Vibeke. - Jeg fulgte efter ham, men så - han var - ...

- Rolig, min pige, det skal nok gå alt sammen.

Birthe kom op til dem. Hun lagde sin hånd på den fremmede kvindes skulder. Vibeke så op, opdagede den anden kvinde og smilede.

- Hvis I vidste, hvor glad jeg er - ... Længere nåede hun ikke. Gråden overmandede hende. Angelus omfavnede hende endnu tættere.

Den umage gruppe stod og så forlegent på hinanden.

- Hrrmmhh, rømmede Angelus sig, mens han varsomt slap sit greb om Vibeke. Han følte lidt at fordums initiativ vende tilbage. Presset fra den mislykkede eftersøgning af Vibeke lettede. Det klarede hans tankevirkosomhed betragteligt.

- Vi er nu samlet allesammen og jeg ved ikke rigtigt, om - ... (nej, der var stadig langt til den gamle, selvsikre Angelus) - om -

- om rædslerne er ovre! skar Birthes stemme igennem. - Lad os se det i øjnene. Vi er måske sluppet levende fra det så langt, men det er ikke forbi! DE er stadig derude!

- Øh, ja, indrømmede Angelus, - jeg må nok give dig ret. De - øh, er stadig derude, men - ...

- Vi har to biler. Vi kan køre herfra og jeg synes, vi skal gøre det hurtigst muligt! Birthe kunne ikke beherske sin stemme. Den uvante kommandotone bekom hende ikke vel, men hun var ikke i tvivl om, hvad de skulle gøre.

Angelus strøg sig over sin ru hage. Den krattende lyd fik Vibeke til at krybe frysende sammen.

- Jeg vil give dig ret, Birthe, men hvad siger de andre. Vi har rav nok til at forsvare os alle og - ... ja, hvad siger I andre. Han så sig omkring. Morgenlyset fik konturerne til at fremstå tydeligere for hvert minut.

Vibeke så tomt på ham. Chok og lettelse havde for et stykke tid fjernet al tankevirksomhed hos hende.

Angelus så over på den fremmede bag rattet i den anden bil.

- Hvad synes du, øh, ...

- Han hedder Henry, hviskede Vibeke mat.

- Halløj, Henry. Hvad synes du, vi skal gøre nu?

Henry hørte ikke efter. Han sad som forstenet bag rattet og gloede frem gennem forruden, havde ikke hørt noget af diskussionen. Han var tabt for omverdenen.

Henry kunne kun se Vibeke.

En alenlang række tankeprocesser fandt pludselig et naturligt slutpunkt, da bilens forlygter viste ham den kvinde, han i over en time havde været så tæt på uden at vide, hvem hun var eller, hvordan hun så ud.

Henry kunne ikke kende sig selv. Engang for lang, lang tid siden havde en anden og fremmed Henry ligget på et hotelværelse på Fyn og lyttet til en telefonsamtale, mens en tilfældig "erobring" havde bearbejdet hans ædlere dele. Gennem et endnu længere mareridt, havde en tom, upersonlig udgave af Henry forsøgt at få virkeligheden til at hænge sammen med de ufattelige kendsgerninger, han blev præsenteret for af officielt "medfølelse" repræsentanter for myndighederne. Derefter havde en fjerde Henry vandret indholdsløs og indholdsløst omkring i timevis uden at finde skyggen af mening med tilværelsen. Denne Henry havde på et tidspunkt forsøgt at lette presset på sin blære ved en busk i anlægget. Det totalt overrumplende overfald, begået af en tilsyneladende sindssyg person, havde bragt ham en smule nærmere til virkeligheden. En ubehagelig og farefuld virkelighed, hvor en konfrontation med nogle blodtørstige zombier nær havde gjort en ende på alle Henry'ernes problemer.

Bange og forvirret, med en flækket overlæbe, med et dunkende ømt øje, med blodet silende fra lange hudafskrabninger i panden og ned ad kinderne, med hjernen syngende fuld af kendsgerninger uden mening og sammenhæng, nåede Henry frem til en form for svar på sine fortvivlede spørgsmål: start forfra. Verden var gået amok, alt var forandret. Ergo var der ingen anden udvej end at begynde på en frisk, hvis han ellers overlevede natten. De bankende sår og rifter kunne så passende gælde for fødselsveer.

Da en splinterny og uprøvet Henry på landevejen gennem Gammel Smørum blev rendt over ende af et andet levende menneske, var han stadig langt fra at have afsluttet sin smertefulde forandring. Det tredje voldelige overfald på så kort tid var lige ved at tage pippet fuldstændig fra den nyfødte. Men personen, som væltede ham - en kvinde, kunne han høre på de undertrykte eder - var trods alt løbet videre, som var hun på flugt fra et eller andet. Han indhentede hende og de efterfølgende begivenheder havde bragt en form for orden tilbage i hans liv. Måske var der alligevel en mening med tilværelsen. Udover det mest elementære behov for at holde sig i live.

Nu, efter den vanvittige flugt fra zombierne, problemerne med at starte bilen, synet af de grufulde væsener og i særdeleshed den sære og meget rare fornemmelse af Vibeke ved sin side, var der ved at opstå en sammenhængende mand i Henry. Mødet med disse fremmede, der havde oplevet eller følt det samme som han og sidst men ikke mindst synet af den smukkeste, den mest perfekte kvinde, han nogensinde havde set, fik de sidste brikker til at rasle hørligt på plads i hans indre. Henry sad lamslået og sugede synet af sit nye livsindhold til sig. Med ét vidste han, at hans liv for altid ville være knyttet til denne kvinde, hvis nærvær havde været så gennemtrængende, så altopslugende, mens hun sad ved siden af ham i mørket, uden at han kunne sige, hvad der havde givet ham disse fornemmelser. Den ukendte Vibeke trådte ind i lyshavet foran bilen og Henry blev hel igen. Anne tilhørte en fjern fortid, en død tilværelse. Vibeke var hans nye tilværelse, hans nye liv. Han havde altid kendt hende. Han kendte hver fiber i hendes krop, kendte hendes inderste tanker og ønsker, hendes sjæl.

Henry var uigenkaldeligt og betingelsesløst forelsket.

Han flyttede ikke sit blik. Som et svagt ekko hørte han den lille, firkantede mands spørgsmål.

- Vi tager afsted, sagde Henry.

Kraftens tidligere præmie-zombie rejste sig.

Det var ved at blive morgen. Det betød mere lys. Det betød også flere menneskeskabninger, mere blod, men samtidig større fare for opdagelse. Zombien "Lars" trådte frem fra buskadset, hvor den havde tilbragt en halv times tid med at fortære et lår. Pigen nåede ikke at opfatte, hvad der dræbte hende - til forskel fra forældrene - og låret var blødt og saftigt. Zombien var - som de andre levende døde - blevet mere direkte i sine angreb på sovende eller halvvågne mennesker. Almindeligt glas blev trykket ind, selv døre måtte give sig for de vedholdende og kraftige slag, som zombierne præsterede i deres søgen efter kød og blod. Kraften var blevet så stærk, at ingen mennesker kunne føle sig sikre for de planløse men mere og mere omsiggribende overfald. I løbet af natten til mandag var stort set alle beboelser i Smørumnedre blevet invaderet og beboerne "omvendt" eller fortæret. De ganske få og heldige personer, som overlevede frem til den brutale og øresønderrivende vækning, havde overværet diverse afskygninger af vågne mareridt. De var ikke ganske overbevist om det heldige i situationen. Alt, alt for få blev revet ud af deres søde søvn denne morgen, slynget omkring af de døvende hyl og hvin fra Kraftens tur i sit private Tivolis rutschebane.

Zombien havde ikke reageret på skrigeriet fra elmasterne. Den skulle videre. Den mislykkede episode med den lovende men "forkerte" menneskeskabning var gledet langt i baggrunden, lå og lurede bagest i dens bevidsthed. Nu var der andre og langt mere presserende ting at tage sig af. Der var en fornemmelse af frihed i luften. Ikke den selvskabte, tiltuskede frihed, den flere gange havde nydt. En ny, fri frihed, som var langt mere omfattende, som gjorde den helt uafhængig. Dens herre var væk. Om han ikke havde brug for zombien længere eller blot var forsvundet gjorde ingen forskel. Zombien var fri.

Der var et problem. Friheden gjaldt kun dens tilhørsforhold til Kraften. Dens afhængighed af blod, af død og lemlæstelse, af at tilføje ondt og nyde det, var den ikke

sluppet af med. Og der var ikke meget menneskekød tilbage. Zombien trådte ud i det dugvåde græs og vejrede mod vinden. Der måtte være kød et sted. Menneskekød.

Kraften bredte sig stadig. Skaderne på elektricitetsnettet var omfattende. Hvad der fik alting til at gå fuldstændig amok, var et mysterium for alle, ikke mindst for mandskabet på kraftværkerne rundt om på Sjælland samt på et enkelt svensk vandkraftværk, der pludselig konstaterede et gigantisk elforbrug hos danskerne, som man udvekslede overskudsenergi med. De rigelige forsyninger af vandkraft fra det svenske højland fik sandelig ben at gå på, efterhånden som Kraften grådigt slubrede energien i sig. Svenskerne besluttede, at nu får det ta slutt og afbrød forbindelsen.

Kraften modtog det første bid af slangen i paradiset.

Myndighederne i Danmark var mere sene i optrækket, primært på grund af de nedbrudte kommunikationslinier. Ingen kunne ringe til rette vedkommende og skælde ud, ingen kunne få noget at vide og alle - fra telefonmontør til statsminister - var kort fortalt på bar bund. Ingen havde den fjerneste ide om grunden til misèren.

Da Kraften mærkede sin nye magiske energi lide det første knæk, tog den sig lidt sammen. Den kaldte sine forgreninger tilbage og valgte - for en stund - at samle ny energi ved sit udspring. Den trak sig tilbage til Smørum.

Den interesserede sig ikke det ringeste for sine tidligere tjenere, men den konstaterede hurtigt, at det eneste, som havde skabt forstyrrelse i dens nystartede tilværelse, den eneste detalje, som kunne true dens forventede vej mod ubegrænset magt - at denne faretruende detalje stadig eksisterede. De usle skabninger, der på magisk vis havde besluttet sig for at finde og skade den, var ikke elimineret, som den havde beordret.

Kraften færdedes uhindret gennem elkablerne i Smørum. Transformerstationen i Måløv var et glimrende udgangspunkt for dens virke, her strømmede energien frit. Kraften søgte og fandt sine ofre. De usle skabninger var i færd med at forlade deres skjulested, hvor den tidligere havde vist noget af sin nye styrke ved at ødelægge alle ledninger omkring dem.

Kraften besluttede sig for at udrydde dem alle med ét slag.

32. afsnit

Beslutningen var taget. De manglede blot at føre den ud i livet. Ingen af dem rørte sig. Hver stod fortabt i sine egne tanker. Var det virkelig muligt at slippe ud af mareridtet? Hvor skulle de køre hen? Hvad ville de møde undervejs? Ved vejs ende?

Et vildt uarticuleret vræl fik dem alle til at vende sig.

Fra villaen overfor Frk. Himmelstrups hus kom en halvt påklædt kvinde skrigende mod dem. Bæltet i hendes lyserøde housecoat løsnede sig under hendes voldsomme spurt og afslørede, at hun kun havde trusser på under morgenkåben. Hun løb rundt om den lave hæk foran villaen med hænderne strakt frem i ti krogede kløer. Kvindens blik skiftede rasende og ukontrolleret fra den ene til den anden i gruppen på kørebanen.

Angelus trådte frem foran Vibeke, hævdede sit appelsin-net med den tunge ravklump over hovedet. Han råbte, - TIL SIDE! JEG SKAL NOK KLARE DEN!

Kvinden sprang over fortovet, så mandens krigeriske angrebsstilling og flyttede på samme tid blikket og sine skridt mod bagenden af bilen. Frk. Himmelstrup, der ikke sansede omgivelserne, rejste sig op på albuerne og stirrede tomt på den fremstormende kvinde.

- AF VEJEN, brølede Angelus og fejede forbi Birthe. Kvinden var nået bagsmækken på hans bil, han kunne ikke forhindre hende i at nå ind til de to forsvarsløse i bagagerummet. Kunne han nå at uskadeliggøre monstret, før det nåede at gøre for megen skade?

Den gamle kvinde i bilen lagde sig roligt ned igen, øjnene søgte useende op til loftet i det trange rum. Rasmus var halvt bevidstløs af mangel på søvn og eftervirkningerne af smerterne i foden. Han hørte de højre råb, kiggede uinteressert ud ad bagdøren - og satte sig forskrækket op.

Kvinden snurrede rundt om bilens bagende, strakte armene frem mod drengen.

Begge skreg i munden på hinanden.

- MOR!

- RASMUS. MIN LILLE BABY. HVAD HAR DE GJORT VED DIG!!

Angelus stoppede i sidste øjeblik. Monstret var ikke noget monster. Det susende slag med ravet, han netop havde lagt an til, blev standset, sekundet før Rasmus' mor fik baghovedet slået ind. Han havde ikke genkendt kvinden fra de få, forvirrede øjeblikke på Skadestuen, hvor han sidst havde set hende. (- Hvem fanden kunne også vide, at det var et levende menneske!)

En mand råbte ovre fra huset. Rasmus' far kom løbende i et mere behersket tempo. Han så forvirret og bange på den lille forsamling.

- Hvad i helvede foretager I Jer med vores søn på dette tidspunkt? Er I ikke klar over, at han er kommet slemt til skade? Jeg forlanger en forklaring, og den skal sataneddeme vær god, for jeg kan godt - ...

Birthe trådte frem mod manden, rakte hånden i vejret og hvædede med opbydelse af alt det bedste, hun havde lært om demonstrationsbekæmpelse på politiskolen, - Det er politiet! Alt er under kontrol.

Rasmus' far stoppede, gloede vantro på kvinden, der godt nok havde en politijakke på. (- Politi? I den mundering!?) Hendes underliv og ben var iklædt en lang, ulden og stærkt spraglet nederdel, han til sin store overraskelse genkendte som et af Himmelspjæts vartegn. Et blik rundt på resten af den forkomne gruppe mennesker, gav ham en kraftig mistanke om, at kvindens atypiske uniform måske var det mindst bemærkelsesværdige ved situationen. Han opgav sit halvhjertede angreb. Der var et eller andet sindsoprivende galt! Hans kone havde været i færd med at hive ham ud af sengen, mens hun skreg, at Rasmus var forsvundet, da de begge blev ramt af lyd-orkanen. De kastede sig på sengen, borede hovederne ned under dynerne og følte tiden gå i stå, mens deres hjerner blev flået i laser af den infernalske larm. De var længe om at komme sig ovenpå hyleriet. Hans kone kom i tanker om den forsvundne Rasmus og havde uden et ord trukket ham op at stå og bare peget mod soveværelsesdøren. Det tomme barneværelse viste kun få tegn på, at der var foregået noget unormalt. Den enlige kondisko og strømpen midt på gulvet fortalte dem, at Rasmus muligvis selv havde forladt huset. Rådvidheden greb dem, mens de øre og fortumlede forsøgte at få samling på deres

tanker. Deres ører hylede stadig efter larmen, begge råbte og skreg deres spørgsmål og svar, som skulle de overdøve en kæmpemæssig, dunkende maskine.

Han havde åbnet hoveddøren og studset over synet af to biler og en klump mennesker foran huset. Bag ham lød derpå hans kones rasende kampskrig og så gik tingene pludselig forrygende hurtigt. Endelig, da den firskårne mand skulle til at angribe hans kone, var han vågnet af forbavselsen og var selv løbet ud af huset.

- Hvad foregår her? spurgte han langt mere forsagt. - Vi blev vækket af en rædselsfuld larm, der kom allevegne fra og Rasmus var ikke på sit værelse. Og så skal vi finde ham her, - ...

Birthe lagde hånden på mandens arm og så ham træt i øjnene.

- Det er en alt for lang historie til, at vi kan sætte Jer ind i den nu og her. Jeg kan sige så meget, at vi alle er utroligt glade og lettede over at møde andre leve- ... møde Jer, mener jeg. Der er sket en række hændelser, som gør, at vi er nødt til at tage herfra hurtigst muligt. Når vi er kommet til et mere sikkert sted, bliver der muligvis chance for at sætte Jer ind i den smule af historien, som vi kender noget til. Indtil videre, synes jeg, at vi skal finde plads i bilerne.

Rasmus' far så sig frustreret omkring. - Jamen, vi kan da ikke bare tage afsted. Og slet ikke klædt på denne måde. Han så ned af sin morgenkåbe. Ikke engang tøflerne havde han haft tid til at tage på.

- Vi er da i det mindste nødt til at få noget tøj på!

Angelus kom hen til dem. Rasmus og hans mor forsøgte - desværre temmelig forgæves - at råbe hinanden op for at få klarhed over grunden til, at han havde forladt huset midt om natten. Angelus kunne nu godt huske kvindens lidt ensporede facon at forhøre sig på. Der var intet for ham at gøre der lige i øjeblikket. Han hørte det sidste, manden sagde.

- Der er ikke tid, Hr. - ... øh.

- Jeg hedder - ... han så sig omkring, på Angelus' dybt-sortede rande om øjnene, på den pudsigt påklædte, kvindelige betjent, på den anden bil og chaufføren, der konstant havde øjnene fæstnet på en smuk, ung kvinde, som puttede sig ind til Angelus - det var hverken tiden eller stedet til at være formelle.

- Jeg hedder Claus og min kone hedder Ellen. Forvirringen stod malet i hans træk. Kunne det virkelig være nødvendigt at tage afsted på dette tidspunkt? I morgenkåbe? Erindringen om den lammende hyl i soveværelset dukkede op i hans tanker. Måske var der noget om snakken. De fremmede så hverken ud til at være ude på sjov eller virkede, som om de ville ham og hans familie ondt.

- Tja, hvis I mener, at der ikke er andet at gøre - ...?

Birthe gik over til manden, de kendte som Henry. Hun standsede to skridt fra døren og genkendte ham som ægtemanden til søndagens makabre mordoffer, manden, som hun og Henry havde eskorteret hjem til rædslerne og som de var sendt ud for at lede efter, da han forsvandt fra huset. Henry så forfærdelig ud. Hans ene øje var lukket, overlæben trævlede ned over munden, lange sorte og røde rifter gik på kryds og tværs over ansigt, hals og hænder. Hans forrevne jakke var plettet af blod.

Henry så på hende, forstod hendes blik og forsøgte et skævt smil. Hans tale var sløret og læspende.

- Ja, jeg rendte ind i en menneskelig tornado i løbet af natten. Jeg tror såmænd ikke engang, at det var et af uhyrerne, for dem, jeg ellers har mødt, virkede langt sløvere i

optrækket. Men nu har jeg da lært ikke at tisse op ad en busk i mørket. I øvrigt kunne jeg tydeligt mærke, at det var et levende menneske, før - øh, personen kom til at, hvordan skal jeg sige det - var åbenbart lige så trængende som jeg selv og i kampens hede fik han vist givet efter for presset. Mit tøj blev pjaskvådt.

- Åh, hvordan - ... Birthe ser pludselig en silhouet komme gående mod sig. Den stopper og roder foran på bukserne, før hun springer på den. (- Var det virkelig muligt?) Hendes sanseløse overfald stod meget utydeligt i erindringen. Hun havde da ikke tisset imens? Rødmen skød op over hendes hals. (- Nå, det var ikke det, jeg skulle snakke med ham om! Han klarer sig nok uden at vide, hvem der overfaldt ham).

- Hvor mange kan der være i denne bil? Birthe så ind i kabinen.

- Hvis vi smider hundestakittet ud, kan der nok ligge en fire-fem stykker bagi og så en her ved siden af mig.

- Udmærket. Vi fordeler os i bilerne. Måske skulle vi lade den ældre kvinde køre med her, så kan drengen og hans forældre køre sammen i den anden.

Angelus sluttede sig til dem, hjalp Vibeke ind på sædet ved siden af Henry og fik hurtigt hevet netværket ud på jorden. Han kastede et langt usikkert blik på Henrys ansigt. Manden gentog sit opsvulmede smil, så på Vibeke - på én gang bekymret og utroligt varmt og afklaret, syntes Angelus. Amalie kravlede ind bag i Vibeke og Henrys bil. Sammen med Birthe bar Angelus Frk. Himmelstrup over i den anden bil ved siden af Amalie, hvorefter han satte sig ind. Birthe lukkede bagdøren bag Rasmus' far, overskuede scenen en sidste gang, før hun satte sig ind på passagersædet. Angelus følte en næsten glemt utålmodighed bruse op i sig ved lyden af Rasmus' mor bagved. Heldigvis fik Claus beroliget sin kone så meget - stak hende ovenikøbet en lille nødløgn, om at de skulle på Skadestuen med Rasmus - at en tålelig fred sænkede sig over bilens indre.

Henry var nødt til at bakke ud fra den smalle vej. Vibeke's blik søgte trøst ved synet af Angelus i bilen foran dem. Sidste gang hun havde bakket i den bil, var de tromlet henover en flok menneskelignende uhyrer. Hver lille rystelse i bilen gav hende uvilkårligt kuldegysninger. Ved starten af vejen svingede Henry rundt og lod den anden bil køre foran. Angelus opdagede til sin egen store overraskelse, at han huskede at vise af til venstre, før han drejede ud på vejen. Et dæmpet fnis fra Birthe fortalte ham, at lovens lange, matte arm ligefrem morede sig over denne ubetydelige og aldeles overflødige detalje. Med tanke på, hvor få bilister der kunne være på vejene, kunne det være ligegyldigt med færdselslovens bestemmelser. Den lille kortege satte i gang. To biler fyldt med frysende, rådvilde og dybt ulykkelige mennesker rullede i spadseretempo hen ad vejen. Personerne inde i bilerne spejdede til alle sider for at se tegn på andre overlevende - frygtede hele tiden at se horder af zombier komme farende imod dem - og tænkte hele tiden på, hvor langt de skulle køre for at slippe væk fra det helvede, Smørum var forvandlet til.

Den gryende dags næste offer var en lang, ranglet fyr ved navn Henrik Konradsen. Henrik var totalt uvidende om nattens rædsler. Hans hjem lå i Frederikssund og eftersom han hverken havde telefon eller forsøgte at tænde for elektriske apparater, var han intetanende steget ind i sin bil i den årle morgenstund og havde - lettere forbløffet

over den sparsomme trafik - fundet ind på sin sædvanlige rute ad vejen mod København. Han skulle til elselskabet NESAs lokalafdeling i Gladsaxe. Han nåede til Måløv og fik straks rigelig grund til at spærre øjnene op i både menneskelig og faglig forfærdelse.

Det første usædvanlige var en væltet postbil i grøften lige efter krydset ved Smørumvej. Den store firkantede og skidengule bil lå på siden. Havde Henrik sat farten ned, ville han have set den forulykkede chauffør, der sad fastklemt mellem rat, sæde og tag i lastvognens førerhus og muligvis også den fladklemte, tidligere zombie - og endnu tidligere bagermester - som aldrig nåede at sprede smitten til Måløv. Zombien, der på Kraftens ordre var ved at krydse Frederikssundsvej klokken halv fire, trådte i sin primitive uvidenhed lige ud foran postbilen fra Stenløse. Chaufføren fik ikke en chance for at standse, nåede kun at udtrykke sin overraskelse i et dybt klingende "SHIIIT", før zombien forvandlede sig til grå-grøn kødsalat på lastbilens køler. Chaufføren drejede i skyndingen rattet alt for skarpt, tyngdekraften opgav den ulige kamp og lod lastvognen snurre en halv omgang, før de mange tons metal og post vippede alting sidelæns og derpå helt om på hovedet. Vogn og last kurede henover asfalten med førerhuset som skøjte for at slutte rutscheturen i grøften på den anden side af cykelstien. Chaufføren trængte efter den tur kun til en sidste kosmetisk behandling hos bedemanden, så Henriks manglende indsats var egentlig tilforladelig nok. Henrik undrede sig over det totale fravær af politi og redningsmandskab men kørte videre. Et minut senere fik han derimod øje på noget, der i hans øjne var langt vigtigere end en væltet postbil.

Måløv gennemkøres i bil på under ét minut ved færdelseslovens foreskrevne firs kilometer i timen. Slipper man for at standse ved et af de tre lysregulerede kryds, vil man knap ane, at man passerer den lille by. Henrik kendte udmærket Måløv. Han havde købt sin bil hos Toyota-forhandleren ved krydset Frederikssundsvej-Smørum Parkvej, og eftersom han nærmede sig sit køretøjs "fødested", søgte hans blik automatisk ud til højre, da han nærmede sig dette kryds. Stedet var endnu mere interessant: bag bilforhandleren lå transformerstationen, som modtog og fordelte elektriciteten til hele området. Henrik gennemgik i tankerne kortet over elmasternes placering, som han dagligt overvågede fra lyspultene i Gladsaxe, en mental morgengymnastik hen foretog hver eneste gang han passerede dette specielle kryds.

Det altid behagelige gensyn viste sig denne morgen at være iblandet en uhyrlig masse ubehag. Bilforhandlerens udstilling af nye og især brugte biler stod i vejen, Henrik kun kunne se toppene af transformerstationens lave master, men luften over hele komplekset var spektakulær nok i sig selv. Selv ikke på den hedeste sommerdag havde man set luften vibrere så voldsomt. At de bageste vogne på udstillingsarealet endvidere stod i lus lue, afgjorde sagen for Henrik. Der var et eller andet sindssygt galt!

Uden at tage hensyn til cyklister eller andre bløde trafikanter drejede han rattet hårdt om, svingede ind på Smørum Parkvej og standsede. Rettere blev standset.

Kraftens uigennemtrængelige energimur forhindrede videre kørsel ad Smørum Parkvej. Henrik slap med en lang flænge i panden, da han blev slynget fremad ved sammenstødet. Sikkerhedsselen levede ganske op til sin planlagte funktion. Fortumlet fumlede han døren op og stod ud. Sammenstødet med noget, som ikke fandtes, som i det mindste ikke kunne ses, blev fuldstændig glemt ved det syn, som mødte ham. Selv bilens krøllede forparti kunne ikke konkurrere med det vanvittige skue, Henriks blik var limet til. Han kunne se de forreste af masterne på transformerstationen over taget på

reparationsværkstedet bag udstillingsbygningen. Transformerstationen var gået amok. Masterne, med deres solide forankringer i nedgravede betonklodser, dansede! Wirere og kabler gyngede og svajede som sejlræb i stormvejr. Porcelænskuglerne, som isolerede ledningerne fra masterne og den livsfarlige jordforbindelse, røg og sydede.

Henrik glippede med øjnene. Aldrig i sit livs skabte dage havde han set endsige hørt om et sådan fænomen. Elektriske storme, kortslutninger, væltede master, lynnedslag, kort sagt mange andre former for ulykker og uheld var noget, han kunne forholde sig til. Men dette!

Til Henriks ros skal siges, at han absolut ikke var til sinds at forsøge at trænge ind på det afspærrede område for at stoppe eller formindske vanviddet. Hans eneste - og altafgørende - fejl var at gå hen mod bilforhandlerens hegn for at søge støtte. Benene dirrede under ham. Den kolossale spænding i luften, det abnormt uvirkelige (for en fagmand) i situationen, sammenstødet med noget usynligt og ukendt, flængen i panden. Det var for meget! Han trængte i høj grad til støtte.

Og modtog i stedet en halv million volt. Løst anslået.

Det sidste, Henrik oplevede, var en fornemmelse af, at hegnet ligesom sugede hans hånd nærmere. Gnisten, der opstod mellem hegnet og hans udstrakte hånd, svitsede armen af ham i en kort eksplosion. Trods bagslaget ved knaldet blev hans krop trukket fremad i stedet for bagud, han ramte hegnet og forvandlede uden overgang til sorte, forkullede stumper, som klattede på jorden i små toppe.

Kraften svirede omkring i kablerne på transformerstationen, ragede energi til sig fra alle verdenshjørner. Der skulle megen strøm til at opretholde energimuren, men der var masser af strøm, uanede mængder af strøm. Den lille episode med ristningen af Henrik, tog den sig ikke af. Menneskekryb var dens mindst bekymring.

Med undtagelse af en enkelt gruppe.

De to rullende kasser med de farlige, sammenspiste skabninger udgjorde et problem. Kraften havde hele tiden fornemmet deres ubevidste, dødbringende sammenhold. Den var ikke til sinds at give dem den mindste chance til at udnytte dette sammenhold til noget som helst. Skabningerne var på mirakuløs vis undsluppet dens angreb, tjenerne var alle ophørt med at eksistere uden at udslette fjenden. Men nu! Dens nye, herlige kraft kunne sagtens udslette de usle kryb. Kraften susede gennem elkablerne mod vejen, hvor kasserne trillede afsted. Den havde midlet til at stoppe dem. Ond triumf fyldte dens sind.

"Dræber" så manden brænde ihjel på hegnet. Han havde overvejet, om han skulle råbe til den fremmede mand, der var kørt ind i den usynlige mur, som Dræber i flere minutter forgæves havde prøvet at finde en vej igennem. Da han vågnede i vejkanten efter sit lange styrt, var han humpet videre, væk fra morderen, som ikke døde af at få en halv ølflaske banket gennem halsen. Han kom ud på Smørum Parkvej, løb afsted i stigende panik, nåede over broen ved jernbanen bag Toyota-forretningen og kom ikke videre. Da han løb ind i muren, var chokket langt værre end selve sammenstødet. Dræber faldt bagerover på asfalten, skræbende hænder og albuer til blods og sad i flere minutter og stirrede ud i den tomme, stenhårde luft. Stirrede på det, som ikke var der. Tanken om at

løbe tilbage samme vej, han var kommet, vandt ingen genklang hos ham. Det døde uhyre var med garanti lige i hælene på ham. Og han kunne ikke komme videre!

Søren Evald Sørensen, kendt som Dræber, adskillige smådyrs og endnu flere børns ondskabsfulde plageånd, sad på kørebanen tyve meter fra hjørnet til Frederikssundsvej - frelsen - og græd sine modige tårer.

Morderen ville indhente og dræbe ham. Søren tudede, som han aldrig havde tudet før. Han var helt alene. Morderen havde med garanti slået Stodderen ihjel - tanken glædede ham ikke engang - hans mor var stensikkert også død - hele verden var død - og han var fanget af en usynlig kraft. Han vendte sig om, lagde sig på maven og græd endnu mere. Lyden af en bil, den første genkendelige lyd, han havde hørt i lang tid, oversattes i Sørens hede hjerne til: - Morderen kommer - ... i bil! Lad mig komme væk). Han sprang i vejret, styrtede over vejen og smed sig i grøften på den modsatte side. Bilen drejede om hjørnet med syngende hjul og tørnede ind i den samme ikke-eksisterende mur, han havde mødt. Søren var ikke forbavset over sammenstødet. Logikken var i orden. Han tittede forsigtigt over kanten af grøften. Manden - ikke morderen! - vaklede ud af bilen. Søren besluttede sig for lige at se tiden an, før han eventuelt råbte til manden eller gik over til ham.

Den fremmede tog sig til hovedet, vaklede et par skridt til siden -... og brændte op!

Søren gloede. Selv de allermest slimede splatterfilm blegnede i hans forpinte erindring. Synet var på samme tid imponerende - og kvalmende. Søren kastede op. Længe efter, da han stadig ikke kunne få øje på nogen morder ad det lange stykke vej, han kunne se fra toppen af broen over jernbanen, listede han med alle sanser spændt tilbage mod Smørum. Indimellem stak han ind i rabatten og fandt hver gang den usynlige mur. Muren var ikke kun på tværs af Parkvejen, den fortsatte altså videre langs mosen og langs markerne. Han nåede til rideskolen. Her kunne han gå helt ind i gården, rundt om husene og tre meter forbi møddingen, før hans udstrakte hænder ramte muren. Der var umiddelbart intet mærkeligt at se ved rideskolen. Hestene stod fredeligt i stalden, lugten af halm og hestepærer virkede varm og indbydende. Havde Søren ikke været på flugt, ville han måske været blevet for at nyde freden hos de store, roligt gumlende heste. Søren klappede et par stykker af dem. Han fik ikke en eneste ond tanke. Dyrene lod ham klappe sig og puffede ovenikøbet blidt og taknemmeligt til ham, når han rakte dem en tot halm. Søren fik afsindig lyst til at blive her mellem de venlige og besindige heste resten af sit liv, bare sidde hos dem og føle den afslappede og varme stemning.

Morderen! Rædslen vendte hårdnakket tilbage. Morderen ville nemt kunne finde ham her. Han måtte videre.

Søren gik tilbage på gårdspladsen og så sig omkring. Døren til stuehuset stod åben. Den fredelige stemning holdt sig, til han lindede på døren og skimtede ind i den dunkle entre. En sammensunken skikkelse hang hen over gelænderet til trappen, som førte ovenpå. Det var en kvinde. Kvinden havde noget i hånden.

Søren kvalte skriget, der banede sig vej helt nede fra hans tær. Han snurrede omkring på dørtrinnet og rendte alt, hvad remmer og tøj kunne holde væk fra rideskolen. Han indrømmede aldrig overfor sig selv, hvad det var, den døde kvinde havde hængende ned fra hånden. Tilbage på Parkvej fortsatte han sit løb mod Smøruns sydlige ende. Et sted i hans tanker rumsterede ideen om, at der måtte da for pokker være mennesker oppe ved centeret. I Sørens bevidsthed var centeret uløseligt forbundet med synet og

fornemmelsen af andre mennesker, af kammerater - af børn han kunne drille og plage. Men nu var det kun længslen efter at være i nærheden af andre levende mennesker, som drev ham fremad.

Han nåede krydset ved Blomsterhaven og stoppede. (- Hvad var det?)

Denne gang reagerede Søren helt anderledes. Den ufattelige, mirakuløse lyd nåede ham for alvor. Biler! Han kunne høre biler på denne side af muren! Han holdt vejret. Jo, den var god nok. Der var en eller flere biler på vej mod ham ad Blomsterhaven.

Andre mennesker. De var et stykke væk, men i den død stille morgen bar lyden klart igennem. Lettelsen strømmede gennem ham, pressede tårer op i hans øjne. Dagen før havde han kunnet myrde enhver, der blot troede, at den barske, hjerteløse "Dræber" kunne tude. I dag var han ligeglad. Søren lod tårerne strømme frit. Selvom han - og de andre mennesker! - var spærret inde bag den usynlige mur, var det bedre end at være helt alene i verden.

Fødderne søgte over i højre vejbane, fulgte kantstenen og førte den tudende knægt op ad Blomsterhaven i et luntende og vakkende trav.

33. afsnit

I Smørumnedres geografiske centrum, midtvejs på Blomsterhaven, lå fjernvarmeværket godt og trygt bag store hække og var i starten en ganske udeltagende tilskuer til Kraftens overfald på de to varevogne, som langsomt rullede ned i den langstrakte lavning i landskabet.

Varmeværkets vartegn, den kæmpestore, svagt rustrøde stålskorsten tårnede sig majestætisk over vejen. Foran varmeværket skrævede en højspændingsmast sine solidt forankrede ben ud til siderne. Dens nærmeste makker rejste sig tredive meter på den anden side af Blomsterhaven. Otte kabler hang tilsyneladende fredsommeligt og bragte deres afpassede mængder af god og praktisk elektricitet frem til taknemmelige aftagere i det vestlige Nordsjælland.

Bag den lave murstensbygning førte kablerne videre over en gigantisk græsplæne med et lille vandhul, en byggelegeplads og ikke mindst nogle til daglig flittigt brugte boldbaner. Området var mennesketomt. Den lille klynge indskrumpne zombie-lig langs hegnet til Byggeren lignede efterladte tøjbunker. De ni personer i bilerne studerede ikke udsigten ud over boldbanerne. De så mat ud gennem ruderne for at opdage eventuelle uhyrer, før uhyrerne opdagede dem. Uden at passagererne frygtede andet end rimeligt overkommelige fjender - der forhåbentlig stadig var allergiske overfor rav - rullede bilerne frem og nåede det sted, hvor højspændingsledningerne rakte over vejen. Stedet, hvor deres usynlige men uhyggeligt magtfulde modstander ventede på dem.

Kraften samlede ufattelige mængder af sit nye legetøj og skabte en mini-udgave af energimuren på tværs af vejen ud for varmeværket.

Den forreste bil ramte muren. Angelus og Birthe, begge uden seler, bankede ind i forruden. Rasmus og hans forældre kurede skrigende frem over gulvet i bagagerummet. Den forholdsvis adstadige fart reddede dem fra andet end mindre knubs. Henry reagerede lidt hurtigere, da den forankørende bil stoppede så brat. Køretøjerne stødte

sammen med et dæmpet, uskadeligt bump. Henry bandede, satte bilen i bak og vendte sig i sædet for at se gennem bagruden. Han trykkede på speederen, bilen rullede to meter og tørnede lige så uforklarligt ind i en anden usynlig forhindring. Kraftens to mure holdt bilerne indeklemt i en kort tunnel under højspændingskablerne. De forstod ikke et muk. Der var ingen forhindringer at se. Bilerne holdt midt på Blomsterhaven og kunne hverken komme frem eller tilbage. Angelus og Birthe stod ud og så sig omkring. Begge følte en elektrisk spænding i luften. Landskabet rundt om bilerne dirrede svagt som set gennem varmedis. Derudover var de alene på vejen. Ingen biler eller mennesker - eller uhyrer - så langt, øjet rakte.

- Hvorfor standser vi, råbte Rasmus' mor skingert. - Vi er nødt til at køre videre!

Birthe bøjede sig ned og skulle til at sige noget for at få hende til at stikke piben ind, da Kraften slog til for alvor.

Omgivelserne forsvandt. Bølgebevægelserne i luften forstærkedes. Landskabet dansede og hoppede for deres øjne, skorstenen over deres hoveder syntes at svaje og gynge, som var den lavet af blødt gummi.

Så tonede alting bort. Det eneste, de kunne se, var dem selv, de to biler samt en smal bremme asfalt rundt på jorden. Resten af verden var skjult bag et grødet, mælkehvidt og sært vibrerende skjold. Angelus rakte prøvende hånden frem. Han trak den forskrækket til sig igen. Han fik fornemmelsen af at sætte hånden på siden af et levende væsen. En form for skabning, hvis glatte, kolde hud dirrede med en dyb brummen, som om gigantiske elektromotorer stod et sted under deres fødder og sendte enorme mængder energi til dyrets krop.

Skjoldet trak sig sammen om dem.

Søren løb ad Blomsterhaven, frem mod den vidunderlige lyd af bilmotorer. Han nåede svinget på bakken ovenfor varmeværket. Lyden blev kraftigere. Hjertet hoppede i brystet på ham. Andre mennesker! Der kørte i bil! Selvom han havde set den fremmede mands bil støde ind i den usynlige mur, hvilket kun kunne betyde, at en bil heller ikke kunne slippe væk fra Smørum, var tanken om at se andre levende mennesker så varmende, så vidunderlig, at Søren i første omgang ikke bemærkede, at lyden forsvandt. Han rundede toppen af bakken, løb en anelse mod venstre side af vejen. Og stoppede forvirret.

Vejen var tom.

Han kunne overskue en strækning på næsten fire hundrede meter fra bakketoppen. Han kunne se elmastene, skorstenen ved varmeværket, træer og buske på hver side af vejen, til den forsvandt i svinget på den modsatte bakketop.

Ingen biler i syne.

Lyden var også væk. Han havde hørt forkert. Var det varmeværket han havde hørt? Nej, det kunne det ikke være, for så burde han da stadig kunne høre det. Nu var der ingen lyde udover hans eget anstrengte åndedræt. Det var biler, han havde hørt. Søren var helt sikker. Biler, mindst to!

Men hvor var de? Var de drejet ned ad en sidevej? Det virkede ikke logisk, vel? Hvis der var andre mennesker i verden, måtte de ligesom ham kun tænke på at slippe væk fra den rædselsfulde egn, hvor mordere gik rundt med glasskår i halsen og døde kvinder

havde (...!) i hænderne! Søren's gråd havde fortaget sig under løbeturen. Nu vendte den tilbage. Kraftig, halsvridende og kropsrystende.

Søren blev stående fortabt og modløs midt på kørebanen og tudede.

Energifeltet omkring de to biler snævredes ind. Angelus og Birthe følte det som en stædig trykken mod brystet, en usynlig men ubøjelig hånd, der pressede dem ind mod bilen. De stirrede skrækslagne på hinanden henover bilens tag, før de samtidig bøjede sig ned og kravlede ind på sæderne.

- Hvad fanden sker der? stønnede Angelus. - Man skulle fandeme tro, at et eller andet holdt os indespærret.

- Ledningerne! råbte Birthe. - Ledningerne i huset lyste - og fjernsynet brændte sammen! Måske er elektriciteten blevet forhekset. Hvis kannibalerne har forhekset elektriciteten, kan de ramme os oppe fra elkablerne!

De andre i bilen studsede hverken over ordene eller teorien. Verden var allerede dømt sindssyg. Ord som "forhekset" og "kannibaler" var ganske normale. "Kannibalerne" eller hvad det var, havde angrebet dem fra elmasterne, havde blokeret vejen fra alle sider og fanget dem. Udenfor bilen var kun grå, glat ingenting. De var strandet, indespærret under en usynlig klokke.

Angelus bandede indædt. Han havde set Henry forsøge at bakke. Ingen af bilerne kunne rokke sig fra stedet. Luften blev mere og mere indeklemmt. Han troede først, det var starten på en middelsvær omgang klaustrofobi, men han kunne se på Birthes anstrengte ansigtsudtryk, at hun følte det samme. Der blev mindre og mindre ilt at indånde.

De var ved at blive kvalt.

Kraften opdagede, at det kostede megen energi at opretholde murene. Den lange mur omkring Smørumnedre var udsat for flere og flere sammenstød. Det kostede energi. Skønt den havde de magtfulde højspændingskabler til sin rådighed på dette sted, var det enorme mængder elektricitet, som skulle til for at fastholde bilerne og lukke så tæt sammen om dem, at de ynkelige kryb døde af det. Nå, der var stadig energi nok, følte den. Når den havde fjernet dette ubetydelige, og alligevel irriterende problem, var der masser af tid til at nyde forventningen om magten over denne verden. Kraften satte de sidste, nødvendige og altafgørende kræfter ind.

Ex-Johnny var svag. Hvert skridt kostede zombien kræfter, kræfter, som forsvandt hurtigere og hurtigere fra dens blodløse krop. Kraften havde forladt den, det kunne kun være et spørgsmål om minutter, før dens nu indholdsløse tilværelse ville slutte af sig selv. Zombien var ikke faldet omkuld efter Kraftens forvandling fra blodtørstigt uhyre til elektrisk grovæder. Den var ikke selv bevidst om nogen forskel, men på et enkelt punkt afveg den en ganske lille smule fra Kraftens øvrige tjenere. Kraften havde besat

Johnny som den første. Den var kommet en smule ud af form under den lange indespærring og i realiteten havde den mere delt sig mellem sin egen form og Johnnys menneskekrop fremfor at besætte den fuldstændigt. Zombien havde en langt større del af Kraften i sig end de senere omvendte zombier, hvorfor den besad en større selvopholdelsesdrift end normalt for Kraftens tjenere. Denne deling af bevidsthed og krop betød ligeledes, at der i en fjern, fjern krog af zombiens eksistens fandtes en hensygnende rest af det menneske, den tidligere havde været.

Et lignende bevidsthedspuslespil gjorde sig gældende i tilfældet med den før så fordærvede Lars, præmie-zombien over dem alle.

Af alle Kraftens tjenere var der kun disse to tilbage.

Og begge var på vej mod et bestemt punkt i Smørum.

Kraften opdagede sine tidligere pragteksemplarer. Det kunne ikke være bedre. Den strakte sig ud mod de to zombier for at give dem mere af sin kraft.

Og kunne ikke!

Den kunne ikke forlade sit nye element. Den kunne ikke strække sig ud og nå zombierne. Kraften fik en frygtelig fornemmelse af, at den muligvis havde begået en fejl. Hvis den ikke kunne besætte sine omgivelser som den plejede, hvis den ikke kunne kontrollere sine bevægelser, sin verden - ...?

Zombierne vandrede - den ene næsten udslukt, den anden drevet af en indre kraft bestående af en grupvækkende sammenblanding af de laveste, menneskelige egenskaber og en ond og skånselsløs ur-kraft - frem mod Smørumnedres centrum. Fjernvarmeværket.

Henry og Vibeke lænede sig tungt bagover i sæderne. Hvert åndedrag var en pine. Lungerne krævede ilt, langt mere ilt end de vildt utilstrækkelige rationer, de magtede at trække ud af den forpestede luft. Amalie og Frk. Himmelstrup lå livløse bag i bilen. Henry havde forsigtigt grebet Vibekes hånd og forsøgte at sende en strøm af tanker og ønsker til hende gennem den blotte berøring af deres hænder. Tanker om overlevelse, ønsker om altid at være til, være til sammen med ham? - nej, bare være til. Han anede ikke, om tankerne og ønskerne nåede frem til hende, men de hjalp ham selv til at holde fast ved det liv, han havde været på nippet til at opgive, og som nu blev sværere og sværere at opretholde.

Rasmus ville gerne græde. Det var en dejlig naturlig ting at gøre, når verden var ond ved én. Han orkede det ikke. Det var alt for svært at trække vejret. Endnu mere umuligt at græde. Hans mor sad sammenkrøbet med hans hoved i sit skød. Hendes matte og gispende vejrtrækning sagde ham alt. Han kunne ikke se sin far. Han overvejede vagt at bede sin far sætte sig, så han kunne se og mærke ham ligesom moderen. Det kostede alt for mange kræfter at gøre det. Det kostede kræfter at tænke på det. Birthe havde forlængst løsnet, hvad der kunne løsnes omkring halsen; der kom ikke mere ilt i lungerne af den grund. Angelus følte sin mægtige krop miste grebet, mærkede, hvordan kroppen for første gang gav op, valgte at give op. Denne kamp var ikke et spørgsmål om styrke eller snedighed. Denne kamp var afgjort på forhånd.

Iten i energiklokken over de to biler svandt ind, den udåndede kuldioxid overtog mere og mere af pladsen i kabinerne. Der kunne ikke være tale om mange minutter, før deres lunger forgæves måtte vente på den næste livgivende mundfuld.

Rasmus hørte sin mor holde op med at trække vejret. Igennem en tåge skabt af tårer og mangel på ilt blussede hans hjerne op ved denne frygtelige kendsgerning: HANS MOR VAR VED AT DØ! HUN SAD BØJET OVER HAM OG DØDE!!

Alting kortsluttede i hans hoved. Et stort sort hul opstod midt i hans synsfelt.

HANS MOR VAR VED AT DØ!

Rasmus trak sig opad i sin mors skød. Han vidste, at han hverken havde tid eller kræfter til at forsøge at vække hende. Han vidste, at han ikke kunne vække hende. Hun var død. Hans far var død. Hvorfor han ikke selv var død, var uretfærdigt, tarveligt. Den sorte plet blev større. Hvorfor døde han ikke selv? Han ville hævne sig på dem, der slog hans far og mor ihjel uden at gøre det samme ved ham!

Da bilerne stoppede, havde hans far åbnet bagsmækken indefra for at stå ud uden dog at gøre det. Døren var stadig ikke smækket helt i. Rasmus brugte nu en forfærdelig masse brændende og svidende iltrester på at vende sig rundt i det trange rum - foden forsøgte vanen tro at gøre sig bemærket, for første gang forgæves - og det lykkedes ham at trække sig hen over bunden af bilen. Han krøb ind mod sprækken under bagdøren og trimlede ned på jorden mellem de to biler. Hans udsyn var nu helt sort. Rasmus kunne intet se. Smerten i foden reddede ham. Han faldt ned fra bilen, benet med den brækkede ankel fulgte sidst og bankede ned i asfalten. Fattige rester af ilt blev trukket ned i hans glødende lunger. Han skreg. Flammende lyn flaksede over det sorte, verden dukkede op i glimt, skarpt belyst af røde, orange og gule ildtunger. Foden skar sig gennem hans bevidsthed, fastholdt ham, fortalte ham, at han stadig levede. Uretfærdigheden regerede stadig.

Rasmus ville have hævn. I hver næve havde han hele morgenen knuget to stykker rav. Hans eget (ulovlige!) samt et af de andre store stykker, som de havde fordelt mellem sig for evigheder siden. Ravet havde én gang tidligere vist sig at have en uventet og magisk virkning. Det, de nu oplevede, var fuldt ud så slemt som kampen i skurvognen. Rasmus kendte kun ét middel mod det ukendte. Han slyngede den største af ravklumperne fra sig. Han ville dræbe dem, der gik rundt derude bag den grå mur og holdt dem indespærret og som stjal den ilt, hans mor og far skulle have for at leve videre. Han ville ramme dem med ravet og slå dem ihjel.

Søren gloede vantro på den gule sten, som fløj gennem luften. Den kom ud af intet. Han så sig omkring. Der var ikke et øje i nærheden.

Men dér lå den gule sten i rendestenen og gloede frækt op på ham.

På god, gammel gadedrengemanér rakte han ned uden at tænke og smed stenen tilbage, hvor den kom fra. Han havde langt alvorligere ting at tænke på. Forsvundne biler, for eksempel. Stenen forsvandt ligeledes atter i den blå luft.

Søren tabte underkæben og så ud mod midten af kørebanen. Han havde ikke lagt mærke til det før, men manglede der ikke en masse striber på vejen? Den lange punkterede streg af hvid afmærkning, som løb i hele vejens længde, manglede på et stykke. Han fulgte linien med øjnene. På det stykke, hvor de hvide streger forsvandt,

virkede asfalten uklar og tåget. Træerne og busstoppestedet på den anden side af vejen var ligeledes væk. Væk bag en usynlig mur! Midt på vejen!

Stenen var forsvundet ligeså mystisk, som den var kommet dumpende. Søren turde ikke se sig tilbage. Synet foran ham var maveknugende nok. Han forsøgte at sende besked til sine fødder. (- Før mig væk herfra, for helve- ...) Stenen kom flyvende tilbage!

Nej, nu kunne det dølele være nok! Sten, som kommer ud af ingenting. Han stirrede på stenen. Den lå et stykke længere væk denne gang. Den usynlige stenkaster havde ikke slynget den så langt som første gang. Grebet af en sær trance gik Søren ud på kørebanen og samlede stenen op. Den vejede ikke ret meget, syntes han. Kunne han få den til at forsvinde igen? Som et lille barn, der morer sig med at kaste småsten i en sø, vippede han stenen fra sig med et sløset underhåndskast. Hans øjne fulgte den grådigt gennem luften. Stenen forsvandt. Cirka en meter over asfalten blev den ganske enkelt væk. Søren var helt sikker. Han havde hverken blinket eller set væk, mens stenen svævede gennem luften. Den forsvandt i luften midt ude på vejen, som dumpede den ned i en usynlig tønde. Den lå i hvert fald ikke på vejen, hvor den burde have ligget.

Trancen slap ikke sit greb i ham. Usynlige mure var han efterhånden vant til, ikke sandt. Sådant en ganske almindelig og dagligdags usynlig tønde eller mur var da ikke noget at snakke om. Og her var den. Hans fod ramte noget hårdt. Han kunne ikke komme længere. Det var en mur! Der kom en sær, uhyggelig og faretruende pibende lyd fra muren, lyden steg og steg i styrke lige foran ham, blev værre og værre. Det lød som tusinder af vanvittige fløjtespillere, der pøb den samme skingre tone uden ophør.

Energiklokken eksploderede.

Søren befandt sig pludseligt svævende bagud i en stor bue. Han så fuldstændig paf, hvordan han fløj henover kantstenen og havnede i de hårde og stikkende grene i buskadsen foran varmeværket. Luften blev samtidig banket ud af hans lunger. Mere død end levende hang han et øjeblik fastholdt af buskens grene, før han sank ned og fremover for at lande frontalt på kørebanen igen. Søren var forlængst besvimet på grund af lufttrykket og hverken hørte eller mærkede det hule dunk, da hans pande ramte asfalten.

Rasmus syntes, det var en åndssvag leg. Ikke siden engang han blev tvunget til at lege pattebørnslege med sin to-årige kusine, havde han leget noget så åndssvagt! Først kastede han ravet væk, så smed den anden det tilbage, så smed han det ud igen, og så - ...!

Han famlede efter ravklumpen for tredje gang. Han hørte en sær piben. Et sted på et andet kontinent stod en lille dreng og spillede på sin hjemmelavede fløjte. Rasmus studsede ikke over, at han kunne høre fløjten på den lange afstand. Nu kom drengen nærmere, der var flere drenge, flere fløjter. Et besynderligt gennemtræk(?) fløjtede henover hans ansigt. Fornemmelsen af gennemtræk forstærkedes. Han kunne mærke det tydeligt. Det trak på ham. Pludselig skreg og hylede luften omkring ham. Lyden steg, næsten ligeså hurtigt, som den dødsensfarlige lyd, der havde lammet dem om natten. Men anderledes på en måde, han ikke nåede at opfatte. I det, der uden al tvivl var hans

aller-som-ellersidste sekund at leve i, så han ravstykket ligge en halv meter fra sin kraftløse hånd. (- Luk vinduet, det trækker! Vil I ikke nok lukke vin- ...)

Luften eksploderede. Hans forpinte lunger gav op. Det føltes, som om en hård og kantet bølge slog sammen om ham. Rasmus besvimede.

Ganske som resten af flugtselskabet forlængst havde gjort.

34. afsnit

Frådende raseri var den fremherskende følelse i Kraftens begrænsede univers. Menneskeskabningerne besad overnaturlige kræfter, havde utallige sammensvorne, der hjalp dem i kampen mod den. Kraften sydede af arrigskab. Den havde krammet på dem og så skulle de absolut få hjælp af endnu et ækelt kryb. At ravet endnu engang havde vist sig at kunne trænge gennem dens magt, var i den forbindelse blot et irritationsmoment. Det var det usandsynlige, ukendte sammenhold, den fælles tankegang, den fornemmede blandt menneskene, som gjorde den så rasende.

Dens sidste angreb, i starten så lovende og dødeligt, var slået fejl. Den følte det gule snot trænge gennem den ubrydelige energimur og vidste straks, at skabningerne endnu engang ville slippe ud af dens kløer. Den følte ikke længere behov for deres kød og blod, den var besat af disse skabninger, besat af tanken om, at de var en trussel mod den, besat af tanken om at knuse dem under sin magt.

Rasmus' fortvivlede kast med ravet og Sørenes tanketomme returneringer havde samme virkning som nålestik i en ballon. De ganske små og tynde huller, som fremkom i energifeltet, skabte forbindelse mellem den sammenpressede luft i klokken og det mere normale lufttryk udenfor. Ved murenes sammentrækning så tæt om bilerne, var trykket blevet adskillige gange større end normalt. Udligningen af forskellen kunne ikke foregå hurtigt nok gennem de fem "nålestik". Presset inde i klokken gik bersærk og sprængte sig vej. Energimuren blev pulveriseret med et dundrende brag.

Bilerne var ikke længere indespærret i Kraftens energiklokke. De otte mennesker i bilerne lå stille, som var de døde, de to drengekroppe på vejen ligeså. Kraften vidste, det kun var tilsyneladende. Den mærkede livet kæmpe sig tilbage i kroppene. Men der var andre måder at bruge dens nye element på. Kraften havde set virkningerne af sin magt og vidste, at den kunne starte ild og brand, altfortærende ild og brand. Selv disse skabninger med deres farlige egenskaber kunne ikke modstå ild.

To zombier ankom samtidig til Blomsterhaven ovenfor stedet, hvor bilerne holdt. Braget og det forunderlige syn af to biler, som pludselig kom til syne midt i lavningen, sagde dem intet. Men eksplosionen spredte en masse forjættende lugte ud i området. Den tidligere Lars mærkede duften af saftigt menneskekød og begyndte at gå ned ad bakken. Ex-Johnny kom ud fra en sidevej, så den anden zombie vandre beslutsomt afsted og øgede sine trætte og famlende skridt. Den sultne zombie registrerede først sin

tidligere "kollega", da den trådte ind foran den. Uden at sætte farten ned, fejede den forhindringen til side. Kødets og blodets kaldte forude.

Den tidligere håbefulde museumsmand og pige-charmør, Vibekes stærkt savnede Johnny, segnede omkuld i en slatten bunke.

Vibeke vågnede langsomt op. Fornemmelsen af at trække vejret virkede som et mirakel. De pinefulde minutter, hvor livet ebbede ud af hende, havde været et bundløst helvede. Til sidst havde tanken om døden været mere tillokkende end frygten for den næste formålsløse vejrtrækning. Hun havde givet op til sidst, havde følt den lammende fornemmelse af død sænke sig over hende som et varmende tæppe. Hendes hånd gav den anden hånd et sidste klem. Vibeke valgte døden.

Nu trak hun vejret igen. Det gjorde ondt, det skulle guderne vide, men hun trak vejret. Der var masser af ilt. Livet vendte smertefuldt, men ikke mindre velkomment tilbage. Hun satte sig møjsommeligt op i sædet. En slap klump i hendes venstre hånd faldt ned i mellemrummet mellem sæderne. Forundret så hun på manden ved sin side. Hvem var det? Åh jo, det var Henry, den fremmede, som hun var stødt ind i om natten. Han var frygteligt tilredt i ansigtet, det havde ikke været rart at se på tidligere. Morgenlyset gjorde det absolut ikke mindre uhyggeligt. Hans ligblege kulør satte de røde rifter og skrammer i skærende relief. Hun gøs. Manden havde reddet hende fra zombierne, en ting, hun var ham evigt taknemmeligt for. Nu hvor hun sad og så på hans livløse ansigt - et sted langt inde accepterede hun, at han var død, ligesom de andre måtte være døde - blev hun på samme tid rørt og dybt bedrøvet. Hvem ved, måske kunne de, han og hun - ...? Det skulle altså ikke være.

Hun så sig omkring. Bag i vognen lå Amalie og Frk. Himmelstrup lige så dødlignende som Henry. Hun vidste pludselig, at alle de andre var døde. De havde gennemlevet nattens rædsler blot for at ende her på en øde vej gennem et mennesketomt villakvarter. Solen var stået op, sendte sine matte stråler op over toppene på nogle træer, hun kunne se bag den sorte skorsten, som knejsede over hendes hoved. Hun så over mod den anden bil. Angelus og den kvindelige betjent havde lænet deres hoveder på sideruderne. De rørte sig ikke. Hun fik øje på noget foran køleren. Hun strakte sig og så et gipsben rage ud mellem kofangerne. Rasmus? Var han kravlet ud af bilen? Hvorfor dog?

Hun måtte ud for at se, om drengen var - ... selvfølgelig var han det. Hun åbnede døren og steg ud. Luften var ren, virkede på en måde rensket, som havde den uforklarlige indespærring fjernet alle de usunde og ødelæggende ting, som måtte være i almindelig forstadsluft. Hun trak vejret dybt. Lungerne var allerede helt ferme til at håndtere de rigelige mængder ilt, hun sugede ind.

Vibeke trådte ind mellem bilerne og satte sig på hug ved Rasmus' ubevægelige legeme. Hun knælede ned og tog fat om hans nakke.

En skygge faldt over drengens ansigt. Vibeke så op.

Manden stod ikke stille og så på hende eller drengen. Han gik frem foran kofangeren og rakte uden dikkedarer hænderne ned og greb fat i hende.

I et svimlende sug genkendte hun ham. Psykopaten, der havde grebet ud efter hende den gyselige eftermiddag, hvor jorden under skurvognen var gået bersærk; dagen, hvor

hele dette mareridt var startet. Han var ikke mindre ulækker end den dag, tværtimod.

Vibeke fik ikke tid til at studere zombien nærmere. Den hev hende op fra den knælende stilling og trak hende fri af bilerne. Ude på kørebanen væltede den hende uden skånsel om på asfalten og bøjede sig ned med en aflang genstand i hånden. Før Vibeke fattede, hvad der skete, vendte zombien hende omkring. Det sidste, hun så af sin overfaldsmand, var det ufattelige syn af en ølflaske, som stak ud fra hans hals. Hun nåede ikke at fatte betydningen af flasken, før en lang, skærende smerte piskede henover hendes skulderparti. Zombien var i færd med at skære tøjet af hende. At kniven, eller hvad den brugte, snittede hende samtidig, generede den ikke.

Zombien genkendte ikke Vibeke. Den så kun en saligt duftende kvindeskabning. Rig på kød og blod. Vejen til dette kød og blod kunne passende gå gennem en mere eller mindre tilfældig slagting. Zombien var automatisk indstillet på en langvarig og svinsk affære. Den havde tid nok. Der var ingen til at forstyrre den. De andre skabninger lugtede af død. Dårligt blod. Kvinden var levende. Godt blod. Den takkede savklinge, den havde benyttet ved flere lejligheder, hakkede sig sløvt gennem skabningens tøj, de pibende flænger sendte herlige dufte op i dens næsebor. Festmåltiddet skulle rigtig smage.

Først ville den lege. Zombien vendte sit offer om.

Søren rystede over hele kroppen. Eksplosionen og luftturen - og ikke mindst faldet ud på asfalten - havde slået ham bevidstløs. Han vågnede og så morderen fra sit sidste, alt for livagtige mareridt stå mindre end ti meter væk. Mareridtet blev til overflod understreget af flasken i morderens hals.

Hans øjne registrerede kun flasken. Den var det endegyldige bevis på, at alle hans værste anelser var ved at gå i opfyldelse. Morderen ville jage ham til verdens ende. At han lige nu var optaget af smide omkring med en flot dame, var kun et lille ophold i jagten på hans virkelige offer. HAM! Han trykkede sig ned mod asfalten. Morderen så ikke hen mod ham. Søren begyndte uendeligt forsigtigt at kravle fremad. Bag ham var de tætstående buske. Der kunne han ikke gemme sig. På den anden side af vejen var busstoppestedet dukket frem igen. Bag busstoppestedet var en trappe, som førte ned til sti-systemet mellem villavejene. Hvis han kunne snige sig bagom bilerne og over på den anden side, kunne han måske nå trappen og spurte afsted, sprinte op og ned af stierne og forhåbentlig narre morderen for et stykke tid.

Søren nåede den forreste bil. Netop som han ville kravle foran kofangeren, fangedes hans øje af en bevægelse mellem bilerne. Skikkelsen, som lå på jorden derhenne, rørte på sig. Søren reagerede før han tænkte. I stedet for at kravle videre, snoede han sig hen langs siden af bilen.

Grådkvalte skrig bag bilerne fortalte ham, at morderen var i færd med at slagte kvinden. Han nåede mellemrummet og så en dreng ligge og vende sig frem og tilbage. Han var tydeligvis plaget af store smerter. Drengen rakte fremover for at nå ned til gipsbenet, der altså måtte gøre ondt. Han kendte drengen, men havde ikke gnost af ide om hvorfra. Drengen hørte ham komme kravlende, han vendte sig forskrækket og så spilede hans forpinte øjne sig endnu mere op. Han begyndte at skrike hjerteskræende.

Søren tyssede på drengen, som han kendte, prøvede at vise ham, at han skulle være stille, så morderen ikke fik øje på dem. Drengen skreg endnu højere. Han havde glemte foden. Han stirrede blot lamslået på Søren og skreg og skreg.

Zombien så forventningsfuldt op. Mennesker i smerte var dens yndlingsret. Kvinden på jorden skreg også, jamrende og klynkende, men disse skrig af afgrundsdyb pinsel var så lokkende, at zombien måtte se, hvor de kom fra. Vibeke forstod intet, fattede intet. Hun var fuldstændig bedøvet af skræk. Hun ønskede, at hun var død af luftmangel. Intet kunne være værre end at blive pint til døde af en nøgen, savlende og tomt stirrende mandsperson med en savklinge i sin blodtilsølede hånd. Hendes tøj var flået og trevlet, zombien havde revet frakken i stykker, havde trukket lange flænger i nederdelen og havde med et snuptag trukket skjorteblusen af hende. Hendes tåbelige og nyttesløse forsøg på at dække sine bryster gav hende langstrakte sår på arme og hænder og medvirkede blot til at trække torturen i langdrag. Døds længslen bemægtigede sig hende igen. Bare lade armene falde og få det overstået. Lade zombien få sin vilje, så det blev mindre smertefuldt.

Zombien fik øje på den, der skreg. Den unge skabning var stor og kødfuld, den ville blive en glimrende fortsættelse på det festmåltid, den snart skulle frådse i. Ungen kunne ikke flytte sig, fornemmede den. Zombien vendte sig atter mod kvindeskabningen - ... og fløj gennem luften.

Vibeke så op. Hun så det og hun så det ikke. Et fugleskræmsel, rettere et menneskeskræmsel, skrævede over hende. Skikkelsen var selv nærmest nøgen, gennem de lasede rester af tøj, så hun, at skikkelsen så afgjort havde været en mand. Fra hendes liggende position virkede skikkelsen gigantisk. At den opdukkede mand havde slynget zombien væk fra hende kom langt ned i rækken af ting, hun registrerede.

(- JOHNNY!) - forvandlet til indskrumpen ukendelighed - stod med et beskidt og blodindsmurt, grå-grønt ben på hver side af hende og gjorde sig klar til at forsvare hende! Vibeke gispede, rystede over hele kroppen og turde ikke røre sig.

Den anden zombie kom sig hurtigt over forskrækkelsen. Den snerrede som en sulten hyæne af sin uventede modstander og kastede sig over ham. Zombierne tørnede sammen og tumlede henover kørebanen. Vibeke opdagede, at hun var fri. Hun rullede væk fra de kæmpende skikkelser, kom på benene og haltede væk fra dem. Hvis hun kunne komme ind i en af bilerne og låse dørene - ...!

De to åbne drenges ansigter, som stirrede hende i møde fik hende reflektorisk til at kuple hænderne over sine nøgne bryster igen. Hun vaklede. Skulle hun sætte sig ind og lade drengene tilbage eller - ...?

Rasmus var hæs af at skribe. Synet af hans livs allerværste fjende - eller var det i et andet liv? - synet af Dræber, der sneg sig ind på ham bagfra, fik alt i ham til at gå op i limningen. Han følte, han skreg i timer. I virkeligheden var der tale om ganske få sekunder. Søren reagerede voldsomt men yderst fornuftigt overfor den vrælende Rasmus: han stak ham en lussing. Rasmus standsede midt i et skrig, lyden blev hugget over som af en økse. De to drenge gloede henholdsvis bange/vredt og bange/bange på hinanden.

Søren vrissede, - Morderen opdager os, hvis du skrider sådan hele tiden.

Rasmus forstod ikke en brik. Søren pegede og dukkede straks ned bag Rasmus, selvom han vidste, det var nyttesløst. Monstret så over på dem. Rasmus fulgte fingeren med øjnene og sank en stor klump. Vibeke lå på jorden, han kunne se hendes nøgne hud

gennem trevlerne i tøjlet. Over hende, med en lang, spids tingest i hånden, stod vampyren fra skurvognen - Rasmus genså det lange "Z", han havde tegnet henover ryggen på den med ravet. Vampyren så sultent på ham.

- Ravet, stønnede han, - hvor er mit rav? Han famlede febrilsk hen over jorden. Det ene stykke rav - det stykke, som han og Søren uden at vide det, havde spillet bold med gennem energimuren - var blevet slynget væk af luft-eksplosionen. Hans eget stykke var heller ikke til at finde. Det lå under den ene bils forhjul og nægtede hårdnakket at lade sig finde af de vildt kravlende drengefingre. Søren anede ikke, hvad Rasmus rablede om og vidste derfor heller ikke, hvad han ledte efter. Rasmus var grædefærdig. Hvis han ikke fandt ravet, kunne han ikke jage vampyren væk. Tårerne stod højt i hans øjne, mens nederlagsfølelsen pumpede sur adrenalin gennem hans hårdt prøvede krop. Han var ligeglad med, om Dræber så ham græde. Han kunne drille ham resten af livet - blot de fik et liv at leve.

- Hvad leder du efter, hvislede Søren, ikke vredt - skrækslagent. Rasmus så pludselig, at Dræber også havde tårer i øjnene! Kendsgerningen sank ind og blev straks glemt. Det forsvundne rav havde allerhøjeste prioritet. Og det var og blev væk!

Rasmus fangede sit rav i samme sekund, det blev overflødigt. Drengene hørte et bump. De stirrede over på monstret og så et nyt (!) monster stå over den liggende Vibeke. Forskellen var ikke så stor, men det var et andet monster. Det nye monster havde skubbet det første omkuld og hvis ellers Rasmus skulle vælge at tro på det han så, var der to umulige ting at lægge mærke til: det nye monster var Johnny, den flinke mand, som de havde ledt efter i tre dage - og: den ubeskriveligt ulækre Johnny stod med hænderne hævet i kampstilling. Det var ikke svært at se, hvor medtaget han var (hvor medtaget det - monstret - var) og alligevel udstrålede det en kampvilje, som mange mennesker kunne blive misundelig på.

Monster nummer et gik til angreb. De to levende døde væltede omkuld som snerrende baggårdskatte, rev og flåede i hinanden, trak store klumper tørt og dampende kød løs fra hinandens kroppe, fingre begravdes i ansigter, øjne blev mast ud, ører faldt af nærmest som tilfældigheder, de bed og kradsede hinanden til ukendelighed.

Brydekampen overgik alt, hvad drengene havde set på film. Den eneste forskel var blodet - det manglende blod. Uanset, hvor meget kød, der blev revet af, flød der intet blod. Drengene betragtede det sindssyge slagsmål med tomme ansigter. Da Vibeke kom styrtende, havde ingen af dem øje for hendes afklædte tilstand, så opslugte de var af kampen mellem de omvandrende mareridt. Rasmus befandt sig i en verden for sig selv. Han så og hørte, men intet passede ind i den virkelighed, han var vant til. Slagsmålet var ubeskriveligt, i bilen bag ham lå hans far og mor døde af luftmangel og rundt om sin skulder følte han Dræbers arm hvile, som var de jordens bedste venner, der delte en stor og dejlig oplevelse. Vibeke, der krummede sig sammen langs siden af bilen, hviskede et eller andet. Søren vendte sig mod hende, forstod hvad hun mente og trak i Rasmus. Rasmus vågnede langsomt op, indså at Vibekes ordre til at kravle tilbage i bilen var fornuftig. Ved fælles hjælp fik Vibeke og Søren skubbet Rasmus ind i bagagerummet på varevognen. Søren kravlede bagefter. Vibeke skulle netop til at smække bagdøren i og snige sig rundt til sidedøren, da hendes blik faldt på en gul klump i rendestenen. Uden betænkning løb hun over til vejkanten og samlede ravet op. Hun stirrede stift over mod de kæmpende zombier, mens hun lirkede bagdøren op igen og kastede ravstykket ind til en stærkt forvirret Søren.

- Pas godt på det! hviskede hun. Søren gloede vantro på Rasmus, der udmattet nikkede tilbage. Søren stak ravet i lommen. Derpå løb Vibeke - stadig med blikket rettet mod slagsmålet - tilbage til sin plads ved siden af Henry i den anden bil.

Knap havde hun trykket dørsikringen ned, før slagsmålet var forbi. De sønderrevne kroppe halvt sad, halvt lå op ad hinanden. Hvem der var hvem, var umuligt at afgøre, men de var stille. Vibeke stirrede på det rædsomme skue af afrevne arme, ben og ansigtsdele. Den ene krop manglede hovedet, indså hun gysende. Ved siden af kroppen lå en halv ølflaske. Synet fyldte hende med gru - og lettelse. Det var den flaske uhyret havde haft siddende i halsen. Det andet uhyre havde presset flasken resten af vejen gennem halsen og dermed skilt hovedet fra kroppen. Kampen var slut - og den anden zombie, som stadig havde hovedet siddende på skuldrene, hævede sig op på en laset armstump - ...

- ... og så hende direkte i øjnene!

Henover seks meter asfalt, de tre af dem grotesk dekoreret med løsrevne zombielemmer, så Johnny direkte ind i hendes øjne. I zombiens sidste sekunder, genså hun tydeligt den Johnny, hun var blevet forelsket i. Han lå, med kun et øje, med en halv og en manglende arm - hvilke andre skader kunne man kun gisne om - og sendte hende et ulykkeligt og dybt fortvivlet blik med sit resterende øje. Vibeke vidste ikke, om hun skulle kaste op eller åbne døren og løbe over til ham. Hendes Johnny lå og - sagde farvel(?) til hende.

Zombiens hoved faldt sidelæns. Blikket slukkedes.

Vibeke brød sammen. Alt brast. Reaktionen nærmest faldt over hinanden for at lamme og dræbe hende. Hun græd helt nede fra bunden af sin sjæl, trak de lange, sorgfulde hulk frem og rystede i hårde spasmer. Hun ænsede ikke det varme tæppe, der blidt blev svøbt om hendes skuldre, men trykkede sig taknemmeligt ind i de trøstende arme, der dukkede op af intet og lagde sig om hende, beskyttende uden at være krævende. Henry rokkede frem og tilbage i takt med hendes kramper, som gradvis fortog sig. I stedet var det ham, der sagte vuggede hende i sine arme. Sådan sad de i flere minutter. Vibeke græd stadig, men gråden blev langsomt mere fri, uden den blinde følelse af tab og ensomhed.

Hun vidste ikke, hvem der trøstede hende, nøjedes blot med at hvile i disse rare arme. Henry var tom og opfyldt på samme tid. Han havde set det blik, som den maltrakterede zombie og Vibeke udvekslede. Han kendte ikke sammenhængen, men følelserne i den trange kabine var nærmest til at skære i. I det øjeblik følte han en kvælende vished for, at han aldrig ville opnå sit nye livs eneste mål, Vibekes kærlighed. En tanke, han sorgmodigt accepterede. Da hun brød sammen, stillede han sig derfor mere end tilfreds med at være den, der forsøgte at få hende beroliget og trøstet. Hvis der på et tidspunkt var mulighed for at lære hende nærmere at kende, ville han til den tid takke sin Gud og skabe derfor. Nu var deres nærhed nok.

Stilheden sænkede sig over køretøjerne på den øde vej. Halvdelen af personerne inde i bilerne var døde eller bevidstløse. De få, som havde overværet den foreløbige afslutning på mareridtet, søgte hver for sig at komme til hægterne, forsøgte at overbevise sig selv om, at det var slut. At det skulle være slut!

Alle var de under alle omstændigheder komplet uforberedte, da højspændingsledningerne faldt ned om ørerne på dem.

35. afsnit

De fejlslagne planer gjorde Kraften vild og blodig. Energimuren havde ikke virket. Den lovende udvikling med dens tidligere zombier, som havde fået den til at vente og se tiden an, var gået fuldstændig forkert. Zombierne var udslettet, skabningerne var stadig uskadte. Den måtte selv tage affære.

Kraften søgte i sit store netværk af energi, fandt nye, ubrugte ressourcer og foretog sit altafgørende udspil.

Den havde kun sig selv og sine rigt flydende, uovervindelige kræfter at stole på og den trak store vekslere på disse kræfter. Med opbydelsen af alt, hvad den kunne finde af energi, samlede den elektriciteten i de to højspændingsmaster på hver side af skabningerne. Den skød strømmen ud fra kablerne som lypile, pressede elektricitet ud i porcelænsfatningerne og ind i masterne, som begyndte at vride og dreje sig i deres fundamenter.

Kraften rejste en elektrisk storm af usete dimensioner, hev og trak i masterne, knækkede kablerne som sytråde og lod gnister og stikflammer flyve frit og hærgende ned over de to biler på vejen. Buskadedet foran varmeværket fængede øjeblikkeligt, bragene, når lynene slog mod den halvtreds meter høje stålskorsten, lød som kanontorden, træer og græs på begge sider af vejen antændtes på én gang. Højspændingsmasten foran varmeværket hævede sig i vejret, trak betonfundamentet efter sig over en strækning af ti meter og pløjede sig gennem olieforsyningsrøret, som udmundede i vejkanten nær det sted, hvor bilerne holdt. Elmasten stejlede. Det sidste fastsiddende kabel forhindrede den i et par afgørende sekunder fra at vælte ned over den bageste bil.

Heden fra brændende buske og træer opvarmede forsyningsrøret. De første varme luftpust fik oliebeholderen i jorden ved siden af varmeværket til at skvulpe.

Henry slap Vibeke med et højt råb. Hun faldt bagover i sædet og kiggede forvirret gennem forruden.

Pludselig forvandlede bilerne fra at være en effektiv beskyttelse mod løsgående zombier til dødsfælder på hjul. Lyn og brandkiler fra elmastene slog ned omkring bilerne, smuttede på asfalten og satte alt i brand. Vejen hoppede og bølgede, masterne svajede og trak i de ellers så solide stålwire. Henry så omgivelserne forvandles til et brølende inferno mellem to blink. Som huggende kobraslanger baskede højspændingsledningerne mod bilernes tage. Gummidækkene formindskede virkningen af de dødbringende, elektriske stød, men udladningen af så meget strøm fik håret til at rejse sig på deres hoveder, sendte endeløse bølger af dirrende rystelser gennem deres smertende muskler. Varmen steg ulideligt i de trange rum, en sur hørn af smeltende plastic og asfalt bredte sig og fik dem endnu engang til at hive gispende efter vejret.

Det gjaldt om at komme væk, som var en vis person i hælene på dem. Ilden buldrede dem om ørerne, pludselig kom elmasten nærmest dansende gennem flammerne. Deres eneste redning var indtil videre placeringen midt på vejen. Så længe asfalten ikke brændte under dem, havde de stadig en chance. Henry rakte ned til de sammenfiltrede ledninger og fumlede, som han aldrig havde fumlet før. Varmen foldede sig ind over

bilerne og fik temperaturen til at stige yderligere. Henry kunne lugte sit eget hår. Varmen svitsede allerede de lange løse hår, som altid rager ud fra selv den glatteste frisur. I bilen foran kunne han se drengene ruske og hive i Angelus, der altså stadig var livløs - eller måske spjættede de rundt som følge af de elektriske stød? Vibeke jamrede forpint ved hans side.

Motoren gav et brøl fra sig. Han turde ikke tro på det, men lyden var god nok. Han satte bilen i gear og trådte på speederen. Sammenstødet med bilen foran sendte en chokbølge gennem dem. Med panikkens absurde opmærksomhed kunne han høre kvinderne bagi støde ind i ryggen på Vibekes sæde. Vibekes krop "dansede" som en slatten kludedukke. Så fik den kraftige motor overtaget, skubbede til den anden bil. Langsomt og møjsommeligt fik Henry lokket begge biler fremad. Han afviste enhver tanke om, at Angelus havde drejet rattet, så de blot ville rulle direkte ind i ildhavet. Han benægtede ideen af hele sit hjerte. Vibeke stønnede højlydt, der var ikke tid til at se, hvorfor. Bare fremad.

Bilen foran fik pludselig eget liv. Angelus var vågen! Afstanden øgedes. Henry sparkede skælvende sømmet i bund. Bakken, som de skulle op over, svingede mod venstre, begge biler kørte hurtigt og - ...

... pludselig var det forbi.

Ingen ild på begge sider af vejen, ingen dansende elmast med lange lynkiler, ingen buldrende torden om ørerne.

Angelus satte farten ned, standsede. Henry gjorde det samme. Bag sig kunne de høre elstormen rase. De sad som stenstøtter og undrede sig over deres held. Forvirredes over, at de var sluppet væk fra ildhelvedet. De turde knap bevæge sig af frygt for at ændre ved tingenes øjeblikkelige tilstand. Henry gav forsigtigt gas og kørte op på siden af den anden bil. Han rullede vinduet ned, Birthe gjorde det samme. I et langt minut sad de fire bare og så på hinanden, lettede - men lammet af forundring - over at de var sluppet levende fra denne del af mareridtet.

Angelus bøjede sig frem i sædet og hviskede, så højt han turde, - Tak for det spark bagi. Jeg ved ikke, hvad vi - ... Stemmen svigtede.

- Det var så lidt, svarede Henry. Hans højre hånd sendte en forskrækkelig masse følelser op til hans lammede hjerne. Bevidstheden om Vibekes to hænder, der krammede om hans egen hånd og underarm, måtte ikke forlede ham til at tro eller håbe på noget som helst. Han samlede sig. - Hvad helvede var det, der skete?

Bulderet fra ildstormen gjorde det svært at snakke sammen selv på den korte afstand. Birthe smilede svagt. - Og jeg, som altid har ønsket mig en mikroovn! Nu er jeg knap så - ...

Braget overdøvede resten.

Smørum Fjernvarmeværk, landets fjerdebilligste varmeleverandør, sprang i luften. Olielageret var varmet op til mere end firehundrede grader, men det var dampene, de svage ansamlinger af benzin- og petroleumsdampe i rør og beholdere, som dannede de eksplosive lommer, der til sidst kun kunne finde vej ud til fri luft ved at splintre og smadre alt, som forhindrede dem i det. Kedler og oliebrændere vuggede et øjeblik i deres fastboltede lejer, en dyb rumlen varslede den forestående ulykke - ... og så blev alle menneskelige sikkerhedsforanstaltninger gjort sørgeligt til skamme. Ophedet metal, beton og jord, vanddamp, gloende som laserstråler, brændende inventar og byggematerialer dannede i et mikrosekund et samlet hele, så opløstes billedet med et

øredøvende knald. Den gule bygning fløjtede til alle sider som et legetøjshus, sparket i stykker af et vredt barn. Jordbeholderen med rygende varm olie foretog en enkelt rulning ud af sit leje, stålet modstod trykket et halvt sekund, hvorefter beholderen opløstes og sprøjtede sit indhold ud over det brølende flammehav. Olien antændtes som milliarder af mini-brande, lufttrykket spredte ildkuglerne til alle sider som kontinentalmissiler, flammehavet voksede med ét til et ocean.

Ildbølgen åd sig hjerteløst gennem landskabet, smeltede elmaster og kabler, pulveriserede de forreste otte villaer i Åkandehaven, sprintede uhindret henover boldbanerne, fjernede såvel kommunale som børnefabrikerede skure på Byggeren, kogte vandet i det lille vandhul til sydende damp, rullede op over skråningerne på den modsatte side af den nu kulsorte græsplæne og smadrede ind i de skidengrån betonelement-rækkehuse, hvor Søren beskidte og rodede hjem lå. Træværket i havelåger, terrasser, buske og træer brød i brand. De flade asfaltbelagte tage sydede og boblede og stak i brand. På stedet, hvor de to biler havde holdt minuttet før, sprængte den eksploderende oliebeholder et otte meter dybt krater i rabat og kørebane. Busstoppested, trappe og tres meter sti, have og bebyggelse på vejens modsatte side blev til historie i de brølende olieflammer. Som en sidste, lidt forsinket reaktion opdagede kæmpeskorstenen, at den manglede sit faste underlag, hældede et øjeblik forvirret, som var den fortørnet over sin pludselige frihed og lagde sig endelig med et ubeskriveligt brag på tværs af den tidligere vej og kurede tværs gennem to haver - med tilhørende villaer (og delvist fortærede beboere) for til sidst at skovle en carport inklusive en minibus ind i sin gloende tunnel.

Ilden bredte sig mere eftertænksomt, da den første trykbølge havde lagt sig. Den snoede sig langs hække og gennem trækroner, kastede sig mere behersket over havemøbler, vindskeder, udhuse og skure, snusede sig frem til en blandet landhandel af træværk på eller omkring de mennesketomme villaer. Vinduer og havedøre, som fik glasset trykket ind ved kombinationen af tryk og varme, vinkede med flagrende gardiner i alle farver for at hilse de villige flammer velkommen. Villa efter villa udsendte sorte røgsøjler fulgt af meterhøje flammer. Snart var det kun afstanden mellem brændbare materialer, der afgjorde ildens fortsatte hærgen. Kraftens el-orgie havde nået sin kulmination.

Kraften, derimod, nåede sit Waterloo.

Hvad ethvert menneske ved, var ukendt for Kraften. Der findes ikke noget, der hedder ubegrænset energi, slet ikke i vor tids elektricitetsforsyning. Energi koster penge, mange penge og Kraften havde efterhånden konsumeret adskillige års forbrug af strøm - vel at mærke hele landets samlede årsforbrug.

Ordrene blev afgivet med lidt svingende mellemrum, efter at Kraften samlede styrke til den altfortærende ildstorm, resultatet blev dog hurtigt mærkbart. Et for et trykkede elværker over hele Sjælland på kontakterne. Strømforsyningen blev afbrudt. Alle steder var man enige om, at eventuelle skader på diverse anlæg og installationer, som krævede konstant strøm måtte accepteres som en ringe pris for at standse dette vanvittige frådseri, som ingen havde gnist af ide om, hvad var. Kraftens eventyrlige, evige ungdomskilde tørrede ind på mindre end ti minutter.

Kraften følte sit liv blive hakket i stykker kabel for kabel, ledning for ledning. Den var dybt forvirret og dermed arrig som ind i helvede. Uden varsel blev et par af de største og rigeste kilder afbrudt, fjernereliggende kraftværkers nedlukning afskar den fra at

søge redning via forbindelserne til Fyn og "sydhavsøerne". Mens de sidste tre værker hev stikket ud, var dens sidste, desperate handling at søge tilbage til stedet, hvor dens forvandling havde fundet sted.

Fire minutter efter eksplosionen svandt resterne af den ur-gamle menneskefjende i bogstaveligste forstand ud i sandet i krateret, hvor den få timer forinden havde afkastet sig sin hidtidige skikkelse for at tage magten over et element, den hverken kendte oprindelsen, omfanget eller virkningerne af. Kraften bestod ikke længere af krop, kun af vilje. Denne vilje blev frataget sit eksistensgrundlag.

En sidste, svag gnist blussede op for enden af et brudt kabel. Virkningen kunne ikke have kildet en orm. Så var det slut.

Kraften var ikke mere.

- HOLD FAST! nåede Henry at råbe, før trykbølgen ramte bilerne bagfra. Selv kastede han sig sidelæns, trak Vibekes overkrop med sig og søgte at presse dem begge så langt ned under sædehøjde som muligt. Angelus og Birthe spildte et kostbart mikrosekund med at se forfærdet på hinanden, før de næsten knaldede hovederne sammen for at komme i dækning. (Rædselsnattens sidste mærkbare skader blev dermed to uskadelige, men absolut følelige og smertende buler). Rasmus og Søren lå ned i forvejen, de dukkede hovederne og ventede.

Alle nåede lige akkurat at tænke, (- Der sker ikke noget!) før trykket nåede toppen af bakken, stormede frem over kørebanen og fejede de ubetydelige genstande foran sig. Havde der været tale om en "rigtig" eksplosion, som fra et gasværk, havde deres flugt været slut i det sekund. Nu var der heldigvis tale om en trykbølge, opstået som følge af en eksplosionsbrand. De to biler, som stadig havde motorerne snurrende, endte med at rulle afsted i stedet for at blive sparket omkuld. De skrækslagne passagerer opdagede til deres kolossale overraskelse, at bilerne kørte af sig selv. Både Angelus og Henry fik pludselig travlt med at rette sig op fra de sammenkrøbne stillinger og overtage styringen. Deres flugt fik en mirakuløs gang doping. Bilerne drøned afsted, ganske uden brug af motor. Det var svært at holde en ret kurs, køretøjerne gyngede og svajede som skibe i høj sø - ...

- men de var på vej væk fra mareridtet!

Henry hørte en underlig lyd. Vibeke hørte den også. Begge så betuttet på hinanden. Så gik det op for dem, hvad det var. Henry lo. Fornemmelsen af at blive båret frem af en usynlig - og venligt indstillet - kraft var berusende. Han lo, tårerne vældede frem i hans øjne, han så på den vidunderlige kvinde ved sin side - og lo. Han kunne knap holde rattet støt. Han kunne ikke stoppe bilen, ville ikke stoppe bilen. Bare fortsætte fremad på denne fantastiske, svævende måde sammen med Vibeke og altid le.

Vibeke fulgte hans vanvittige eksempel. Bilen rungede af vild, jublende latter. Amalie vendte sig fortumlet og gloede på dem.

Frk. Himmelstrup lå død stille. Uden at le.

Bilerne gled side om side hen ad Blomsterhaven til luftpresset aftog. Ingen af chaufførerne gjorde anstalter til at fortsætte kørslen, da farten sænkedes. Angelus' bil var ældre end bilen, som Henry og Vibeke havde fundet. Den standsede først. Henry,

opløst i krampelatter, forsøgte at vinke til de andre, mens de rullede et par meter længere. Birthe gloede uforstående på klovneansigterne i den anden bil.

- Se bare, Vi-i-i-be-ke, vi-i-i-i kører d-å-å-åbe-elt så langt på li-i-ite-re-e-n!! hakkede og stammede Henry. Han greb sig til maven med den ene hånd, mens den anden forsøgte at holde skuden på ret kurs. Vibeke opfattede kun halvdelen af sætningen, forstærkede ikke desto mindre sin i forvejen kropsvridende hulken. Latteren gjorde ondt, deres maver jamrede sig, deres øjne blev røde og ophovnede og kæbemusklerne gik i krampe. De hakkede tænder som af kulde. Vibekes latter blev mere og mere tøset. Der var virkelig intet at grine af. Netop derfor var det altsammen så forfærdeligt morsomt.

Endelig holdt bilerne stille små ti meter bag hinanden. Latteranfaldet aftog forbavsende hurtigt. Vibeke rettede sig op i sædet, vendte sig og så Angelus stige ud. Hendes bratte stemningsskift ramte Henry med det samme. Deres øjne var røde, selv var de rolige og alvorlige. De så på den uformelige bunke tøj og lemmer, som lå i bagagerummet. Frk. Himmelstrup ville aldrig mere få mulighed for at grine. Amalie sad ved den gamle kvindes side og så hovedrystende på hende. Tårene vaskede friske striber ned over hendes beskidte kinder. Ingen behøvede ikke at sige noget. Frk. Himmelstrup var bukket under for rædslerne. Som efter fælles aftale åbnede han og Vibeke sidedørene, steg ud og gik om bag bilen. Henry åbnede og hjalp Amalie med at vende Frk. Himmelstrup og få hende til at ligge mere human, mere som et menneske, der er sovet stille ind. Amalie lukkede kvindens stirrende øjne.

Henry og Amalie kravlede ud af bilen. Det følte helt naturligt for Vibeke at søge trøst i Henrys arme. Atter stod de omfavnet. Henry var stadig ikke i tvivl om, hvad den omfavelse betød. Der var ingen grund til at misforstå noget. (- Hun har knap sagt farvel til et andet menneske - den vanskabte skikkelse, som forsvarede hende mod monstret - et menneske, som betød langt mere for hende end denne kvinde - end jeg gør), tænkte han for sig selv. (- Hvis det nogensinde sker, vil det tage tid). Han nød hendes nærhed, intet andet. Det var Henry, der løsnede omfavnelsen først. De vendte sig mod den bagvedholdende bil og så, at der var samme triste stemning dér. Tavs og urørlig stod Birthe med armen om den anden kvindes skuldre. Det var Rasmus' mor, huskede Birthe. Angelus havde anbragt en skikkelse på jorden og stod og så bedrøvet ned på den.

Henry, Vibeke og Amalie gik hen til dem. Rasmus græd med lange, tørre hulk. Han sad på jorden med det dårlige ben strakt ud til siden, bag ham knælede en anden, ukendt dreng, som Henry så for første gang og forsøgte at give den ulykkelige Rasmus lidt støtte i ryggen. Mellem dem og de statue-agtige kvinder lå Claus, Rasmus' far, lige så stiv og død som Frk. Himmelstrup. Rasmus' mor var tavs og indesluttet, støttede sig tungt til Birthes arm og stirrede fortabt på sin døde mand. Hun græd ikke. Indimellem mumlede hun svagt og uforståeligt, uden at forvente svar fra de andre. Rasmus var utrøstelig. Hans far var død af luftmangel under den grå-hvide klokkes pres. Drengen ved hans skulder græd ligeledes, blot mere dæmpet. De to syntes forenet i en fælles sorg, skønt det var Rasmus' far, der var død.

Amalie søgte og fandt Angelus blik. - Frk. Himmelstrup er også - ... hviskede hun. Angelus så kort hen mod den anden bil. Han nikkede. Birthe hørte ordene og så på Amalie uden et ord.

Stemningen knugede dem alle, voksne som unge, sårede som uskadte, efterladte som enlige. Alle græd. Mareridtet var slut. De tænkte ikke længere over det. Begivenhederne i lavningen på Blomsterhaven, den kvælende indespærring, de to zombiers dødelige kamp, den elektriske ildstorm og til sidst den gigantiske eksplosion var som en række sammenhængende, afsluttende kapitler i det uforklarlige Helvede, som Smørum havde været midtpunkt for i denne nat. Ingen kiggede sig forskræmt over skulderen af frygt for at se endnu flere zombier komme stavrende, ingen frygtede for at hylende hvin skulle døve dem. Alle fornemmede de den u håndgribelige men altafgørende forskel på - luften? lyset? Forskellen var der. De følte den.

Flammerne og røgsøjlerne, der rejste sig i et langt bælte bag dem, var det endelige offerbål, som fejede de sidste rester af ondskab af vejen.

Angelus foreslog, at Claus blev lagt ind ved siden af Frk. Himmelstrup. Han og Henry løftede liget op og bar det hen til bilen. Da begge de forulykkede lå side om side, herskede der en afventende stilhed i den lille gruppe.

- Vi skal videre, sagde Angelus. Henry og Birthe gav ham ret. Ingen modsagde ham. Den fremmede dreng støttede Rasmus, der stod ved siden af sin mor og forgæves prøvede at give hende en trøst, han slet ikke var i stand til at give. Amalie gik over til drengene. Birthe gættede på hendes hensigt og fulgte efter. Hun tog blidt fat i moderens arm og trak hende beskyttende ind til brystet. En tør hulken var kvindens eneste reaktion. Amalie fattede Rasmus om skulderen.

- Kom, Rasmus, du kører i denne her bil sammen med din mor og din ven.

Hun gav den fremmede dreng et tegn. Sammen hankede de op i Rasmus og fik ham hen til Angelus' alderstegne stationcar.

- Din mor kommer lige om lidt. Læg dig nu roligt ned og pas på dit ben. Amalie fik ham til at sætte sig på bagsmækken og langsomt trak han sig baglæns, indtil han kunne ligge udstrakt, uden at benet stak udenfor. Amalie og den anden dreng kravlede ind og satte sig ved siden af ham.

Angelus lod Birthe tage rattet i hans bil, mens han selv satte sig i det andet sæde og tog Rasmus' mor på skødet. Kvinden var paralyseret. Han tænkte, hun ville have godt af at mærke et andet menneske under den forestående tur mod hjælpen og afslutningen på rædslerne.

Til sidst satte Vibeke sig - efter et kort, fattet blik på de to lig bagi - ind ved siden af Henry i den anden bil. Hun nikkede kort til ham, bilen satte sig i gang. Stemningen i de to varevogne var trykket. Det var slut med latteren. Hver for sig sad eller lå en lille gruppe mennesker - de eneste, der efter deres formodning havde overlevet de ubeskrivelige rædsler - og forsøgte at overbevise sig selv om, at tingene ikke kunne være gået så galt, som de inderst inde godt vidste.

Pludselig rettede Vibeke sig op. - Åh, Gud, Henry! Der er en til! Det er stadig ikke forbi!

- Rolig, Vibeke. Kan du ikke se, at hun er skrækslagen, ligesom vi har været det hele tiden? Hun er ikke en af dem. De er væk!

Kvinden, klædt i en lang, rød og stærkt forkommen festkjole græd utrøsteligt, da hun nåede hen til bilerne og så, at de var levende mennesker og ikke de kødædende misfostre, hun i halvandet døgn havde gemt sig for i et uhumsk cykelskur ved en vildtfremmed families rækkehus. De standsede bilerne og Vibeke stod ud for at gribe kvinden, der tydeligvis var halvdød af chok. Tingene foregik hurtigt, det eneste problem

var at få den unge, hysteriske kvinde beroliget. Vibeke rystede hende blidt og førte hende om til bagenden af bilen, hvor hun blev løftet og trukket ind ved siden af ligene. Kvinden registrerede overhovedet ikke de døde, inden bagdøren faldt i, sov hun fast.

Lyden af bilmotorer fik andre overlevende til at vove pelsen. Den lille kortege fik selskab af to biler mere, før de nåede Smørum Parkvej. I de nye biler sad udmattede og grædende mennesker og spejdede tvivlende ind i varevognene for at se, at de virkelig så det, de forlængst havde opgivet at se igen. De nåede krydset ved Parkvej. Henry standsede bilen og steg ud. Han gik tilbage til Birthe og Angelus og efter en kort rådslagning blev de enige om, at så længe der ikke var sårede, som krævede øjeblikkelig behandling, var det måske en glimrende ide, at lade to af bilerne blive dér, mens to andre kørte en hurtigt runde langs Frugtvangen og Flodvej for at se, om der skulle være flere overlevende, de kunne bringe med tilbage. Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Mens Birthe og Vibeke påtog sig arbejdet med at berolige og trøste de nytilkomne, skiftede Henry over til en af de nye biler. Han og Angelus kørte i hver sin retning for at lede.

Først længe efter at redningsarbejdet var overtaget af en overvældende mængde af de rette myndigheder, gik det absurde i situationen op for dem. De havde ingen sikre beviser for, at truslen fra zombierne - og slet ikke deres mystiske ophav - var forsvundet, hvorfor det kunne være dødsensfarligt at bevæge sig alene ind i området igen. Derudover var der intet der talte imod, at de allesammen blot satte sig ned og tålmodigt ventede, til hjælpen nåede frem. Røgskyen, som bredte sig over himlen mod sydvest, ville automatisk betyde, at en eller anden form for hjælp måtte dukke op. Endelig kunne en anden løsning være, at en af dem kørte efter hjælp, hvis der var den mindste grund til at tro, det ville tage for lang tid, før nogen med autoritet vågnede op.

Grunden til, at de uden videre reagerede, som om de var helt alene i verden, var, at de i næsten tre døgn havde været alene i verden. Først med den knugende, usikre "viden" om, at noget var skingrende galt i Smørum, dernæst rent fysisk og bogstaveligt alene, mens de gruppvækkende og stadig komplet uforklarlige begivenheder fandt sted. De havde glemt, at der fandtes en velfungerende verden udenfor denne lille plet på landkortet. Til gengæld havde de lært, at handling bør følge lige efter ord, hvis man skal have noget gennemført. Hvis man vil overleve.

Angelus mødte to mænd, der netop havde fundet sammen i flugten fra branden i lavningen, som strakte sig fra Blomsterhaven til anlægget langs Flodvej, grænsen mellem de nye og de gamle kvarterer. Dernæst samlede de en lille pige op, der betuttet klamrede sig til sin møgbeskidte dukke og hele tiden snakkede højt og skingrende om, hvorfor hendes mor gik ud midt om natten sammen med hendes lillebror, når hun ikke måtte komme med. Angelus overlod de to mænd det tunge hverv at forsøge at trøste - eller blot dæmpe - det ulykkelige barn.

Henrys rundtur gav et bedre resultat. Han mødte flere biler med skræmte mennesker, han samlede to knægte op, der med rystende stemmer fortalte, at de bare ville skræmme deres kammerater, det var kun for sjov, at de ikke måtte komme ind i klubhuset, selvom de råbte og skreg om hjælp (hvad der var sket med kammeraterne hverken kunne eller ville de snakke om). Han så en lille flok mænd og kvinder et stykke borte, standsede og råbte til dem, at de skulle gå mod krydset, hvor de andre ventede og til sidst, da han med hornet i bund holdt i krydset på Frugtvangen, hvor Smørumvej skifter navn til Erantishaven, så han det syn, de alle havde håbet på.

Patruljevognen rullede forsigtigt frem mellem miljøafspærringerne på Smørumvej, som ventede chaufføren hvert øjeblik at blive standset af en uset forhindring.

Henry steg ud af bilen og vinkede til betjentene. Den bageste sidedør gik op og Carlo Rasmussen steg ud. Hans ansigt var præget af frustration og tvivl - og frygt. Han havde netop overværet opskrabningen af noget menneskeligt - og noget stærkt umenneskeligt - ved vraget af en væltet postbil. Turen over jernbanebroen på Smørumvej var nærmest kun en undskyldning for at overlade svineriet til kollegerne og Falck-folkene, der var i gang med det ulækre arbejde.

Patruljevognen havde én gang tidligere på natten forsøgt at køre ind i Smørum på dette sted og var blevet standset lige så uforklarligt og lige så definitivt, som de tre andre steder. Denne gang fortsatte de uden problemer over broen, kunne uhindret svinge ind og ud mellem de halve blokeringer på vejen, som skulle tvinge bilisterne til at sætte farten ned. Pludselig var de inde i den magiske firkant, som indtil da havde været så effektivt afskåret fra omverdenen.

Radioen begyndte ligeledes at give gammelkendte lyde fra sig. Overbetjenten følte sig hensat til en drøm, der nu endelig var ved at nå sin afslutning. Tingene var ved at finde ind i deres vante gænge. Tilfredse og meget lidt embedsmandsagtige eder lød i kor fra hans to kolleger. Selv følte overbetjenten det ulidelige pres lette en smule fra sin brystkasse. Måske ville det hele vise sig at være en ubetydelig bagatel, et eller andet uvæsentligt fænomen, som havde en sund og naturlig forklaring. Synet af manden, der henrykt vandrede mod politibilen med udbredte arme, viste ham noget ganske andet. Ansigtet var maltrakteret, tøjet var beskidt og laset, kroppen emmede af dødelig udmattelse - ... men øjnene! Mandens øjne lyste med en sær glans. Lettelse? Sikkerhed? Afklaring? Carlo Jacobsen havde aldrig set sådanne øjne. Carlo Jacobsen indså, at der forestod et langt større og alvorligere arbejde end blot det at komme ind i den forheksede firkant.

Henry gik ham i møde, rakte begge hænder ud og greb den forvirrede overbetjent om overarmene. Han måtte synke en ekstra gang, før stemmen var klar. Han så betjenten ind i øjnene og sagde, - Undskyld udtrykket, hr. Betjent, men for helvede, hvor er jeg glad for at se Dem! Krafteddeme!

36. afsnit

Angelus gned sig træt over panden efter den lange oplæsning. Hans blik hvilede på det blanke felt nederst på siden, som afsluttede beretningen, møjsommeligt nedskrevet i hans kantede men tydeligt læsbare håndskrift. Videnskabsmanden og museumslederen havde - i en blanding af fakta og fiktion, der sine steder stod i skarp kontrast til alt, hvad han tidligere havde rapporteret og skrevet - forsøgt at samle den lille gruppe overlevendes oplevelser til et "historisk" værk, en afhandling, han absolut ikke havde tænkt sig at offentliggøre.

Nogle år tidligere havde en af hans døtre for sjov givet ham en ubeskrevet, læderindbundet og aflåselig bog - med titlen "Bogen" - for at give ham muligheden for at skrive sit "endelige livsværk", som datteren muntert havde forklaret. Angelus havde i

et sentimentalt øjeblik overvejet at bruge Bogen som dagbog. Det var blevet ved tanken. De hidtil tomme sider var nu tæt udfyldt med en beretning så ubegribelig og så fuld af rædsler, at Angelus længe havde tvivlet på, om han i det hele taget skulle skrive den. Efter ugers betænkning havde han i en sen nattetime åbnet bogen og var startet med at beskrive de få kendte begivenheder, som var indledningen til "Årtusindets Ulykke", pressens ubehjælpelige betegnelse for udraderingen af det meste af Smørumnedre. Han måtte gætte sig til mange detaljer, hans erfaringer som historiker og udgravningsekspert hjalp ham til at knytte forbindelse mellem store og små tilsyneladende usammenhængende episoder. Med sine egne oplevelser som udgangspunkt spandt han den blodigt røde tråd gennem en weekend, der endte med at ryste en hel verden.

Angelus løftede hovedet og så rundt i lokalet. I ujævn kreds var han omgivet af de personer, som havde gennemlevet hele eller dele af mareridtet sammen med ham. Han mærkede den tungsindige og afventende tavshed hos de andre. Selv var han ikke mindre anspændt. Oplæsningen havde varet det meste af to timer. Hans beretning indeholdt både nyt og gammelt for hver enkelt i den lille gruppe. Han vidste, at de hver for sig kæmpede med erindringerne efterhånden, som han opregnede og "forklarede" episoder, der stadig var totalt ukendte for andre end dem selv. Startende med baggrunden for udgravningen ved gasrørsføringen, med fastlæggelse af kendte og registrerbare begivenheder - samt en højst uautoriseret fortolkning af de utrolige men uafviselige følger - afsluttende med hans egen teori om den eller de umenneskelige kræfter, der havde været på spil, havde han trukket sig selv og sine syv tilhørere gennem deres livs værste oplevelse for anden gang.

De var forsamlet i H. og Amalies store lyse dagligstue. Husets beliggenhed på kommunens vestkant, hvor markerne bredte sig mod horisonten, havde skånet det fra branden, der havde skåret en bred og øde kile tværs gennem det firkantede, geografisk set isolerede beboelsesområde i Smørumnedre. H. og Amalie valgte at blive boende, deres minder om børnenes opvækst i deres selvbyggede villa vejede tungere hos dem begge end en enkelt nats rædsel.

Otte tavse mennesker sad omkring et nydeligt dækket kaffebord og tænkte tilbage på de tre dage og nætter, der desværre ikke var den endelige afslutning på deres lidelser. Efterspillet, et langt og sorgfuldt år i skyggen af zombiernes hærgen, havde så afgjort været en prøvelse.

Reaktionerne fra resten af verden havde på samme tid været overvældende og meget overfladiske. Danmark var lammet af sorg i uger. Antallet af dræbte blev anslået til at ligge mellem 4500 og 5000. Ingen kendte eller gættede på et mere præcist tal, eftersom mange af ligene ikke kunne sikkert identificeres som værende Smørum-borgere. Kommunens indbyggertal var stort set halveret, det vidste man; hvilke personer, der derudover var bukket under for ulykken, var rent gæteri. Familie og venner til savnede og omkomne havde forgæves protesteret over myndighedernes hårdhændede måde at indkapsle området - uden en fornuftig forklaring. Undersøgelserne på egnen havde stået på lige siden den befriende mandag morgen, hvor Henry mødte overbetjent Jacobsen og hans kolleger. De var stadig langt fra afsluttet. Området, hvor Kraften havde haft sit udgangspunkt, var lukket land for alle andre end udvalgte politi- og militærpersoner samt et hold videnskabsfolk, der på det nærmeste blev holdt i husarrest, for at intet skulle slippe ud til den liglystne presse. Billeder fra området indskrænkede sig til luftfotos taget af pengeglade amatører; ethvert skarpt eller utydeligt fotografi med mere

sigende motiver blev på mystisk - og i enkelte tilfælde dramatisk - vis indsamlet og arkiveret i politiets hastigt oprettede afdeling for "Ildstorm Smørum", som man i mangel af anden forklaring havde navngivet sagen.

Undersøgelsernes resultater blev ikke offentliggjort. Man turde ikke. Videnskabsmændene samlede oplysninger, gjorde notater og fremlagde teorier og forklaringer. Alt blev registreret og arkiveret. Intet slap ud til almenheden.

Alle, offentlighed som myndighed, forlangte en "Forklaring" på ulykken. På den anden side var ingen interesseret i at acceptere den kendsgerning, som man hovedrystende fandt det ene uomtvistelige bevis på efter det andet. At indrømme eksistensen af noget, som kun Hollywood og enkelte syge forfatterhjernener indtil da havde postuleret, var aldeles utænkeligt for de danske myndigheder. En stærkt usammenhængende og dybt uærlig version blev præsenteret i medierne som den endelige forklaring.

Trods rygterne svirrede ondsindet, blev historien rubriceret som "Naturkatastrofe". Ligene blev begravet under behørig - og utilbørlig - opmærksomhed, ugebladene udkom i ekstraordinært digre særudgaver med sørgerand på alle sider, en skrækslagen familie i Gentofte så deres netop afdøde (og mere end halvt spiste) fætter fra Smørum optræde smilende og stort vindende i "Lykkehjulet" onsdagen efter ildstormen, en planlagt fodboldlandskamp mod Sverige blev aflyst, da landsholdets målmandsreserve var blandt de omkomne. Forsikringsselskaberne fik vredet armen rundt for at udbetale historiens største erstatninger til de få overlevende, såvel Smørum-borgere som andre (statsministeren sørgede personligt for at alt snak om force majeure blev stoppet i opløbet; det var trods alt billigere for staten at få forsikringsselskaberne til at gøre denne gestus overfor de skadelidte end selv at punge ud). Private indsamlinger og fonde sørgede for genhusning af de hjemløse rundt om i landet og da der snart dukkede andre og lige så spændende sager op i den store verden, henlevede udslættelsen af Smørumnedre et år senere en form for skyggetilværelse i de fleste menneskers bevidsthed.

Området var stadig under myndighedernes belejring, de efterlodte sørgede over deres døde, de overlevende forsøgte at glemme deres tragiske oplevelser og resten af verden levede videre som hidtil.

Angelus var i en særlig position under de langstrakte undersøgelser af området. Dels som overlevende, dels som leder af Oldtidssamlingen, med erfaring i bestemmelse af menneskerester i jord, havde han fået stor bevågenhed fra myndighedernes side. Da han udadtil syntes at klare strabadserne forbavsende godt, havde han i nogle uger deltaget i en række møder med politikere og embedsmænd, hvor man forsøgte at klarlægge årsager til og konsekvenser af katastrofen. Angelus turde ikke fortælle dem sandheden. Til sidst bad han sig fritaget for yderligere deltagelse i arbejdet. At han derudover valgte at sige sin stilling op (hvilket skete dagen efter, han skrev de første sider i Bogen) blev modtaget som en naturlig ting, hans alder og oplevelser taget i betragtning.

I de seneste måneder havde han ført mange, lange og stærkt positivt følelsesladede samtaler med H. og Amalie, der var hans eneste ærlige samtalepartnere. De døjede alle tre med stort set de samme problemer og måtte derfor regne med, at de øvrige overlevende gjorde ligeså. Angelus foreslog, at de inviterede Vibeke, Henry, Birthe og de to drenge, Rasmus og Søren til en snak. Udover Rasmus' mor, der overhovedet ikke forstod noget af det, hun fik fortalt om sin mands død, var det resten af den gruppe

mennesker, som havde forsøgt at kæmpe mod den tilsyneladende uovervindelige fjende, ingen ville indrømme og langt mindre bevise eksistensen af.

Angelus vidste, at de ville lide alle sjælens kvaler ved tanken om at samles igen, men han var nået til den erkendelse, at det var det eneste fornuftige at gøre. Hvis de i fællesskab kunne gøre en ende på den malmstrøm af frustration og tvivl, som rasede i deres indre, måtte det trods alt være bedre end at fortsætte den ulige kamp alene, uden hjælp og oprigtig forståelse fra omgivelserne. Han havde til overflod konstateret sin egen families oprevne men uforstående holdning til det, han ikke kunne undlade at fortælle om sine oplevelser. Han følte sig spundet inde i et net af usandheder, tvivlsomme erindringer og svigtende selvtillid. Han var efterhånden sikker på, at hans hukommelse drillede ham og fortalte ham lutter løgnehistorier. Det, som var sket i den fatale weekend, havde aldrig fundet sted. Påstanden om, at der havde været overnaturlige kræfter på færde, stod helt for hans egen regning, syntes han. Det måtte have en ende. Angelus var stærkt opsat på at begrave historien. Psykisk som vel som fysisk.

Han mente at vide hvordan. Han fortalte H. og Amalie om sine planer. Begge var med på ideen. De nødvendige forberedelser blev foretaget af entreprenøren, der på grund af omstændighederne foretrak at gøre det hele selv. De sidste detaljer var netop bragt på plads om formiddagen før mødet.

Invitationen til at mødes i entreprenørens hjem blev telefoneret rundt til de udvalgte. Angelus havde brugt sine gamle forbindelser for sidste gang til at skaffe deres adresser. Han talte længe med hver enkelt bortset fra Søren, der blot lyttede med sammen med Rasmus. Han vidste efter hver samtale, at deres frygt for mødet ville aftage. De ville komme allesammen. Hans sikkerhed blev ikke gjort til skamme.

Den aftalte søndag oprandt. Angelus sad sammen med H. og Amalie i stuen og ventede, på bordet lå den håndskrevne historie og i køkkenet stod en aflang stålkasse og ventede. Næsten på klokkeslet ringede det på døren. De øvrige fem fulgte stille efter H., som viste dem ind i stuen og bød dem plads i de magelige sofaer og lænestole. Vidste man ikke bedre, lignede det en familiesammenkomst af fjernt beslægtede fætre og kusiner, der skulle se hinanden og situationen lidt an, før de begyndte at slappe af og tale sammen. Kaffekopperne kom ikke i brug, hver især takkede distræt nej tak til Amalies spørgsmål.

Der herskede en afventende stemning blandt de otte personer i stuen. Alle var de klar over deres enestående held ved at have overlevet katastrofen og vidste, at det var en af grundene til at de sad der. De var også klar over, at der var en anden og langt mere afgørende baggrund for indkaldelsen til dette møde.

Ganske som Angelus længtes de efter at lægge det hele bag sig, runde regnskabet af og starte et nyt liv. Deres tilværelse i månederne efter den lange weekend havde været et helvede. Ikke livstruende på samme måde som omvandrende zombier, kvælningsdød og elektriske storme, men immervæk et helvede. De havde været udsat for utallige trængsler og problemer, misforstået og undertiden nedværdigende overformynderi og pylren fra familie og venner, dynger af tåbelige spørgsmål fra myndigheder og presse, hospitalsindlæggelser med de mærkeligste begrundelser, samtaler med alskens former for psykiatere, præster og plattenslagere, diskrete besøg af Politiets og Hærens Efterretningstjenester, lange rekreationsophold sydpå, tilbud om bog- og filmrettigheder til deres "Historien om den blodige weekend" - og værst af alt: de var tynget af en

gennemgribende følelse af uvirkelighed ved hele affæren. Hvis man gentager et ord tilstrækkelig mange gange for sig selv mister det til sidst sin tillagte symbolske værdi; for hver gentagelse af de beskårede sandheder, som de turde afsløre for omverdenen, blev erindringerne mere og mere vage og usammenhængende, episoder, som dansede for deres indre blik - fordi de havde oplevet dem - blev rodet sammen med indtryk fra film, drømme og andre - virkelige - oplevelser.

Til sidst vidste de ikke længere, hvad der var løgn eller virkelighed. Og de fik ikke lov til at glemme hændelserne. Det skulle medier, familie og deres egne drømme i hvert fald nok sørge for. De var dødtrætte, ikke af tilværelsen, blot dødtrætte. Det eneste, de ønskede, var en afslutning. Stigende mangel på livsindhold og en hastigt dalende selvpfattelse plagede dem om dagen og især om natten, uanset om de sov eller lå vågne til den lyse morgen. Angelus sov som regel højst to timer i døgnet. Han kunne se, at han ikke var alene om det. Selv drengene virkede en smule fjerne i blikket, som var de optaget af en evigt kørende dialog med indre stemmer, stemmer, som Angelus ligeledes diskuterede med i de lange nætter, og som ikke var til sinds at tie, blot fordi en undrende omverden i den sidste ende havde puttet hele sagen ned i den store, uformelige kasse, der hed "Næ, men Gud, hvor verden dog er af lave, og hvad er der ellers på flimmeren i aften?"

Angelus havde aftalt med H. og Amalie, at han skulle læse sin beretning højt for de andre. Ikke for at pine dem, for at give dem en form for samling på alt det, som nu var så forvirrende og ødelæggende for deres liv. Angelus følte, at det var nødvendigt - ikke mindst for at han selv kunne bevare den sidste rest af sin fornuft - at de i fælleskab fik bekræftet, at rædslerne virkelig havde fundet sted, sådan som de havde oplevet dem; at de, som de eneste i verden, kendte og erkendte sig begivenhederne, samt at de i fuld enighed begravede denne frygtelige viden for at give verden, og i højeste grad dem selv, en chance for at komme videre.

Angelus, der sad i en lænestol midt for sofabordet, vred de brede skuldre bedre til rette, rankede ryggen og rømmede sig. De andres nervøse holdning var ligefrem håndgribelig i den aflange stue, hvor sollyset kastede sig forårskådt mod de tynde gardiner, som en velment, men lidt malplaceret hilsen til det alvorligt stemte selskab. Angelus tog bogen fra sofabordet og slog op på den første side, missede lidt med øjnene mod det hvide papir. Han trak sine briller op af brystlommen og bankede let med dem på den fredsommeligt udseende bog, hvis indhold i den grad stod i skærende kontrast til den tilsyneladende lyse stemning i lokalet. Han så kort over på H. og Amalie. Amalie nikkede svagt. Angelus lod brillerne synke og tog en dyb indånding.

- Jeg har skrevet vor historie ned, begyndte han. - Ikke for at den skal viderebringes til andre. Udelukkende for vor egen skyld - indtil videre. Jeg tror, vi alle ved, at ingen vil tro på denne historie, og jeg er også sikker på, at vi kan enes om, at vi afholder os fra at bringe historien videre i den form, jeg har forsøgt at give den. Hvis vi bliver enige om det, er der altid mulighed for, at vi senere, om mange, mange år lader beretningen komme for dagens lys, men lad os nu se.

Ingen afbrød ham. Han fortsatte, - Jeg vil læse det, jeg har skrevet, for Jer om lidt. Bagefter må vi så snakke om, hvad vi skal gøre. Jeg vil ikke fortælle Jer, hvad jeg kunne forestille mig. Jeg vil lade det være op til hver enkelt at træffe sin beslutning. Er der nogen, der vil sige noget, før jeg begynder?

Han vidste, at H. og Amalie ville tie. Han så rundt på de andre. Birthe gengældte roligt hans blik uden at vise tegn til at ville tale, Rasmus og Søren tittede forlegent til hinanden, men tav. Vibeke og Henry, der sad en smule fra hinanden i en bred og lav to-personers sofa, rystede svagt på hovederne. Angelus løftede den læderindbundne bog op, satte læsebrillerne på plads og startede sin beretning.

Den første hørbare reaktion var vidunderlig frigørende.

- Hold da kæft, smuttede det uvilkårligt ud af Søren. Han havde ganske vist hørt meget af historien fra Rasmus, men at høre den samlede beretning om ulykkerne på denne måde var både forfærdende og enormt spændende. Søren så sig forlegent omkring for at se, om nogen blev vrede over hans udbrud.

Sørens gamle skolekammerater ville aldrig have genkendt ham, som han sad der ved siden af sin bedste ven, Rasmus. Der var intet i Sørens nye tilværelse som krævede udløsning i pineri af hverken børn eller dyr. Hans oplevelser med zombien, der slog Stodderen ihjel, kombineret med synet af hans mor, der fuldstændig vanvittig sad med Stodderens halvt afrevne hoved i sit skød, havde fuldstændig fjernet enhver forbindelse til hans gamle tilværelse og de forkvaklede holdninger, som gjorde ham til en plage for sine omgivelser. "Dræber" var død og borte for altid. Det uventede venskab med Rasmus, der på sin side måtte se sin far dø af iltmangel, og som efter ulykken led store kvaler under forsøget på at leve normalt sammen med sin mor (der i lange tider sad apatisk på en stol og stirrede tomt frem for sig, når hun ikke gik amok i rengøringsvanvid i deres nye hjem i Esbjergs udkant), gav Søren den bedste ballast til at starte på en frisk. Siden de to drenge fandt sammen under zombiernes slagsmål, havde de nærmest været uadskillelige. Skønt Rasmus' mor i lange tider var tabt for omverdenen, var det lykkedes dem at overtale myndigheder og familier til at lade Søren flytte ind sammen med Rasmus og hans mor i den lille, hyggelige villa, de fik forærende af en fond, betænksomt oprettet til lejligheden af et snedkermester-ægtepar i Sønderjylland. Der var knap to års forskel på Rasmus og Søren, men igennem de lange måneder, hvor de oplevede de samme, forvirrende og frustrerende ting, havde de udviklet en slags fælles bevidsthed. De åbnede tit munden samtidig og sagde de samme ord, de reagerede ens i mange situationer og ofte virkede det, som om de tænkte identiske tanker.

Under oplæsningen havde de begge siddet stille og blot fulgt med - også gennem de dele, som gik henover hovedet på dem - og Søren var så opslugt af fortællingen, at han i perioder syntes, det måtte være en roman i stedet for opregningen af faktiske begivenheder. Rasmus fik tårer i øjnene ved erindringen om sin fars død, Sørens hænder snurrede på et tidspunkt på nøjagtig samme måde som den usynlige mur havde murret under dem på hans lange flugt fra morderen. Det var lidt skræmmende, så meget den lille, kraftige mand havde fået med af Sørens og Rasmus' oplevelser. Når de hørte det i sammenhæng, fik det altsammen en ny betydning, gav pludselig mening på en måde, drengene længe havde savnet. Rasmus nåede at beherske sig, Søren sagde deres fælles reaktion højt.

Vibeke gav et dæmpet fnis fra sig. Stemningen var så spændt, at hun reagerede kraftigere end sædvanligt. Søren's kommentar var så forbandet normal - en smule barnlig måske - men ren og uforfalsket menneskelig.

Alle mærkede de stemningen ændre sig. Angelus beretning indeholdt alt det, de efterhånden var kommet til at opfatte som en drøm, noget uvirkeligt, noget, som andre nægtede dem retten til at tro på. Nu, efter at have hørt og genoplevet mareridtet, stod det igen skarpt i deres erindring. De mange, endeløse nætter med spekulationer og tvivl overtog i stedet rangen som fantasi. Mareridtet var ægte nok. Deres fælles oplevelser var virkelige. De var ikke tossede. Og de havde lov til at reagere på deres erindringer.

- Ja, Søren, du har ganske ret. Det er en utrolig historie, men det ved vi allesammen. Angelus kunne heller ikke tvinge sine mundvige ned fra deres opadvendte stillinger. - Men jeg ved ikke? Hvad siger I andre?

Birthe satte sig bedre til rette i lænestolen. - Ja, jeg ved ikke rigtigt - ... jo, ved I hvad? Jeg er utrolig glad for at vide, at det ikke er mig, der er sindssyg. Hvis I vidste, hvor lidt jeg efterhånden selv har troet på min hukommelse - ...

- Ja, indskød Henry, - jeg har det på samme måde. Og jeg har endda ikke været alene med den følelse - ... Hans øjne søgte over mod Vibeke, der gengældte hans blik med et svagt smil. Deres hænder havde fundet hinanden under Angelus' oplæsning. De udviste alle tegn på at høre sammen, hvilket ikke var nogen hemmelighed for de andre. Kun Birthe havde set dem ankomme sammen i Henrys bil, men ingen kunne være i tvivl om, at Vibeke og Henry følte sig som et par. Henry havde endnu ikke vænnet sig til den svimlende fornemmelse, når Vibeke så på ham. Han vidste, at deres samliv - stadig præget af problemer, tvivl, sorg og frygt efter katastrofen - engang med tiden ville udvikle sig til det, som han vidste, det ville gøre. I dagene efter rædselsnatten var det til hans store glæde og tilfredshed lykkedes ham både at holde hovedet tilstrækkeligt koldt til at udholde de endeløse samtaler med politi og andet godtfolk samt at holde sig i næsten konstant nærhed af Vibeke, der træt og modløst lod ham tage hånd om hendes praktiske problemer. Henrys indre var en sydende kedel af længsel og uforklarlig sikkerhed og hans tro blev forstærket, da han mærkede Vibekes følelser ændre sig fra venlig taknemmelighed til en svag, men umiskendelig hengivenhed. Hans tålmodighed bar frugt, de fik begge anskaffet sig nye hjem, to lejligheder ved siden af hinanden på Frederiksberg, hvor Vibekes mor boede. Umærkeligt opstod der et fælles liv imellem dem. De færdedes frit i begge lejligheder, efter et halvt år havde de for første gang sovet sammen i Vibekes seng - uden at elske. Vibeke havde ikke glemt Johnny. Henry vidste det og levede med det. Hans egen gamle tilværelse var glemt. Han behøvede ikke arbejde foreløbigt på grund af udbetalingen af hans kones livsforsikring og blot det at have Vibeke i nærheden var tilstrækkeligt for ham.

Vibeke varmede sig i Henrys øjne. Arret på hans overlæbe - som altså skyldtes Birthes afsindige overfald i parken - gav ham et snurrigt smil, selv når han ikke lo. Synet gav hende somme tider gåsehud, blot vidste hun ikke længere om det var af frygt for tanken om natten, hvor han fik såret, eller om det var af fryd ved erindringen om de (stadig varmere) kys, hun havde fået af den mund. Vibeke vidste, hvor deres forhold bar hen. Hun var næsten rede til at "overgive" sig. Hun drømte om Johnny næsten hver nat, men om dagen, når Henry opmærksomt skabte liv om hende blev det nemmere og nemmere at glemme mareridtene. (Hvis blot - ...)

Den høje, brede H. rankede sig på køkkenstolen, han havde bragt ind i stuen. - Øh, ja, Angelus og vi andre har snakket om, at når den der skabning eller hvad det var, har ligget begravet i så mange år uden at slippe ud, så var det måske en idé, om vi gjorde noget tilsvarende - altså med historien.

- Et øjeblik, H. afbrød Angelus. - OK, det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg helst ser denne sag afsluttet på en eller anden defini- ... afgørende måde. (Angelus havde set uforståelsens mørke i Søren's øjne). - Jeg har ikke selv været med, men hele området omkring stedet, hvor ulykkerne startede, er blevet udgravet. Jeg ved, at man har fundet resterne af syv mandelig fra den tidlige bronzealder - sammen med yderligere tre stykker rav og en bronzekniv. Mine forhenværende kolleger er sikkert i dette øjeblik ved at skændes ørerne af hinanden for at finde en forklaring på dette usædvanlige fund og jeg må med skam at melde tilstå, at jeg ikke har tænkt mig at hjælpe dem på vej. De svage hentydninger, som jeg lod falde til at par af de mere fantasifulde af dem, blev ikke godt modtaget, kan jeg hilse og sige.

Birthe skød ind. - Vi er sikkert de eneste, som ved, at det ikke var noget naturligt, som hærgede den nat. Jeg har i hvert fald også lært at holde min mund. Min nye makker troede en overgang, at jeg var blevet virkelig tosset, men det er da lykkedes mig at holde mig fra natholdet siden - ... I et kort glimt oplevede Birthe igen det kvalmende øjeblik, hvor fornemmelsen af en varm og levende mand ovenpå og indeni hendes krop forvandlede sig til et perverst mareridt. Hendes kolleger (der naturligvis ikke kendte til Birthe og Martins brutalt afsluttede elskovsnat) var fulde af beundring over hendes opførsel, da hun tre måneder efter ulykken vendte tilbage til aktiv tjeneste; ingen bebrejdede hende, at hun ikke ville tage tønnen om natten. Adskillige mandlige betjente i Ballerup og omegn havde stadig onde drømme på grund af det, de havde set i villaer, som ikke brændte ned under kæmpebranden. Birthe - der havde anerkendt sine nye, handlekraftige sider som en velkommen fornyelse af sin karakter - lagde en plan for resten af sin tilværelse og gennemførte de første dele af planen med formidabel effektivitet. Denne søndag havde hun været gift i præcis to måneder. Hun havde besluttet sig for at skabe liv omkring sig. Måske kunne livet fjerne den stank af død, hun følte i sit indre. Hun havde taget et åndeligt overblik over sine mandlige bekendte og før den udvalgte, Svend, vidste et ord af det, stod han ved alteret og tilbragte derpå et par timer hver aften med at skaffe Birthe det første af de tre børn, som hendes nye livsplan indeholdt. Efter den livsbekræftende elskovsakt lå Birthe som regel søvnløs og led samme kvaler, som Angelus og de andre og hun brugte timer på at spekulere over et middel, der kunne give hende fred for de deprimerende tanker, og som kunne give hende mulighed for at leve sit nye liv på den måde, hun så brændende ønskede sig. Under Angelus' oplæsning fornemmede hun for første gang antydningen af en løsning på sine problemer.

Hun fortsatte efter en lille pause, - Tror I, at vi kan lægge det bag os fuldstændig? Hun så sig spørgende omkring.

- Hm, sikkert ikke. Amalie var den første som svarede. - Men vi kan i det mindste gøre et forsøg på - hvad skal jeg sige - på at sætte en slags punktum, ikke. Hun så over på H., der nikkede.

- Ja, jeg kan lige så godt fortælle, hvad vi har aftalt og gjort, før I andre kom her i dag. Han kastede et hurtigt blik på Angelus. Den pensionerede museumsmand nikkede. H. fortsatte.

- I morges kørte jeg en af vores gravemaskiner ud til en gruppe træer, som ligger mellem markerne herude. Angelus har forsikret mig om, at faren for, at nogen skulle finde på at grave derude i de næste mange år, er forsvindende lille. Ja, altså, det er hundrede år siden, jeg selv brugte sådan en maskine, men jeg fik da gravet en anseeligt hul derude.

- I kan sikkert regne ud, hvad det hul skal bruges til, overtog Angelus, - Denne bog, som indeholder vores - eller rettere min - version af de virkelige hændelser i de tre dage, skal være vort punktum. Det kan virke barnligt eller sindssygt, men jeg er nået frem til, at jeg for min part er nødt til at foretage mig et eller andet for at få en ende på historien.

Hans øjne skiftede fra H. til Vibeke og Henry, derfra videre til Birthe. Endelig så han på drengene. Rasmus og Søren forstod glimrende, hvad han mente. Her et år efter var deres erindringer om de skrækkelige ting blegnet en del, ikke nok, men alligevel mærkbart. Hvis dette pudsige påfund kunne hjælpe dem til at glemme sagen helt, virkede det fornuftigt nok. Ikke spor barnligt.

Alle følte, at sagen var afgjort på forhånd, ingen protesterede. Det virkede rigtigt.

- OK, brummede Angelus med et kærkomment genhør med den gamle, kamplystne brølen, - lad os så se at komme afsted. H. bring kassen hid!

37. afsnit

Engang...

Eftermiddagen var lys og rolig. En afventende og velsignet stilhed herskede over de udstrakte, forårsklare marker, lå som et usynligt tæppe over landskabet, indhyllede træerne i den lille lund og sidst men ikke mindst den lille gruppe mennesker ved kanten af lunden.

Otte skikkelser stod i rundkreds om et hul i jorden foran træerne. Angelus slap rebet og børstede jord af hænderne. Han havde netop sænket stålkassen, der indeholdt den aflåste bog med hans beretning, ned på bunden af hullet. Hullet var tre meter på det bredeste sted og mindst fire meter dybt. I det klare sollys spejlede himlen sig i stålboksen og gav den farve, som var den lavet af andre og mere ædle metaller. Et stykke borte stod gravkøen klar til at skovle jorden tilbage i hullet.

Angelus så kredsen rundt. Han følte sig som en præst ved en begravelse. (- og lad os så se at få begravet det skidt!) tænkte han, næsten muntert. Tanken om at afslutte sagen fyldte ham med forventning og gjorde ham glad. Johnnys ansigt dukkede op for hans indre blik. (- Ja, gamle kvindebedærer. Du må undskylde, at vi ikke kan give dig en bedre afslutning, men - ...) Angelus rømmede sig kraftigt. Halsen snørede for meget.

Stedet var udvalgt på grund af markerne og den beroligende kendsgerning, at hele denne del af Smørum's yderkant var fredet i klasse A på grund af de nærliggende, kendte og fredelige oldtidsfund og ikke mindst det historiske mindesmærke, Kong Svends Høj, som de kunne se som en knold på toppen af bakken, der udgjorde horisonten mod nord.

Hvis der nogensinde blev gravet her, ville det i hvert fald først være om mange år, regnede Angelus med.

- Ja, så er vi næsten klar, sagde han. Han hævede stemmen, så de alle kunne høre. - Der mangler lige en enkelt ting, før vi - ...

De andre gengældte efter tur hans spørgende blik. Så gjorde de alle en ting, de hverken havde diskuteret eller aftalt.

Angelus' tidligere museumskolleger ville have fået ham levende, hvis de vidste, hvad der dernæst skete. Ved resterne af udgravningen, hvor Kraften slap fri, havde man fundet tre klumper rav af hidtil uset størrelse. Ingen havde mistanke om, at der manglede flere stykker fra det utrolige fund. Ingen steder i de mange rapporter og sagsakter efter katastrofen forekom ordet "rav". Ingen af de otte personer, der stod ved hullet havde omtalt ravet og dets magiske virkning på de levende døde (som ingen anerkendte eksistensen af, husker vi).

Og ingen af de otte var klar over, at de allesammen - uden at andre vidste det - havde beholdt hvert sit stykke af det oldgamle, forstenede harpiks. Angelus, der som den eneste havde en mistanke om dette, havde ikke nævnet det for H. og Amalie. Nu viste hans mistanke sig at være velbegrundet. Han smilede for sig selv. Det gik lige, som det skulle!

Alle stak hænderne i lommerne, Rasmus trak den slidte og beskidte pose frem fra blusen. Med forundrede sideblikke genså de nu de ravstykker, der i sidste ende havde været deres frelse. Søren troede, han var den eneste foruden Rasmus, der havde sådan en "sten" og han gloede vantro på de voksne, der med skuldertræk og skæve, forsigtige smil hver viste deres klump frem. Efter et blik fra Rasmus tog Søren ligeledes sit ravstykke op af lommen. Amalie gav H. det ekstra stykke, hun havde gemt i al den tid.

Angelus stod med tre stykker. Ti stykker rav, der en fredag eftermiddag dukkede frem af jorden og startede en lavine af død og ødelæggelse, var atter samlet på ét sted. Angelus kastede det første stykke ned i hullet.

- For Johnny. Derpå det næste, - og Frk. Himmelstrup, mumlede han, - og for os. Det tredje stykke dunkede ned på kassen. Nu var det ikke længere nok at rømme sig. Angelus græd.

- For Johnny - og alle de andre - ... og for os, svarede Vibeke og lod sit stykke falde. Hendes højre hånd holdt godt fast i Henrys venstre. Henrys stemme kunne kun anes, men hans "for os" nåede Vibeke.

- For Far, snøftede Rasmus, da hans kæreste eje dumpede ned på stålkassen. Hans øjne svømmede.

Søren stod lidt og mærkede stemningen gribe ham. Han så sin mor for sig, som hun sad og skreg til den døde Stodder. Søren kunne ikke sige noget, smed blot ravklumpen ned ved siden af Rasmus'.

Birthes øjne var tørre. Hun var stærkt påvirket af situationen. I stedet for at føle sorg og smerte, voksede hendes følelse af mening og indhold i livet for hvert bump.

- For os - og for livet, sagde hun tydeligt og kastede sit rav.

H. og Amalie stod ligeledes hånd i hånd, den store mand ved siden af sin lille, trinde kone. Deres samliv var blevet frarøvet de velsignede lørdagsfornøjelser. De accepterede begge, at verden så anderledes ud efter Amalies oplevelser i kælderen. Amalie var ude af stand til at fantasere om andet end utydelige skikkelser, som fulgte efter hende i mørket. Ingen elskere, kun morderiske skygger. Alligevel ventede mange, gode år forude.

- For os, hviskede Amalie og gav H.s hånd et klem.

H. kastede sit stykke ned i hullet og stod tavs. Amalie havde sagt, hvad han ville sige. Hans øjne søgte væk fra hullet og faldt til ro på gravkoen. Forretningen var kraftigt for nedadgående. Han var ved at lægge sidste hånd på afviklingen af firmaet til et københavnsk megaforetagende. H. ville blive hjemme resten af sit liv. Han ville aldrig mere forlade sin Amalie i længere tid af gangen. Han vidste ikke, hvad han ellers skulle sige.

Ti stykker rav lå i en ujævn cirkel om stålkassen. Angelus rakte hånden ud og tog Amalies frie hånd. H. tog Sørenns hånd. Til sidst var de otte mænd, kvinder og drenge forenet i en kreds hullet rundt. Følelsen af at de i fællesskab havde overlevet (og muligvis bekæmpet) det onde, gik som en svag, elektrisk strøm gennem deres hænder. Tårerne tørrede væk. Forårssolen kastede sine stråler ned over dem, i det fjerne hørtes fuglesang, en svag vind strøg gennem træerne over deres hoveder og førte en enlig måge frem over marken bag dem.

De dystre tanker, som havde behersket deres sind, siden Angelus startede sin højt læsning, fandt pludselig ikke den samme klangbund i disse otte mennesker. Ingen af dem var overtroiske - de havde ikke den samme tro på ravets magiske virkning mod overnaturlige kræfter som en flok simple mænd i slidte, hjemmelavede kofter, der fire tusind år tidligere havde ofret sig for stammens frelse - alligevel følte de alle, hvordan deres mismod forlod dem og overlod pladsen til den første spirende, troværdige optimisme. Fremtiden havde muligvis en anden kulør end dyb sort. Måtte deres frygt og tvivl for evigt være troldbundet til denne gravplads!

Ingen gav tegn. Som med én mund sagde de i kor,
- For os alle.

For anden gang den fredelige søndag blev stilheden brudt af motorbrummen. Den sultne måge kredsede over det lovende syn af frisk opgravet jord. Der var altid gode, fede orme og biller i den slags jord. Mågen turde ikke nærme sig fristelserne. Der var mennesker ved siden af maskinen, som flyttede rundt på jorden. Mågen cirklede afventende.

Den sidste grabfuld jord blev skrabet henover stedet, hvor den sandfærdige beretning om "Årtusindets Ulykke" skulle hvile for altid, muligvis og muligvis ikke beskyttet af en oldgammel magi.

Motoren tav.

Mågen studerede de otte prikker på jorden. Endelig bevægede de sig væk fra stedet. Var det sikkert at flyve ned? Den kredsede nærmere. Den kunne ikke se nogle orme på jorden. Skuffet, men stadig søgende landede den på marken og spankulerede rundt på jordknoldene. Den hakkede ud efter et par lovende syn. Ingen orme. Mågen lettede. Den store gule og grå maskine virkede som en glimrende udkigspost. Mågen afleverede en klat på gravkoens forrude, da den landede på taget. Skikkelserne i det fjerne var ingen trussel længere. Skulle den hvile sig lidt på dette rolige sted, eller skulle den flyve videre for at finde noget at spise? Sulten afgjorde sagen.

Rasmus så tilbage mod gravkoen, der som det eneste afslørede stedet, hvor de havde begravet - ja, hvad var det egentlig, de havde begravet. Rasmus syntes pludselig ikke, at han kunne huske ret meget af det, der var foregået i de sidste timer. Han gik i takt ved

siden af Søren. Det var en rar fornemmelse at vide, at Søren var med. Hans gamle rædsel for en anden dreng ved navn Dræber var et afsluttet kapitel. Søren var hans ven.

Rasmus fulgte mågen med øjnene. Han syntes den kiggede direkte på ham (- den ser sulten ud. Gad vidst, om den spekulerer på, om jeg er en orm?) tænkte han og kom til at fnise.

Søren så forbavset på ham. Rasmus rystede på hovedet.

- Det var ingenting, hviskede han. - Men ved du hvad? Bare synet af den måge får det til at rumle i min mave. Jeg kunne æde en ko!

- Også her, hviskede venen tilbage, - men tror du - ...?

- Ja, det kan I tro, gutter. Selvfølgelig har vi da tænkt på det også. Angelus slog armene om drengenes skuldre. Begge sank i knæ ved braget. - Ikke sandt, Amalie, mon ikke der skulle være lidt spiseligt i køleskabet? Man bliver sgu så sulten af alt det graveri! Jeg er også skrup-ravende sulten.

- Åh, nej, lød det med påtaget rædsel fra Henry. Han trak Vibeke ind til sig og stirrede med store øjne på Angelus. - ikke et ord mere om rav, tak!

Alle gloede på ham. Så brast de i latter.

Mågen steg forskrækket til vejrs ved lyden.

Forårssolen sendte sine sidste skrå stråler ned over det besynderlige syn af en flok mennesker vandrende arm i arm over en velpløjet mark. I fællesskab dannede deres langstrakte skygge en sær, lidt grotesk aftegning af et mangehovedet dyr. Et fabeldyr måske, i besiddelse af en særegen styrke, som kunne overvinde alt ondt på jorden.

(- Underlige skabninger), tænkte mågen, mens den lettere fornærmet fløj hen over de otte, ganske almindelige og jordbundne mennesker, der leende og snakkende var på vej tilbage til hverdagen, tilbage til livet - ...

(- al den larm over ingenting, hmpf! - og havde de så endda bare været spiselige!)

Mågen vippede en enkelt gang på en opadgående kastevind og fløj videre i sin evige søgen.

SLUT

Jens E.Hansens romaner, musicaler og skuespil

Hvis du har lyst til at læse andre titler - romaner, musicaler og skuespil - skrevet af Jens E.Hansen og som udgives af Dansk Teaterforlag, data *Fiction* og andre, kan du finde flere oplysninger på internetadresserne: <http://www.jeh.dk> og <http://www.hansen-kragh.dk>

Bestemmelser angående brug af 'data *Fiction*'-værker

- alle 'data *Fiction*'-værker er copyright 'data *Fiction*', 1991-2004.

- de til hver titel tilhørende filer, som udgør de(t) komplette eksemplar(er) man modtager/downloader via internettet - samt et eventuelt udprint, er udelukkende til eget, private forbrug ganske som en trykt bog.

- enhver form for plagiering, afskrivning eller kopiering af værket/værkerne - helt eller delvist - brug af ideer, personer og handling med videre samt videresalg i kommercielt øjemed er ikke tilladt i henhold til ophavsretsloven med mindre skriftlig tilladelse hertil er indhentet hos forfatter/udgiver.

- skuespil og musikforestillinger er til fri gennemlæsning. Kopiering i prøve-øjemed er tilladt, men eventuelle **opførelser ved offentlige forestillinger kræver skriftlig tilladelse fra forfatter/udgiver samt aftale om betaling af opførelsesafgift.**

Priser for opførelsesafgift pr. forestilling ved amatør- eller skoleforestillinger fremgår af den aktuelle oversigt på internet-adressen <http://www.datafiction.dk>.

Alle andre former for forestillinger med data *Fiction*-værker kræver særlig aftale.

Disse bestemmelser træder i kraft pr. 1. oktober 2002 og overstyrer hidtidige bestemmelser!

Jens E.Hansen

data *Fiction*

Våbenstedvej 23

2730 Herlev

email: jeh@jeh.dk

<http://www.jeh.dk>

<http://www.hansen-kragh.dk>